ȘOCUL

ROBIN
COOK

Robin Cook

ŞOCUL

Traducere din limba engleză şi note
OANA CRISTEA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
COOK, ROBIN
Şocul / Robin Cook; trad.: Oana Cristea
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2005

ISBN 973-576-884-4

I. Cristea, Oana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA

ROBIN COOK
Shock

Tiparul executat de
R.A. „Monitorul Oficial"
Bucureşti, România

2005

ISBN 973-576-884-4

În amintirea bunului meu prieten

BRUNO D'AGOSTINO:

Ne e dor de tine

Pentru familia mea extrem de unită

Jean și Cameron

cu dragoste și mulțumiri

Prolog

6 APRILIE 1999

– Stați comod? o întrebă doctorul Paul Saunders pe pacienta sa, Kristin Overmeyer, care stătea întinsă pe vechea masă de operații, purtînd doar o cămașă de spital fără spate.

– Cred că da, răspunse Kristin, deși nu se simțea deloc în largul ei.

Spitalele îi stîrneau întotdeauna o stare de neliniște care, deși suportabilă, era neplăcută, iar sala în care se afla acum era deosebit de dezagreabilă. Era un fost amfiteatru de operații, al cărui decor era exact opusul utilitarismului steril al unui spital modern. Pereții erau acoperiți cu faianță de un verde ca fierea, fisurată, cu pete întunecate, probabil de sînge vechi, care murdăreau tencuiala subțire. Arăta mai degrabă ca o scenă dintr-un film de groază gotic plasat în secolul al nouăsprezecelea, decît ca o încăpere întrebuințată în prezent. Erau, de asemenea, rînduri de scaune care dispăreau în întuneric dincolo de cercul de lumină aruncat de lămpile chirurgicale. Noroc că scaunele erau goale.

– „Cred că da“ nu sună prea convingător, spuse doctorul Sheila Donaldson, care se afla de cealaltă parte a mesei de operații față de doctorul Saunders.

Zîmbi în jos către pacientă, cu toate că singurul semn vizibil fu o încrețitură în colțul ochilor. În rest fața îi era ascunsă de masca și de boneta chirurgicală.

– Vreau să se termine odată, rosti cu glas pierit Kristin.

În acel moment, îşi dorea să nu se fi oferit pentru donaţia de ovule. Banii aveau să-i ofere un grad de independenţă materială de care puţini dintre colegii ei studenţi la Harvard se bucurau, dar asta părea mai puţin important acum. Singura ei consolare era că în curînd va fi adormită; operaţia minoră prin care urma să treacă era nedureroasă. Atunci cînd i se oferise posibilitatea să aleagă între anestezie generală sau locală, o alesese pe prima fără să ezite nici o clipă. Lucrul pe care şi-l dorea cel mai puţin era să fie trează atunci cînd îi vor introduce în abdomen o sondă lungă de treizeci de centimetri.

– Sper că vom putea rezolva chestia asta azi, îi spuse Paul sarcastic doctorului Carl Smith, anestezistul.

Paul avea multe de făcut în ziua aceea şi alocase numai patruzeci de minute pentru operaţia care urma să înceapă. Ţinînd seama de experienţa sa în cazul procedurii respective şi de uşurinţa cu care manevra instrumentele, considera că dăduse dovadă de generozitate cînd alocase patruzeci de minute. Singurul motiv de întîrziere era Carl; Paul nu putea începe pînă cînd pacienta nu era complet anesteziată, iar minutele se scurgeau inexorabil.

Carl nu răspunse – Paul se grăbea întotdeauna. Carl se concentră asupra a ceea ce făcea: atinse cu stetoscopul precordial pieptul lui Kristin. Deja îi pusese perfuzia, poziţionase manşonul tensiometrului, ataşase firele pentru EKG şi instalase oximetrul. Mulţumit de rezultatul auscultării, se întinse şi trase aparatul de anestezie mai aproape de capul lui Kristin. Totul era pregătit.

– În regulă, Kristin, zise Carl pe un ton liniştitor. După cum ţi-am explicat mai devreme, am să-ţi dau un pic de „lapte pentru amnezie". Eşti gata?

– Da, răspunse Kristin. În ceea ce o privea, *cu cît mai repede, cu atît mai bine.*

– Somn uşor, îi ură Carl. Data viitoare o să stăm de vorbă la reanimare.

Asta spunea de obicei Carl pacientului său înainte de a începe anestezia, şi într-adevăr astfel decurgeau lucrurile în mod obişnuit. Dar de data asta nu a fost aşa. Fără să bănuiască măcar că urma să se producă un dezastru, Carl apucă perfuzia care ieşea din punga cu anestezic şi, cu îndemînarea dată de experienţă, îi administră pacientei o cantitate prestabilită în funcţie de greutatea ei, dar spre limita inferioară a dozei recomandate. Politica Clinicii de Fertilizare Wingate privind anestezierea pacientelor ambulatorii era să se folosească cea mai redusă cantitate adecvată din orice medicament. Scopul era să se asigure externarea pacientului în aceeaşi zi, deoarece facilităţile de spitalizare ale clinicii erau limitate.

În timp ce doza de propofol folosită pentru inducerea anesteziei intra în corpul lui Kristin, Carl privea şi asculta conştiincios dispozitivele de monitorizare. Totul părea în regulă.

Sheila chicoti pe sub mască. „Laptele pentru amnezie“ era porecla haioasă pe care Carl i-o dăduse propofolului – un anestezic preparat sub forma unui lichid alb –, iar termenul reuşea întotdeauna să o amuze.

– Putem începe? ceru Paul.

Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul. Ştia că nu putea începe încă, dar dorea să le transmită celorlalţi nerăbdarea şi nemulţumirea sa. N-ar fi trebuit să-l cheme pînă nu era totul gata. Timpul său era prea preţios ca să-l aştepte pe Carl să se joace cu instrumentele lui.

Ignorînd în continuare supărarea lui Paul, Carl se concentră asupra testării nivelului de inconştienţă al lui Kristin. Mulţumit că aceasta ajunsese în starea corespunzătoare, injectă mivacurium, un calmant muscular, pe care îl prefera altor medicamente pentru intervalul scurt de absorbţie. După ce mivacuriumul îşi făcu efectul, introduse cu dibăcie un tub endotraheal pentru a controla căile respiratorii ale lui Kristin. Apoi se aşeză, ataşă aparatul de anestezie şi-i făcu semn lui Paul că totul era gata.

– Era şi timpul, mormăi Paul.

El și Sheila puseră repede peste pacientă cearșafurile pentru laparoscopie[1]. Ținta era ovarul drept.

Carl se instală confortabil după ce scrise datele corespunzătoare în registrul de anestezie. Rolul său în acel moment era să privească monitoarele în timp ce menținea cu grijă starea de inconștiență a pacientei cu ajutorul unei perfuzii de propofol.

Paul se mișca repede, Sheila anticipîndu-i fiecare mișcare. Împreună cu Constance Bartolo, sora care-l asista pe chirurg, și Marjorie Hickam, cealaltă asistentă, echipa lucra cu eficiența unui metronom. În acest moment nimeni nu mai vorbea.

Primul obiectiv al lui Paul era să introducă trocarul aparatului de insuflație pentru a umple cavitatea abdominală a pacientei cu gaz. Crearea unui spațiu cu gaz făcea posibilă intervenția laparoscopică. Sheila îl ajuta apucînd din două părți de pielea de lîngă buric cu pense cu tifon și trăgînd în sus peretele abdominal relaxat. Între timp, Paul făcu o mică incizie la ombilic și apoi începu să introducă acul de insuflație Veress, lung de aproape 30 de centimetri. Mîinile sale experimentate percepură două pocnituri distincte la intrarea acului în cavitatea abdominală. În timp ce ținea ferm acul de manșonul zimțat, Paul activă aparatul de insuflație. Imediat, dioxidul de carbon începu să se răspîndească în cavitatea abdominală a lui Kristin cu un debit de un litru pe minut.

În timp ce așteptau să se acumuleze înăuntru cantitatea adecvată de gaz, se produse dezastrul. Carl era preocupat să urmărească monitoarele de supraveghere a activității cardiovasculare și respiratorii, ca să vadă semnele care indică o creștere a presiunii intraabdominale, și nu observă două lucruri aparent inofensive: o zbatere a pleoapelor lui Kristin și o ușoară îndoire a piciorului ei stîng. În cazul în care Carl sau oricine altcineva ar fi văzut aceste mișcări, și-ar fi dat seama că nivelul de anesteziere al lui Kristin

[1] Examen vizual al cavității abdominale (destinsă în prealabil prin injectarea de aer sau gaz steril), cu ajutorul unui endoscop introdus prin peretele abdominal sau pe cale vaginală. (n.tr.)

devenea insuficient. Aceasta era încă inconştientă, dar aproape de a-şi recăpăta cunoştinţa, iar disconfortul presiunii crescînde din abdomen nu făcea decît să-i grăbească trezirea.

Deodată, Kristin gemu şi dădu să se ridice. Nu reuşi să se ridice complet în şezut; Carl reacţionă din reflex, apucînd-o de umeri şi trăgînd-o în jos. Dar era prea tîrziu. Cînd se ridicase de pe masa de operaţii, acul Veress din mîna lui Paul pătrunsese mai adînc în abdomen, unde străpunsese o importantă venă intraabdominală. Înainte ca Paul să reuşească să oprească aparatul de insuflaţie, o bulă mare de gaz pătrunse în sistemul vascular al lui Kristin.

– O, Doamne! strigă Carl auzind începutul unui murmur de rău augur, ca de roată de moară, cînd gazul ajunse la inimă – un sunet asemănător zgomotului făcut de o maşină de spălat. E embolie gazoasă, strigă el. Întoarceţi-o pe partea stîngă!

Paul trase afară acul însîngerat şi îl zvîrli într-o parte, iar acesta scoase un zgomot metalic cînd se lovi de dalele podelei. Îl ajută pe Carl să o întoarcă pe Kristin, într-o încercare zadarnică de a izola gazul în partea dreaptă a inimii. Paul se sprijini apoi de ea pentru a o menţine în poziţie. Deşi era încă inconştientă, Kristin se zbătu.

Între timp, Carl se grăbi să introducă, cît mai aseptic cu putinţă, un cateter în vena jugulară a lui Kristin. Aceasta opuse rezistenţă şi se zbătu sub greutatea de deasupra ei. Introducerea cateterului era ca încercarea de a nimeri o ţintă în mişcare. Lui Carl îi trecu prin minte să crească volumul de propofol sau să-i administreze mai mult mivacurium, dar nu vru totuşi să piardă timpul cu asta. În cele din urmă reuşi să fixeze cateterul, dar, cînd trase de pistonul seringii, nu scoase decît o spumă sîngerie. Repetă operaţiunea, dar cu acelaşi rezultat. Îşi scutură capul cu disperare, dar, înainte să apuce să spună ceva, Kristin înţepeni un moment, apoi începu să aibă o serie de convulsii. Corpul îi era zguduit de un atac devastator de epilepsie.

Disperat, Carl încerca să facă faţă acestei noi probleme în timp ce se lupta cu senzaţia de angoasă din măruntaie. Ştia prea bine că anesteziologia era o profesie aflată sub semnul unei rutine amorţitoare, zdruncinate din cînd în cînd de episoade de veritabilă teroare, iar de data asta era cît se poate de rău: o complicaţie majoră în cazul unei persoane tinere, sănătoase, care era supusă unei proceduri pur opţionale.

Atît Paul, cît şi Sheila se dăduseră înapoi, cu mîinile în mănuşi sterile strînse la piept. Împreună cu cele două asistente, aceştia îl priveau pe Carl care se zbătea să pună capăt atacului lui Kristin. Cînd totul se termină, iar Kristin era din nou aşezată pe spate, nemişcată, nimeni nu scoase o vorbă. Singurul sunet în afară de zgomotul vag al unui aparat de radio care se auzea prin uşa închisă a camerei de sterilizare era cel al aparatului de anestezie care asigura respiraţia pacientei.

– Care este verdictul? întrebă în cele din urmă Paul. Vocea sa era lipsită de orice emoţie şi stîrni ecou între pereţii acoperiţi cu faianţă.

Carl expiră ca un balon care se dezumfla. Fără nici o tragere de inimă, ridică pleoapele lui Kristin cu cele două degete arătătoare. Ambele pupile erau puternic dilatate şi nu reacţionară la strălucirea luminii din plafon. Carl îşi scoase din buzunar lanterna tip stilou şi aţinti raza acesteia în ochii lui Kristin. Aceasta nu reacţionă în nici un fel.

– Nu arată bine, murmură Carl.

I se uscase gîtul. Nu se mai confruntase niciodată cu o asemenea complicaţie.

– Ce vrei să zici? ceru să afle Paul.

Carl înghiţi cu greutate.

– Ceea ce vreau să zic este că, în opinia mea, am pierdut-o. Adică în urmă cu un minut era în regulă, iar acum e în comă. Nici măcar nu mai respiră singură.

Paul clătină din cap în timp ce cîntărea informaţiile primite. Apoi îşi scoase furios mănuşile, le azvîrli pe podea şi îşi desfăcu masca, pe care o lăsă să-i cadă pe piept. Se uită la Sheila.

– Continuă tu procedura, da? Măcar ai ocazia să mai capeţi experienţă. Şi execută intervenţia pe ambele părţi!

– Serios? întrebă Sheila.

– Nu are nici un rost să irosim ocazia, răspunse Paul.

– Ce-ai să faci? continuă Sheila.

– Mă duc să-l găsesc pe Kurt Hermann şi să stau de vorbă cu el, îi replică Paul în timp ce-şi dezlega şi-şi scotea halatul. Cu toate că este vorba de un incident nefericit, am prevăzut posibilitatea ca un astfel de dezastru să se producă şi măcar ne-am făcut planuri pentru o asemenea eventualitate.

– Îl vei informa pe Spencer Wingate? întrebă Sheila.

Doctorul Wingate era fondatorul şi şeful clinicii, dar numai cu numele.

– Nu ştiu. Depinde; prefer să mai aştept şi să văd cum decurg lucrurile. Ce ştii despre venirea lui Kristin Overmeyer de azi?

– A venit cu maşina personală, spuse Sheila. Este în parcare.

– A venit singură?

– Nu. După cum am sfătuit-o, a venit însoţită de o prietenă. Aceasta se numeşte Rebecca Corey. Este afară, în sala de aşteptare principală.

Paul se îndreptă către uşă, dar mai înainte îşi aţinti privirea în ochii lui Carl.

– Îmi pare rău, spuse Carl.

Paul ezită un moment. Îi veni să-i spună anestezistului ce credea despre el, dar se răzgîndi. Paul dorea să rămînă cu mintea limpede şi, dacă începea să discute cu Carl în acel moment, s-ar fi enervat rău. Era destul că acesta îl făcuse să aştepte atîta timp.

Fără a se mai obosi să-şi scoată echipamentul chirurgical sterilizat, Paul apucă un halat lung, alb, de medic din încăperea care servea drept salon chirurgical. Îmbrăcă halatul în timp ce cobora

pe scara cu trepte de metal. Trecînd de primul etaj, ieşi pe peluza pe care începeau să se arate primele semne ale primăverii. Cu haina strînsă pe lîngă corp ca să-l apere de rafalele de vînt specifice începutului de aprilie în regiunea New England, grăbi pasul către construcţia de piatră de la intrarea în clinică. Îl găsi pe şeful pazei în spatele biroului său zgîriat şi uzat, aplecat peste programul departamentului său pe luna mai.

Dacă Kurt Hermann fu surprins de sosirea bruscă a celui care conducea Clinica Wingate, nu o arătă. Singurul semn că observase prezenţa lui Paul în afară de faptul că îşi îndreptă privirile în sus fu o uşoară înălţare întrebătoare din sprînceana dreaptă.

Paul apucă unul dintre numeroasele scaune cu spătar drept din biroul aproape gol şi se aşeză în faţa şefului pazei.

– Avem o problemă, spuse Paul.

– Vă ascult, îi răspunse Kurt.

Acesta se lăsă pe spate, iar scaunul lui scîrţîi.

– Am avut o complicaţie anestezică serioasă. Catastrofică, de fapt.

– Unde este pacienta?

– Încă în sala de operaţii, dar va fi scoasă de acolo în scurt timp.

– Numele?

– Kristin Overmeyer.

– A venit singură?

Kurt puse întrebarea în timp ce-şi nota numele lui Kristin.

– Nu. A venit cu maşina împreună cu o prietenă pe nume Rebecca Corey. Doctorul Donaldson a spus că aceasta se află în sala de aşteptare principală.

– Marca maşinii?

– N-am idee, recunoscu Paul.

– Aflăm noi, zise Kurt.

Îşi ridică ochii albaştri pentru a întîlni privirea lui Paul.

– Pentru asta v-am angajat pe voi, spuse Paul laconic. Vreau să vă ocupaţi de asta şi nu vreau să ştiu nimic.

– Nici o problemă, încuviinţă Kurt.

Puse stiloul pe birou cu grijă, ca şi cum ar fi fost fragil.

Preţ de o clipă cei doi bărbaţi se uitară fix unul la celălalt. Apoi Paul se ridică, se întoarse şi ieşi afară în dimineaţa vîntoasă de aprilie.

Unu

8 OCTOMBRIE 1999

ORA 23.15

– Fă-mă să înţeleg, îi spuse Joanna Meissner lui Carlton Williams.

Cei doi prieteni stăteau pe întuneric în jeepul Cherokee al lui Carlton, într-o zonă de pe Craigie Street unde parcarea era interzisă, peste drum de blocul Craigie Arms din Cambridge, Massachusetts.

– Ai hotărît că ar fi cel mai bine pentru noi să aşteptăm cu nunta pînă după ce termini tu rezidenţiatul în chirurgie, adică peste trei sau patru ani.

– N-am hotărît nimic, se apără Carlton. Tocmai discutam despre asta.

Joanna şi Carlton luaseră cina în Harvard Square în acea seară de vineri, şi se simţiseră foarte bine pînă cînd Joanna adusese vorba despre subiectul delicat al planurilor lor pe termen lung. Ca de obicei, din acel moment conversaţia degenerase. Dezbătuseră de multe ori pînă atunci acest subiect spinos, după logodna lor. Relaţia lor fusese una deosebit de lungă: se cunoşteau de la grădiniţă şi începuseră să se întîlnească încă din clasa a noua, fără a mai ieşi cu altcineva.

– Ascultă, spuse Carlton pe un ton împăciuitor. Încerc să mă gîndesc la ce e mai bine pentru amîndoi.

– Pe naiba! îi scăpă Joannei.

În ciuda faptului că își jurase că își va păstra calmul, simțea furia care i se acumula în stomac, ca și cum ar fi fost un reactor nuclear pe punctul de a exploda.

– Vorbesc serios, spuse Carlton. Joanna, muncesc pînă nu mai pot. Știi cît de des sînt de gardă. Știi și la ce ore. Să fii rezident la MGH[1] e mult mai solicitant decît aș fi crezut vreodată.

– Și cu ce schimbă asta lucrurile? izbucni Joanna, incapabilă să-și mai țină sub control iritarea pe care o resimțea și care deveni dureros de evidentă.

Nu putea să nu se simtă trădată și respinsă.

– Le schimbă foarte mult, insistă Carlton. Sînt epuizat. Nu sînt o companie plăcută. Nu pot purta o conversație normală despre altceva în afară de ceea ce se întîmplă la spital. E jalnic. Nici măcar nu mai știu ce se petrece la Boston, darămite în restul lumii.

– Genul ăsta de comentariu ar putea însemna ceva dacă ar fi vorba pur și simplu de niște oameni care doar ies împreună. Dar problema e că ne întîlnim de unsprezece ani. Și pînă cînd am abordat eu astă-seară subiectul ăsta delicat despre stabilirea datei nunții, te simțeai bine și erai o companie foarte plăcută.

– Sigur că este o plăcere pentru mine să te văd..., spuse Carlton.

– Asta e liniștitor, strecură Joanna pe un ton sarcastic. Ce mi se pare deosebit de ironic în situația asta este că tu ai fost cel care mi-a cerut să mă mărit cu tine, nu invers. Problema e că asta a fost acum șapte ani. După mine asta arată că ardoarea ta a scăzut semnificativ.

– Nu e așa, protestă Carlton. Îmi doresc să mă căsătoresc cu tine.

– Îmi pare rău, dar nu ești convingător. Nu după atîta timp. Mai întîi ai vrut să terminăm colegiul. Asta a fost în regulă. Nici o problemă. M-am gîndit că așa se cădea. Apoi te-ai gîndit că ar trebui să treci de primii doi ani din Facultatea de Medicină. Chiar și cu asta am fost de acord, pentru că puteam să îmi fac aproape toată stagiatura pentru doctorat între timp. Dar apoi te-ai gîndit că ar fi cel mai bine să amînăm lucrurile pînă cînd terminai tu facultatea. Nu descoperi un tipar aici sau mi se pare mie? Apoi a apărut

[1] Massachusetts General Hospital (n.red.)

ideea de a aştepta ca tu să treci de primul an de rezidenţiat. Proasta de mine! Chiar am fost de acord cu asta, dar acum este vorba de întreaga treabă cu rezidenţiatul. Ce zici de aranjamentul pentru bursă de care vorbeai luna trecută? Şi după asta te-ai putea gîndi chiar că e mai bine să aşteptăm pînă cînd îţi deschizi cabinet.

– Încerc să fiu raţional în legătură cu asta, spuse Carlton. Este o decizie dificilă şi este în avantajul nostru să cîntărim argumentele pro şi contra...

Joanna nu-l mai asculta. În schimb, ochii ei verzi ca smaraldul se îndepărtară de chipul logodnicului său, care, îşi dădu seama, nici măcar nu o privea în timp ce vorbea. De fapt, evitase să se uite la ea pe parcursul întregii discuţii; din cîte văzuse ea, îi întîlnise privirea numai din cînd în cînd în timpul monologului ei. Joanna rămase privind în gol. Dintr-odată, se simţi ca şi cum ar fi primit o palmă peste faţă. Sugestia lui Carlton cu privire la încă o amînare în fixarea datei căsătoriei o adusese cu picioarele pe pămînt şi se trezi rîzînd nu de veselie, ci de uimire.

Carlton se opri în mijlocul frazei în timp ce enumera argumentele pro şi contra privind ideea de a se căsători mai repede în loc să mai aştepte.

– De ce rîzi? o întrebă el.

Îşi înălţă privirea, aţintită pînă atunci asupra propriilor mîini care se jucau cu cheile de la maşină şi se uită lung la Joanna în interiorul slab luminat al jeepului. Chipul ei se proiecta pe fereastra laterală întunecată, fiind luminat din spate de un felinar aflat la distanţă, a cărui strălucire trecea prin parbriz. Profilul ei delicat şi armonios era încadrat de părul strălucitor, blond-deschis, care părea să licărească în penumbră. Dinţii ei foarte albi aveau scînteieri ca de diamant printre buzele pline, uşor întredeschise. Pentru Carlton, era cea mai frumoasă femeie din lume, chiar şi atunci cînd îl bătea la cap.

Ignorînd întrebarea lui Carlton, Joanna continuă să rîdă încet, fără voioşie, ca şi cum revelaţia ei devenea din ce în ce mai clară. Brusc, ajunsese să-şi dea seama cît adevăr se ascundea în spatele spuselor colegei sale de cameră, Deborah Cochrane, şi ale celorlalte

prietene ale ei, care îi tot „cîntaseră" că nu ar trebui să-şi facă din căsătorie unicul şi principalul scop în viaţă. Aveau dreptate pînă la urmă: crescută în suburbiile Houstonului, îi fuseseră impuse clar anumite concepţii. Joannei nu-i venea să creadă că fusese aşa proastă şi că se opusese atît de puternic ideii de a contesta un sistem de valori pe care îl acceptase orbeşte. Din fericire, cît bătuse pasul pe loc aşteptîndu-l pe Carlton, fusese destul de deşteaptă să pună bazele unei cariere pline de satisfacţii. Îi mai rămăsese să susţină teza de doctorat în economie la Harvard, şi ştia foarte bine să lucreze pe calculator.

– De ce rîzi? insistă Carlton. Haide, vorbeşte cu mine!

– Rîd de mine, spuse Joanna în cele din urmă.

Se întoarse să-şi privească logodnicul. Acesta era perplex, încruntînd din sprîncene.

– Nu înţeleg, zise Carlton.

– Ciudat, replică Joanna. Eu una văd lucrurile destul de clar.

Se uită în jos la inelul de logodnă de la mîna stîngă. Diamantul solitar absorbea lumina slabă şi o trimitea din nou către Joanna cu o intensitate surprinzătoare. Piatra fusese a bunicii lui Carlton şi Joanna fusese încîntată de ea, mai ales datorită valorii sentimentale. Dar acum îi părea ca o reclamă de neon lipsită de valoare care îi amintea de propria credulitate.

Joanna fu dintr-odată cuprinsă de o senzaţie de claustrofobie. Fără nici o avertizare, deschise portiera, se strecură afară din maşină şi rămase în picioare pe bordura trotuarului.

– Joanna! o strigă Carlton.

Se aplecă peste bordul maşinii şi privi în sus la faţa Joannei. Aceasta avea o expresie de hotărîre nestrămutată. Buzele moi de obicei erau acum strînse, dovedind o hotărîre sumbră.

Carlton începu să o întrebe pe Joanna ce se întîmplase, deşi ştia prea bine. Chiar înainte de a rosti propoziţia, ea îi trînti portiera în faţă. Îndreptîndu-se, Carlton bîjbîi după butonul geamului din dreapta. Cînd se deschise fereastra, Joanna se aplecă înăuntru. Expresia ei nu se schimbase.

– Nu mă insulta întrebîndu-mă ce s-a întîmplat, îl avertiză ea.

– Nu te porţi ca un adult în această privinţă, afirmă Carlton hotărît.

– Mulţumesc pentru evaluarea ta nepărtinitoare, îi aruncă Joanna. Vreau să-ţi mai mulţumesc şi pentru că m-ai ajutat să văd lucrurile atît de clar. Cu siguranţă îmi va fi mai uşor să mă hotărăsc.

– Să te hotărăşti în legătură cu ce? întrebă Carlton.

Fermitatea pe care tocmai o căpătase vocea lui dispăru. În locul acesteia rămase un tremur evident. Presimţea ce va urma, şi această presimţire era însoţită de o senzaţie de leşin.

– În legătură cu viitorul meu, spuse Joanna. Uite!

Întinse pumnul încleştat cu intenţia clară de a-i da ceva lui Carlton.

Carlton întinse ezitant palma şi simţi cum ceva rece îi cade în mînă. Privind în jos, se trezi holbîndu-se la diamantul bunicii sale.

– Ce e asta? se bîlbîi Carlton.

– Cred că e destul de limpede, spuse Joanna. Consideră-te liber să termini rezidenţiatul şi orice altceva îţi mai doreşte inimioara. Cu siguranţă nu vreau să mă simt ca o povară.

– Nu vorbeşti serios, nu? întrebă Carlton.

Luat complet prin surprindere de această întorsătură bruscă a evenimentelor, se simţea ameţit.

– Ba da, cum să nu, îi replică Joanna. Consideră că am pus capăt în mod oficial logodnei noastre. Noapte bună, Carlton.

Joanna se întoarse şi o porni înapoi pe Craigie Street, către Concord Avenue şi spre intrarea clădirii Craigie Arms. Apartamentul ei se afla la etajul trei.

După o scurtă luptă cu mecanismul de deschidere a uşii, Carlton sări din maşină şi o luă la fugă după Joanna, care ajunsese deja la colţ. În drum, stîrni cîteva frunze roşii de arţar, căzute din copac în aceeaşi zi. O ajunse din urmă pe fosta sa logodnică în momentul în care ea se pregătea să intre în clădire. Nu mai avea suflu. Strîngea în pumn inelul de logodnă.

– În regulă, reuşi să spună Carlton. Am înţeles ce vrei să spui. Poftim, ia inelul înapoi.

Întinse mîna.

Joanna scutură din cap. Hotărîrea sumbră dispăruse, iar în locul ei apăruse un zîmbet reținut.

– Nu ți-am dat inelul înapoi ca un simplu gest sau ca o metodă de manipulare. De fapt, nici nu sînt supărată. E clar că tu nu vrei să ne căsătorim acum și brusc nici eu nu mai vreau. Haide să luăm o pauză. Rămînem prieteni.

– Dar te iubesc, lăsă Carlton să-i scape.

– Sînt flatată, spuse Joanna. Şi presupun că încă te mai iubesc și eu, dar lucrurile au fost tărăgănate prea mult timp. Haide să mergem fiecare pe drumul lui, cel puțin deocamdată!

– Dar...

– Noapte bună, Carlton, zise Joanna.

Se înălță pe vîrfuri și atinse obrazul lui Carlton cu buzele. O clipă mai tîrziu, era în lift. Nu se uitase înapoi.

În timp ce introducea cheia în ușa apartamentului, își dădu seama că tremura. În ciuda modului plin de dezinvoltură în care-l respinsese pe Carlton, simțea că va cădea cît de curînd pradă emoțiilor.

– Hei! exclamă colega ei de cameră, Deborah Cochrane. Se uită la ecranul calculatorului ca să vadă ce oră era. Cam devreme pentru o seară de vineri. Ce s-a întîmplat?

Deborah purta un trening larg cu blazonul universității Harvard. Prin comparație cu feminitatea dulce, de porțelan a colegei ei de cameră, ea era un pic băiețoasă, avea părul brunet, tuns scurt, tenul măsliniu, mediteranean și o constituție atletică. Trăsăturile feței erau și ele mai puternice și mai rotunde decît cele ale Joannei, dar nu mai puțin feminine. Luate în ansamblu, cele două colege de cameră se completau una pe alta și își puneau reciproc în valoare farmecul natural.

Joanna nu răspunse și își atîrnă haina în dulapul din hol. Deborah o privi cu atenție cum intră în camera de zi cu puțină mobilă și se prăbușește pe canapea. Joanna își strînse picioarele sub ea și numai atunci se uită în ochii întrebători ai lui Deborah.

– Nu-mi spune că v-ați certat, zise Deborah.

– Nu a fost o ceartă propriu-zisă, îi răspunse Joanna. Atîta doar că drumurile noastre s-au despărţit.

Deborah rămase cu gura căscată. O cunoştea pe Joanna de şase ani, de la cursurile de orientare a studenţilor din anul întîi, şi în tot acest timp Carlton fusese o prezenţă nelipsită în viaţa Joannei. Din punctul ei de vedere, nu existase nici cea mai mică urmă de neînţelegere în relaţia lor.

– Ce s-a întîmplat? întrebă uluită.

– Brusc am văzut lumina, spuse Joanna.

Deborah simţi imediat un uşor tremur în vocea ei.

– Am pus capăt logodnei şi, ceea ce e mai important, nu voi mai conta pe căsătorie, şi cu asta basta. Dacă are loc, e bine, dacă nu, iarăşi e bine.

– Nu se poate! exclamă Deborah, incapabilă să-şi reţină bucuria din voce. Asta nu sună deloc a fata aia care visa la „domnişoare de onoare în rochii de mătase foşnitoare de culoarea untului“ pe care am ajuns să o iubesc. De unde schimbarea asta?

Deborah privea marşul Joannei spre căsătorie ca pe ceva aproape religios în intensitatea sa de nezdruncinat.

– Carlton a vrut să amînăm nunta pînă după rezidenţiatul lui, spuse Joanna.

Povesti pe scurt ultimul sfert de oră al întîlnirii ei cu Carlton. Deborah ascultă absorbită.

– Eşti bine? întrebă aceasta cînd Joanna rămase tăcută.

Se aplecă spre ea pentru a se uita mai bine în ochii Joannei.

– Mai bine decît aş fi crezut, recunoscu Joanna. Mă simt un pic zdruncinată, presupun, dar, avînd în vedere cele întîmplate, sînt bine.

– Atunci trebuie să sărbătorim, exclamă Deborah. Se ridică şi fugi la bucătărie. Păstrez de luni de zile sticla aia de şampanie care încurca locul în frigider, zise ea peste umăr. E timpul să o deschidem.

– Presupun că da, reuşi să spună Joanna.

Nu prea avea chef de sărbătorit, dar ar fi trebuit să facă prea mari eforturi ca să opună rezistenţă entuziasmului lui Deborah.

– Perfect! exclamă Deborah în timp ce se întorcea cu şampania într-o mînă şi cu două pahare înalte în cealaltă.

Îngenunche în faţa măsuţei de cafea şi destupă sticla. Dopul zbură cu un pocnet răsunător şi se lovi de tavan. Deborah rîse, dar observă că Joanna nu făcu la fel.

– Eşti sigură că eşti bine? întrebă Deborah.

– Trebuie să recunosc că este o mare schimbare.

– Puţin spus, afirmă Deborah. Cunoscîndu-te aşa bine, e o diferenţă ca de la cer la pămînt. Ai fost programată pentru căsătorie de scena socială din Houston încă dinainte de a fi în pîntecele mamei tale.

Joanna rîse fără să vrea.

Deborah turnă şampania prea repede. Ambele pahare se umplură, mai mult cu spumă, şi se revărsară pe masă. Fără să se lase descurajată, Deborah înhăţă paharele şi-i dădu unul Joannei. Apoi ciocni cu ea.

– Bun venit pe scena socială a secolului douăzeci şi unu, rosti Deborah.

Amîndouă îşi ridicară paharele cu picior şi încercară să bea. Se înecară cu spumă şi rîseră. Ca să nu strice momentul, Deborah duse repede ambele pahare la bucătărie, le clăti şi se întoarse. De data asta turnă cu mai multă grijă, lăsînd să se prelingă şampania pe peretele paharului. Cînd băură, nu mai avea multă spumă.

– Nu e cea mai grozavă şampanie, admise Deborah. Dar nu mă miră. Mi-a dat-o David cu destulă vreme în urmă. Din păcate a fost un zgîrie-brînză de la bun început.

Cu o săptămînă în urmă, Deborah pusese capăt unei relaţii de vreo patru luni cu cel mai recent prieten al ei, David Curtis. Cea mai lungă relaţie a ei durase mai puţin de doi ani, şi asta fusese în liceu. În multe privinţe, cele două tinere nu puteau fi mai diferite. Pe cînd Joanna înflorise pe scena socială plină de influenţă din sud, presărată de baluri pentru debutante finanţate cu banii obţinuţi din petrol, Deborah fusese crescută în Manhattan de o mamă singură, boemă, care trăia cufundată în lumea universitară. Deborah nu-şi

cunoscuse tatăl, deoarece naşterea ei iminentă pusese capăt relaţiei părinţilor săi. Mama ei nu se căsătorise decît destul de tîrziu, după ce Deborah plecase la facultate.

– Oricum nu prea mă dau în vînt după şampanie, spuse Joanna. De fapt, nici nu mi-aş da seama dacă ar fi o şampanie bună.

Răsuci paharul între degete, hipnotizată cîteva clipe de efervescenţa lichidului.

– Ce s-a întîmplat cu inelul tău? întrebă Deborah, observînd pentru prima dată că bijuteria dispăruse.

– I l-am dat înapoi, răspunse Joanna pe un ton detaşat.

Deborah scutură din cap. Era uimită. Joanna iubea acel inel şi tot ceea ce reprezenta el. Nu-l scotea decît rareori de pe deget.

– Sînt cît se poate de serioasă în legătură cu asta, spuse Joanna.

– Aşa mi se pare şi mie, zise Deborah şi de uimire nu mai ştiu ce să mai adauge.

Telefonul rupse scurta tăcere. Deborah se ridică să răspundă.

– Trebuie să fie Carlton, dar nu vreau să vorbesc cu el, spuse Joanna.

La birou, Deborah se uită la aparat să vadă identitatea apelantului.

– Ai dreptate, este Carlton.

– Lasă robotul să răspundă, spuse Joanna.

Deborah reveni la măsuţa de cafea şi se lăsă uşor să cadă lîngă ea. Cele două tinere se uitară una la alta în timp ce telefonul continua să sune insistent. După ce sună a patra oară, răspunse robotul telefonic. Mesajul acestuia se auzi în tăcerea din jur. Apoi vocea îngrijorată a lui Carlton împreună cu un uşor bruiaj umplu camera decorată ascetic:

– Ai dreptate, Joanna! E o idee prostească să aşteptăm pînă cînd termin eu rezidenţiatul.

– N-am spus niciodată că e o idee prostească, interveni Joanna în şoaptă, ca şi cum cel care sunase o putea auzi.

– Şi ştii ce? continuă Carlton. Hai să facem şi pasul următor şi să planificăm nunta pentru iunie. Din cîte îmi amintesc, întotdeauna ai spus că îţi doreşti să facem nunta în iunie. Ei bine, din

partea mea e perfect în iunie. Oricum, sună-mă imediat ce asculți mesajul ăsta și putem sta de vorbă. În regulă?

Robotul telefonic mai scoase cîteva sunete mecanice înainte ca beculețul roșu să înceapă să pîlpîie.

– Asta arată cît de puțin se pricepe, zise Joanna. Mama n-ar avea cum să organizeze o nuntă așa cum se cuvine la Houston în opt luni.

– Pare un pic disperat, spuse Deborah. Dacă vrei să-l suni și dorești să ai intimitate, pot să dispar.

– Nu vreau să vorbesc cu el, zise repede Joanna. Nu acum.

Deborah își înclină capul într-o parte și studie fața prietenei sale. Voia să o susțină, dar pentru moment nu prea știa cum să o facă cel mai bine.

– Asta nu e o simplă ceartă, explică Joanna. Și nu e nici vreun joc de îndrăgostiți. Nu încerc să-l manipulez și, la drept vorbind, m-aș simți nelalocul meu dacă ne-am căsători acum.

– Dar asta e o schimbare totală de direcție.

– Exact. Acum el încearcă să programeze data nunții mai curînd, iar eu aș fi în favoarea unei amînări. Am nevoie de timp și de spațiu.

– Te înțeleg perfect. Și știi ce? Cred că ai făcut o mișcare inteligentă nelăsînd situația asta să se transforme într-o dezbatere irascibilă.

– Problema e că îl iubesc, spuse Joanna cu un zîmbet ironic. Dacă ar avea loc vreo dezbatere, aș putea pierde.

Deborah rîse.

– Sînt de acord. Te-ai convertit atît de recent la o atitudine mai modernă și mai rezonabilă față de căsătorie, încît ești vulnerabilă. Chiar ai nevoie de timp și de spațiu. Și știi ce? Cred că am soluția.

– Soluția pentru ce? întrebă Joanna.

– Lasă-mă să-ți arăt ceva, spuse Deborah.

Se ridică și luă ultimul număr din ziarul *Harvard Crimson* care se afla pe biroul ei. Era împăturit pe lung la rubrica de mică publicitate. Îi întinse ziarul Joannei.

Joanna se uită peste pagina respectivă și citi anunțul încercuit. Își ridică privirea întrebătoare spre Deborah.

– Voiai să văd anunțul ăsta dat de Clinica Wingate?

– Într-adevăr, ăsta era, spuse Deborah cu entuziasm.

– E un anunț pentru donatoare de ovule, spuse Joanna.

– Întocmai, zise Deborah.

– Și cum poate fi asta soluția? întrebă Joanna.

Deborah înconjură măsuța de cafea și se așeză lîngă Joanna. Cu degetul arătător indică spre plata oferită.

– Banii sînt soluția, răspunse ea. Patruzeci și cinci de mii de dolari dintr-un foc!

– Anunțul ăsta a apărut într-un număr din *Crimson* în primăvara trecută și a stîrnit multe zvonuri, afirmă Joanna. Apoi nu a mai reapărut. Crezi că e ceva serios sau e un fel de farsă de facultate?

– Cred că e serios, fu de părere Deborah. Wingate este o clinică de fertilizare din Bookford, Massachusetts, dincolo de Concord. Asta e ceea ce am aflat de pe site-ul lor.

– De ce sînt dispuși să plătească atîția bani? întrebă Joanna.

– Pe site scrie că au niște clienți bogați care sînt gata să plătească pentru a obține ceea ce ei consideră lucruri de cea mai bună calitate. Aparent clienții ăștia vor studente la Harvard. Trebuie să fie ceva de genul băncii ăleia de spermă din California unde donatorii sînt toți laureați ai Premiului Nobel. Este o nebunie din punct de vedere genetic, dar cine sîntem noi să contestăm ideea asta?

– Sigur nu sîntem laureate ale Premiului Nobel, spuse Joanna. Teoretic, nu sîntem nici măcar studente la Harvard. Ce te face să crezi că ar fi interesați de noi două?

– Și de ce n-ar fi? întrebă Deborah. Cred că, pentru că urmăm studiile postuniversitare, ne putem numi studente la Harvard. Nu pot să cred că nu vor decît studenți din anii mai mici. De fapt, pe site se menționează că sînt interesați de femei cu vîrsta de pînă la douăzeci și cinci de ani. Noi îndeplinim cerința asta la limită.

– Dar spun, de asemenea, că trebuie să fim stabile emoțional, atrăgătoare, nu supraponderale, și atletice. Nu exagerăm aici un pic?

– Hei, cred că sîntem perfecte.

– Atletice? întrebă Joanna cu un zîmbet. Poate tu, eu nu. Şi stabile emoţional. Aici chiar că nu am nimerit-o, în special în starea mea de acum.

– Totuşi putem încerca, spuse Deborah. Poate că nu eşti femeia cea mai atletică din campus, dar le vom spune că nu dorim să facem donaţia decît împreună. Trebuie să ne accepte pe amîndouă. Totul sau nimic. Şi scorurile noastre SAT[1] sînt adecvate.

– Chiar te gîndeşti serios la chestia asta? întrebă Joanna.

Se uită la colega ei de cameră, care o tachina uneori.

– La început nu m-am gîndit serios, recunoscu Deborah. Dar apoi am ajuns să mă gîndesc la asta mai devreme astă-seară. Banii sînt tentanţi. Îţi imaginezi? Patruzeci şi cinci de mii de fiecare! Banii ăştia ne-ar putea oferi libertate pentru prima oară în viaţă, chiar acum, în perioada în care ne scriem tezele de doctorat. Şi dacă tocmai ai renunţat la siguranţa materială adusă de măritiş, ideea asta ar trebui să ţi se pară şi mai atrăgătoare. Pe lîngă educaţie îţi mai trebuie şi nişte fonduri ca să rămîi la fel de hotărîtă şi, la drept vorbind, ca să începi să-ţi planifici viaţa de persoană singură. Banii ăştia ar putea fi un început.

Joanna azvîrli ziarul şcolii pe măsuţa de cafea.

– Uneori nu-mi dau seama cînd rîzi de mine.

– Hei, nu glumesc. Ai spus că ai nevoie de timp şi de spaţiu. Cu banii ăştia ai putea avea aşa ceva, şi chiar mai mult. Uite la ce mă gîndeam: să mergem amîndouă la Clinica Wingate, să le dăm cîteva ovule şi să le luăm cele nouăzeci de miare. Din banii ăştia, luăm cam cinzeci de mii şi cumpărăm un apartament cu două camere la Boston sau la Cambridge, pe care îl închiriem ca să plătim ipoteca.

– De ce să cumpărăm un apartament ca să-l închiriem? întrebă Joanna.

– Lasă-mă să termin, zise Deborah.

– Dar n-ar fi mai bine pur şi simplu să investim cu chibzuinţă cele cinzeci de miare? Aminteşte-ţi că eu sînt economistul, iar tu eşti biologul.

---

[1] Testele pe baza cărora elevii de liceu sînt admişi în universităţile americane. (n.tr.)

– Oi fi tu pe cale să iţi iei doctoratul în economie, dar eşti un copil mic cînd vine vorba despre viaţa unei femei singure în secolul douăzeci şi unu. Aşa că taci şi ascultă! Cumpărăm apartamentul ca să începem să prindem şi noi rădăcini cu adevărat. Femeile din generaţia de dinainte aşteptau ca mariajul să le aducă asta, dar acum trebuie să ne descurcăm singure. Un apartament ar fi un punct de plecare potrivit şi o investiţie bună.

– Pe cuvîntul meu! exclamă Joanna. Mi-ai luat-o cu mult înainte.

– Îţi dai seama, zise Deborah. Şi asta nu e tot. Uite care e partea cea mai frumoasă: luăm celelalte patruzeci de mii şi plecăm la Veneţia să ne scriem tezele de doctorat.

– Veneţia! strigă Joanna. Eşti nebună, fato!

– Da? făcu Joanna. Gîndeşte-te. Dacă zici că ai vrea să ai parte de ceva timp şi spaţiu, ce-ar putea fi mai bine? Am fi la Veneţia într-un apartament drăguţ şi confortabil, în timp ce Carlton urmează rezidenţiatul aici. Ne scriem tezele şi ne şi distrăm un pic în acelaşi timp, fără ca bunul doctor să-ţi sufle în ceafă.

Joanna rămase cu privirea aţintită înainte fără să vadă nimic, în timp ce în minte îi reveneau imagini din Veneţia. Vizitase o singură dată oraşul magic, dar numai pentru cîteva zile, împreună cu părinţii şi cu fraţii ei, pe cînd era la liceu. Revedea scînteierea apelor din Canale Grande, în care se reflectau faţadele gotice. Cu aceeaşi claritate surprinzătoare îşi amintea efervescenţa din piaţa San Marco, cu cvartetele rivale din cele două faimoase cafenele aflate vizavi. Atunci îşi spusese că avea să revină într-o zi în cel mai romantic oraş din lume. Sigur că fantezia asta îl includea şi pe Carlton, care nu o însoţise atunci, dar cu care se întîlnea pe vremea aia.

– Şi mai e ceva, spuse Deborah, întrerupîndu-i Joannei scurta reverie. Donînd cîteva ovule, din care, că tot veni vorba, avem cîteva sute de mii, aşa că nu o să le simţim lipsa, nevoile noastre de procreare vor fi întrucîtva satisfăcute.

– Acum ştiu că mă tachinezi, zise Joanna.

– Nu! insistă Deborah. Donînd cîteva ovule, vom ajuta cîteva cupluri care nu pot avea copii să îşi vadă visul împlinit, iar copiii

lor vor avea pe jumătate genele noastre. Vor fi cîteva „jumătăți de Joanna“ și cîteva „jumătăți de Deborah“ pe lume.

– Asta cam așa e, spuse Joanna.

Cu ochii minții văzu o fetiță care semăna oarecum cu ea. Era o imagine plăcută – asta pînă își dădu seama că micuța aparținea unor persoane complet străine.

– Sigur că așa e! insistă Deborah. Și partea frumoasă e că nu vom fi nevoite să schimbăm scutece sau să ne privăm de somn. Ce părere ai, încercăm?

– Ia-o mai ușor! Ridică mîinile de parcă ar fi vrut să se apere. Presupunînd că vom fi acceptate, ceea ce nu mi se pare deloc sigur avînd în vedere toate condițiile din anunț, am cîteva întrebări importante.

– Ca de exemplu?

– Ca de exemplu cum anume o să donăm ovulele? Vreau să spun, care e procedura? Știi că nu-mi plac doctorii și spitalele.

– Frumos din partea ta să spui asta, după ce te-ai întîlnit în ultima jumătate de secol cu un doctor în devenire.

– Problemele apar atunci cînd sînt pacient, zise Joanna.

– În anunț se zice că stimularea va fi minimă, spuse Deborah.

– Și asta e bine?

– Absolut, zise Deborah. De obicei trebuie să hiperstimuleze ovarele pentru a le determina să elibereze mai multe ovule, iar hiperstimularea le poate provoca probleme unora, cum ar fi un sindrom premenstrual de toată grozăvia. Hiperstimularea se face cu hormoni puternici. Vrei să crezi sau nu, unii dintre hormoni provin de la călugărițele italiene la menopauză.

– Haide, măi! se plînse Joanna. Nu sînt chiar așa credulă.

– Jur pe ce am mai sfînt, spuse Deborah. Glandele pituitare ale călugărițelor ăstora la menopauză produc hormoni care stimulează gonadele ceva de speriat! Sînt extrași din urina lor. Crede-mă!

– Bine, te cred pe cuvînt, replică Joanna, strîmbîndu-se scîrbită. Dar să revenim la problema pe care o discutam! De ce crezi că cei de la Wingate nu practică hiperstimularea?

– Presupun că vor calitate, nu cantitate, zise Deborah. Dar nu e decît o presupunere. Este o întrebare rezonabilă pe care putem să le-o punem chiar lor.

– Cum obţin, de fapt, ovulele?

– Încă o dată, nu fac decît să presupun, dar cred că o fac prin aspirare cu acul. Îmi imaginez că întrebuinţează ultrasunetele ca mijloc de ghidare.

– A, nu! exclamă Joanna cu un frison. Acele nu-mi plac chiar deloc şi cred că ar fi vorba de un ac destul de lung. Pe unde îl bagă?

– Îmi închipui că prin vagin, spuse Deborah.

Joanna fu din nou scuturată de un fior.

– Hai, las-o baltă! zise Deborah. Presupun că nu va fi la fel de plăcut ca o plimbare prin parc, dar nu se poate să fie prea rău. O mulţime de femei fac asta pentru fertilizarea in vitro şi aminteşte-ţi că e vorba aici de patruzeci şi cinci de mii de dolari. Banii ăştia merită să suporţi un pic de disconfort.

– Oare o să ne adoarmă?

– Habar n-am, spuse Deborah. Am putea pune şi întrebarea asta.

– Nu-mi vine să cred ca te gîndeşti serios la asta.

– Dar e o situaţie profitabilă pentru ambele părţi. Noi am cîştiga bani frumoşi şi cîteva cupluri ar avea copii. E ca şi cum am fi plătite pentru un gest altruist.

– Mi-aş dori să putem vorbi cu cineva care a trecut prin asta, spuse Joanna.

– Hei, am putea face lucrul ăsta, zise Deborah. Semestrul trecut, a venit vorba despre donaţia de ovule în timpul unei discuţii de grup la laboratorul de biologie 101 la care predam eu ca asistent universitar. Asta se întîmpla pe cînd Clinica Wingate tocmai publicase primul anunţ în *Crimson*. O studentă din anul întîi a spus că ea fusese la o întrevedere cu ei, fusese acceptată şi urma să o facă.

– Cum o chema?

– Nu-mi aduc aminte, dar ştiu cum să dau de ea. Ea şi colega ei de cameră erau în aceeaşi secţiune a laboratorului şi amîndouă

erau nişte studente strălucite. Am s-o găsesc în caietul meu cu notele de la curs. Stai să-l aduc.

Cît timp Deborah dispăru în dormitor, Joanna încercă să digere noutăţile care intraseră în viaţa ei în ultima jumătate de oră. Era în stare de şoc şi se simţea un pic ameţită. Toate astea păreau să se petreacă cu viteza luminii.

– Gata! strigă Deborah din dormitor.

O clipă mai tîrziu, apăru în uşă cu un caiet de note cu coperte moi pe care-l ţinea deschis în mînă şi se duse ţintă la birou.

– Unde este cartea de telefon a campusului?

– În al doilea sertar din dreapta, răspunse Joanna. Cum o cheamă?

– Kristin Overmeyer, zise Deborah. Iar pe colega ei de cameră o cheamă Jessica Detrick. Erau colege de laborator şi le-am dat notele cele mai mari din clasă.

Scoase din sertar cartea de telefon şi o răsfoi pînă cînd ajunse la pagina pe care o căuta.

– Ce ciudat! Nu e aici. Cum e posibil?

– Poate a renunţat la şcoală, sugeră Joanna.

– Nu pot să cred una ca asta, zise Deborah. Cum spuneam, era o studentă nemaipomenită.

– Poate că toată încercarea asta cu donaţia de ovule prin care a trecut a fost prea grea.

– Glumeşti.

– Sigur că glumesc. Dar e ciudat.

– Acum trebuie să lămuresc chestia asta sau ai să te foloseşti de ea ca scuză, spuse Deborah.

Răsfoi din nou cartea de telefon, găsi un număr şi-l formă.

– Pe cine suni?

– Pe Jessica Detrick, zise Deborah. Poate că ne va spune cum să dăm de Kristin, asta în cazul în care fosta ei colegă stă în cameră şi învaţă într-o vineri seara.

Joanna ascultă după ce Deborah îi făcu un semn că Jessica răspunsese. Interesul Joannei crescu atunci cînd o văzu pe Deborah

întunecîndu-se la faţă şi începînd să spună lucruri de genul: „O, ce groaznic!“ şi „Îmi pare rău să aud asta“, şi „Ce tragedie!“

La sfîrşitul unei conversaţii destul de lungi, Deborah puse încet receptorul în furcă, apoi se întoarse şi se uită la Joanna. Rămase adîncită în gînduri.

– Ei bine? întrebă Joanna. Nu ai de gînd să mă pui şi pe mine la curent? Ce tragedie s-a petrecut?

– Kristin Overmeyer a dispărut, spuse Deborah. Ea şi cu încă o studentă în primul an, pe nume Rebecca Corey, au fost văzute ultima oară de un angajat de la Clinica Wingate cum luau în maşină un autostopist atunci cînd au părăsit clinica.

– Am auzit de două studente care au dispărut primăvara trecută, spuse Joanna. N-am aflat niciodată cum le chema.

– Oare ce le-a făcut să ia un autostopist?

– Poate îl cunoşteau?

– E posibil, spuse Deborah. Acum fu rîndul ei să se cutremure. Poveştile de genul ăsta îmi dau fiori.

– Şi fetele n-au fost găsite deloc? Nici măcar cadavrele lor?

– Numai maşina, care era a Rebeccăi Corey. A fost găsită la un popas pentru camioane pe autostrada cu taxă spre New Jersey. Fetele n-au mai fost văzute vreodată. Şi nici nu s-au găsit lucruri de-ale lor precum poşetele sau hainele.

– Kristin a donat ovule?

– O jumătate de duzină, şi familia ei a intentat proces ca să le obţină, dar pe care cei de la clinică le-au predat de bunăvoie. Se pare că familia voia să decidă cine urma să le primească. Ce poveste tristă!

– Iar acum nu mai avem pe cine întreba despre procedura de donare, zise Joanna.

– Putem suna oricînd la clinică şi putem cere numele unui alt donator, spuse Deborah.

– Dacă sunăm la clinică, le putem pune chiar lor întrebări, zise Joanna. Dacă asta merge bine, după aceea poate am putea cere referinţe.

– Atunci eşti dispusă să încerci?

– Presupun că nu ne strică să obţinem mai multe informaţii. Dar fii sigură că nu mă angajez la nimic, decît cel mult la o vizită la clinică.

– În regulă! exclamă Deborah. Se apropie de Joanna şi bătu palma cu ea. Veneţia, venim!

Doi

15 OCTOMBRIE 1999
ORA 7.05

Era o zi frumoasă de toamnă cu o explozie de frunziş strălucitor care se întindea de-a lungul Route 2, iar Deborah şi Joanna se îndreptau cu viteză în direcţia nord-vest dinspre Cambridge către Bookford, Massachusetts. În mod convenabil, soarele bătea din spate, deşi uneori se mai produceau străfulgerări de lumină orbitoare reflectată în parbrizele numeroaselor maşini de navetişti, care se îndreptau în direcţia opusă, spre Boston. Amîndouă fetele purtau ochelari de soare şi şepci de baseball.

Nu schimbaseră nici o vorbă de cînd înconjuraseră Fresh Pond. Fiecare era cufundată în propriile gînduri. Deborah se minuna mai ales cît de repede se aranjase totul, de parcă toată povestea cu Clinica Wingate fusese sortită să fie. Gîndurile Joannei erau mai interiorizate. Nu-i venea să creadă cît de mult i se schimbase viaţa într-o săptămînă şi cu toate astea cît de împăcată se simţea. Duminică, cînd se considerase în sfîrşit în stare să stea de vorbă cu Carlton şi să facă faţă insistenţelor lui de a se căsători în iunie, el era într-o asemenea stare de iritare încît refuzase să discute cu ea. Îl sunase şi-i lăsase mesaje timp de cîteva zile, fără rezultat. Aşa că nu vorbiseră toată săptămîna, ceea ce o convinsese şi mai mult pe Joanna că brusca revelaţie privind atitudinea ei faţă de căsătorie în general şi faţă de Carlton în particular fusese cea justă. După

toate întîmplările prin care trecuse şi pe care le interpretase ca pe o respingere, părea nepotrivit ca tocmai Carlton să o facă pe supăratul în această situaţie. În ceea ce o privea, nu era un semn bun. Comunicarea era o prioritate în sistemul de valori al Joannei.

– Ţi-ai amintit să iei cu tine lista de întrebări pe care ai scris-o? o întrebă Deborah.

– Sigur că da, îi răspunse Joanna.

Era vorba în cea mai mare parte de întrebări despre urmările procedurii de extragere a ovulelor şi dacă după aceea se impuneau restricţii privind exerciţiile fizice etc.

Deborah fusese impresionată de receptivitatea Clinicii Wingate. Ea şi Joanna sunaseră la numărul trecut în anunţul din ziarul *Harvard Crimson* luni dimineaţă, şi cînd se descriseseră şi menţionaseră eventualul lor interes de a dona ovule, li se făcuse legătura cu dr. Sheila Donaldson, care se oferise să le viziteze imediat. În mai puţin de o oră, doctoriţa sosise la apartamentul lor din Craigie Arms şi le impresionase cu profesionalismul ei. Le prezentase imediat întregul program şi răspunsese eficient la toate întrebările pe care le avuseseră pînă atunci Deborah şi Joanna.

– Nu considerăm că trebuie să hiperstimulăm, spusese dr. Donaldson la un moment dat în cursul discuţiei. De fapt, nu folosim deloc stimularea. Numim asta abordarea noastră „organică". Ultimul lucru pe care ni-l dorim este să avem vreo problemă cu donatorii noştri, din cauza hormonilor sintetici sau acumulaţi în organism.

– Dar cum puteţi fi siguri că veţi obţine ovule? o întrebase Deborah.

– Uneori nu obţinem nimic, recunoscuse dr. Donaldson.

– Dar chiar şi în cazul ăsta tot plătiţi, nu?

– Absolut, zisese dr. Donaldson.

– Ce tip de anestezie folosiţi? întrebase Joanna.

Asta era principala ei grijă.

– Asta e la alegerea dumneavoastră. Dar dr. Paul Saunders, cel care face operaţia de prelevare, preferă o uşoară anestezie generală.

În acel moment, Joanna îi făcuse semn lui Deborah că totul e în regulă.

În ziua următoare, dr. Donaldson sunase la prima oră să le spună că fuseseră amîndouă acceptate şi că medicii de la clinică ar dori să efectueze procedurile cît mai repede posibil, de preferinţă în acea săptămînă, şi că ar dori să afle răspunsul celor două fete în aceeaşi zi. În următoarele ore, ele dezbătuseră toate argumentele pro şi contra. Deborah era puternic în favoarea ideii de a merge pînă la capăt. În cele din urmă, Joanna fusese convinsă de entuziasmul ei. Sunaseră înapoi la clinică şi îşi făcuseră o programare pentru acea dimineaţă de vineri.

– Ai vreo îndoială în legătură cu asta? întrebă Joanna deodată, rupînd tăcerea din ultimul sfert de oră.

– N-am nici cea mai mică îndoială. Mai ales cînd mă gîndesc la apartamentul acela din Louisburg Square pe care l-am văzut. Sper că nu ni-l suflă nimeni înainte să avem banii în mînă.

– Mai depinde şi dacă este dispus cel care-l vinde să ne acorde o a doua ipotecă, spuse Joanna. Altfel, ne depăşeşte cu mult posibilităţile.

Fetele contactaseră agenţi imobiliari atît în Cambridge, cît şi în Boston şi vizitaseră mai multe apartamente de vînzare. Cel din Louisburg Square, în cartierul Beacon Hill, le impresionase cel mai tare. Era una dintre cele mai bune adrese din Boston, amplasată în centru şi aproape de metroul Red Line, care le-ar fi dus imediat în Harvard Square.

– Să-ţi spun drept, mă mir că preţul este atît de rezonabil.

– Probabil pentru că este la etajul patru al unei clădiri fără lift, zise Joanna. Şi pentru că este atît de mic, mai ales al doilea dormitor.

– Da, dar dormitorul ăla are cea mai frumoasă privelişte din tot apartamentul, plus garderobul.

– Nu ţi se pare că e o problemă faptul că trebuie să trecem prin bucătărie ca să ajungem la baie?

– Aş trece şi prin apartamentul altcuiva ca să merg la baie, de dragul şansei de a locui în Louisburg Square.

– Cum decidem ce dormitor ia fiecare? întrebă Joanna.

– Hei, aş fi bucuroasă să stau eu în dormitorul mic, dacă de asta îţi faci griji, spuse Deborah.

– Serios?

– Absolut, întări Deborah.

– Poate am putea să stăm prin rotaţie, sugeră Joanna.

– Nu e nevoie, spuse Deborah. Aş fi foarte fericită să stau în dormitorul mai mic, crede-mă!

Joanna îşi întoarse capul să privească pe geamul lateral. Cu cît mergeau mai spre nord, cu atît deveneau mai intense culorile toamnei. Roşul arţarilor era atît de puternic încît aproape că părea ireal, mai ales cînd avea ca fundal verdele întunecat al pinilor sau al brazilor-de-Canada.

– Nu te-ai răzgîndit, nu? întrebă Deborah.

– Nu chiar, spuse Joanna. Dar toate se întîmplă ameţitor de repede. Vreau să zic, dacă totul merge conform planului, săptămîna viitoare pe vremea asta nu numai că o să fim proprietare, dar vom fi la Veneţia. E ca într-un vis.

Deborah intrase pe internet şi găsise bilete de avion surprinzător de ieftine către Milano prin Buxelles. De la Milano urmau să ia trenul spre Veneţia, unde aveau să sosească după-amiaza. Deborah găsise, de asemenea, o mică pensiune în *sestière*[1] San Polo aproape de podul Rialto, unde urmau să stea pînă cînd reuşeau să-şi găsească un apartament.

– De-abia aştept! exclamă Deborah. Sînt înnebunită! *Benvenuto a Italia, signorina!*[2]

Se întinse şi-i ciufuli un pic coafura Joannei.

Joanna se dădu într-o parte, îi împinse mîna lui Deborah şi rîse.

– *Mille grazie, cara*[3], spuse ea pe un ton prefăcut sarcastic.

Apoi îşi dădu capul pe spate şi îşi trecu degetele prin părul lung pînă la umeri, în speranţa că va reuşi să-l aranjeze măcar puţin.

---

[1] Cartier (n.red.)

[2] Bine aţi venit în Italia, domnişoară! (n.tr.)

[3] Mii de mulţumiri, dragă (n.tr.)

– Cred că sînt un pic derutată de ritmul rapid în care Clinica Wingate face posibile toate astea, spuse în timp ce folosea oglinda retrovizoare ca să vadă rezultatele eforturilor de a-și aranja părul.

Joanna era destul de obsedată de părul și de înfățișarea ei în general, mai mult decît Deborah, care o tachina adesea pe tema asta.

– Probabil că îi presează cei doi clienți, spuse Deborah și rearanjă oglinda.

– A pomenit dr. Donaldson ceva despre asta? întrebă Joanna.

– Nu, răspunse Deborah. Am presupus doar. Dar a spus că sînt interesați doar de două donatoare, așa că sîntem norocoase că am sunat atunci.

– Uite acolo un indicator care arată că Bookford este la următoarea ieșire de pe autostradă, spuse Joanna, arătînd în față.

Indicatorul era mic și plasat în fața unui pîlc de stejari care arătau ca niște flăcări portocalii scînteietoare.

– L-am văzut, spuse Deborah și semnaliză schimbarea direcției.

După încă douăzeci de minute de mers de-a lungul unui drum îngust cu două benzi, mărginit de meri și garduri din piatră care desenau serpentine printr-o regiune de țară cu dealuri domoale și lanuri de porumb ruginii, tinerele intrară într-un oraș tipic pentru New England. La marginea acestuia era o placă mare pe care scria: „BUN VENIT LA BOOKFORD, MASSACHUSETTS, ORAȘUL ECHIPEI DE LICEU WILDCATS, CAMPIOANĂ LA DIVIZIA A II-A DE FOTBAL PE STAT ÎN 1993“. Drumul de țară care ieșea din autostradă devenea strada principală și împărțea orașul în două direcții: nord și sud. De-a lungul lui se găseau obișnuitele magazine cu fațadă din cărămidă de la sfîrșitul secolului al nouăsprezecelea. Pe la jumătate se zărea o biserică înaltă cu turlă albă, după un spațiu verde, vizavi de clădirea municipală din granit. O mulțime zgomotoasă de școlari cu ghiozdane se îmbulzea înspre nord pe trotuare ca niște păsări migratoare fără aripi.

– E un oraș drăguț, comentă Deborah și se apleacă în față ca să vadă mai bine prin parbriz. Încetini la mai puțin de treizeci de

kilometri la oră. Arată aproape prea drăguţ ca să fie real, ca şi cum ar fi un parc tematic.

– N-am văzut nici un indicator pentru Clinica Wingate, comentă Joanna.

– Hei, ştii de ce e nevoie de o sută de milioane de spermatozoizi ca să fertilizeze un ovul?

– Nu ştiu, recunoscu Joanna.

– Pentru că nici unul nu e dispus să se oprească şi să întrebe care e drumul.

Joanna chicoti.

– Presupun că asta înseamnă că ne vom opri.

– Ai înţeles bine, spuse Deborah şi opri maşina într-o parcare din faţa farmaciei RiteSmart.

Era o parcare în care se intra atît din susul, cît şi din josul străzii principale.

– Vrei să intri sau aştepţi aici?

– Nu o să te las să te distrezi de una singură, zise Joanna şi coborî din maşină.

Tinerele trebuiră să evite copiii care se fugăreau pe trotuar. Strigătele şi ţipetele lor ascuţite aproape te asurzeau şi amîndouă răsuflară uşurate cînd uşa farmaciei se închise în urma lor. Prin contrast, în magazin era relativ linişte. Tăcerea era accentuată şi de lipsa oricărui client. Nici măcar personalul farmaciei nu era la vedere.

Ridicînd din umeri cînd văzură că nu apare nimeni, cele două tinere se îndreptară spre zona unde se preparau reţetele, în spatele magazinului, mergînd pe culoarul central. Pe tejghea era un clopoţel, pe care Deborah îl lovi cu putere. Zgomotul răsună puternic în tăcerea profundă. Peste cîteva clipe apăru un omuleţ aproape chel, obez, cu o bluză de farmacist descheiată la gît, care trecu de două uşi batante precum acelea de la intrarea în tavernele din westernurile de la Hollywood. Deşi în magazin era relativ răcoare, pe frunte avea broboane de transpiraţie.

– Pot să vă ajut, doamnelor? întrebă vesel proprietarul.

– Căutăm Clinica Wingate, zise Deborah.

– Nici o problemă, spuse proprietarul. Este la Spitalul de Stat pentru Boli Mintale Cabot.

– Poftim? făcu Deborah, surprinsă. Este un spital de boli mintale?

– Da, zise proprietarul. Bătrînul doctor Wingate a cumpărat sau a închiriat tot locul ăla afurisit. Nu ştiu sigur care din două. Nimeni nu ştie de fapt, nu că ar conta prea mult.

– A, înţeleg, spuse Deborah. Pe vremuri, acolo a fost un spital de boli mintale.

– Da, repetă proprietarul. Timp de vreo sută de ani. Era, de asemenea, şi un sanatoriu de tuberculoşi. Se pare că locuitorii din Boston erau nerăbdători să îi izgonească pe cei suferind de tuberculoză şi pe cei cu boli mintale. Într-un fel, îi închideau ca într-o fortăreaţă. Ca şi cum, odată ce nu-i mai vedeau, şi-i scoteau din minte. Acum o sută de ani Bookford era considerat ca fiind departe de lumea civilizată. Vremurile s-au schimbat, asta-i sigur. Acum sîntem o comunitate la marginea Bostonului.

– Nu făceau decît să-i închidă pe oamenii ăia acolo? întrebă Joanna. Nu încercau să-i trateze?

– Presupun, spuse proprietarul. Dar pe vremea aia nu prea erau tratamente. Ei, de fapt, nu e chiar adevărat. Făceau o mulţime de operaţii chirurgicale acolo. Ştiţi, chestii experimentale de genul colapsului pulmonar[1] la pacienţii cu tuberculoză şi lobotomii[2] la nebuni.

– Sună groaznic, spuse Joanna şi se cutremură.

– Îmi imaginez că aşa era, fu de acord proprietarul.

– Ei bine, acum nu mai sînt pacienţi cu tuberculoză sau boli mintale, adăugă Deborah.

– Sigur că nu, spuse proprietarul. Spitalul Cabot, cum îi zicem noi pe aici, este închis de douăzeci sau treizeci de ani. Cred că ultimii pacienţi au fost mutaţi prin anii şaptezeci. Ţineţi minte: asta a fost atunci cînd politicienii au început să se amestece în chestiunile de sănătate. A fost un fel de tragedie. Cred că i-au trimis pur

[1] Alipire a pereţilor alveolari provocată de turtirea plămînului prin pneumotorax (n.tr.)
[2] Secţionare chirurgicală a fibrelor nervoase ce pleacă de la cortexul lobului frontal, folosit ca tratament al unor tulburări psihice (de exemplu, agresivitate patologică). (n.tr.)

şi simplu pe pacienţii care mai rămăseseră la Boston şi le-au dat drumul în grădina publică.

– Cred că asta a fost un pic înainte de a ne fi născut noi, spuse Deborah.

– Presupun că aveţi dreptate aici, fu de acord proprietarul.

– Ne puteţi spune cum ajungem la Cabot? întrebă Deborah.

– Cum să nu, spuse proprietarul. În ce parte vă îndreptaţi?

– Spre nord, zise Deborah.

– Perfect, spuse proprietarul. Îndreptaţi-vă spre următorul semafor şi faceţi la dreapta. Aia e Pierce Street cu biblioteca publică pe colţ. De la intersecţie puteţi vedea turnul de cărămidă al spitalului Cabot. Se află la aproape patru kilometri la est de oraş, cum ieşiţi de pe Pierce Street. Nu se poate să nu-l găsiţi.

Fetele îi mulţumiră farmacistului şi se întoarseră în maşină.

– Pare să fie un loc fermecător pentru o clinică de fertilizare, spuse Joanna în timp ce îşi punea centura de siguranţă.

– Măcar nu mai e un sanatoriu pentru tuberculoşi plus o instituţie de boli mintale, zise Deborah în timp ce dădea înapoi ca să iasă în stradă. Cînd eram înăuntru, pentru o clipă am fost gata să mă întorc la Cambridge.

– Poate asta ar trebui să facem, spuse Joanna.

– Nu vorbeşti serios, nu?

– Nu, nu chiar, zise Joanna. Dar un loc cu o asemenea istorie îmi dă fiori. Poţi să-ţi imaginezi la ce orori a fost martor?

– Nu pot, spuse simplu Deborah.

Paul Saunders lăsă pe birou raportul pe care Sheila Donaldson îl pregătise pentru el şi se frecă tare la ochi cu degetele de la amîndouă mîinile, ţinîndu-şi coatele pe birou. Se retrăsese în biroul său de la etajul patru al turnului după ce petrecuse cîteva ore în laborator verificînd culturile de embrioni. Majoritatea acestora erau în stare bună, deşi nu perfectă. Se temea că asta se datora vîrstei şi calităţii ovulelor, problemă pe care spera să o remedieze în scurt timp.

Paul era genul de persoană care se trezeşte devreme. Programul său obişnuit era să se dea jos din pat înainte de cinci dimineaţa şi să fie în laborator înainte de ora şase. Aşa putea să facă o bună parte

din treabă înainte de sosirea pacientelor, care avea loc în general la nouă. În acea dimineață își începea ziua la clinică devreme, deoarece erau programate două prelevări de ovule. Îi plăcea să efectueze prelevările cît mai devreme posibil, pentru a se asigura că donatoarele aveau suficient timp să-și revină din anestezie ca să poată fi externate în aceeași zi. Facilitățile de spitalizare erau numai pentru urgențe și chiar și atunci Paul prefera să trimită pacientele respective la cel mai apropiat spital de urgență.

Luînd din nou raportul și îndepărtîndu-se de birou, Paul se îndreptă încet către ferestre. Acestea erau uriașe, mult mai înalte decît Paul, care avea un metru șaizeci și cinci. De la fereastră se vedea peluza mare din fața clinicii, care se întindea pînă la gardul din fier forjat cu sîrmă ghimpată ce încercuia întregul teren. Puțin mai la stînga lui Paul se afla casa de piatră de la intrare, de unde venea drumul cu macadam. Acesta se îndrepta către Paul, iar apoi descria o curbă îndepărtîndu-se, înainte de a dispărea din vedere către stînga, unde era o parcare pe latura sudică a clădirii. În planul mai îndepărtat, Paul putea vedea turla bisericii prezbiteriene din Bookford, precum și coșurile cîtorva clădiri mai înalte din oraș, ivindu-se printre culorile toamnei. În planul cel mai îndepărtat, înălțimile subalpine ale munților Berkshire erau dispuse de-a lungul orizontului sub forma unor vîrfuri violet.

Paul reciti raportul, medită la el o clipă, apoi își întoarse din nou privirea către fereastră. Avea toate motivele să fie mulțumit. Lucrurile n-ar fi putut să meargă mai bine, iar acest gînd îi aduse un zîmbet pe fața rotundă. Părea incredibil că numai cu șase ani în urmă fusese aproape izgonit din Illinois, pierzîndu-și dreptul de a practica în spital și păstrîndu-și cu greu autorizația de medic. Avocatul său din acea vreme îi spusese că situația nu arăta prea bine, așa că plecase și migrase spre est, totul din cauza unei altercații prostești privind facturarea sa pentru Medicare[1] și

[1] Program în cadrul Administrației Asigurărilor Sociale din S.U.A din care sînt plătite spitalele și medicii pentru îngrijirile asigurate persoanelor eligibile cu vîrsta de peste 65 de ani. (n.tr.)

Medicaid[1]. Desigur, cam întinsese coarda, dar aşa făcuseră şi colegii lui de la obstetrică-ginecologie. De fapt, el nu făcuse decît să copieze şi apoi să perfecţioneze o practică întrebuinţată de un alt grup care ocupa aceeaşi clădire medicală. Rămăsese un mister motivul pentru care autorităţile îl urmăriseră tocmai pe el – un mister care-l înfuria dacă se gîndea la asta. Dar nu mai trebuia să o facă, acum că situaţia era atît de promiţătoare pentru el.

Cînd sosise în Massachusetts şi era preocupat de faptul că ar putea întîmpina dificultăţi în obţinerea autorizaţiei în cazul în care Consiliul Medical din Massachusetts afla de problemele lui din Illinois, Paul hotărîse să-şi continue studiile cu o bursă în domeniul fertilizării. Aceasta fusese cea mai bună decizie din viaţa lui. Nu numai că evitase problemele legate de acordarea dreptului de practică, dar îşi şi croise drum într-un domeniu în care nu putea fi vorba de neglijenţă profesională sau de afaceri. Pe lîngă toate acestea, era uimitor de lucrativ.

Infertilitatea i se potrivea ca o mănuşă, mai ales de vreme ce, datorită norocului de a fi fost la locul potrivit în momentul potrivit, venise în contact cu Spencer Wingate, un specialist reputat în domeniul fertilizării, care era nerăbdător să se retragă parţial, să se bucure de viaţă, să se odihnească pe lauri, să participe la acţiuni de strîngere de fonduri şi să ţină conferinţe. În prezent, Paul ajunsese deja să conducă operaţiunile atît în domeniul cercetării, cît şi în cel clinic.

Ori de cîte ori se gîndea la ironia faptului de a fi cercetător, asta îi aducea lui Paul zîmbetul pe buze, deoarece nu se închipuise niciodată într-un asemenea rol. Fusese ultimul din clasă la Facultatea de Medicină şi nu făcuse niciodată studii de cercetare. Reuşise chiar să nu urmeze nici măcar un curs de statistică. Dar nu conta. În domeniul fertilizării, pacienţii erau suficient de disperaţi ca să încerce orice. De fapt, aceştia doreau să încerce lucruri noi. Paul considera că imaginaţia compensa ceea ce îi lipsea din punctul de

[1] Program în Statele Unite finanţat de state şi de guvernul federal, din care sînt plătite spitalele şi medicii pentru îngrijirile asigurate persoanelor eligibile care nu îşi pot finanţa propriile cheltuieli medicale. (n.tr.)

vedere al experienţei în cercetare. Ştia că înregistra progrese reale pe multe fronturi, ceea ce urma să îl facă faimos şi bogat la un moment dat.

Întorcîndu-şi gîndurile de la domeniul pe care acum îl considera ca fiind al său, Paul îşi surprinse pentru un moment imaginea într-o oglindă cu rama bogat ornamentată aşezată între două ferestre gigantice. Răsucindu-se ca să se uite direct la propria reflecţie, Paul îşi trecu mîna peste obraji. Fu surprins şi îngrijorat de nuanţa pămîntie a pielii, accentuată de părul aproape negru, pînă cînd îşi dădu seama că aceasta se datora mai ales luminii fluorescente crude care venea de la neoanele montate pe tavanul înalt. Rîse de propria preocupare de moment. Ştia că era palid; din cauza programului său, pielea lui vedea arareori lumina zilei, cu atît mai puţin soarele, dar ştia că nu arăta atît de rău pe cît sugera oglinda. În reflecţia sa, tenul se potrivea cu şuviţa albă distinctivă.

Revenind la birou, Paul îşi promise să se ducă în Florida la iarnă sau poate să găsească vreo conferinţă de obstetrică-ginecologie într-un loc însorit, unde să îşi prezinte o parte din lucrări. Se gîndea, de asemenea, că poate ar trebui să-şi găsească timp ca să facă exerciţii fizice, deoarece se mai îngrăşase – în special în jurul gîtului, dacă aşa ceva era posibil. Nu mai făcuse sport de ani buni. Paul nu era un atlet, iar asta îi provocase neplăceri serioase în liceul său din South Side Chicago, unde atleţii aveau un rol social important. Încercase să joace pentru cîteva dintre echipe, dar nu mersese deloc, iar eforturile sale îl făcuseră de rîsul tuturor.

– Acum să mă vadă, spuse Paul cu glas tare, gîndindu-se la cei care îl supăraseră. Probabil că acum ambalează produse, în loc să mai joace.

Ştia că întîlnirea de douăzeci de ani urma să aibă loc în iunie şi se întreba dacă n-ar trebui să se ducă să-şi afişeze succesul în faţa acelor ticăloşi care îi făcuseră viaţa atît de grea.

Paul ridică receptorul şi formă numărul de la laborator. Cînd i se răspunse, ceru să vorbească cu dr. Donaldson. În timp ce o aştepta să vină la telefon, reciti raportul pe care-l ţinea în mînă.

– Ce e, Paul? întrebă Sheila fără nici o introducere.

– Am raportul tău, spuse Paul. Crezi că aceste două femei care vin azi sînt bune candidate?

– Perfecte, zise Sheila. Amîndouă sînt sănătoase, au obiceiuri normale, nu au nici un fel de probleme ginecologice, nu sînt însărcinate, nici una nu ia droguri sau medicamente de vreun fel şi amîndouă sînt cam la mijlocul ciclului.

– Chiar sînt absolvente?

– Aşa e.

– Asta înseamnă că sînt inteligente.

– Fără îndoială.

– Ce e cu cea care doreşte anestezie locală? întrebă Paul.

– Îşi dă doctoratul în biologie, spuse Sheila. Ştie cîte ceva despre anestezie. Am făcut cîteva sugestii, dar nu au ţinut. Presupun că poate încerca şi Carl.

– Dar ai încercat? insistă Paul.

– Sigur că am încercat, spuse Sheila pe un ton iritat.

– Bine, pune-l pe Carl să vorbească cu ea, zise Paul.

Închise fără să-şi ia rămas-bun. Sheila îl enerva uneori cu gelozia ei evidentă.

– Asta trebuie să fie turnul despre care vorbea farmacistul, spuse Deborah, arătînd prin parbriz.

Tocmai viraseră de pe strada principală pe Pierce Street şi de-abia puteau distinge la distanţă o structură îngustă din cărămidă care se ivea deasupra peisajului înconjurător.

– Dacă se află la cîţiva kilometri distanţă, înseamnă că este un turn înalt.

– De aici are un pic aspectul turnului Galeriei Uffizi din Florenţa, zise Deborah. Uite cum se potrivesc lucrurile!

Odată ce lăsară în urmă oraşul, copacii care mărgineau şoseaua blocară orice altă posibilitate de a vedea turnul sau însuşi complexul Cabot, pînă cînd trecură de un şopron roşu dărăpănat aflat pe dreapta. La următorul viraj dădură de un indicator pentru Clinica Wingate pe stînga, cu o săgeată ce arăta spre un drum cu pietriş.

Imediat ce apucară pe drumul nepavat, zăriră amplasată în apropierea porţii o casă cu două etaje, din granit cenuşiu, amplasată puţin mai în spate, printre copaci. Era o structură greoaie, pătrată, cu ferestre mici oblonite şi cu acoperişul de ardezie de un cenuşiu-întunecat, cu ornamente complicate. Marginea era vopsită în negru. Din colţuri ieşeau gargui de piatră.

Pe măsură ce se apropiau, puteau vedea că drumul ducea pe sub casă printr-un tunel blocat de o poartă grea, de sîrmă. Dincolo de poartă se vedea o pajişte recent tunsă, singura dovadă că locul respectiv era folosit în prezent. Un gard impunător din fier forjat cu sîrmă ghimpată pornea de la ambele capete ale casei şi dispărea printre copacii de pe ambele părţi.

Deborah încetini, apoi opri maşina.

– Pe cuvîntul meu, spuse, farmacistul ăla nu glumea cînd zicea că pacienţii de la Cabot erau închişi într-o fortăreaţă. Arată aproape ca o închisoare.

– Cu siguranţă nu are deloc un aer primitor, adăugă Joanna. Cum crezi că o să intrăm? Vezi vreo sonerie sau crezi că trebuie să sunăm pe un telefon mobil?

– Trebuie să fie o cameră video sau ceva de genul ăsta, sugeră Deborah. Am să opresc maşina la poartă.

Deborah manevră uşor maşina înainte şi o făcu să intre în tunel. În clipa în care se opri din nou, o uşă grea, lambrisată, fără geam se deschise şi ieşi un bărbat care ţinea strîns un blocnotes.

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă paznicul pe un ton amabil, dar care descuraja orice glume.

Purta un chipiu lucitor, cu cozoroc negru, asemănător celui de poliţist.

– Am venit să o vedem pe dr. Donaldson, spuse Deborah.

– Numele dumneavoastră, vă rog? ceru bărbatul.

– Deborah Cochrane şi Joanna Meissner, zise Deborah.

Bărbatul îşi consultă blocnotesul, bifă cele două nume, apoi arătă cu pixul prin poartă.

– Urmați aleea la dreapta. O să vedeți parcarea. Vă va întîmpina cineva acolo.

– Mulțumim, spuse Deborah.

Bărbatul nu răspunse, în schimb atinse marginea cozorocului. Cu un zgomot scrîșnit, poarta grea de sîrmă începu să se deschidă.

– Ai văzut arma pe care o poartă paznicul? întrebă Deborah în șoaptă după ce ridicase geamul portierei.

Paznicul încă mai rămăsese în picioare în stînga.

– Ar fi fost greu să nu o văd, spuse Joanna.

– Am mai văzut polițiști înarmați în spitalele din orașe, zise Deborah. Dar niciodată la o clinică medicală rurală. De ce or avea oare nevoie de atîta securitate aici, mai ales la o clinică de fertilizare?

– Te face să te întrebi ce-i interesează mai mult: să nu lase oamenii să intre sau să nu-i lase să iasă.

– Nu mai face asemenea glume! protestă Deborah.

Înaintă prin poarta deschisă.

– Crezi că fac și avorturi? Am văzut paznici la clinicile de avorturi din statul ăsta.

– Nimic nu mi s-ar părea mai nepotrivit într-o clinică de fertilizare.

– Presupun că ai dreptate, fu de acord Deborah.

Ieșind din tunel și înconjurînd un pîlc de copaci cu frunzișul veșnic verde, tinerele putură să privească pentru prima oară nestingherite complexul Cabot. Acesta era o structură imensă de cărămidă roșie, cu patru etaje și un acoperiș ascuțit din ardezie în spatele unei cornișe crenelate, cu ferestre mici zăbrelite și un turn central înalt. Turnul avea ferestre mai mari, cu mai multe ochiuri de geam, fără zăbrele.

Deborah încetini.

– Ce șoc să vezi o clădire imensă ca asta aici, în pădure. Și ce construcție ciudată! Văzînd turnul de aproape, aș putea paria că este o copie intenționată după turnul Galeriei Uffizi. Este atît de asemănător, că nu se poate să fie doar o întîmplare. Dacă mă ajută memoria, are chiar și același model de ceas, atîta doar că acela de la Uffizi funcționează.

– Am mai văzut alte clădiri victoriene precum asta prin Massachusetts, spuse Joanna. Este una în Worcester care e făcută din piatră, nu din cărămidă, şi e aproape la fel de mare. Diferenţa e că e părăsită. Măcar asta este folosită.

– Clinica Wingate trebuie să aibă o activitate amplă şi intensă ca să folosească atîţia metri pătraţi.

Joanna dădu din cap.

Mergînd pe alee de-a lungul laturii din dreapta a clădirii, Deborah intră într-o parcare cu surprinzător de multe maşini. Amîndouă observară repede că majoritatea maşinilor nu erau obişnuitele Honda Civic sau Chevrolet Caprice. Printre Mercedes-uri, Porche-uri şi Lexus-uri se remarca în mod deosebit o Bentley decapotabilă, de culoare roşu de Burgundia.

– Doamne! comentă Joanna. Vezi Bentley-ul ăla?

– Cam greu să nu-l vezi. La fel ca arma paznicului.

Vopseaua metalizată scînteia în lumina dimineţii.

– Ai idee cît costă maşina aia? întrebă Joanna.

– Cîtuşi de puţin.

– Peste trei sute de mii de dolari.

– Dumnezeule! E de-a dreptul obscèn, mai ales pentru o instituţie medicală.

Deborah parcă într-un spaţiu pentru vizitatori marcat vizibil. În timp ce coborau din maşină, se deschise o uşă cu portic care dădea spre parcare. O femeie înaltă, cu părul castaniu, îmbrăcată într-un halat alb ieşi şi le făcu semn cu mîna.

– Primirea asta este exact opusul celei de care am avut parte la poartă, spuse Deborah.

Făcu şi ea semn cu mîna în timp ce se îndrepta împreună cu Joanna spre uşa care se afla la o distanţă de aproximativ cincizeci de metri.

– Pare să fie dr. Donaldson.

– Cred că ai dreptate, spuse Deborah.

– Sper că nu vom regreta asta, zise dintr-odată Joanna.

Mergea cu capul în jos ca să vadă pe unde calcă.

– Nu-mi dă pace sentimentul că facem o mare greşeală.

Deborah își apucă prietena de braț și o făcu să se oprească.

– Ce spui? Nu vrei să mergem pînă la capăt? Dacă e așa, ar trebui să facem stînga-mprejur și să ne întoarcem la Boston. Nu vreau să crezi că fac presiuni asupra ta, pentru că nu e așa.

Joanna strînse din ochi în lumina dimineții, ca să o poată vedea pe doctorița zveltă care stătea în ușa clinicii. Acum erau suficient de aproape ca să fie sigure că era dr. Donaldson, și puteau să-și dea seama că aceasta se bucura să le vadă. Fața ei slabă afișa un zîmbet larg, de bun venit.

– Vorbește cu mine! ceru Deborah, strîngînd și mai tare brațul Joannei.

Joanna redeveni atentă la Deborah.

– Poți să mă privești în ochi și să-mi spui că ai încredere că totul va fi bine?

– Absolut, spuse Deborah. După cum ți-am mai spus de zece ori, pentru noi este o situație profitabilă.

– Mă refer la procedurile astea, zise Joanna.

– Ah, te rog! Prelevările astea sînt o nimica toată. Femeile care fac tratamente de fertilizare trec prin așa ceva de mai multe ori, pe lîngă faptul că suportă tone de hormoni. În cazul nostru nu e mare lucru.

Joanna ezită. Ochii ei verzi trecură de la Deborah la dr. Donaldson de mai multe ori în timp ce întorcea pe toate părțile sensibilitatea sa jenantă față de tot ce ținea de medicină. Nu-i plăcea nici măcar să i se facă un vaccin antigripal. Cu un suspin, își drese glasul și reuși să zîmbească.

– În regulă, haide s-o facem!

– Ești sigură? Vreau să zic, nu te simți ca și cum ai fi forțată să o faci, nu?

Joanna scutură din cap.

– Sînt bine. Hai să terminăm cu asta.

Fetele reîncepură să meargă.

– M-ai speriat pentru un minut, spuse Deborah.

– Uneori mă sperii și pe mine, comentă Joanna.

Trei

15 OCTOMBRIE 1999
ORA 7.45

– Sper că aţi călătorit fără incidente de la Boston pînă aici, începu dr. Donaldson, închizînd uşa clinicii după cele două tinere.

– A fost bine, zise Deborah, care tocmai văzuse o sală de aşteptare mare, goală.

Mobila părea să fie una scandinavă, modernă şi scumpă, contrastînd puternic cu detaliile arhitectonice din perioada victoriană. În centrul camerei se afla un birou mare de recepţie, în formă de U. Pe lîngă pereţi erau aliniate scaune şi canapele cu tapiţerie de piele. Diverse reviste de actualitate erau răspîndite pe măsuţa de cafea şi pe măsuţele laterale.

– Mi-am dat seama azi-dimineaţă că am uitat să vă dau indicaţii privind drumul, spuse dr. Donaldson. Vă cer scuze.

– Nu e cazul să ne cereţi scuze, zise Deborah. Eu ar fi trebuit să întreb. Dar n-am avut nici o problemă. Ne-am oprit la farmacia locală şi am întrebat.

– Foarte inteligent, spuse dr. Donaldson.

Îşi împreună mîinile.

– Să începem cu începutul. Sper că nici una din voi nu a mîncat nimic de la miezul nopţii.

Deborah şi Joanna confirmară acest lucru.

– Excelent! făcu dr. Donaldson. Îi voi da un telefon doctorului Smith, anestezistul nostru. Ar vrea să stea de vorbă cu voi. Între timp, vă rog să vă scoateţi jachetele şi să vă faceţi comode, ca să putem începe.

În timp ce dr. Donaldson vorbea la telefonul de la recepţie, Deborah şi Joanna îşi scoaseră hainele şi le atîrnară într-un garderob.

– Eşti bine? o întrebă Deborah pe Joanna în şoaptă.

În spate o puteau auzi pe dr. Donaldson vorbind la telefon.

– Da, sînt bine, răspunse Joanna. De ce mă întrebi?

– Eşti cam tăcută. N-ai să te răzgîndeşti din nou, nu?

– Nu! Locul ăsta îmi dă fiori, asta-i tot, zise Joanna. Este plin de surprize de genul paznicului înarmat. Pînă şi mobila din sala de aşteptare mă deranjează.

– Ştiu ce vrei să zici, fu de acord Deborah. Arată ca şi cum a costat o avere, dar nu se potriveşte deloc cu restul.

– E ciudat. Lucrurile de genul ăsta nu mă deranjează de obicei. Îmi pare rău. Sînt un pachet de nervi.

– Încearcă să te relaxezi şi să îţi imaginezi că ne bem cafeaua în piaţa San Marco.

Reveniră în încăperea principală, iar dr. Donaldson le conduse spre o canapea. Luară loc, apoi ea le informă că dr. Carl Smith urma să coboare. Le întrebă apoi dacă mai doreau să ştie ceva.

– Cît de mult credeţi că o să dureze? întrebă Joanna.

– O prelevare de ovule durează cam patruzeci de minute, răspunse dr. Donaldson. Apoi vă veţi odihni vreo două ore ca să ne asigurăm că au trecut complet efectele anestezicului. Nici n-o să vă daţi seama cînd o să vină momentul plecării.

– Ni se va face operaţia în acelaşi timp? întrebă Joanna.

– Nu, răspunse dr. Donaldson. Domnişoară Meissner, veţi fi prima, deoarece vi se va face anestezia generală uşoară. Desigur, dacă domnişoara Cochrane doreşte să facă şi dînsa anestezie generală, atunci puteţi hotărî chiar dumneavoastră cine preferaţi să fie prima.

– Doresc să mi se dacă anestezie locală, spuse Deborah.

– E alegerea dumneavoastră, zise dr. Donaldson.

Se uită de la una la alta.

– Deocamdată mai aveți întrebări?

– Clinica ocupă toată clădirea? întrebă Deborah.

– Dumnezeule, sigur că nu. Clădirea asta e uriașă. Pe vremuri adăpostea un mare spital de boli mintale și un sanatoriu pentru bolnavii de tuberculoză.

– Așa am auzit și noi, spuse Deborah.

– Clinica de fertilizare ocupă numai două etaje în această aripă, le explică dr. Donaldson. Mai avem, de asemenea, cîteva birouri în turn. Restul clădirii este ocupat doar de vechile paturi și de o mulțime dintre echipamentele vechi. E aproape ca un muzeu.

– Cîte persoane lucrează aici? întrebă Joanna.

– În prezent avem cam patruzeci de angajați, dar numărul lor a tot crescut. Pentru o cifră exactă, ar trebui să vorbesc cu Helen Masterson, șefa de personal.

– Patruzeci de angajați înseamnă mult, spuse Joanna. Trebuie să fie un dar de la Dumnezeu pentru o comunitate rurală mică așa ca asta.

– Așa s-ar putea crede, spuse dr. Donaldson, dar, de fapt, avem o problemă cronică în ceea ce privește recrutarea de ajutoare. Tot timpul dăm anunțuri în ziarele din Boston, mai ales pentru tehnicieni de laborator și personal administrativ cu experiență. Doriți niște slujbe, doamnelor? zîmbi dr. Donaldson, tachinîndu-le.

– Nu cred, replică Deborah, rîzînd.

– Singurul departament care nu duce lipsă de mînă de lucru este ferma, adăugă dr. Donaldson. În direcția asta n-am avut nici o problemă încă din prima zi.

– Ferma? întrebă Joanna. Ce vreți să spuneți cu asta?

– Clinica Wingate are o mare fermă de animale, explică dr. Donaldson. Este parte integrantă din eforturile noastre de cercetare. Sîntem interesați de cercetarea reproductivă elementară și la alte specii în afară de oameni.

– Serios? întrebă Joanna. Ce alte specii vă mai interesează?

– Orice specii importante din punct de vedere economic, răspunse dr. Donaldson. Vite, porci, păsări de curte, cai. Şi, desigur, sîntem implicaţi serios în reproducerea animalelor de casă precum pisicile şi cîinii.

– Unde este ferma asta? întrebă Joanna.

– Pe proprietate, imediat în spatele clădirii acesteia principale, căreia îi zicem cu afecţiune „monstruozitatea", şi dincolo de un pîlc des de pini albi. Peisajul este idilic. Avem un iaz, un stăvilar şi chiar şi o veche moară, pe lîngă hambare, lanuri de porumb, fîneţe şi padocuri. Instituţia Cabot ocupa peste optzeci de hectare, cu locuinţe pentru personal şi propria fermă care asigura aprovizionarea cu alimente. Ferma aceasta a fost unul dintre principalele motive pentru care am închiriat proprietatea. Faptul că ferma se învecinează cu laboratorul ne face cercetările mult mai eficiente, fără să mai vorbesc de locuinţe.

– Aveţi un laborator aici? întrebă Deborah.

– Absolut, spuse dr. Donaldson. Un laborator mare. Sînt extrem de mîndră de el, probabil pentru că eu am fost principala persoană responsabilă cu înfiinţarea lui.

– Am putea să facem o vizită? întrebă Deborah.

– Îmi închipui că se poate aranja, zise dr. Donaldson. Uitaţi-l şi pe dr. Smith.

Întorcîndu-se, tinerele văzură un bărbat corpolent, voinic, purtînd echipament chirurgical steril, care intra în cameră cu un blocnotes în mînă. Chiar atunci, uşa din faţă se deschise şi înăuntru năvăliră o mulţime de angajaţi, prinşi într-o conversaţie zgomotoasă. O femeie se îndreptă către biroul de recepţie, iar restul se îngrămădiră în sala din care Smith tocmai ieşise.

Joanna simţi că înlemneşte. Văzînd ţinuta de operaţie a anestezistului, realitatea viitoarei proceduri era mai greu de reprimat.

După ce se prezentă şi strînse mîinile tinerelor, dr. Smith luă loc, picior peste picior, şi îşi puse blocnotesul în poală.

– Să vedem. Domnişoară Cochrane, înţeleg că preferaţi anestezia locală, zise el scoţînd unul dintre pixurile din buzunarul de la piept.

– Corect, spuse Deborah.

– Pot să vă întreb de ce?

– Mă simt mai în largul meu, asta-i tot, răspunse Deborah.

– Presupun că aţi fost informată că noi preferăm anestezia generală uşoară pentru prelevările de ovule.

– Aşa mi-a spus dr. Donaldson. Dînsa a spus, de asemenea, că decizia îmi aparţine.

– Asta aşa e, fu de acord dr. Smith. Totodată, aş dori să vă spun de ce preferăm să fiţi adormită. Sub anestezia generală uşoară, efectuăm prelevarea sub observaţie laparoscopică directă. În cazul anesteziei locale, paracervicale, efectuăm prelevarea cu ajutorul unui ac ghidat cu ultrasunete. Dacă îmi permiteţi o analogie, e ca şi cum am lucra pe întuneric.

Dr. Smith făcu o pauză şi zîmbi.

– Aveţi vreo întrebare despre ce v-am spus pînă acum?

– Nu, spuse simplu Deborah.

– Mai este ceva, zise dr. Smith. Sub anestezie locală nu putem controla durerea provocată de manevrele intraabdominale. Cu alte cuvinte, dacă întîmpinăm probleme cînd încercăm să ajungem la unul din ovare şi dacă trebuie să facem anumite manevre pentru asta, s-ar putea să simţiţi un anumit disconfort.

– Am să-mi încerc norocul, spuse Deborah.

– Chiar avînd în vedere posibilele dureri?

– Cred că pot face faţă, spuse Deborah. Prefer să fiu trează.

Dr. Smith aruncă o privire către dr. Donaldson, care ridică din umeri. Apoi discută pe scurt cu cele două tinere despre istoricul lor medical. Cînd termină, se ridică.

– Deocamdată, asta e tot ce îmi trebuie. Am să vă rog să vă schimbaţi şi ne vedem sus.

– Mi se va administra un sedativ? întrebă Joanna.

– Sigur că da, spuse dr. Smith. Vă va fi administrat imediat ce vi se va pune perfuzia. Pentru moment mai aveţi alte întrebări?

Cum nici una din tinere nu răspunse, dr. Smith zîmbi şi plecă, apoi dr. Donaldson le escortă prin sala principală către o cameră

de aşteptare separată, mai mică. Pe o latură a acesteia se aflau cîteva compartimente cu uşi glisante şi pe cealaltă un şir de dulapuri. Lîngă acestea se afla un raft plin cu cămăşi de spital fără spate, papuci cu talpă de carton şi halate de baie. O asistentă micuţă de statură, cu o figură plăcută, punea pe rafturi haine pentru paciente. Cîteva tărgi aşteptau lîngă uşile batante duble de la intrare. În mijlocul camerei se aflau mai multe scaune, o canapea şi o măsuţă de cafea acoperită de reviste.

Dr. Donaldson le prezentă pe fete asistentei, care se numea Cynthia Carson. Aceasta le dădu cîte un set de haine de spital, cîte o cheie de la un dulap şi sfatul de a-şi prinde cheia de cămaşă şi deschise uşile a două compartimente învecinate. În acel moment dr. Donaldson plecă. Cîteva clipe mai tîrziu Cynthia le părăsi şi ea, să aducă perfuziile. Le spuse că va reveni imediat.

– S-a insistat cam mult în favoarea anesteziei generale, spuse tare Joanna din cabina ei.

– Poţi s-o mai spui o dată, fu de acord Deborah.

Tinerele ieşiră din cabine, strîngînd fiecare halatul subţire cu o mînă şi ţinînd cu cealaltă hainele de stradă. Izbucniră în rîs cînd se văzură.

– Sper că nu arăt la fel de jalnic ca tine, reuşi să spună Joanna.

– Nu-mi place să ţi-o spun, dar arăţi la fel, zise Deborah.

Se duseră la dulapuri să îşi lase lucrurile.

– De ce nu ai cedat şi nu ai acceptat anestezia generală?

– N-ai să mă iei şi tu cu asta, nu? întrebă Deborah.

– Argumentele anestezistului mi s-au părut foarte rezonabile, zise Joanna. Mai ales cînd a explicat cum e cu durerile provocate de manevrele intraabdominale. A fost destul ca să mă ia cu ameţeli. Nu crezi că ar trebui să te mai gîndeşti?

– Ascultă! zise Deborah, trîntind uşa dulapului ei şi trăgînd brusc cheia din încuietoare. Se întoarse spre prietena ei. Obrajii i se înroşiseră. Noi două am avut deja discuţia asta. Am o problemă să fiu adormită. Poţi să-i zici fobie dacă vrei. Ţie nu-ţi plac acele, mie nu-mi place anestezia, bine?

– Bine, spuse Joanna. Doamne, liniștește-te! Eu sînt cea care ar trebui să fie agitată de toate astea, nu tu.

Deborah suspină. Închise ochii o clipă și scutură din cap.

– Îmi pare rău. N-am vrut să mă răstesc la tine. Cred că și eu sînt cu nervii întinși la maximum.

– Nu-i nevoie să te scuzi, spuse Joanna.

În acel moment Cynthia reapăru cu un braț de accesorii, cărora le dădu drumul pe o targă. În cealaltă mînă ducea o pungă de perfuzie, pe care o atîrnă de stîlpul pentru perfuzie al tărgii.

– Care din voi este domnișoara Meissner? întrebă ea cu voce tare.

Joanna ridică mîna.

Cynthia bătu cu palma pe suprafața căptușită a tărgii, acoperită cu un cearșaf curat.

– Ce-ar fi să te cocoți pe șmecheria asta ca să pot să-ți pun perfuzia? Apoi am să-ți dau un cocteil care o să te facă să te simți ca de Anul Nou.

Deborah o strînse de braț pe prietena ei în timp ce schimbau niște priviri compătimitoare. Apoi Joanna făcu așa cum i se spusese. Deborah înconjură masa ca să stea de cealaltă parte a ei.

Cynthia pregăti perfuzia din două mișcări, dovedindu-și astfel experiența. În același timp întreținea o conversație sîcîitoare despre vreme și, mai înainte ca Joanna să aibă timp să se enerveze, îi puse un garou în jurul brațului stîng, un pic mai jos de umăr.

Joanna își întoarse fața și se strîmbă cînd acul îi intră în piele. În clipa următoare garoul dispăruse, iar Cynthia punea un leucoplast.

– Gata, măcar cu asta am terminat, spuse ea.

Joanna se întoarse. Pe față i se citea surprinderea.

– Deja a intrat perfuzia?

– Da, spuse vesel Cynthia, în timp ce trăgea medicamentele în două seringi.

– Acum urmează distracția. Dar hai să fim sută la sută sigure: Nu ai alergie la nici un fel de medicamente, nu?

– Așa e, spuse Joanna.

Cynthia se aplecă peste orificiul perfuziei și scoase capacul de la acul primei seringi.

– Ce îmi dați? întrebă Joanna.

– Chiar vrei să știi? întrebă Cynthia.

Termină cu prima seringă și trecu la cea de-a doua.

– Da!

– Diazepam și fentanil.

– Astea ce sînt?

– Valium și un analgezic opiaceu.

– De Valium am auzit. Ce e cealaltă chestie?

– Face parte din familia morfinelor, zise Cynthia.

Asistenta strînse repede ambalajele și celelalte resturi și le zvîrli pe toate într-un recipient special. În timp ce nota ceva în blocnotesul pe care îl scosese de sub perna tărgii, ușa se deschise și intră o altă pacientă. Le zîmbi fetelor, se îndreptă către raftul cu haine și luă un set de îmbrăcăminte de spital, apoi dispăru într-una dintre cabine.

– Crezi că e o altă donatoare? întrebă Joanna.

– N-am idee, spuse Deborah.

– Ea e Dorothy Stevens, spuse Cynthia în șoaptă, înconjurînd capul mesei și deblocînd rotițele. Este o clientă a Clinicii Wingate care a venit pentru încă un transfer de embrioni. Săraca, a trecut prin multe dezamăgiri.

– Plecăm deja? întrebă Joanna, văzînd că masa începe să se miște.

– Da, plecăm, spuse Cynthia. Cînd am fost să iau materialele pentru perfuzie, mi s-a spus că vă așteptau sosirea cu nerăbdare.

– Pot să o însoțesc? întrebă Deborah.

O apucase pe Joanna de mînă.

– Mă tem că nu, zise Cynthia. Rămîi aici și relaxează-te. Ai să mergi și tu sus mai repede decît crezi.

– N-am să pățesc nimic, îi spuse Joanna lui Deborah cu un zîmbet. Deja simt chestia aia cu opiu. Nu e rău deloc.

Deborah îi strînse încă o dată mîna Joannei. Înainte ca ușile să se închidă, o mai zări o dată pe Joanna care îi făcea veselă cu

mîna. Deborah se întoarse în încăpere. Se îndreptă către canapea şi se prăbuşi pe ea. Îi era foame, pentru că nu mîncase nimic dinainte de a se duce la culcare noaptea trecută. Luă cîteva reviste, dar îşi dădu seama că nu se putea concentra cînd stomacul ei făcea gălăgie. Încercă atunci să îşi închipuie unde o duceau pe Joanna în clădirea veche şi uriaşă ca un elefant alb. Zvîrlind revistele deoparte, îşi aruncă privirea prin cameră. Şi acolo era aceeaşi nepotrivire discordantă între mobilă şi mulurile bolţilor arcuite ca în sala de aşteptare principală. Joanna avusese dreptate: Wingate era un loc plin de contraste care îţi dădeau o stare de vagă nelinişte. Deborah îşi dorea la fel de mult ca Joanna să termine odată cu procedura de prelevare a ovulelor.

Una dintre uşile cabinelor se deschise şi Dorothy Stevens ieşi ţinîndu-şi strîns hainele. Îi zîmbi lui Deborah înainte de a se îndrepta spre dulapuri ca să le lase acolo. Deborah o privea şi se întreba cum era să aibă de luptat cu tratamentul de fertilizare prelungit şi cu dezamăgirea continuă.

Dorothy îşi încuie dulapul, apoi veni spre zona cu scaune, pe drum prinzîndu-şi cheia de la dulap de cămaşa de spital. Luă o revistă, se aşeză şi începu să o răsfoiască. Simţind probabil privirea lui Deborah, îşi ridică ochii uimitor de azurii. De data asta fu rîndul lui Deborah să zîmbească. Apoi se prezentă, iar Dorothy făcu la fel. Timp de cîteva minute, cele două femei făcură conversaţie despre tot felul de nimicuri. După o pauză, Deborah o întrebă pe Dorothy dacă era pacienta Clinicii Wingate de mai mult timp.

– Din păcate, da, spuse Dorothy.

– Şi a fost o experienţă plăcută?

– Nu cred că plăcută este cuvîntul potrivit, zise Dorothy. Nu a fost cu nici un chip uşor. Dar, spre meritul celor de la Wingate, m-au avertizat. Oricum, eu şi soţul meu nu vrem să ne dăm bătuţi, cel puţin nu încă sau măcar nu pînă cînd nu ne-am cheltuit toţi banii.

– Ţi se face un transfer de embrion azi? întrebă Deborah.

Nu era dispusă să admită că ştia deja.

– A noua oară, spuse Dorothy.

Oftă și apoi își strînse pumnii.

– Noroc, îi ură Deborah sinceră.

– Mi-ar prinde bine un strop de noroc.

Deborah o imită, ținîndu-i și ea pumnii.

– E prima oară cînd vii la Wingate? întrebă Dorothy.

– Da, recunoscu Deborah. Atît pentru mine, cît și pentru colega mea de apartament.

– Sînt sigură că veți fi mulțumite de alegerea făcută, zise Dorothy. Vi se face amîndurora procedura in vitro?

– Nu, spuse Deborah. Sîntem donatoare de ovule. Am răspuns la un anunț din ziarul *Harvard Crimson*.

– E minunat! exclamă Dorothy cu o admirație fără rezerve. Ce gest extraordinar! Veți da speranță unor cupluri disperate. Vă admir generozitatea.

Deborah se simți dintr-odată ciudat de josnică. Se rugă să poată schimba subiectul înainte ca adevăratul ei motiv de a dona ovule să iasă la suprafață. Din fericire, fu salvată de întoarcerea bruscă a Cynthiei. Asistenta dădu buzna înăuntru prin ușile batante fără nici un avertisment.

– OK, Dorothy! strigă Cynthia cu mult entuziasm. Tu urmezi! Du-te în sala de transplantare. Toți te așteaptă.

Dorothy se ridică, inspiră adînc, iar apoi se îndreptă spre ușă.

– E o luptătoare, remarcă Cynthia în timp ce ușa se închidea. Sper din toată inima că de data asta va fi un ciclu cu succes. Dacă o merită cineva, cu siguranță ea e.

– Cît costă un ciclu? întrebă Deborah.

Preocuparea pentru venalitatea ei îi atrăsese atenția asupra chestiunii materiale presupuse de acest proces.

– Variază un pic în funcție de procedurile implicate, zise Cynthia. Dar în medie ajunge la opt-zece mii de dolari.

– O, Doamne! comentă Deborah. Asta înseamnă că Dorothy și soțul ei au cheltuit aproape nouăzeci de mii de dolari!

– Probabil mai mult, spuse Cynthia. Asta nu include pregătirile inițiale de fertilizare sau orice tratamente auxiliare care e posibil

să fi fost indicate. Fertilizarea e o treabă costisitoare pentru cupluri, mai ales că asigurările nu o acoperă de obicei. Majoritatea cuplurilor trebuie să facă rost de bani într-un fel sau altul.

Alte două paciente intrară şi întreaga atenţie a Cynthiei se concentră imediat asupra lor. Luă hîrtiile celor două femei, îşi aruncă o privire peste ele, le dădu haine şi le îndrumă către cabine. Deborah fu surprinsă de vîrsta aparentă a uneia din ele. Nu putea fi sigură, dar se gîndi că femeia părea bătrînă, între cinzeci şi cinci şi şaizeci de ani.

Negăsindu-şi locul, Deborah se ridică în picioare.

– Scuză-mă, Cynthia, spuse ea. Asistenta citea mai atent hîrtiile pacientelor. Dr. Donaldson a menţionat că aş putea face un tur al laboratorului. Cu cine ar trebui să vorbesc pentru asta?

– Pînă acum n-am mai avut o asemenea cerere, zise Cynthia. Se gîndi un moment. Cred că ai putea încerca să vorbeşti cu Claire Harlow de la Relaţii cu publicul. Ea se ocupă de vizitele pe care le fac potenţialele paciente, deşi nu ştiu dacă asta include sau nu şi o vizită a laboratorului. Dacă nu te deranjează să te plimbi pe aici în halat, poţi să mergi la recepţionera din camera principală de aşteptare şi să o rogi să o apeleze pe domnişoara Harlow pe pager. Nu ai la dispoziţie prea mult timp, aşa că în locul tău nu m-aş duce prea departe. Îmi închipui că o să te cheme cam peste un sfert de oră.

În ciuda avertizării privind timpul, Deborah trebuia să facă ceva. Urmînd sugestia Cynthiei, se înapoie în sala principală de aşteptare şi obţinu ca persoana de la Relaţii cu publicul să fie apelată pe pager. În timp ce aştepta ca aceasta să răspundă, observă că sosiseră cîteva paciente de cînd ea şi Joanna trecuseră pe acolo. Nu prea se făcea conversaţie. Majoritatea femeilor citeau reviste. Cîteva priveau în gol.

Claire Harlow era o femeie cu voce blîndă, drăguţă, primitoare, care păru bucuroasă să o ducă pe Deborah la un etaj mai sus şi să-i arate laboratorul principal. După cum sugerase dr. Donaldson, acesta era uriaş, întinzîndu-se în partea din spate în aproape toată aripa ocupată de Wingate.

Deborah fu impresionată, aşa cum se cuvenea. Deoarece îşi petrecuse multe ore în laboratoare de biologie, ştia în bună măsură la ce se uita. Echipamentul era de ultima oră şi de cea mai bună calitate şi includea lucruri surprinzătoare precum secvenatoare[1] de ADN. Cealaltă surpriză era numărul mic de persoane care se aflau în încăperea mamut.

– Unde e toată lumea? întrebă Deborah.

– Doctorii efectuează toţi diverse proceduri clinice acum, răspunse Claire.

Deborah se plimbă pe lîngă un raft lung care susţinea mai multe microscoape de disecţie decît văzuse ea în orice alt loc. Acestea erau, de asemenea, mai performante decît microscoapele pe care Deborah avusese plăcerea să le folosească.

– Aici ar putea lucra o armată, afirmă Deborah.

– Căutăm tot timpul personal calificat, îi răspunse Claire.

Deborah ajunse la capătul mesei de laborator şi se uită pe fereastră, care dădea în spatele clădirii şi oferea o privelişte impresionantă, deosebit de vastă, deoarece clădirea se afla pe coama unui deal, iar atît în faţă, cît şi în spate se întindea peluza. Spre nord, dincolo de un pîlc de stejari portocalii şi arţari roşii, Deborah observă clădiri de piatră asemănătoare casei de la intrare, dar cu muluri albe.

– Clădirile alea fac parte din fermă? întrebă Deborah.

– Nu, acelea sînt unele dintre clădirile de locuit, explică Claire.

Arătînd spre dreapta, în direcţia sud-est, către locul în care proprietatea cobora într-o pantă şi mai abruptă decît în rest, ea îi atrase atenţia lui Deborah către o licărire de lumină de-abia vizibilă printre pinii bătrîni.

– Scăpărarea aceea este soarele care se reflectă pe suprafaţa iazului morii. Clădirile fermei sînt grupate în jurul lui.

– Ce este cu coşul acela de cărămidă care scoate fum? întrebă Deborah, gesticulînd către un coş de fum care se înălţa din spatele

---

[1] Instrument pentru determinarea succesiunii radicalilor aminoacizi în proteine (n.tr.)

copacilor și mai departe spre dreapta. Și asta face parte din complexul Wingate?

Fumul era alb cînd ieșea din coș, dar devenea de un cenușiu-violaceu întunecat pe măsură ce dispărea în zare spre răsărit.

– Cu siguranță, zise Claire. Aceea este vechea centrală electrică pentru încălzire și apă caldă. Este o structură destul de interesantă. A fost și crematoriu pentru Instituția Cabot.

– Crematoriu? se bîlbîi Deborah. De ce, pentru numele lui Dumnezeu aveau un crematoriu aici!

– Din necesitate, presupun, spuse Claire. Odinioară cred că mulți dintre pacienți erau, de fapt, abandonați de familiile lor.

Deborah se făcu mică la gîndul unui spital de boli mintale izolat care avea propriul crematoriu, dar, înainte de a putea pune o altă întrebare, pagerul lui Claire sună. Femeia se uită la ecranul cu cristale lichide.

– Asta e pentru dumneavoastră, domnișoară Cochrane. Sînt gata pentru procedura dumneavoastră.

Deborah se bucură. Era nerăbdătoare să termine odată, ca să poată pleca împreună cu Joanna.

Patru

15 OCTOMBRIE 1999

ORA 9.05

Nu urmă nici o perioadă de tranziție. Acum Joanna era profund adormită, iar în clipa următoare era pe deplin trează. Se trezi privind în sus la un tavan înalt, nefamiliar, cu modele în relief.

– Ia te uită, s-a trezit Frumoasa-din-Pădurea-Adormită, rosti o voce.

Joanna se întoarse în direcția din care se auzea vocea și se trezi uitîndu-se la o față la fel de nefamiliară. Exact în clipa în care voia să întrebe unde se află, confuziei de moment îi luă locul deplina înțelegere a situației ei.

– Hai să-ți luăm tensiunea, spuse asistentul, luîndu-și stetoscopul din jurul gîtului și pregătindu-se pentru ascultare.

Era un tip impecabil, cu vîrsta apropiată de a Joannei, îmbrăcat în halat chirurgical. Pe plăcuța cu numele scria: „MYRON HANNA". Începu să umfle manșonul de tensiometru care se afla deja în jurul brațului Joannei.

Joanna privi fața bărbatului. Ochii lui erau ațintiți asupra indicatorului de presiune în timp ce ținea apăsat stetoscopul de scobitura cotului ei. În timp ce manșonul se dezumfla, își simți pulsul inundîndu-i brațul. Bărbatul zîmbi și îndepărtă aparatul.

– Tensiunea e bună, spuse el.

Apoi îi apucă încheietura mîinii ca să-i ia pulsul.

Joanna aşteptă pînă cînd termină.

– Cum rămîne cu procedura mea? îl întrebă.

– Procedura ta s-a terminat, spuse Myron în timp ce trecea cifrele pe un blocnotes.

– Glumeşti, spuse Joanna.

Nu putea să aprecieze corect trecerea timpului.

– Nu, ai terminat, repetă Myron. Şi procedura a avut succes, presupun. Dr. Saunders cred că e mulţumit.

– Nu pot să cred, zise Joanna. Colega mea de apartament mi-a zis că, atunci cînd te trezeşti din anestezie, îţi e rău de la stomac.

– În zilele noastre asta se întîmplă rar, spuse Myron. Nu cu propofol. Nu e ceva extraordinar?

– Asta mi s-a dat?

– Da!

– Cît e ceasul?

– Nouă şi un pic.

– Ştii cumva dacă şi colegei mele de apartament, Deborah Cochrane, i s-a făcut procedura?

– I se face chiar acum, în timp ce noi stăm de vorbă, spuse Myron. Ce-ar fi să stai în şezut la marginea patului?

Joanna făcu aşa cum i se spusese. Mobilitatea ei era limitată de perfuzia care încă îi era ataşată de braţul drept.

– Cum te simţi? întrebă Myron. Ameţeşti? Simţi vreun disconfort?

– Mă simt bine, spuse Joanna. Perfect normal.

Era surprinsă, mai ales de absenţa oricărei dureri.

– Stai aici cîteva minute, îi sugeră Myron. Apoi, dacă te simţi bine, o să-ţi scoatem perfuzia şi o să te trimitem jos să te schimbi din nou în hainele de stradă.

– N-am nimic împotrivă, fu de acord Joanna.

În timp ce Myron îi scria tensiunea şi pulsul, se uită în jur la ceea ce o înconjura. Mai erau încă trei paturi în afară de al ei. Nici unul nu era ocupat. Camera era vetustă; era clar că nu i se făcuseră modernizările de care avuseseră parte alte zone ale vechii instituţii.

Pe pereți și pe podea erau plăci vechi de faianță, ferestrele păreau și ele vechi, iar chiuvetele erau făcute din steatit.

Așa-zisa cameră de recuperare îi amintea de amfiteatrul arhaic de operații unde i se făcuse procedura, iar gîndul îi dădu fiori. Era genul de cameră de urgențe în care își imagina că se făceau lobotomii împotriva dorinței pacienților vulnerabili. Cînd fusese dusă acolo la început, decorul îi amintise de un tablou înspăimîntător, vechi de cîteva sute de ani, pe care-l văzuse odată, și care reprezenta o lecție de anatomie. În pictură, rîndurile de scaune care dispăreau în întuneric erau ocupate de bărbați cu căutături răutăcioase care se holbau în jos la un cadavru jupuit, înfiorător de palid.

Ușa de la camera de recuperare se deschise. Joanna se întoarse și văzu un bărbat scund cu o claie de păr negru. Tenul său palid o făcu să se gîndească din nou la tabloul vechi cu lecția de anatomie. Îl văzu oprindu-se brusc, iar expresia de surprindere i se schimbă repede într-una de iritare. Purta un halat alb de doctor, lung, peste hainele chirurgicale verzi.

– Bună ziua, dr. Saunders, spuse Myron, înălțîndu-și privirea de la biroul la care stătea.

– Domnule Hanna, credeam că mi-ai spus că pacienta este încă adormită, replică arțăgos dr. Paul Saunders.

Ochii săi rămaseră ațintiți în ochii Joannei.

– Așa era, domnule, atunci cînd am vorbit, zise Myron. Tocmai s-a trezit și totul este în regulă.

Joanna se simți extrem de stînjenită sub privirea neclintită a bărbatului. Asta era o reacție viscerală, din reflex, în fața oamenilor autoritari, în parte din cauza tatălui ei, director general al unei companii petroliere, un bărbat distant, cu un puternic spirit de disciplină.

– Tensiunea și pulsul sînt normale, spuse Myron.

Se ridică și începu să înainteze, dar se opri cînd dr. Saunders ridică o mînă.

Doctorul se îndreptă spre Joanna cu gura încleștată. Nasul său era lat la bază, lăsînd impresia falsă că avea ochii prea apropiați. Dar de departe cea mai distinctivă trăsătură a lui erau irisurile de

culori uşor diferite şi o creastă mică de păr alb care se pierdea repede în restul coamei uşor rebele.

– Cum vă simţiţi, domnişoară Meissner? întrebă Paul.

Joanna observă că tonul lui era lipsit de emoţie, asemănător cu tonul pe care tatăl ei obişnuia să o întrebe cum fusese la şcoală, pe cînd era la gimnaziu.

– Bine, răspunse ea, nefiind sigură dacă îl interesa în mod deosebit sau dacă dorea ca ea să răspundă. Adunîndu-şi curajul, îl întrebă: Sînteţi medicul care mi-a făcut prelevarea de ovule?

Fusese adormită înainte de sosirea lui Paul în sala de operaţii.

– Da, replică Paul pe un ton care descuraja alte întrebări. Vă deranjează dacă mă uit la abdomenul dumneavoastră?

– Presupun că nu, spuse Joanna.

Se uită la Myron, care trecu imediat de cealaltă parte a patului. O încurajă să se întindă pe spate şi apoi îi trase cearşaful pînă în talie ca să-i acopere picioarele.

Paul trase uşor de cămaşă în sus, avînd grijă ca cearşaful să acopere în continuare partea de jos a Joannei, şi se uită la abdomenul ei expus. Joanna ridică capul ca să se uite şi ea. Avea trei pansamente adezive. Unul era imediat sub buric, iar celelalte două în regiuni inferioare, formînd un triunghi echilateral.

– Nu se vede nici un semn de hemoragie, spuse Myron, iar gazul a fost absorbit.

Paul dădu din cap. Trase cămaşa la loc, acoperind abdomenul Joannei, şi se întoarse să plece.

– Domnul doctor, îl strigă Joanna impulsiv.

Paul se opri şi se întoarse înapoi.

– Cîte ovule aţi extras?

– Nu-mi amintesc exact, spuse Paul. Cinci sau şase.

– E bine?

– Este perfect, spuse Paul.

Un uşor zîmbet îi îndulci expresia pînă atunci posomorîtă. Apoi plecă.

– Nu prea e genul care să facă conversaţie, comentă Joanna.

– E un om ocupat, spuse Myron.

Trase cearşaful înapoi, dezvelindu-i picioarele.

– De ce nu te ridici în picioare ca să vezi cum te simţi? Cred că eşti gata să ţi se scoată perfuzia aia.

– Dr. Saunders face toate prelevările de ovule? întrebă Joanna în timp ce se ridica şi îşi lăsa picioarele să atîrne peste marginea patului.

Apoi se lăsă să alunece ca să stea în picioare, ţinîndu-şi totodată cămaşa strînsă la spate cu mîna stîngă.

– El şi cu dr. Donaldson le fac împreună.

– Crezi că faptul că a trecut pe aici înseamnă că procedura colegei mele de apartament a luat sfîrşit?

– Aşa aş spune, zise Myron. Cum te simţi? Ameţeşti vreun pic?

Joanna clătină din cap.

– Atunci hai să-ţi scoatem perfuzia aia şi să te pregătim de plecare.

Peste un sfert de oră, Joanna îşi scotea hainele, pantofii şi geanta din dulap. Mai erau alte patru paciente în îmbrăcăminte de spital aşezate pe canapele şi scaune, răsfoind revistele. Nici una dintre ele nu-i dădu atenţie. Dulapul lui Deborah era încă încuiat.

În timp ce Joanna intra în aceeaşi cabină pe care o folosise mai devreme, Cynthia sosi urmată de Deborah. Faţa acesteia fu luminată de un zîmbet larg cînd o zări pe Joanna şi se grăbi să se înghesuie în cabină. Închise uşa după ea.

– Cum a mers la tine? întrebă Deborah în şoaptă.

– N-a fost rău deloc, răspunse Joanna, neştiind de ce şopteau. Anestezistul a zis că s-ar putea să simt o uşoară senzaţie de arsură în braţ în timp ce-mi administrează „laptele pentru amnezie“, dar n-am simţit nimic. Nici măcar nu-mi amintesc cînd am adormit.

– Laptele pentru amnezie? întrebă Deborah. Ce naiba e asta?

– Aşa i-a zis anestezistul medicamentului pe care mi l-a administrat, spuse Joanna. Şi-a făcut efectul tare rapid, ca şi cum cineva ar fi stins brusc lumina. N-am simţit nimic pe parcursul întregii proceduri. Şi, pe lîngă asta, sînt fericită să-ţi raportez că nu mi-a fost greaţă cînd m-am trezit.

– Nici măcar o uşoară senzaţie de greaţă?

– Nimic. Şi m-am trezit la fel cum adormisem: dintr-odată.

Joanna pocni din degete ca să-i arate ce voia să zică.

– Întreaga experienţă a fost inofensivă. A ta cum a fost?

– Doar un fleac, spuse Deborah. Nu mai rău decît un frotiu vaginal de rutină.

– Fără dureri?

– Un pic, presupun, cînd a intrat anestezicul local, dar asta a fost tot. Partea cea mai rea a fost umilirea pe care am simţit-o cînd s-au uitat înăuntrul meu.

– Cîte ovule au prelevat?

– N-am nici cea mai vagă idee, recunoscu Deborah. Presupun că numai unul. Cam atît producem noi, femeile, în fiecare lună, fără hiperstimulare hormonală.

– De la mine au luat cinci sau şase.

– Ei, ce impresionant, replică Deborah pe un ton maliţios şi un pic sarcastic. Cum de ştii?

– Am întrebat, spuse Joanna. Doctorul a trecut pe la mine cînd eram în sala de recuperare. Numele lui este dr. Saunders. Cred că l-ai întîlnit, pentru că el e cel care face prelevările de ovule împreună cu dr. Donaldson.

– Dr. Saunders ăsta e un tip destul de scund cu ochi ciudaţi?

– El e. Cred că e şi un pic cam ciudat, pe lîngă faptul că e aşa tăcut. Ce mi s-a părut nefiresc a fost faptul că s-a purtat ca şi cum şi-ar fi ieşit din minţi cînd a aflat că eram deja trează.

– Fugi de-aici! lăsă să-i scape Deborah.

– Vorbesc serios.

– Sînt surprinsă pentru că şi cu mine s-a purtat la fel.

– Nu mai spune! zise Joanna. Atunci cu siguranţă are o problemă, şi asta mă linişteşte, pentru că mă întrebam dacă mi se pare mie. Mă ştii cum reacţionez cînd e vorba de oameni autoritari.

– Prea bine chiar, zise Deborah. Şi crezi că era iritat pentru că erai trează?

– Da, spuse Joanna. S-a răstit la asistent pentru că îi zisese cu cîteva minute mai înainte la telefon că încă dormeam. Presupun că

avea de gînd să intre şi să iasă fără să fie reţinut de cineva. În loc de asta, a trebuit să comunice cu mine, vrînd-nevrînd.

– E absurd, spuse Deborah.

– Asistentul i-a scuzat comportamentul spunînd că e un om foarte ocupat.

– Şi cu mine s-a purtat la fel de aiurea. Ca toţi ceilalţi, începuse să spună că vrea să se folosească anestezia generală şi că aşa ar fi mult mai bine. Dar am zis că nici vorbă de aşa ceva. Asta l-a scos din minţi. Şi ştii ceva? Mi-am dat seama de ce m-au pus să nu mănînc sau să beau de la miezul nopţii. Credeau că o să mă convingă.

– Nu i-ai lăsat, nu?

– Ei, pe naiba! zise Deborah. Le-am spus că sînt gata să mă ridic şi să plec, şi am fost cît pe-aci. Dacă nu era dr. Donaldson, care a aranjat lucrurile, cred că asta aş fi făcut. Dar pînă la urmă totul a ieşit bine.

– Hai să plecăm de-aici, spuse Joanna.

– Sînt de acord cu tine, răspunse Deborah.

Deschise uşa glisantă a cabinei, îi făcu Joannei cu ochiul şi dispăru.

Joanna o auzi pe Deborah în sala de aşteptare cum deschidea dulapul, în timp ce ea se dezbrăca de hainele de spital şi le îndesa într-un coş de rufe aflat la îndemînă. Pentru o clipă, se uită la imaginea ei reflectată în oglinda mare a cabinei. Gîndul la micile incizii de sub pansamentele adezive îi dădu fiori. Acestea erau la locul lor, amintindu-i că cineva se uitase de curînd în măruntaiele ei.

Trosnetul uşii glisante învecinate care se închidea o readuse brusc la realitate pe Joanna. Nevrînd să o facă pe Deborah, care se îmbrăca incredibil de repede, s-o aştepte, Joanna se apucă să îşi tragă hainele pe ea. Cînd fu gata, începu să-şi perie părul, pe care-l strînsese într-o coadă la spate cînd se pregătise pentru prelevare, dar care era acum grozav de încîlcit. Înainte de a fi terminat, o auzi pe Deborah ieşind în sala de aşteptare.

– Te descurci acolo? întrebă aceasta prin uşă.

– Sînt aproape gata, răspunse Joanna.

Părul îi dădea de furcă mai mult ca de obicei şi avea şuviţe care-i atîrnau libere pe faţă. În liceu fusese tunsă cu breton, pe care-l lăsase să crească în facultate. După o ultimă privire aruncată în oglindă, deschise în sfîrşit uşa cabinei. Deborah o răsplăti cu o expresie exasperată.

– M-am grăbit, spuse Joanna.

– Sigur că da, zise Deborah, ridicîndu-se de pe canapea. Ar trebui să încerci să vezi cum e cu părul scurt ca al meu. Te scuteşte de multă bătaie de cap, e de zece ori mai simplu.

– Niciodată, glumi Joanna, dar vorbea serios.

În ciuda faptului că îi era mai greu aşa, ţinea mult la părul ei lung.

Fetele îi strigară „mulţumesc“ Cynthiei, care le răspunse făcîndu-le cu mîna. Femeile care stăteau pe canapea şi pe scaune îşi ridicară privirile, cîteva zîmbiră, dar toate se întoarseră la citit înainte ca Joanna şi Deborah să treacă de uşile batante.

– Tocmai mi-am dat seama că am uitat să întrebăm ceva, spuse Deborah în timp ce se îndreptau spre intrarea principală.

– Trebuie să te întreb sau ai să-mi spui şi singură? spuse Joanna oftînd, văzînd că Deborah nu îşi ducea gîndul pînă la capăt.

I se părea uşor agasantă tendinţa lui Deborah de a nu-şi urmări gîndul pînă la capăt decît dacă era îndemnată.

– Am uitat să întrebăm cum sau cînd vom fi plătite.

– Sigur nu o să fie în numerar, spuse Joanna.

– Ştiu asta! bodogăni Deborah.

– Prin cec sau prin transfer telegrafic, zise Joanna.

– Bine, dar cînd?

– Contractele pe care le-am semnat prevedeau că vom fi plătite după ce îndeplinim partea noastră, ceea ce am făcut deja. Asta înseamnă că ne vor plăti acum.

– Pari mai încrezătoare decît mine, spuse Deborah. Cred că ar trebui să întrebăm înainte să plecăm.

– E de la sine înţeles, zise Joanna. Cred că ar trebui să o apelăm pe dr. Donaldson pe pager, dacă nu cumva este în sala de aşteptare principală.

Fetele revenirà în pragul sălii de aşteptare şi aruncară o privire de jur împrejurul spaţiului vast. Aproape toate scaunele erau ocupate. Din loc în loc se desfăşura cîte o conversaţie şoptită, dar în general camera era surprinzător de tăcută pentru un loc atît de aglomerat.

– Ei bine, nici urmă de dr. Donaldson, spuse Deborah.

Mai străbătu încă o dată camera cu privirea, ca să fie sigură.

– Aşa că hai să o chemăm pe pager, propuse Joanna.

Se apropiară împreună de biroul central. Recepţionera era o roşcată atrăgătoare, tînără, bine dotată. Avea buze pline, ca multe dintre femeile care pozau pe copertele revistelor expuse în dreptul caselor magazinelor alimentare. Pe plăcuţa cu numele ei scria: „ROCHELLE MILLARD".

– Mă scuzaţi, spuse Joanna ca să-i atragă atenţia.

Citea pe furiş o carte de buzunar pe care şi-o pusese în poală.

Cartea dispăru ca prin farmec.

– Pot să vă ajut? întrebă Rochelle.

Joanna o rugă să o apeleze pe pager pe dr. Donaldson.

– Sînteţi Joanna Meissner? o întrebă Rochelle.

Joanna încuviinţă dînd din cap.

Ochii lui Rochelle trecură la Deborah.

– Sînteţi domnişoara Cochrane?

– Da, spuse Deborah.

– Am cîte ceva pentru amîndouă din partea contabilei noastre, Margaret Lambert.

Rochelle deschise un sertar în dreapta şi scoase de acolo două plicuri. Nici unul nu era sigilat. Le înmînă celor două fete surprinse.

După ce schimbară un zîmbet tainic, conspirativ, cele două fete aruncară o privire înăuntrul plicurilor. Peste o clipă, privirile li se întîlniră şi-şi zîmbiră din nou.

– Bingo! exclamă Deborah către Joanna. Rîse, apoi se întoarse către recepţioneră şi-i spuse: *Mille grazie, signorina. Partiamo a Italia*[1].

---

[1] Plecăm în Italia (n.tr.)

– Prima parte înseamnă mii de mulţumiri în italiană, zise Joanna. Cît despre restul, nu sînt sigură. Şi nu o mai chemaţi pe dr. Donaldson. Nu mai e cazul.

Lăsînd-o nedumerită pe recepţioneră, Joanna şi Deborah se îndreptară spre uşă.

– Mă simt ca un mic hoţ fiindcă plec de-aici cu atîţia bani, spuse Deborah cu voce scăzută în timp ce îşi croiau drum prin camera aglomerată.

La fel ca Joanna, ţinea strîns plicul. Evita să se uite la femeile din jur, temîndu-se că ar putea fi nevoită să privească pe cineva care îşi ipotecase locuinţa ca să plătească tratamentul de fertilizare.

– Cu atîtea paciente aici, cred că Wingate îşi permite să plătească banii ăştia, răspunse Joanna. Încep să am convingerea că afacerea asta e o maşină de făcut bani. În plus, nu ne plăteşte clinica, ci viitorii ei clienţi.

– Tocmai despre asta e vorba, spuse Deborah. Deşi presupun că oamenii ăştia suficient de pretenţioşi ca să solicite ovule de la studente la Harvard nu duc lipsă de bani.

– Exact, zise Joanna. Concentrează-te asupra ideii că ajutăm oamenii, iar ei, din recunoştinţă, ne ajută la rîndul lor.

– E greu să te simţi altruist cînd primeşti un cec în valoare de patruzeci şi cinci de mii de dolari, spuse Deborah. Poate că mă simt mai mult ca o prostituată decît ca un hoţ, dar, să nu mă înţelegi greşit, nu mă plîng.

– Cînd cuplurile astea o să aibă copii, se vor gîndi că au avut mult de cîştigat la afacerea asta.

– Ştii ceva, cred că ai dreptate, spuse Deborah. N-am să mă mai simt vinovată.

Ieşiră în dimineaţa proaspătă de New England. Deborah era pe punctul de a coborî scările, cînd observă că Joanna ezita. Uitîndu-se la faţa prietenei ei, văzu că aceasta se strîmba.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Deborah îngrijorată.

– Tocmai am simţit un junghi în abdomen, spuse Joanna.

Indică zona respectivă cu mîna stîngă.

– Am simţit chiar o tresărire în umăr, dacă-ţi vine să crezi.

– Acum simţi tot aşa?

– Da, dar e mai bine.

– Vrei să ne întoarcem să o consultăm pe dr. Donaldson?

Joanna îşi apăsă cu prudenţă abdomenul, chiar lîngă şoldul stîng. Simţi un uşor disconfort înainte de a lua mîna. Apoi avu un alt junghi şi lăsă să-i scape un scîncet.

– Te simţi bine, Joanna?

Joanna dădu din cap că da. La fel ca la primul spasm, durerea dispăruse, în afara unui uşor disconfort.

– Hai să o chemăm pe dr. Donaldson pe pager, zise Deborah.

O apucă de braţ pe Joanna, cu intenţia de a o conduce înapoi în clinică, dar Joanna opuse rezistenţă.

– Nu mă simt aşa de rău, zise ea. Hai la maşină!

– Eşti sigură?

Joanna încuviinţă dînd din cap din nou, îşi desprinse uşurel braţul din strînsoarea lui Deborah şi începu să coboare scările. La început se simţi mai bine mergînd uşor încovoiată, dar după cîţiva paşi putu să se îndrepte de spate şi să meargă relativ normal.

– Cum te mai simţi acum? întrebă Deborah.

– Destul de bine, susţinu Joanna.

– Nu crezi că ar fi o idee bună să ne întoarcem şi să o vedem pe dr. Donaldson, numai ca să fim sigure?

– Vreau să ajung acasă, spuse Joanna. În plus, dr. Smith m-a avertizat că s-ar putea să am genul ăsta de dureri, aşa că nu e ca şi cum nu m-aş fi aşteptat.

– Te-a avertizat în privinţa durerii? întrebă Deborah cu surprindere.

Joanna dădu din cap, încuviinţînd.

– Nu era sigur în ce parte am s-o simt, dar mi-a spus că o să fie o durere puternică însoţită de junghiuri chiar în locul ăla. Ceea ce mă surprinde e că n-am simţit nimic pînă acum.

– Ţi-a sugerat ce să faci ca să-ţi treacă?

– El credea că ibuprofenul va fi de ajuns, dar mi-a zis că dacă nu e aşa, să rog farmacistul să-l sune la numărul de telefon de la clinică. Mi-a spus că e disponibil douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

– E ciudat că te-a avertizat în privinţa durerii, zise Deborah. Pe mine nu m-a prevenit nimeni, şi nici nu m-a durut nimic. Poate ar fi fost bine să fi insistat şi tu să-ţi facă anestezie locală, aşa cum am făcut eu.

– Foarte amuzant, spuse Joanna. Mi-a plăcut să fiu adormită în timpul încercării ăsteia. A meritat să îndur o uşoară durere şi mica neplăcere de a trebui să mi se scoată trei copci.

– Unde ai copcile?

– În locurile unde au fost orificiile de observaţie.

– Va trebui să revii aici ca să ţi le scoţi? întrebă Deborah.

– Mi-au spus că orice cadru medical poate să o facă, spuse Joanna. Dacă pînă atunci Carlton o să vorbească cu mine, poate să o facă el. Altfel, o să trec pe la infirmerie.

Ajunseră la maşină, iar Deborah o ocoli ca să poată deschide portiera spre locul din dreapta pentru colega ei de apartament. O sprijini de braţ cînd aceasta se urcă înăuntru.

– Tot mai cred că ar fi trebuit să faci anestezia locală, spuse ea.

– N-ai să mă convingi niciodată, zise Joanna cu hotărîre.

Era sigură de asta.

Cinci

7 MAI 2001
ORA 13.50

Un tremur străbătu avionul, semnalînd intrarea într-o zonă de uşoare turbulenţe aeriene. Joanna îşi ridică privirea de pe cartea de buzunar pe care o citea, ca să arunce o privire prin cabină, să se asigure că nimeni altcineva nu-şi mai făcea griji. Nu-i plăceau turbulenţele. Îi reaminteau că era suspendată mult deasupra pămîntului şi, pentru că nu era o minte cu înclinaţii ştiinţifice, nu credea că e rezonabil ca un obiect atît de greu ca un avion să poată zbura.

Nimeni nu băgase de seamă cele cîteva zgîlţîituri şi bufnituri, cu atît mai puţin Deborah, care stătea lîngă ea şi dormea dusă. Colega ei de apartament nu arăta deloc grozav. Acum avea o coamă de păr aproape negru, lung pînă la umăr, care era ciufulită, iar gura îi era uşor căscată. Cunoscînd-o atît de bine pe Deborah, Joanna ştia că ar fi jenată dacă s-ar putea vedea. Deşi gîndul de a o scula îi trecuse prin minte Joannei, nu o făcu. În schimb, se trezi minunîndu-se cum îşi schimbaseră coafurile între ele. Părul lui Deborah era acum lung, în timp ce Joanna îl avusese în ultimele şase luni scurt, chiar mai scurt decît fusese părul lui Deborah cînd locuiau în Cambridge.

Îndreptîndu-şi atenţia către fereastră, Joanna îşi apăsă nasul de sticlă. Putea vedea solul la mii de metri dedesubt şi, la fel ca în urmă cu cincisprezece sau douăzeci de minute, era tot cîmpia monotonă, presărată cu lacuri. Cum consultase harta din revista liniei

aeriene, știa că zburau peste Labrador în drum spre aeroportul Logan din Boston. Călătoria părea să nu se mai termine, iar Joanna era nervoasă și de-abia aștepta să ajungă. Trecuse aproape un an și jumătate de cînd plecaseră și era nerăbdătoare să calce din nou pe pămîntul Statelor Unite. Rezistase tentației de a reveni în State în tot acest timp, în ciuda pledoariei repetate a mamei ei, care devenea extrem de insistentă în timpul sărbătorilor de Crăciun. Sărbătorile erau foarte importante în familia Meissner, iar Joannei îi lipseau, mai ales cînd Deborah se ducea la New York ca să fie cu mama și cu tatăl ei vitreg. Dar Joanna nu avusese chef să fie cicălită permanent de mama ei în legătură cu dezastrul social total provocat de faptul că ea rupsese logodna cu Carlton Williams.

După cum plănuiseră inițial, ea și Deborah plecaseră în Italia, la Veneția, ca să scape de viața monotonă de doctorand și să se asigure că Joanna nu va reveni la convingerea că măritișul era un scop în viață. La început au stat aproape o săptămînă în cartierul San Polo, aproape de podul Rialto, la pensiunea pe care o găsise Deborah pe internet. După aceea se mutaseră la Dorsoduro *Sestière*, la recomandarea unor studenți pe care îi întîlniseră a doua zi, în timp ce își beau cafeaua în piața San Marco. Cu un strop de noroc și după multă alergătură, reușiseră să găsească un apartament mic, cu două dormitoare, pe care și-l putuseră permite, la ultimul etaj al unei clădiri modeste din secolul al paisprezecelea, într-o piață numită Campo Santa Margherita.

Ca niște studente serioase, tinerele se adaptaseră repede la un program strict care să le ușureze munca. În fiecare dimineață se dădeau jos din pat la șapte, indiferent de ora la care se culcaseră în seara dinainte. După ce făceau un duș, coborau în *campo* și făceau o scurtă plimbare pînă la un bar tradițional italian pentru un cappuccino proaspăt, ceea ce era deosebit de plăcut în lunile de vară cînd stăteau la umbra platanilor din piață. Apoi mergeau mai departe pe Rio di San Barnaba pentru a-și completa *colazione*[1] cu fructe proaspete cumpărate de la așa-numiții *verduriere*, negustorii

[1] Gustare (n.tr.)

de legume şi fructe care îşi vindeau marfa în bărci. O jumătate de oră mai tîrziu, se întorceau în apartament ca să continue lucrul la calculator.

De fiecare dată fără excepţie scriau la lucrare pînă la ora unu după-amiaza. Numai atunci îşi închideau laptopurile. După ce făceau un duş şi se schimbau, mergeau la restaurantul pe care îl aleseseră pentru prînzul din acea zi, care includea adesea un pahar sau două de vin alb de Friuli. Apoi era timpul să treacă de la viaţa de doctorand la cea de turist. Înarmate cu o colecţie de ghiduri aproape completă, plecau să viziteze obiectivele. Cîte trei după-amiezi pe săptămînă se duceau la universitate, unde făcuseră aranjamentele necesare ca să ia lecţii de limba italiană, precum şi ca să frecventeze cursuri de artă veneţiană.

Şederea în Italia nu însemnase numai muncă şi turism. Se distraseră întîlnindu-se aproape exclusiv cu bărbaţi italieni care într-un fel sau altul aveau de-a face cu universitatea. Primul cu care se întîlnise Deborah studia istoria artei şi era gondolier în timpul sezonului. Joanna începu să se întîlnească cu un profesor de la aceeaşi facultate. Dar nici una din ele nu-şi permise să se implice prea tare, păstrînd, aşa cum spunea Deborah, o atitudine tipic masculină faţă de întîlniri, adică tratîndu-le ca pe un sport.

Joanna oftă gîndindu-se la toate priveliştile minunate pe care le văzuseră şi la toate experienţele pe care le trăiseră. Fusese o perioadă de un an şi jumătate extraordinară din toate punctele de vedere, inclusiv din cel profesional. În genţile lor de voiaj aşezate în compartimentul de deasupra capetelor erau strecurate două teze de doctorat terminate. Datorită e-mailului, care le ajutase să trimită capitolele şi corecturile acestora, tezele fuseseră deja acceptate. Tot ce le rămăsese de făcut era să îşi pregătească susţinerea, dar erau sigure că asta nu va fi o problemă. La o săptămînă după sosire, amîndouă aveau programate interviurile: Joanna la Şcoala de Afaceri Harvard, iar Deborah la Corporaţia Genzyme.

Chiar şi Carlton o vizitase de cîteva ori. Prima dată apăruse din senin, ceea ce o înfuriase pe Joanna. Înainte de a pleca în Europa

încercase de cîteva ori să-l sune, dar el se dăduse la fund ca să o evite şi refuzase cu hotărîre să-i răspundă la mesaje. După ce găsiseră apartamentul, Joanna îi scrisese o scrisoare în care-i dăduse adresa, ca el să-i poată scrie cînd ar fi simţit nevoia să o facă. În loc de asta, Carlton apăruse la uşa lor într-o zi de iarnă ceţoasă, cu ploaie.

Dacă nu s-ar fi simţit vinovată pentru faptul că din cauza ei el străbătuse o asemenea distanţă, Joanna nu ar fi acceptat să-l vadă. Dar aşa, îl lăsă să fiarbă cîteva zile în camera sa de la Gritti Palace înainte de a-l suna. Se întîlniseră şi luaseră prînzul la Harry's Bar, alegerea lui Carlton, şi, cu toate că la început conversaţia fusese dureroasă, reuşiseră să ajungă la un fel de înţelegere, care măcar îi ajutase să înceapă să poarte o corespondenţă. Corespondenţa dusese la alte două vizite ale lui Carlton în La Serenissima, numele dat de veneţienii de altădată frumosului lor oraş. Fiecare vizită era mai plăcută pentru Joanna decît cea dinainte, deşi nu pe deplin agreabilă. Perspectiva anului pe care urma să-l petreacă în străinătate o făcu să-l vadă pe Carlton ca avînd din ce în ce mai puţin timp liber din cauza dăruirii pe care i-o cerea medicina. Cu toate acestea, rezultatul final al întîlnirilor lor fu un armistiţiu prin care recunoşteau că ţin unul la altul, dar că simt că e mai bine să nu fie mai logodiţi deocamdată, ceea ce îi permitea fiecăruia să-şi vadă de propriile interese.

O nouă serie de zgîlţîituri şi bufnituri o făcu pe Joanna să privească încă o dată în jur în avion. Era uimită că nimeni altcineva nu părea să fie deranjat. Apoi turbulenţa se termină la fel de brusc cum se declanşase. Joanna privi din nou pe fereastră, dar nimic nu se schimbase. Se întrebă cum de aerul putea face avionul să se comporte ca şi cum ar fi fost un vehicul de teren condus pe un teren accidentat.

Deşi zborul deveni mai liniştit, Joanna nu putea să scape de senzaţia sîcîitoare că viaţa ei nu era completă, în ciuda bunei dispoziţii, a călătoriilor şi a stimulării intelectuale.

Deborah era convinsă că neliniştea Joannei avea ceva de-a face cu respingerea ţintelor feminine tradiţionale: un cămin, un soţ,

copii. Dar Joanna găsise o altă sursă. Văzînd legătura de dragoste permanentă a italienilor cu copiii lor, ajunse să se întrebe ce se alesese de ovulele care îi fuseseră prelevate.

Era din ce în ce mai tentată să afle ce se întîmplase cu ele. Timp îndelungat, Deborah nu făcuse mare caz de curiozitatea ei, dar, în ajunul întoarcerii lor acasă, prietena sa o surprinsese printr-o schimbare de atitudine uimitoare.

– N-ar fi interesant să aflăm ce copii au ieşit din ovulele noastre? întrebase ea în timpul ultimei lor cine la Veneţia.

Joanna lăsase jos paharul cu vin şi se uitase în ochii întunecaţi ai colegei ei de apartament, căutînd o explicaţie. Era perplexă. Cu o lună înainte ea pusese aceeaşi întrebare şi stîrnise o reacţie furioasă din partea lui Deborah, care o acuzase că este obsedată.

– Crezi că avem şanse să aflăm ceva? întrebă Deborah, aparent fără să-şi dea seama de reacţia Joannei.

– Ar putea fi greu, avînd în vedere contractele pe care le-am semnat, spuse Joanna.

– Da, dar alea erau mai mult ca să ne asigure nouă anonimatul, contracară Deborah. Nu doream să vină cineva la noi să ne ceară pensie alimentară pentru copil sau altceva de genul ăsta.

– Eu cred că sînt valabile în ambele sensuri, spuse Joanna. Clinica Wingate cu siguranţă nu dorea ca noi să venim după copii şi să ne cerem drepturile materne.

– Presupun că ai dreptate, spuse Deborah. Păcat, totuşi. Ar fi interesant şi numai să fim sigure că putem avea copii. Ştii, nu există garanţii privind fertilitatea în zilele noastre. Sînt sigură că toţi oamenii ăia pe care i-am văzut la Clinica Wingate pot să confirme asta.

– Îmi imaginez, zise Joanna, încă uimită de schimbarea de atitudine a lui Deborah. Mi-ar plăcea şi mie să aflu. Aşa că, ce-ar fi să sunăm la clinică cînd ne întoarcem şi să vedem ce zic? N-avem ce pierde dacă întrebăm.

– Bună idee, fu de acord Deborah.

Asta se întîmplase cu o zi în urmă, dincolo de ocean. Acum interfonul avionului pîrîi şi o smulse pe Joanna din gînduri. Vocea

căpitanului anunţă că urmau să înceapă în curînd coborîrea spre Boston. Adăugă că va aprinde becul pentru centurile de siguranţă şi dorea să se asigure că toată lumea şi le-a pus.

Joanna verifică dacă îşi strînsese bine centura de siguranţă. De obicei nu şi-o desfăcea niciodată în timpul zborurilor, indiferent dacă becul era sau nu aprins. Aruncînd o privire spre Deborah, văzu că şi a ei era bine prinsă. Îndreptîndu-şi din nou atenţia către ceea ce se vedea pe fereastră, constată că se produsese o schimbare. Cîmpia fusese înlocuită de o pădure deasă, presărată de ferme aflate la mare distanţă una de alta. Îşi dădu seama că zburau peste Maine, ceea ce era un semn bun din punctul ei de vedere. Însemna că Massachusetts nu era atît de departe.

– Uite şi ultimul meu bagaj, strigă Deborah.

Ţîşni înapoi către banda rulantă pentru bagaje, unde ea şi Joanna căutaseră într-un morman de valize. Smulse geanta umflată şi o tîrî pînă în locul în care ea şi Joanna le strînseseră pe celelalte. După ce le încărcară în două cărucioare, se aşezară la rînd pentru vamă.

– Ei bine, sîntem înapoi la Boston, comentă Deborah, trecîndu-şi mîna prin părul lung şi des. Ce zbor minunat! Mi s-a părut mult mai scurt decît era de aşteptat.

– Mie nu, zise Joanna. Aş vrea să fi dormit şi eu măcar jumătate din timpul cît ai dormit tu.

– Avioanele mă adorm, spuse Deborah.

– Ca şi cum nu mi-aş fi dat seama! zise Joanna cu invidie.

O oră mai tîrziu, cele două prietene erau în apartamentul lor din Beacon Hill, recent eliberat de chiriaşul care îl ocupase în timpul şederii lor în Italia.

– Ce-ar fi să dăm cu banul să vedem cine ce dormitor ia? sugeră Joanna.

– Nici vorbă, răspunse Deborah. Am zis că eu voi lua dormitorul mai mic, şi e în regulă.

– Eşti sigură?

– Absolut. Pentru mine un dulap mare în perete şi priveliştea contează mai mult decît spaţiul.

– Baia e problema, zise Joanna.

Baia avea două intrări: una din hol și cealaltă din al doilea dormitor. În mintea Joannei, asta făcea ca al doilea dormitor să fie mult mai bun.

– Dormitorul mai mic e perfect pentru mine. Crede-mă!

– OK, spuse Joanna. N-am să mă cert cu tine.

După o oră, tinerele repartizaseră mobila, despachetaseră în parte bagajele și chiar își făcuse fiecare patul, cînd, după cum se exprimă Deborah, rămaseră „fără combustibil". Dîndu-și seama că în Italia era trecut de zece seara, se prăbușiră pe canapeaua din camera de zi. Soarele strălucitor de aprilie încă mai intra prin ferestrele din față ca să le contrazică oboseala și decalajul orar.

– Cum vrei să facem cu cina? întrebă Deborah cu o voce monotonă.

– Mai vreau să fac ceva înainte de a mă gîndi la mîncare, spuse Joanna.

Se sculă și se întinse.

– Să tragi un pui de somn?

– Nu, zise Joanna. Să dau un telefon.

Se îndreptă spre telefon, pe care-l ridică de pe podea. Nu aveau nici o măsuță de telefon acolo unde era mufa telefonului. Ar fi putut pune biroul acolo, dar hotărîseră să-l așeze în cealaltă parte a încăperii, ca să nu bată lumina de la fereastră în ecranul calculatorului.

– Dacă ai de gînd să-l suni pe Carlton, am să vomit.

Joanna se uită la colega ei de apartament de parcă Deborah ar fi luat-o razna.

– Nu am de gînd să-l sun pe Carlton. Ce te face să crezi una ca asta?

Aduse telefonul, care avea un fir lung de aproape opt metri, pînă la canapea.

– Mi-am făcut griji că o să ai o recidivă, spuse Deborah. Am văzut cîte scrisori ai primit în ultima vreme de la doctorașul ăla plictisitor și asta mă îngrijorează, mai ales acum că sîntem înapoi la Boston, la o azvîrlitură de băț de spitalul lui.

Joanna rîse.

– Chiar crezi că nu am coloană vertebrală, nu?

– Cred că nu eşti suficient de pregătită împotriva a douăzeci şi cinci de ani de îndoctrinare maternă.

Joanna chicoti.

– Ei, vreau să te informez că nici nu mi-a trecut prin minte să-l sun pe Carlton. Ce vreau să fac e să sun la Clinica Wingate. Ai numărul?

– Deja ai de gînd să suni? Abia am ajuns acasă.

– De ce nu? spuse Joanna. De luni întregi mi-a stat gîndul la asta, şi ţie la fel, sau cel puţin aşa ai zis.

– Azvîrle-mi agenda de telefoane, spuse Deborah fără să se mişte. E pe birou.

Joanna făcu aşa cum i se spusese şi, în timp ce Deborah căuta numărul, se aşeză la loc lîngă ea. Deborah găsi numărul, puse degetul pe el şi ridică agenda ca Joanna să-l poată vedea. Joanna tastă cifrele, punînd telefonul pe speaker.

I se răspunse repede la apel. Joanna se prezentă ca fiind o fostă donatoare de ovule şi zise că dorea să discute cu cineva care avea informaţii despre acel program. Nu primi nici un răspuns.

– M-aţi auzit? întrebă Joanna.

– V-am auzit, spuse telefonista. Dar credeam că veţi spune altceva. Nu sînt sigur ce-mi cereţi. Doriţi să donaţi din nou?

– Posibil, spuse Joanna.

Se uită la Deborah şi ridică din umeri.

– Dar deocamdată aş dori să vorbesc cu cineva în legătură cu donaţia mea precedentă. Este cineva disponibil?

– Sînteţi în regulă? întrebă telefonista. Aveţi o problemă?

– Nu, nu tocmai, zise Joanna. Am doar cîteva întrebări la care doresc nişte răspunsuri.

– Poate ar trebui să o apelez pe pager pe dr. Sheila Donaldson.

Joanna o rugă să aştepte şi apăsă pe butonul *mute* al telefonului. Se uită încruntată la Deborah.

– Ce zici? speram să dau de o secretară, nu de un doctor.

– Cred că secretarele i-ar raporta oricum doctoriţei Donaldson, aşa că am putea la fel de bine să vorbim direct cu ea. Îmi închipui că aşa vom sări peste o etapă.

– Presupun că ai dreptate, zise Joanna.

Făcu o mişcare spre telefon.

– Aşteaptă! spuse Deborah. Te gîndeşti să donezi din nou?

– Nici vorbă, spuse Joanna. Dar m-am gîndit că ar fi mai bine să-i avem de partea noastră. Cine ştie, ne-ar putea ajuta.

Deborah încuviinţă. Joanna apăsă din nou pe *mute* şi-o rugă pe telefonistă să o apeleze pe dr. Donaldson.

– Doriţi să aşteptaţi sau să vă sune doamna doctor?

– Am să aştept, spuse Joanna.

O clipă mai tîrziu, din telefon se auzea o muzică ambientală.

– Poate ar trebui să ne mai gîndim la ideea de a dona din nou, spuse Deborah. Nu m-ar deranja să pot trăi în continuare în stilul cu care m-am obişnuit.

Zîmbi, tachinînd-o pe Joanna.

– Glumeşti! sări Joanna.

– Nu neapărat.

– N-aş mai face-o din nou. Am apreciat lucrurile de care am avut parte datorită banilor, dar am plătit şi un preţ emoţional pentru asta. Poate că m-aş gîndi la asta după ce aş avea propriii copii, dacă se va întîmpla asta vreodată. Dar, desigur, atunci probabil că aş fi considerată prea bătrînă.

Înainte ca Deborah să poată răspunde, vocea doctoriţei Donaldson întrerupse muzica. Se prezentă pe un ton uşor grăbit şi întrebă cu ce putea fi de ajutor.

– Sînt o fostă donatoare de ovule pentru instituţia dumneavoastră, spuse Joanna. Prelevarea a avut loc cu ceva timp în urmă, dar aş dori să vă întreb ceva...

– Care este problema? întrebă nerăbdătoare dr. Donaldson. Centralista mi-a dat de înţeles că aveţi o problemă.

– Am subliniat că nu e nici o problemă.

– Cu cît timp în urmă a avut loc donaţia?

– Acum aproximativ un an şi jumătate.

– Cum vă numiţi? întrebă dr. Donaldson, pe un ton evident mai calm.

– Joanna Meissner. Am venit împreună prietena mea.

– Îmi amintesc de dumneavoastră, spuse dr. Donaldson. V-am făcut o vizită în apartamentul dumneavoastră din Cambridge. Din cîte îmi amintesc, aveați părul lung și blond, iar colega dumneavoastră de apartament avea părul scurt și brunet, aproape negru. Amîndouă erați doctorande.

– M-ați impresionat, zise Joanna. Sînt sigură că vedeți multă lume.

– Ce ați dori să mă întrebați?

Joanna își drese vocea și apoi continuă:

– Am dori să aflăm ce s-a întîmplat cu ovulele noastre. Știți, cîți copii au rezultat și poate și sexul lor.

– Îmi pare rău, dar aceste informații sînt confidențiale.

– Nu vrem să aflăm nume sau altceva de genul ăsta.

– Îmi pare rău, toate informațiile – adică orice informație de genul ăsta – sînt strict confidențiale.

– Puteți măcar să ne spuneți dacă s-au născut copii? întrebă Joanna. Ar fi liniștitor pentru noi să știm fie și numai dacă ovulele noastre sînt sănătoase.

– Îmi pare rău, dar avem reguli stricte care exclud dezvăluirea oricărui gen de informații. Nu știu cum să o spun mai clar de atît.

Joanna făcu o figură exasperată.

– Bună ziua, dr. Donaldson! strigă Deborah. Se apleca în față ca să vorbească direct în difuzorul telefonului. Sînt Deborah Cochrane și sînt aici cu Joanna. Dacă au nevoie copiii dintr-un motiv sau altul de informații genetice despre mama biologică sau dacă necesită un transplant – de măduvă sau de rinichi?

Joanna se cutremură la gîndul ăsta.

– Ținem o evidență computerizată, spuse dr. Donaldson. În cazul improbabil în care s-ar petrece lucruri de genul celor despre care vorbiți dumneavoastră, v-am putea contacta. Dar ar fi singura excepție și este extrem de improbabilă. Și, chiar dacă s-ar întîmpla asta, părțile implicate ar avea totuși opțiunea de a rămîne anonime. Nu am divulga nici o informație.

Deborah își ridică brațele exasperată.

– Singurul caz în care situaţia este diferită este acela în care unul dintre clienţii noştri îşi găseşte singur propriul donator, continuă dr. Donaldson. Dar asta e o situaţie complet diferită. Se numeşte *donaţie deschisă*.

– Vă mulţumim, dr. Donaldson, spuse Joanna.

– Îmi pare rău.

Joanna puse receptorul jos şi încheie astfel convorbirea.

– Ei bine, asta a fost tot, spuse Deborah cu un suspin.

– Nu renunţ eu aşa uşor, zise Joanna. Posibilitatea de a avea progenituri pe undeva mi-a consumat prea multă energie afectivă ca să renunţ pur şi simplu.

Scoase cablul telefonic din telefon, puse aparatul pe podea şi se îndreptă spre calculatorul de pe birou.

– La ce te gîndeşti?

Joanna se aplecă în spatele unităţii centrale a calculatorului şi conectă linia telefonică la modem.

– Mai de mult mi-ai spus că Clinica Wingate avea un site de internet şi că obţinuseşi unele informaţii de acolo. Hai să vedem ce fel de sistem de securitate au. Ai păstrat adresa de internet?

– Da, am salvat-o la *Favorite*, spuse Deborah.

Se dădu jos de pe canapea şi se apropie ca să se uite la ce făcea Joanna. Aceasta se pricepea mai bine decît ea la tot ce ţinea de calculatoare.

– Ce este un sistem de securitate?

– Este un software care blochează accesul neautorizat, spuse Joanna.

Se conectă repede la internet şi găsi adresa. O clipă mai tîrziu, era pe pagina de internet a Clinicii Wingate. Trăgîndu-şi un scaun, încercă să acceseze fişierele clinicii.

– N-ai avut noroc, nu? spuse Deborah peste umărul Joannei după o jumătate de oră.

– Din păcate, nu. Bineînţeles, nu pot nici măcar să fiu sigură că au pagina de internet pe propriul server.

– Nici n-am să te întreb ce înseamnă asta.

Deborah căscă şi se întoarse apoi pe canapea, pe care se întinse cît era de lungă.

Brusc, Joanna se deconectă de la internet, smulse firul de telefon şi se duse înapoi la telefon, care zăcea pe podea, în faţa canapelei. După ce reconectă telefonul, sună la informaţii ca să obţină numărul lui David Washburn.

– Ăsta cine naiba mai e? întrebă Deborah.

– Un coleg de grupă, spuse Joanna. Am făcut nişte ore de informatică împreună. Un tip foarte drăguţ, aş putea adăuga, care m-a şi invitat de cîteva ori să ies cu el.

– Şi de ce îl suni acum?

– Se pricepe foarte bine la calculatoare, zise Joanna. Iar pirateria informatică era una dintre pasiunile lui ca student.

– Apelăm la profesionişti, comentă Deborah cu un zîmbet ironic.

– Cam aşa ceva, fu de acord Joanna.

Se întoarse la birou după creion şi hîrtie, ca să poată scrie numărul, pe care îl formă imediat după aceea.

Deborah îşi încrucişă mîinile sub cap şi urmări expresia absorbită a Joannei în timp ce aştepta să i se răspundă.

– De unde ai atîta energie? o întrebă. Te-ai însufleţit toată, iar eu mă simt ca un cadavru ambulant.

– Toată chestia asta mă roade de prea mult timp, zise Joanna. Vreau să găsesc o rezolvare.

Șase

7 MAI 2001

ORA 20.55

– Cît e ceasul? întrebă Deborah adormită.

– Aproape nouă seara, răspunse Joanna, uitîndu-se la ceas. Unde naiba e?

Convorbirea cu David Washburn mersese bine. După ce Joanna îi explicase ce încercau să afle, fusese bucuros să le ajute, dar insistase să treacă pe la ele ca să folosească calculatorul lor pentru asta.

– Nu-mi permit să las urme electronice care să ducă la calculatorul meu, explicase el. Neoficial, sînt sub supraveghere după ce am plasat niște poze porno pe pagina de internet a Departamentului Apărării, cu legenda „Faceți dragoste, nu război". Din păcate, cei de la FBI nu prea au fost amuzați.

Deborah căscă zgomotos.

– Ești sigură că a zis în seara asta?

– Sînt sigură, spuse Joanna. I-am zis că o să ieșim să mîncăm ceva și că apoi vom fi acasă. A zis că e în regulă; că așa are și el timp să termine ce avea de făcut.

– Mă tem că n-am să pot sta trează, spuse Deborah. Îți dai seama că în Italia, acolo unde cred corpurile noastre că sînt încă, e ora trei noaptea?

– De ce nu mergi la culcare? sugeră Joanna. Am să-l aștept eu.

– Nu ești obosită?

– Sînt epuizată, recunoscu Joanna.

Deborah atinse podeaua cu picioarele, se ridică în şezut, dar, înainte de a apuca să se ridice în picioare, răsună zgomotul hîrîit al soneriei. Ambele tinere tresăriră. Era prima dată cînd auzeau soneria apartamentului şi sunetul era mult mai tare decît se aşteptaseră.

– Nu trebuie să ne temem că n-o să auzim vreodată soneria, spuse Deborah, prăbuşindu-se la loc pe canapea.

Joanna se ridică şi merse repede la panoul de interfon de lîngă uşă.

– Ce să fac? întrebă uşor panicată.

Erau mai multe butoane, precum şi o zonă circulară cu perforaţii în metal.

– Eşti pe cont propriu.

Joanna apăsă primul buton. Se auzi o trosnitură.

– Hei, hei! spuse cu gura aproape de perforaţii.

– Sînt eu, David! răspunse o voce de la distanţă.

– OK, îi răspunse Joanna.

Apoi apăsă cel de-al doilea buton, în timp ce îl ţinea încă apăsat pe primul. Auzi un bîzîit îndepărtat, urmat de sunetul slab al uşii de la intrare care se deschise şi apoi se închise.

– Ei, n-a fost chiar aşa greu, zise Joanna.

Se duse la uşa apartamentului, o deschise şi ieşi pe scară. Aplecîndu-se peste balustradă, se uită în jos. Holul era ca o cochilie compartimentată, cu scara descriind o spirală pînă jos, la nivelul străzii.

David sărea treptele cu un zîmbet larg zugrăvit pe chip. Era un afro-american înalt, atletic. După o ezitare de o clipă, o strînse tare în braţe.

– Ce mai faci, fetiţo? întrebă el.

– Bine, răspunse Joanna, îmbrăţişîndu-l şi ea.

Chiar dacă nu-l mai văzuse de mai bine de doi ani, arăta exact la fel; avea acelaşi barbă scurtă, dezordonată, aceeaşi atitudine nepăsătoare şi aceleaşi haine sport.

– Măi, ce surpriză să aud de tine. Arăţi bine, foarte bine!

– Şi tu, spuse Joanna. Nu te-ai schimbat cîtuşi de puţin.

– Sînt doar un pic mai bătrîn și un pic mai înțelept, spuse David rîzînd. Și sînt bucuros să-ți spun că joc baschet la fel de bine. Dar tu arăți altfel. De fapt, arăți mai tînără. Cum e posibil?

– Vrei să mă flatezi, zise Joanna.

– Nu, serios! insistă David.

Se mișcă în jurul ei ca s-o vadă din unghiuri ușor diferite.

– Haide! protestă Joanna. Mă faci să mă simt prost.

– N-ai de ce să te simți așa, spuse David. Arăți extraordinar. Și știu și de ce. Părul tău – e scurt acum. Nu știu dacă te-aș fi recunoscut în cazul în care ne întîlneam pe stradă. Arăți de parcă ai avea șaisprezece ani.

– Da, sigur! spuse Joanna. Hai, intră și vino să-mi cunoști colega de apartament.

Joanna îl luă pe David de braț. Îl conduse înăuntru și-l prezentă lui Deborah, care reușise să se ridice. Apoi, Joanna se scuză că nu au ce să-i ofere de băut.

– Nici o problemă, spuse David. O să vă revanșați cu altă ocazie. Acum știu că trebuie să fiți obosite fiindcă de-abia v-ați întors din Italia, așa că hai să trecem direct la treabă!

Își dădu jos jacheta neagră de fîș. Din buzunar scoase un teanc de dischete și le ridică.

– Am adus cu mine niște instrumente, inclusiv puternicul meu program de detectare a parolelor. Unde e calculatorul vostru?

Cîteva minute mai tîrziu, David pornise calculatorul și se conectase la pagina de internet a Clinicii Wingate. Cu o rapiditate care o făcea pe Deborah să clipească amețită, David naviga pe site. Degetele i se mișcau pe tastatură precum cele ale unui pianist în timpul unui concert.

– Pînă acum e bine, raportă el.

– Poți să-mi spui ce faci? întrebă Deborah.

– Deocamdată nimic, spuse David, continuînd să navigheze. Doar inspectez lucrurile și caut găuri vizibile în sistemul lor de securitate.

– Vezi vreuna?

– Încă nu, dar sînt acolo.

– Cum poţi fi sigur?

– Unul dintre rolurile unui site este cel de a furniza lumii întregi acces la reţeaua organizaţiei. Aici poţi vedea că cei de la Clinica Wingate au aranjat ca oamenii să poată trimite date legate de sănătate şi să primească informaţii înapoi. De fiecare dată cînd are loc un asemenea schimb, există posibilitatea accesului neautorizat. De fapt, în general, cu cît un site este mai interactiv, cu atît este mai uşor de spart. Cu alte cuvinte, cu cît traficul este mai intens, cu atît apar mai multe găuri.

Deborah dădu din cap, dar nu era sigură că a înţeles. Nu folosea calculatorul decît pentru munca ei de cercetare biologică, folosind internetul ca resursă şi trimiţînd e-mailuri.

– Dar cum e cu parolele? întrebă ea. Ori de cîte ori folosea calculatorul din laborator, trebuia să introducă parola ei, pe care nimeni altcineva nu o ştia. Nu-i împiedică pe oameni să intre?

– Da şi nu, spuse David. Asta ar fi ideea, dar nu merge întotdeauna aşa cum ar trebui. Mulţi administratori de reţele sînt leneşi şi nu schimbă niciodată parolele standard ale producătorilor, iar asta restrînge numărul de încercări. De asemenea, în cazul unui server de internet, nu este nici o limită privind numărul de încercări pe care le poţi face, aşa că putem folosi un program puternic de detectare a parolelor, precum cel pe care l-am adus cu mine.

Deborah îşi dădu ochii peste cap către Joanna.

– De fapt este foarte amuzant, spuse David, simţind îndoiala lui Deborah. E ca un joc al minţii.

– Nu cred că e prea amuzant pentru cei care sînt pirataţi, zise Joanna.

– De obicei este ceva destul de inofensiv, spuse David. Majoritatea hackerilor pe care-i cunosc nu au intenţii rele. E ca o competiţie permanentă între ei şi cei care concep sistemele de securitate. Sau fac o favoare cuiva, aşa cum vă fac acum eu vouă. Nu sînteţi interesate să faceţi nimic altceva decît să obţineţi informaţii la care mie mi se pare că aveţi dreptul.

– Ar fi fost mult mai uşor dacă cei de la clinică ar fi văzut lucrurile aşa, spuse Joanna.

Imediat David se opri din tastat. Îşi mîngîie barba gînditor.

– Ei bine, trebuie să recunosc meritele altora atunci cînd este cazul. Se pare că este un site destul de bine protejat. Cu siguranţă nu are găuri evidente. De fapt, mi se pare că au un sistem destul de sofisticat. Au un server de autentificare. Organizaţia asta are atîţia bani de aruncat?

– Eu aşa zic, spuse Joanna.

– Încep să cred că avem de-a face cu un sistem de securitate destul de serios, zise David, ceea ce înseamnă că va trebui să fim şi noi mai sofisticaţi.

– Ce ai dori să poţi face, mai exact? întrebă Deborah.

– Aş vrea ca serverul de internet să ne recunoască şi să ne autentifice. Apoi am avea toate fişierele lor. Ce am să încerc acum să fac este să umplu memoria-tampon de pe formularul lor pentru paciente noi şi să văd dacă pot strecura cîteva comenzi la nivel de asamblare în spaţiul creat după memoria-tampon, pentru a trece de autentificare. E ca şi cum aş profita de formularele pentru paciente pentru a intra prin CGI.[1]

– Poţi să vorbeşti mai clar? spuse Deborah.

David se uită în sus la chipul lui Deborah. Ea privea peste umărul lui stîng.

– De fapt, simplificam procesul cînd l-am descris acum.

– Bine! zise Deborah, prefăcîndu-se supărată. Dacă-i aşa, atunci am să mă duc să zac pe canapea şi am să vă las pe voi, experţii în calculatoare, să vă vedeţi de treabă.

David se uită la Joanna peste celălalt umăr.

– Vreau să mă asigur că ai înţeles că, dacă fac asta şi dacă merge, va exista o urmă electronică prin furnizorul tău de servicii internet pînă la acest calculator. Dacă îşi dau seama ce am făcut, ar putea veni după tine. Eşti dispusă să-ţi asumi riscul ăsta?

---

[1] Common Gateway Interface – interfaţă comună de acces (n.red.)

Joanna cîntări o clipă întrebarea. Ştia că făceau ceva ilegal, şi cu toate astea informaţiile erau importante pentru ea, chiar necesare pentru liniştea ei, date fiind schimbările din viaţa ei. Şi care erau şansele ca o asemenea intruziune să fie observată dacă nu făceau decît să depisteze propriile ovule? Consideră că, într-adevăr, şansele erau mici.

– Ce crezi, Deborah? întrebă Joanna.

– Sînt dispusă să las totul în seama ta, zise Deborah. Evident, sînt curioasă, dar nu la fel de curioasă ca tine.

– Atunci s-o facem, spuse Joanna.

– Imediat, dragă! zise David bucuros, frecîndu-şi mîinile pentru că anticipa provocarea.

Îşi trosni cîteva articulaţii ale degetelor înainte de a trece la treabă. Din nou degetele îi zburară peste tastatură. Sunetul semăna mai mult cu un zdrăngănit continuu decît cu nişte bătăi individuale. Imaginile apăreau şi dispăreau pe ecran într-o succesiune rapidă.

După mai mult de o jumătate de oră de concentrare intensă, David se opri. Inspiră adînc, exasperat, în timp ce îşi întindea degetele în aer.

– Nu merge, nu? zise Joanna.

– Mă tem că nu, spuse David. Asta nu e o configurare făcută de nişte novici, pot să te asigur.

– Ce propui?

David se uită la ceas.

– Ar putea lua mult timp. E un site mai bine protejat decît mi-aş fi imaginat şi nu mă lasă să strecor nici un fel de comandă. Credeam că avem de-a face cu un mediu Windows NT, dar acum cred că e vorba de Windows 2000 cu Kerberos.

– Kerberos este metoda de autentificare dezvoltată la M.I.T.[1]?

– Aşa e, zise David.

– Şi care e sugestia ta finală privind cel mai uşor mod de a obţine informaţiile pe care le vrem?

---

[1] Massachusetts Institute of Technology – reputat institut de tehnologie din Massachusetts (n.tr.)

David rîse.

– Lasă-mă să stau aici timp de o săptămînă şi am să încerc să intru cu lucruri de genul LophtCrack. În afară de asta, ţi-aş sugera să găseşti pe cineva care lucrează la Clinica Wingate, care are acces şi care ar putea susţine cauza voastră.

– Astea două sînt singurele opţiuni?

– Nu, mai e una. Să intri tu sau să mă ajuţi pe mine să intru în încăperea în care se află serverul. David rîse din nou. De fapt, asta e metoda cea mai eficientă şi sigură. La naiba, ar lua probabil mai puţin de zece minute să îţi creezi propria cale. Apoi ar fi floare la ureche, fie de la o staţie de lucru din reţea, fie chiar din afara acesteia, dacă o faci cum trebuie.

Joanna dădu din cap în timp ce cîntărea în minte opţiunile. Se simţea din ce în ce mai prinsă în toată povestea, ca şi cum, cu cît se lovea de mai multe obstacole, cu atît îşi dorea mai mult să reuşească, mai ales pentru că îşi putea închipui pe undeva prin apropiere o fetiţă care arăta ca ea în pozele pe care le avea de cînd era mică.

David aruncă o privire la ceas, apoi se uită din nou la Joanna.

– E trecut de zece. Vrei să continui aici sau ce? Dacă vrei asta, pe mine nu mă deranjează, dar, cum am spus, nu pot să promit nimic altceva decît că sînt sigur că la un moment dat voi reuşi să sparg site-ul ăsta. Numai că nu ştiu cît îmi va lua.

– Ai făcut destul, spuse Joanna. Îţi mulţumesc.

Rămase cu privirea în gol, adîncită în gînduri.

David remarcă privirea pierdută din ochii ei verzi, care nu clipeau. Aşteptă ca pleoapele ei să se mişte de cîteva ori, apoi îşi trecu mîna prin faţa ochilor ei, fluturînd-o.

– Eşti aici, fetiţo?

Joanna îşi scutură capul ca şi cum s-ar fi trezit din transă şi zîmbi.

– Îmi pare rău, spuse. Mă gîndeam doar la ce mi-ai spus referitor la intrarea în încăperea în care se află serverul. Cît de greu ar putea fi odată intrat în clădire?

– Depinde. Evident, dacă îi interesează securitatea, nu ai să poţi intra oricînd doreşti.

– Dar este practic o cameră, spuse Joanna. Nu este doar un termen din jargonul informatic despre ceva care există în ciberspaţiu.

– Este o cameră reală, aşa e, zise David. Şi are înăuntru hardware real, care include o tastatură şi un monitor pentru accesarea procesorului central.

– Cum crezi că ar fi securizată încăperea?

– Cu o uşă încuiată, spuse David. Toate pe care le-am văzut aveau accesul pe bază de card. Ştii, ca o carte de credit.

– Interesant, făcu Joanna. Dacă ar fi să intru acolo, ce ar trebui să fac?

– Asta e partea uşoară, spuse David. Ai nişte hîrtie la îndemînă?

Joanna deschise unul dintre sertarele biroului şi scoase un carneţel neînceput cu foi galbene. I-l întinse lui David, care începu să-i noteze etapele de urmat. Joanna îl urmărea cu toată atenţia. La cîteva puncte ceru lămuriri, pe care David i le dădu bucuros.

– Şi asta e tot, zise David.

Rupse foaia din carnet şi i-o dădu Joannei. Ea se mai uită o dată peste schemă. Mulţumită că nu mai avea alte întrebări, o împături şi o strecură în buzunar.

– Îţi mulţumesc din suflet că ai venit, spuse Joanna.

– Hei, plăcerea a fost de partea mea, zise David. Trase scaunul înapoi şi se ridică. Oricînd pentru o fostă colegă de grupă.

– Apropo, cum stai cu teza de doctorat? întrebă Joanna.

– Acum vorbeşti ca mama, rîse David. Îşi strînse dischetele într-un teanc ordonat. Din păcate m-am blocat un pic pe la capitolul al doilea. Cum merge treaba cu a ta?

– Foarte bine, spuse Joanna. Este gata.

– Gata! ţipă David înainte de a expira puternic printre buzele strînse. Îşi pierdu vizibil curajul. Ce mod bun de a descuraja total un prieten.

– Îmi pare rău.

– Hei, nu e vina ta.

– Poate n-ar strica să te gîndeşti să schimbi puţin atmosfera, sugeră Joanna. Asta am făcut eu şi Deborah. Şi ea a terminat.

– Poate e pentru că nu mă mai dau în vînt după „Procesele stohastice pe pieţele de mărfuri din ţările lumii a treia". Dar dacă stăm să ne gîndim, cine s-ar da în vînt? Pe de altă parte, dacă nu sînt prea indiscret, cum mai merg lucrurile cu logodnicul tău?

– Nu mai sînt logodită, spuse Joanna.

Dispoziţia lui David se îmbunătăţi.

– Serios? Cînd s-a întîmplat?

– Acum un an şi jumătate.

– Şi eşti în regulă?

– A fost ideea mea.

– Bun. Ce-ar fi să luăm cina într-o seară?

– Mi-ar face plăcere, spuse Joanna.

– Ţinem legătura, zise David.

Îşi îmbrăcă jacheta şi puse dischetele în buzunar. În drum spre uşă aruncă o privire spre silueta culcată a lui Deborah.

– Spune-i la revedere colegei tale din partea mea.

– Nu dorm, comentă Deborah.

Se ridică în şezut şi clipi de mai multe ori în lumină.

După încă o porţie de taifas, David îşi luă rămas-bun şi plecă. Deborah, care încă mai stătea pe canapea, se uită la Joanna care închidea calculatorul.

– N-aţi reuşit să intraţi în fişierele Clinicii Wingate? întrebă Deborah şi căscă.

– Încă nu, spuse Joanna.

Monitorul calculatorului se stinse şi ventilatorul unităţii centrale amuţi.

– O să mai încerce David?

– Nu, eu am s-o fac.

Joanna trecu de Deborah şi dispăru în baie.

– Nu înţeleg, strigă Deborah. Motivul pentru care l-ai chemat pe David a fost că tu nu ai putut să o faci. Ţi-a dat el nişte sugestii sau sfaturi care te fac să crezi că o poţi face acum?

– Trecem la planul B, strigă Joanna ca să acopere zgomotul apei care curgea.

Deborah se ridică de pe canapea. Aşteptă un moment ca să îi treacă valul de greaţă care o cuprinsese. Ameţită de oboseală, găsi drumul pînă la uşa deschisă a băii şi se sprijini de toc. Joanna se spăla pe dinţi.

– Mi-e teamă să întreb, dar care e planul B?

– Am să mă angajez pe termen scurt la Clinica Wingate, răspunse Joanna cu gura plină de pastă de dinţi.

– Cred că glumeşti, sări Deborah.

Joanna scuipă cu putere în chiuvetă, apoi se uită la Deborah în oglindă.

– Vorbesc serios. Singurul mod sigur şi rapid de a intra în fişierele Clinicii Wingate este să intru în încăperea în care se află serverul lor – cel puţin după părerea lui David.

– Asta e o nebunie, zise Deborah. Somnolenţa din voce îi dispăruse. Mai întîi, David nu pare să fie o sursă de informaţii infailibile. Cînd a ajuns aici era sigur că va putea sparge codul de la Wingate, dar nu a putut.

– Ar putea să o facă, dar i-ar lua mult timp. Ştie despre ce vorbeşte. Mi-a dat sugestii foarte precise despre ce trebuie să fac odată ce intru în încăperea cu serverul Clinicii Wingate.

Joanna continuă să se spele pe dinţi.

Deborah făcu un gest de exasperare cu mîinile, apoi şi le puse în şolduri. Se uită la colega ei timp de cîteva minute înainte de a reacţiona.

– Şi încăperea asta cu serverul nu o să fie încuiată?

– Probabil, spuse Joanna.

Îşi clăti gura şi puse periuţa în pahar.

– Va trebui să fiu descurcăreaţă. David crede că accesul se face cu card. Va trebui doar să pun mîna pe unul dintre cardurile alea.

Joanna începu să se spele pe faţă.

– Îţi dai seama cît de nebuneşte sună? o întrebă Deborah.

– Nu cred că sună cîtuşi de puţin nebuneşte, zise Joanna. Vreau să ştiu dacă din ovulele mele s-au născut copii şi credeam că vrei şi tu să ştii despre ale tale.

– Sigur că vreau, dar nu despre asta e vorba.

– Eu cred că despre asta e vorba.

– Hai să fim realiste, spuse Deborah, încercînd să-şi controleze vocea. Cum ai să obţii o slujbă la Clinica Wingate?

– Ar trebui să fie uşor, zise Joanna. Îţi aminteşti că, atunci cînd am fost acolo, spuneau că întotdeauna caută noi angajaţi. Spuneau că singurul dezavantaj în a fi într-o zonă rurală este că le e greu să găsească ajutoare. Ei bine, mă pricep la tehnoredactare. Sînt sigură că pot găsi ceva de făcut.

– Dar o să te recunoască, spuse Deborah cu o vehemenţă vecină cu furia.

– Calmează-te! o sfătui Joanna. Se uită fix la colega ei de apartament care se făcuse roşie la faţă.

– Nu înţelegi? O să te recunoască, repetă Deborah. Probabil majoritatea celor cu care am avut de-a face atunci sînt încă acolo, de la recepţioneră la doctori.

– Nu cred că o să mă recunoască, spuse Joanna. Am petrecut acolo doar o dimineaţă, acum un an şi jumătate. Aseară David mi-a zis că nu m-ar fi recunoscut cu părul scurt dacă ar fi dat peste mine pe stradă şi m-a văzut de cel puţin trei ori pe săptămînă timp de mai mulţi ani. Şi n-am să-mi folosesc numele adevărat.

– N-ai să poţi obţine o slujbă fără să le dai un număr de la asigurările sociale, spuse Deborah. Iar numărul şi numele trebuie să se potrivească. N-o să meargă.

Joanna se şterse pe faţă şi se uită la propria imagine din oglindă. Deborah spunea un lucru la care ea nu se gîndise. O să aibă nevoie de un nume şi un număr de asigurări sociale care să se potrivească. Se gîndi că ar putea să-i ceară unei prietene să-i folosească identitatea, dar respinse imediat ideea. Nu putea să-şi implice cu bună ştiinţă una dintre prietene într-un plan prin care urma, de fapt, să încalce legea.

– Ei bine? întrebă Deborah.

– Am să iau numele şi numărul de asigurări sociale ale cuiva care a murit de curînd, zise Joanna.

Îşi amintea vag că citise ceva de genul ăsta într-un roman. Cu cît se gîndea mai mult, cu atît era mai convinsă că o să meargă.

Deborah rămăsese cu gura căscată auzind ultima sugestie a Joannei. Se adună şi spuse:

– Nu pot să cred. Chiar eşti obsedată!

– Prefer să spun că mă dedic scopului meu, replică Joanna.

O împinse pe Deborah şi intră în dormitorul ei. Deborah o urmă.

– Cred că ai să fii dusă la închisoarea Walpole[1], zise Deborah. Ori acolo, ori într-un spital de nebuni. Ăsta e genul de implicare care duce la aşa ceva.

– Nu jefuiesc o bancă, spuse Joanna. Îşi desfăcu rapid cureaua şi îşi dădu jos blugii. Nu fac decît să obţin informaţii despre progeniturile mele.

– Nu ştiu ce fel de infracţiune este aceea de a fura identitatea unei persoane decedate, spuse Deborah. Dar ştiu că accesul neautorizat la fişiere de calculator se pedepseşte cu închisoarea.

– Ştiu asta, zise Joanna. Cu toate astea, am s-o fac.

Joanna continuă să se dezbrace. Cînd termină, trase pe ea o cămaşă de noapte. O aranjă ca să cadă uniform, apoi îşi puse hainele pe umeraş. În cele din urmă, se uită la Deborah, care încă mai stătea în prag. Deborah nu reacţionase la ultima ei afirmaţie altfel decît privind-o cu o exasperare amestecată cu neîncredere.

– Ei bine...? spuse Joanna, rupînd tăcerea. Ai să stai acolo sau mai ai ceva de spus? Dacă da, să te aud. Altfel, mă duc la culcare. Mîine o să fie o zi plină.

– Bine, spuse Deborah cu o hotărîre furioasă. Ridică mîna şi îşi îndreptă arătătorul spre Joanna. Dacă insişti cu planul ăsta nebunesc şi idiot, atunci sînt alături de tine.

– Poftim? lăsă Joanna să-i scape.

– N-am să te las să te duci acolo şi să te bagi în tot soiul de belele fără mine. La urma urmelor, a fost ideea mea să facem donaţia de ovule. Nu eşti singura care se simte vinovată şi n-am să mă pot suporta dacă ai să păţeşti ceva ce-aş fi putut împiedica.

---

[1] Importantă închisoare din statul Massachusetts (n.tr.)

– Nu trebuie să vii cu mine numai ca să fii protectoarea mea, zise Joanna, îmbujorîndu-se de mînie.

Deborah închise ochii și întinse mîinile cu palmele în jos.

– Nu ne certăm. Zarurile au fost aruncate. E clar că ești serioasă în privința cruciadei ăsteia, și acum sînt și eu.

Pleoapele ei se zbătură ca și cum i-ar fi fost greu să deschidă ochii.

Joanna veni lîngă ea și se uită lung în ochii prietenei ei.

– Acum eu trebuie să te întreb dacă vorbești serios.

– Vorbesc serios, zise Deborah dînd din cap. Am să mă angajez și eu. Cu un asemenea laborator imens, sînt sigură că au tot atîta nevoie de laboranți cîtă au de ajutor în treburi de secretariat.

– Atunci s-o facem! exclamă Joanna.

Ridică mîna cu degetele răsfirate și bătu palma cu Deborah.

Şapte

8 MAI 2001

ORA 6.10

Încă obişnuite cu ora din Italia, fetele se treziră devreme, în ciuda epuizării. Deborah se dădu prima jos din pat. Crezînd că Joanna încă mai dormea, încercă să nu facă zgomot cînd trecu prin bucătărie în baie. Cînd trase apa la toaletă, uşa care dădea din baie în dormitorul Joannei se deschise.

– Arăţi jalnic, spuse Deborah cînd dădu cu ochii de colega ei de apartament.

– Nici tu nu arăţi mai bine, zise Joanna. Cît e ceasul?

– Şase şi un sfert, dar hipofiza mea crede că e prînz.

– Scuteşte-mă de detalii, zise Joanna. Tot ce ştiu e că voiam să dorm pînă tîrziu şi cu toate astea sînt trează de cel puţin o oră.

– Şi eu la fel, spuse Deborah. Ce-ar fi să mergem pe Charles Street să luăm micul dejun? Am mare nevoie de o cafea.

– Cum dulapul nostru din bucătărie este gol, nu prea avem de ales.

După trei sferturi de oră, fetele coborîră în scuar şi o luară pe Mt. Vernon Street pentru a ajunge în Charles Streeet. Era o dimineaţă frumoasă de primăvară cu multe flori frumoase în jardinierele de la ferestre. Deşi întîlniră puţini trecători pînă cînd ajunseră pe Charles Streeet, păsările deja ciripeau vesele. La capătul străzii, vizavi de grădina publică din Boston, găsiră o cafenea Starbucks deschisă. Intrară şi comandară cappuccino şi nişte produse de

patiserie. Se duseră cu mîncarea la o masă mică de marmură de lîngă fereastră. La început mîncară şi băură în tăcere.

– Cafeaua e bună, spuse Joanna în cele din urmă. Dar trebuie să recunosc că avea un gust mai bun în Campo Santa Margherita.

– Asta aşa e, aprobă Deborah. Dar mă revigorează.

– Încă mai vrei să mergem la Clinica Wingate şi să obţinem slujbe? întrebă Joanna.

– Absolut, spuse Deborah. Sînt pregătită. Dar ar fi mai bine să discutăm detaliile. Cum o să obţinem numele şi numerele de asigurări sociale ale unor oameni morţi?

– Asta-i o întrebare bună, zise Joanna. Cît am stat în pat de dimineaţă m-am tot gîndit la asta. Acum cîţiva ani am citit într-un roman despre cineva care a făcut asta.

– Cum a făcut-o?

– Avea pe cineva *înăuntru*. Lucra într-un spital şi a obţinut informaţiile din documentele spitalului.

– Ce a făcut cu ele?

– Era vorba de o fraudă legată de Medicare.

– Doamne! comentă Deborah. Este interesant, dar, din păcate, n-o să ne ajute. În afară de cazul în care te gîndeai să apelezi la ajutorul lui Carlton.

– Cred că ar fi mai bine să nu-l amestecăm pe Carlton în treaba asta, spuse Joanna. Dacă ar avea o idee despre ceea ce punem la cale, probabil ne-ar da pe mîna celor de la FBI.

Deborah sorbi din cafea.

– Cred că ar trebui să împărţim problema în două. Prima – obţinem numele. După ce le avem, ne facem griji în legătură cu obţinerea numerelor de asigurări sociale şi a orice altceva ne mai trebuie, cum ar fi data de naştere şi poate chiar numele de fată al mamei.

– Obţinerea numelor nu va fi o problemă, spuse Joanna. Măcar atîta lucru am rezolvat şi eu pe cînd stăteam în pat. Tot ce avem de făcut e să mergem la bibliotecă şi să căutăm în paginile cu necrologuri din ziarul *Globe*.

– Bună idee! zise Deborah. Se aplecă în faţă nerăbdătoare. Cum de nu m-am gîndit la asta? E perfect. Necrologurile menţionează de obicei măcar vîrsta, dacă nu şi data naşterii. Asta o să ne ajute să alegem nume corespunzătoare, pentru că ar trebui să încercăm să căutăm femei de vîrsta noastră, oricît de bizar sună asta.

– Ştiu, spuse Joanna. E înfiorător. Şi trebuie să fie femei care au murit relativ recent.

– O să fie mult mai greu să obţinem numerele de asigurări sociale, spuse Deborah.

– Poate va trebui să cedez şi să-i cer ajutorul lui Carlton, zise Joanna. Sînt şanse ca orice femeie de vîrsta noastră care a murit să fi fost pacientă într-un spital local. Dacă a fost la MGH şi dacă am putea găsi un motiv pentru care să avem nevoie de numărul asigurării sociale care să nu-i trezească bănuieli lui Carlton, poate că ne-ar ajuta.

– Cam mulţi de „dacă“ şi „poate“, comentă Deborah.

– Cam aşa e, recunoscu Joanna.

– Ştiu ce facem, zise Deborah. Lovi tăblia mesei cu palma. Acum doi ani, cînd a murit bunicul meu, bunica a trebuit să obţină un certificat de deces ca să-i poată radia numele de pe actul de proprietate al casei.

– Şi cu ce ne ajută asta?

– Certificatul de deces este un act public, zise Deborah şi rîse. Nu pot să cred că nu m-am gîndit la asta imediat. Pe certificatul de deces este trecut numărul asigurării sociale.

– Doamne, e perfect.

– Sigur că da, spuse Deborah. Întîi mergem la bibliotecă, apoi la primărie.

– Stai un pic, zise Joanna. Se apleacă înainte cu un aer conspirativ. Trebuie să ne asigurăm că numărul asigurării sociale nu a fost retras. Ştiind birocraţia din administraţie, sînt sigură că ia un timp, dar trebuie să fim sigure.

– Ai perfectă dreptate, zise Deborah. Sigur ne-ar da de gol să mergem la Clinica Wingate şi la o verificare de rutină să reiasă că una din noi sau amîndouă sîntem moarte.

Rîse sinistru.

– Ştiu ce putem face, spuse Joanna. După ce mergem la primărie, trecem pe la Fleet Bank. O să deschidem conturi de economii pe ambele nume. Ca cetăţeni americani, va trebui să le dăm numerele de asigurări sociale, iar ei le vor verifica imediat, aşa că o să ştim.

– Sună bine, zise Deborah. La cît crezi că se deschide biblioteca?

– Cred că la nouă sau zece, spuse Joanna. Dar ar mai trebui să discutăm încă un lucru. Ce-ar fi să ne schimbăm un pic mai mult înfăţişarea? Cred că, într-adevăr, coafurile noastre diferite sînt destul de eficiente şi probabil asta va fi suficient dată fiind situaţia, dar de ce să nu facem încă un pas, ca să fim sigure.

– Te referi la culoarea părului?

– Culoarea părului e una, dar mă refer şi la stilul nostru în general, la modul în care arătăm. Amîndouă avem un aer de studente. Cred că fiecare ar trebui să îşi aleagă un alt tip.

– Ei bine, îmi place ideea să-mi schimb culoarea părului, zise Deborah. Mi-am dorit întotdeauna să fiu blondă. Am auzit că voi vă distraţi mult mai bine.

– Eu vorbesc serios, spuse Joanna.

– Bine, bine, zise Deborah. La ce altceva te-ai mai gîndit: piercing facial în puncte strategice şi vreo două tatuaje sălbatice?

Joanna nu se putu abţine să nu rîdă.

– Hai să încercăm să vorbim serios o clipă! Mă gîndesc la haine şi machiaj. Am putea face multe.

– Ai dreptate, spuse Deborah. Uneori am avut fantezia să mă îmbrac ca o prostituată. Cred că am o latură exhibiţionistă în mine şi niciodată n-am ţinut cont de ea. Asta ar putea fi marea mea şansă.

– Îţi baţi joc de mine din nou sau vorbeşti serios?

– Vorbesc serios, spuse Deborah. De ce să nu ne amuzăm cu ocazia asta?

– Mă gîndeam să mă îndrept spre direcţia opusă, zise Joanna. Către stereotipul de bibliotecară pudică.

– Asta va fi uşor, glumi Deborah. Practic ai ajuns deja în stadiul ăla.

– Ce nostim, comentă Joanna.

Deborah se şterse la gură cu şervețelul şi-l aruncă în farfuria pe care se aflaseră pateurile.

– Ai terminat?

– Da, răspunse Joanna.

– Atunci hai să trecem la treabă, spuse Deborah. Pe drum am trecut pe lîngă un magazin alimentar. Ce-ar fi să mergem şi să ne facem nişte provizii ca să nu fie nevoie să ieşim pentru fiecare masă? Pînă atunci biblioteca ar trebui să se deschidă.

– E un plan perfect, zise Joanna.

Tinerele se aflau pe treptele din fața vechii clădiri a Bibliotecii din Boston, uitîndu-se la Trinity Church[1], care se afla vizavi, dincolo de aglomerata Copley Square, cînd custodele bibliotecii deschise uşa din față. Era ora nouă. Cum nici una din fete nu mai fusese în această bibliotecă, fură – după spusele lui Deborah – date pe spate de arhitectura maiestuoasă şi de frescele vii ale lui John Singer Sargent[2].

– Nu-mi vine să cred că am trăit în regiunea Bostonului timp de şase ani şi n-am venit niciodată aici, spuse Deborah în timp ce străbăteau sălile din marmură, cu ecou.

Capul ei era parcă pe un ax şi pivota dintr-o parte în alta ca să observe toate detaliile.

– Nici mie nu-mi vine să cred, zise Joanna.

După ce întrebară unde trebuie să meargă ca să consulte numere mai vechi din ziarul *Boston Globe*, fetele fură îndrumate către sala microfilmelor. Dar, odată ajunse acolo, aflară că se întîmpla să treacă uneori pînă la un an înainte ca ziarele să fie microfilmate. Aşa că fură trimise la sala ziarelor.

– Cît de mult în urmă să ne uităm? întrebă Deborah.

– Aş sugera o lună şi apoi să mergem şi mai mult înapoi, spuse Joanna.

---

[1] Biserica Sf. Treime (n.tr.)

[2] Sargent, John Singer, 1856–1925, pictor american cunoscut în special pentru portretele şi peisajele sale elegante în acuarele (n.tr.)

Luară un teanc de ziare pe cîteva săptămîni şi le duseră la o masă liberă. Împărţiră teancul în două şi se apucară de treabă.

– Nu e aşa uşor cum credeam, zise Deborah. M-am înşelat în legătură cu vîrsta şi data naşterii. Puţine anunţuri de deces le menţionează.

– Va trebui să ne uităm la necrologuri, spuse Joanna. S-ar părea că toate menţionează vîrsta.

Trecură prin primul teanc de ziare fără succes şi mai luară încă unul.

– Cu siguranţă nu sînt multe femei tinere, comentă Joanna.

– Nici bărbaţi tineri, adăugă Deborah. Cei de vîrsta noastră se presupune că nu mor în număr atît de mare. Şi, chiar dacă asta se întîmplă, de obicei nu sînt suficient de renumiţi pentru a se scrie un necrolog despre ei. Pe de altă parte, sigur că nu vrem nici numele cuiva faimos, aşa că s-ar putea să avem o problemă. Dar să nu renunţăm încă.

După încă trei drumuri ca să se aprovizioneze din nou cu teancuri de ziare, avură succes.

– A, uite una! zise Deborah. Georgina Marks.

Joanna se uită peste umărul lui Deborah.

– Ce vîrstă avea?

– Douăzeci şi şapte, spuse Deborah. S-a născut pe 28 ianuarie 1973.

– Perioada e bună, zise Joanna. Se spune de ce a murit?

– Da, spuse Deborah. Citi în tăcere restul articolului. A fost împuşcată accidental în parcarea unui mall. Evident, se afla la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit. Se pare că nişte bande rivale se încăieraseră, iar ea a încasat un glonţ rătăcit. Poţi să-ţi imaginezi cum e să fii sunat şi să ţi se spună că soţia ta a fost ucisă în timp ce-şi făcea cumpărăturile la supermarketul din cartier? Deborah se cutremură. Ca lucrurile să fie şi mai rele, se spune aici că era mama a patru copii. Cel mai mic avea doar şase luni.

– Cred că e mai bine dacă nu ne lăsăm obsedate de detaliile triste, zise Joanna. Pentru noi, ar trebui să fie nişte simple nume, nu nişte persoane.

– Ai dreptate, recunoscu Deborah. Măcar n-a fost faimoasă prin nimic în afară de felul în care a murit, aşa că ar trebui să fie un nume bun pentru scopurile noastre. Presupun că eu am să fiu Georgina Marks.

Îşi notă numele şi data de naştere pe un carneţel.

– Acum hai să găsim un nume pentru tine, spuse ea.

Amîndouă se întoarseră la parcurgerea necrologurilor. Numai după ce trecură în revistă alte şase săptămîni, Deborah dădu peste alt posibil nume.

– Prudence Heatherly, de douăzeci şi patru de ani! citi Deborah cu glas tare. Numele ăsta chiar are o rezonanţă interesantă. Chiar sună a bibliotecară, aşa că va merge cu deghizarea ta.

– Nu mi se pare deloc nostim, zise Joanna. Lasă-mă să citesc necrologul. Se întinse după ziar, dar Deborah îl trase de lîngă ea. Credeam că nu o să lăsăm detaliile să ne obsedeze, o tachină ea.

– Nu mă obsedează nimic, spuse Joanna. Vreau să mă asigur că nu e o celebritate locală în Bookford. În plus, simt că trebuie să ştiu ceva despre femeia asta dacă am să-i împrumut numele.

– Credeam că astea nu sînt decît nişte simple nume, nu persoane.

– Te rog! pronunţă Joanna încet, ca şi cum îşi pierdea răbdarea.

Deborah îi dădu ziarul şi se uită la faţa colegei ei de apartament în timp ce citea necrologul. Joanna avea o expresie din ce în ce mai tristă.

– E grav? întrebă Deborah cînd Joanna îşi ridică privirea.

– Aş spune că e la fel de grav ca povestea Georginei, spuse Joanna. Era absolventă a Universităţii Northeastern.

– E cam aproape de casă, zise Deborah. Cum a murit, sau n-ar trebui să întreb?

– A fost împinsă în faţa metroului Red Line în staţia Washington Street. De data asta fu rîndul Joannei să se cutremure. A făcut-o un vagabond, aparent fără nici un motiv. Doamne! Ce tragedie pentru un părinte să primească un telefon prin care să fie anunţat că fata lui a fost împinsă în faţa metroului de un vagabond.

– Măcar avem cele două nume, spuse Deborah.

Smulse ziarul de la Joanna și îl împături la loc. Scrise „Prudence Heatherly“ pe carnețel sub Georgina, apoi își făcu de lucru cu rearanjarea ziarelor în teanc. Joanna rămase nemișcată un moment, dar apoi se puse pe treabă ca să o ajute. Împreună, duseră ziarele la loc.

După încă un sfert de oră, Deborah ieși din bibliotecă, urmată de Joanna, prin aceeași intrare prin care ajunseseră înăuntru. Deși erau cufundate în gînduri, erau mulțumite de progresele făcute. Le luase numai o oră și trei sferturi ca să găsească cele două nume.

– Mergem pe jos sau luăm metroul? întrebă Deborah.

– Hai să luăm metroul, propuse Joanna.

Din fața bibliotecii era puțin de mers pînă la stopul de pe Boylston Street, iar metroul Green Line le duse direct la Centrul Administrativ. Cînd ieșiră la nivelul străzii, erau suficient de aproape de clădirea nepotrivit de modernă a Primăriei din Boston, care se înălța pe strada pavată cu cărămidă ca un enorm anacronism.

– Puteți să-mi spuneți unde găsesc certificatele de deces? o întrebă Joanna pe recepționera de la biroul de informații din holul cu mai multe etaje al clădirii.

Joanna așteptase cîteva minute înainte de a vorbi. Femeia era prinsă într-o discuție animată, dar pe șoptite, cu o colegă care stătea lîngă ea.

– Jos la Departamentul registre, răspunse femeia fără să-și ridice privirile și abia întrerupîndu-se din conversație.

Joanna își dădu ochii peste cap către Deborah. Fetele se îndreptară spre scările largi care duceau către parter. La etajul inferior găsiră fără dificultate ghișeul de la Departamentul registre. Singura problemă era că nu se vedea nimeni pe acolo.

Capul unei femei apăru din spatele unui șir de dulapuri pentru dosare.

– Cu ce pot să vă ajut? strigă ea.

– Am dori să vedem cîteva certificate de deces, îi răspunse Deborah.

Femeia se deplasă pe lîngă șirul de dulapuri pentru dosare, legănîndu-se dintr-o parte în alta. Purta o rochie neagră care-i strîngea formele generoase într-o serie de rotunjimi orizontale, descrescătoare.

Ochelarii de citit îi atîrnau de gît prinşi de un lanţ şi se sprijineau pe pieptul opulent. Veni la ghişeu şi se sprijini de el.

– Spuneţi-mi numele şi anul, spuse cu voce plictisită.

– Georgina Marks şi Prudence Heatherly, zise Joanna. Amîndouă au decedat anul ăsta, în 2001.

– Durează între o săptămînă şi zece zile pînă cînd certificatele ajung aici, spuse femeia.

– Aşa mult trebuie să aşteptăm ca să le obţinem? întrebă Joanna exasperată.

– Nu, atîta ia pînă să ajungă aici certificatul de deces de la registru după ce persoana respectivă moare. V-am pomenit de asta pentru că, în cazul în care persoanele care vă interesează tocmai au murit, certificatele nu sînt aici.

– Amîndouă sînt moarte de peste o lună, zise Joanna.

– Atunci ar trebui să fie aici, spuse femeia. Vă costă şase dolari de fiecare.

– Nu vrem decît să vedem certificatele, zise Joanna. Nu avem nevoie să le luăm de aici.

– Şase dolari de fiecare – nici o problemă, interveni Deborah.

Îi dădu Joannei un ghiont în coaste ca s-o facă să tacă.

După ce scrise numele în timp ce îi arunca Joannei o privire sceptică, femeia dispăru fără grabă în spatele dulapurilor pentru dosare.

– De ce m-ai înghiontit? se plînse Joanna.

– Nu voiam să strici lucrurile ca să economiseşti doisprezece dolari, şopti Deborah. Dacă femeia asta îşi dă seama că sîntem aici numai ca să facem rost de numerele asigurărilor sociale, poate deveni suspicioasă. Eu una cred că aşa aş deveni. Aşa că o să dăm banii, o să luăm certificatele şi o să plecăm naibii de aici.

– Da, cred că ai dreptate, zise Joanna fără tragere de inimă.

– Sigur că am dreptate, spuse Deborah.

Funcţionara se întoarse cu formularele peste un sfert de oră. Deborah şi Joanna aveau banii pregătiţi şi făcură schimbul. Cinci minute mai tîrziu, fetele erau din nou afară, unde fiecare copie cu atenţie numărul respectiv al asigurării sociale. Puseră în buzunar certificatele de deces.

– Eu zic să încercăm să memorăm numerele în drum spre bancă, zise Joanna. Altfel am putea atrage atenţia.

– Mai ales dacă din greşeală am scoate certificatele de deces la bancă, spuse Deborah.

Joanna chicoti.

– Şi mai cred c-ar trebui să începem să ne adresăm una alteia cu numele de împrumut. Altfel o să uităm de faţă cu alţii, şi asta chiar ar fi o problemă.

– Bine gîndit, Prudence, zise Deborah chicotind la rîndul ei.

De la primăria oraşului pînă la Charles River Plaza, unde se afla sucursala locală a băncii Fleet, făcură zece minute. Cea mai mare parte a drumului fetele rămaseră tăcute în timp ce memorau fiecare numărul respectiv al asigurării sociale. Cînd ajunseră la Charles River Plaza, Joanna o opri pe Deborah.

– Hai să discutăm un moment înainte de a intra, spuse. Ar trebui să deschidem conturile numai cu o depunere simbolică, pentru că n-o să putem scoate banii ăştia.

– Ce sugerezi?

– Nu cred că ar conta de fapt, zise Joanna. Ce zici de douăzeci de dolari?

– E în regulă, spuse Deborah. Dar aş zice să trecem pe la bancomat înainte de a intra.

– Nici asta nu e o idee rea, fu de părere Joanna.

Fiecare scoase cîteva sute de dolari înainte de a intra în bancă. Apoi se îndreptară direct spre biroul de servicii. Fiind la mijlocul pauzei de masă, banca era plină de cadre medicale de la MGH, iar fetele trebuiră să aştepte aproape douăzeci de minute înainte de a le veni rîndul. Deschiderea conturilor fu realizată însă repede, funcţionara care se ocupă de ele fiind deosebit de eficientă. Se numea Mary. Singura mică problemă fu lipsa oricărui act de identitate, dar Mary o rezolvă zicîndu-le că le pot aduce a doua zi. Pînă la ora unu Mary se dusese să activeze conturile şi să le aducă înapoi chitanţele. Joanna şi Deborah stăteau pe scaunele de vinil din faţa biroului lui Mary.

– Dacă se întoarce şi zice că sîntem moarte? şopti Deborah.

– Atunci sîntem terminate, răspunse Joanna. Dar pentru asta sîntem aici.

– Dar ce-o să zicem? Va trebui să zicem ceva.

– O să zicem că ne-am înşelat în privinţa numerelor. O să le spunem că o să le verificăm şi o să revenim.

– Acum o jumătate de oră mi se părea amuzant, se plînse Deborah. Acum am emoţii. Nu le putem spune o asemenea poveste dubioasă.

– Uite că vine! zise Joanna în şoaptă.

Mary se întoarse cu chitanţele de depunere.

– V-am deschis conturile, raportă ea. Totul e în regulă.

Dădu fiecărei tinere o chitanţă împreună cu cîte un pachet de materiale informative aflat pe biroul ei, pregătit dinainte.

– Totul e gata. Aveţi un tichet de parcare?

– Nu, am venit pe jos, spuse Joanna.

Dăduseră ca adresă Seven Hawthorne Place, care făcea parte din complexul de apartamente Charles River Park din spatele spitalului.

După alte cîteva minute, erau din nou afară, în soarele de mai. Deborah era euforică.

– Am reuşit! declară ea în timp ce se îndepărtau repede de bancă. Pentru o clipă am avut îndoieli, dar se pare că avem nume şi numere de asigurări sociale bune.

– Sînt bune deocamdată, spuse Joanna. Dar în viitorul apropiat nu vor mai fi. Hai înapoi acasă, să sunăm la Clinica Wingate şi să mai eliminăm o etapă.

– Ce-ar fi să mîncăm ceva? zise Deborah. Sînt lihnită. Din cafeaua şi pateurile de la ora şapte azi-dimineaţă n-a mai rămas nimic.

– Şi mie mi-ar prinde bine ceva de mîncare, acceptă Joanna. Dar să nu pierdem mult timp cu asta.

– Clinica Wingate, spuse vesel o voce plăcută.

Aceasta răsună din telefonul dat pe speaker din apartamentul Joannei şi al lui Deborah. Era ora 14.35, iar soarele tocmai începea să se reverse prin ferestrele din faţă pe podeaua din lemn de esenţă tare.

– Sînt interesată să mă angajez la instituția dumneavoastră, spuse Joanna. Cu cine trebuie să vorbesc?

Tinerele dăduseră cu banul ca să vadă cine o să dea telefon. Cîştigase Joanna.

– Cu Helen Masterson, directoarea de personal, zise centralista. Să vă fac legătura?

– Vă rog, spuse Joanna.

Din telefon se auzi aceeaşi muzică ambientală pe care o auziseră cu o zi înainte, dar nu dură mult. Muzica fu întreruptă de vocea puternică, profundă a unei femei. Amîndouă fetele tresăriră.

– Aici Helen Masterson. Înțeleg că dumneavoastră căutați de lucru.

– Da, atît eu, cît şi colega mea de apartament, zise Joanna cînd se dezmetici.

– Ce experiență aveți dumneavoastră şi colega dumneavoastră? întrebă Helen.

– Eu am o bogată experiență de tehnoredactare, zise Joanna.

– Ca studentă sau ca angajată?

– Ambele, spuse Joanna.

Lucrase vara în timpul primilor ani de facultate la o firmă de avocatură din Houston cu care tatăl ei făcea multe afaceri.

– Sînteți absolvente de facultate?

– Da, zise Joanna. Eu am o diplomă în economie. Colega mea de apartament, Georgina Marks, are o diplomă în biologie.

Joanna se uită la Deborah, care îi făcu semn că se descurca bine.

– Are experiență de laborator?

Deborah dădu din cap cu emfază.

– Da, are, zise Joanna.

– Trebuie să recunosc că păreți amîndouă perfecte pentru Clinica Wingate, spuse Helen. Cum ați aflat de noi?

– Poftim? zise Joanna făcînd o grimasă de consternare către Deborah.

Era o întrebare pe care nu o anticipase. Deborah se întinse după carneţelul şi creionul de pe podea. În timp ce Helen repeta întrebarea, ea scrise repede: „Un prieten a aflat dintr-un anunţ".

– Verbal, zise Joanna. Un prieten de-al nostru a aflat dintr-un anunţ.

– Era un anunţ la ziar sau unul la radio?

Joanna ezită. Deborah ridică din umeri.

– Nu sînt sigură, spuse Joanna.

– De fapt nu contează decît ca să vedem care metodă e mai eficientă, zise Helen. Locuiţi aici, în Bookford?

– În prezent stăm la Boston, spuse Joanna.

– Şi sînteţi dispuse să faceţi naveta.

– Asta e planul, cel puţin deocamdată. O să venim împreună, cu maşina.

– De ce doriţi să lucraţi aici în Bookford? întrebă Helen.

– Avem nevoie să găsim de lucru repede, zise Joanna. Am auzit că organizaţia dumneavoastră are nevoie de ajutor. Tocmai am revenit dintr-o şedere destul de lungă în Europa şi, sincere să fim, avem nevoie de bani.

– Se pare că ne-am putea ajuta reciproc, spuse Helen. Pot să vă trimit chestionarele de angajare fie prin fax, fie prim e-mail şi le puteţi completa şi trimite înapoi în acelaşi mod în care le-aţi primit. Cum aţi prefera?

– Prin e-mail ar fi bine, zise Joanna.

Îi dădu lui Helen adresa ei de e-mail, care, din fericire, nu avea nici o legătură cu numele său.

– Vă voi trimite imediat un e-mail, zise Helen. Între timp, cred că ar trebui să facem următorul pas şi să programăm interviurile. Ce dată v-ar conveni, dumneavoastră şi colegei dumneavoastră de apartament? Sîntem disponibili în aproape orice zi din săptămîna asta şi din cea viitoare.

– Cu cît mai repede, cu atît mai bine, spuse Joanna. Deborah dădu din cap. De fapt, mîine ar fi bine pentru noi, dacă puteţi şi dumneavoastră.

– Cum să nu, zise Helen. Nerăbdarea voastră mă bucură. La ora zece e bine?

– E perfect, spuse Joanna.

– Aveţi nevoie de îndrumări? întrebă Helen.

– Nu cred că e necesar, spuse Joanna. Sîntem destul de descurcăreţe.

– Vă aşteptăm mîine, zise Helen înainte de a încheia convorbirea.

Joanna închise telefonul.

– Foarte abil! comentă Deborah. Cred că am reuşit.

– Şi eu, zise Joanna. Decuplă telefonul şi se duse la calculator. Haide să ne conectăm ca să putem primi e-mailul imediat ce soseşte.

Ţinîndu-se de cuvînt, Helen trimisese e-mailul la cîteva minute după ce închisese şi acesta apăru pe ecranul calculatorului fetelor la cîteva clipe după ce se conectară la internet. Într-un sfert de oră, Joanna şi Deborah completară formularele de angajare direct pe calculator şi le trimiseră înapoi prin e-mail la Clinica Wingate.

– Pare aproape prea uşor, comentă Deborah în timp ce închidea calculatorul.

– Nu cobi, spuse Joanna. Poţi să zici că sînt superstiţioasă, dar n-am să spun nimic de genul ăsta pînă nu intru în încăperea serverului de la Wingate. Încă sînt prea multe lucruri care pot să nu meargă bine.

– Ca de exemplu să nu mai putem folosi dintr-odată unul sau ambele numere de asigurări sociale.

– Ori asta, ori cum ar fi ca vreun angajat de la clinică, aşa ca dr. Donaldson, să ne recunoască mîine-dimineaţă.

– Lasă-mă să ghicesc, zise Deborah. Ai revenit la ideea de a ne deghiza.

– N-am încetat deloc să mă gîndesc la asta, spuse Joanna. Şi avem restul după-amiezii la dispoziţie, aşa că hai s-o facem. Putem să mergem la Galleria Mall din Cambridge şi, fără să cheltuim mult, să ne luăm nişte haine noi.

– De acord, zise Deborah. Stricata în ton cu moda... asta o să fiu eu. Poate o să găsesc haine cu buricul gol pe care să le combin

cu un sutien-minune. Apoi la întoarcere ne putem opri la salonul CVS să ne vopsim părul şi să ne luăm machiaje. Ţi-o mai aminteşti pe recepţionera de acum un an şi jumătate cînd am fost noi la Wingate să donăm ovule?

– Ar fi greu s-o uit, zise Joanna.

– Am s-o fac să crape de invidie, declară Deborah.

– Nu cred c-ar trebui să exagerăm cu chestia asta, zise Joanna pe un ton sceptic. Nu vrem să atragem atenţia inutil asupra noastră.

– Vorbeşte pentru tine, spuse Deborah. Tu nu vrei să ne recunoască, iar eu am să mă asigur că asta n-o să se întîmple, mai ales în ceea ce mă priveşte.

– Dar vrem să ne angajeze, zise Joanna.

– N-ai de ce să-ţi faci griji, spuse Deborah. N-am să merg *atît* de departe.

Opt

9 MAI 2001

ORA 8.45

Spencer Wingate azvîrli deoparte revista pe care o citea şi privi peisajul de ţară care se întindea dedesubt. Primăvara venise în cele din urmă cu încetineala ei tipică pentru New England. Cîmpurile întretăiate de pajişti căpătaseră o culoare verde proaspătă, vie, deşi încă mai erau vizibile petice izolate de gheaţă şi zăpadă în făgaşele şi viroagele mai adînci. Mulţi dintre arborii cu lemn de esenţă tare încă nu înfrunziseră, dar erau acoperiţi de muguri galben-verzui delicaţi, gata să plesnească, care dădeau dealurilor unduitoare o moliciune de parcă ar fi fost tapisate cu o lînă verde, diafană.

– Cît mai avem pînă cînd aterizăm la Hanscom Field? strigă Spencer, suficient de tare ca pilotul să audă peste vuietul motoarelor cu reacţie.

Spencer se afla într-un avion Lear 45; deţinea un sfert din acţiuni, deşi nu pentru avionul cu care zbura acum. Cu doi ani mai înainte, se înscrisese în cadrul uneia dintre societăţile în proprietate cu cotă fracţionară, iar acest serviciu îi slujise nevoile în mod admirabil.

– Mai puţin de douăzeci de minute, domnule, îi strigă pilotul peste umăr. Nu este trafic deloc, aşa că o să zburăm direct acolo.

Spencer dădu din cap şi se întinse. De-abia aştepta să se întoarcă în Massachusetts, iar priveliştea fermelor pitoreşti din sudul regiunii New England îi sporea această dorinţă. Îşi petrecuse iarna

pentru al doilea an la rînd la Napoli, în Florida, şi în ultima vreme se plictisise, mai ales în ultimele luni. Acum de-abia aştepta să se întoarcă, şi nu numai pentru că profiturile Clinicii Wingate scăzuseră serios.

Cu trei ani mai înainte, cînd clinica funcţiona bine, iar banii îi intrau în buzunare mai repede decît considerase vreodată că va fi posibil, avusese fantezii despre cum ar fi să se retragă să joace golf, să scrie un roman pe baza căruia să se facă un film, să se întîlnească cu femei frumoase, adică, în linii mari, să se relaxeze. Cu scopul ăsta în minte, începuse să caute un bărbat mai tînăr care să preia frîiele afacerii sale înfloritoare. Din fericire, găsise un tip entuziast, care tocmai terminase o bursă în infertilitate la o instituţie în care Spencer conferenţiase; acesta păruse trimis de Dumnezeu.

După ce avusese grijă de soarta afacerii, Spencer îşi îndreptase atenţia asupra locului în care să meargă. La sfatul unui pacient care avea o bogată experienţă cu proprietăţile imobiliare din Florida, găsise un apartament în coproprietate pe coasta de vest a Floridei. Odată ce tranzacţia fusese încheiată, se îndreptase către ţinuturile însorite.

Din păcate, realitatea nu se ridicase la înălţimea aşteptărilor sale. Avu ocazia să joace mult golf, dar mintea sa competitivă găsi acest sport mai puţin plin de satisfacţii decît şi-ar fi dorit pe termen lung, mai ales pentru că el nu reuşi niciodată să depăşească un nivel iritant de mediocritate. Spencer se considera un învingător şi găsea că a pierde era ceva intolerabil. În final, hotărî că sportul ăsta nu era bine gîndit.

Iar ideea de a scrie se dovedi chiar şi mai proastă. Descoperi că implica o muncă mai grea decît se aşteptase şi că necesita un grad de disciplină pe care el nu-l avea. Dar ceea ce era şi mai rău, nu obţinu imediat nici un fel de feedback pozitiv aşa cum se întîmplase pe vremea cînd consulta pacienţi. Prin urmare, renunţă destul de repede la ideea romanului-film, ca fiind nepotrivită pentru personalitatea lui activă.

Situaţia socială reprezenta cea mai mare dezamăgire. Aproape toată viaţa, Spencer simţise că trebuie să sacrifice ideea de a încerca stilul de viaţă pe care i l-ar fi asigurat înfăţişarea şi talentele sale. Se căsătorise din timpul facultăţii, mai ales pentru că se simţea singur, cu o femeie despre care ajunsese să descopere că îi era inferioară atît ca inteligenţă, cît şi din punct de vedere social. Imediat ce copiii, care se născuseră repede, plecaseră la facultate, Spencer divorţase. Din fericire, asta se întîmplase înainte de înfiinţarea Clinicii Wingate. Soţia sa luase casa, care nu valora mare lucru, şi o sumă de bani într-o singură tranşă.

– Domnule doctor Wingate? strigă pilotul peste umăr. Să le cer prin radio să vă asigure transportul la sol?

– Maşina mea va fi acolo, îi strigă Spencer. Zi-le să o aducă la pista de aterizare.

– Am înţeles, domnule! răspunse pilotul.

Spencer se întoarse la gîndurile sale. Deşi oraşul Napoli nu ducea lipsă de femei frumoase, lui nu-i fusese deloc uşor să obţină întîlniri, iar cele cu care se întîlnise erau greu de impresionat. Deşi Spencer se considera bogat, în Napoli se găsea întotdeauna cineva care să i-o ia cu mult înainte atît ca avere, cît şi în ceea ce priveşte celelalte semne exterioare ale succesului.

Aşa că singurul aspect din visul iniţial al lui Spencer de a se retrage, care ajunsese să se realizeze, era ocazia de a se relaxa. Dar chiar şi asta îşi pierduse farmecul după primul an şi nu-i mai dădea mari satisfacţii. Apoi, începînd din ianuarie, auzi zvonuri cum că profiturile clinicii scădeau vertiginos. Întîi, Spencer crezuse că era vorba despre o anomalie sau un truc prin care contabilitatea încerca să acopere o datorie într-o lună, dar, din nefericire, situaţia se agravă. Spencer analiză lucrurile cît de bine putea de la distanţă. Nu era vorba că scăzuseră veniturile, ba dimpotrivă. Costurile de cercetare însă crescuseră vertiginos, indicînd faptul că era imperios necesar ca Spencer să conducă lucrurile de la faţa locului. Atunci cînd Paul Saunders se angajase în această întreprindere, Spencer îi

spusese că încuraja cercetarea, dar evident lucrurile scăpaseră de sub control.

– Mi-au spus că maşina dumneavoastră este deja în faţa clădirii JetSmart Aviation, îi strigă pilotul lui Spencer. Şi puneţi-vă centura, începem aterizarea.

Spencer îi făcu semn pilotului că a înţeles. Deja îşi pusese centura de siguranţă. Uitîndu-se pe fereastră în timp ce aterizau, îşi văzu maşina, un Bentley decapotabil de culoare roşu de Burgundia, cum scînteia în soarele dimineţii. Îşi iubea maşina. Se întrebă într-o doară dacă n-ar fi trebuit să o ia la Napoli. Poate că ar fi avut mai mult succes la femei.

Primăvara era un anotimp pe care Joanna îl iubise dintotdeauna, pentru florile sale şi pentru promisiunea serilor de vară călduroase şi blînde ce urmau să vină. Primăvara sosise întotdeauna devreme la Houston, cu o avalanşă de culori, care transformau peste noapte peisajul monoton, plan, într-un regat al zînelor, plin de azalee, lalele şi sîngeri. În timp ce conducea spre Bookford, încerca să se concentreze asupra unor asemenea amintiri fericite şi asupra euforiei pe care o declanşau, dar nu era uşor.

În primul rînd, se zăreau puţine flori, şi prin urmare nu erau prea multe culori, în afară de iarba verde şi de verdele-crud al copacilor înmuguriţi. În al doilea rînd, era agasată de Deborah, care stătea alături şi cînta fericită împreună cu formaţiile care se auzeau la radioul fixat pe un post de soft rock. Deşi prietena ei îi promisese că „nu va merge prea departe" cu deghizarea, după părerea Joannei ceea ce făcuse era inadmisibil. Părul ei era acum de culoare blond-veneţian, buzele şi unghiile lungi de un roşu-aprins, iar ea purta o rochie mini cu decolteu, în combinaţie cu un sutien-minune cu burete şi pantofi cu toc înalt. Ultimele retuşuri fuseseră cerceii lungi şi un mic pandantiv în formă de inimă cu strasuri. Contrastînd puternic, Joanna purta o fustă albastru-închis lungă pînă la jumătatea gambei, o bluză albă pe gît cu nasturi, un pulover roz-pal tricotat încheiat şi el pînă sus şi

ochelari cu ramă de plastic transparent. Îşi vopsise părul într-un şaten-tern.

– Am îndoieli serioase că vei obţine slujba, zise Joanna brusc, rupînd o tăcere lungă. Şi poate n-am s-o obţin nici eu din cauza ta.

Deborah îşi abătu atenţia de la priveliştea pe care o admira prin parbriz la profilul prietenei ei. Deşi nu spuse nimic pe moment, se aplecă în faţă şi opri radioul.

Ochii Joannei se întoarseră o clipă spre cei ai lui Deborah, apoi reveniră asupra şoselei.

– De-asta eşti aşa tăcută? întrebă Deborah. N-ai scos o vorbă de cînd am plecat de acasă.

– Mi-ai promis că nu ai să iei asta ca pe o glumă, spuse Joanna.

Deborah se uită o clipă în jos la genunchii săi acoperiţi de un dres fin.

– Nu e o glumă, zise ea. Asta înseamnă să profiţi de o ocazie şi să te distrezi un pic.

– Tu-i zici distracţie, iar eu îi zic un model de prost gust.

– Asta-i părerea ta, spuse Deborah. Şi, ironic, e şi a mea. Dar nu toată lumea ar fi de acord, în special nu populaţia masculină.

– Tu chiar crezi că bărbaţii o să fie incitaţi de înfăţişarea ta?

– De fapt, cred că vor fi, zise Deborah. Nu toţi bărbaţii, trebuie să recunosc, dar mulţi. Am urmărit reacţia bărbaţilor la vederea unor femei îmbrăcate aşa. Întotdeauna reacţionează, poate nu din motive care să-mi placă, dar oricum au o reacţie, şi o dată în viaţă am să văd ce înseamnă asta.

– Eu cred că e un mit, zise Joanna. Cred că e o deformare în mintea femeilor, asemănătoare ideii pe care o au bărbaţii că femeile ar fi incitate de tipii musculoşi.

– Nu! Nu cred că e acelaşi lucru, spuse Deborah fluturînd din mînă. În plus, vorbeşti din perspectiva educaţiei tale tradiţionale, de femeie care consideră întîlnirile un preludiu pentru căsătorie. Dă-mi voie să-ţi reamintesc că bărbaţii pot considera femeile şi întîlnirile ca fiind un joc sau chiar un sport. Ei văd asta ca pe un

amuzament, după cum o pot face şi femeile moderne din secolul douăzeci şi unu.

– Nu vreau să ne certăm pe tema asta, spuse Joanna. Problema e că avem o întîlnire cu o femeie, iar eu mă îndoiesc că va fi amuzată de înfăţişarea ta. Pur şi simplu nu cred că vei obţine slujba.

– Nici în privinţa asta nu sînt de acord, spuse Deborah. Directoarea de personal este femeie, asta aşa e. Dar trebuie să fie realistă în privinţa recrutărilor. Solicit o slujbă în laborator, nu în faţă, să întîmpin pacientele. În plus, li s-a părut nimerit să o angajeze pe recepţionera aia roşcată, care era îmbrăcată aproape la fel de provocator ca mine.

– Dar de ce să ne asumăm riscul ăsta? se plînse Joanna.

– Grija noastră era, după cum ai zis şi tu, să nu fim recunoscute, zise Deborah. Crede-mă! N-o să fim recunoscute. Pe lîngă asta, o să ne şi distrăm. N-am să renunţ la ideea de a te face să te mai relaxezi şi să te împiedic să ai o recădere socială.

– Da, sigur! spuse Joanna. Acum ai să încerci să mă convingi că, dacă te îmbraci ca o stricată, o faci spre binele meu. Mai scuteşte-mă!

– Ai dreptate, o fac mai ales pentru mine, dar un pic şi pentru tine.

Pînă cînd ajunseră la Bookford şi trecură prin oraş, Joanna se împăcase cu înfăţişarea lui Deborah. Îşi dădu seama că în cel mai rău caz Deborah nu ar primi slujba, dar nu prea erau motive ca greutăţile întîmpinate de aceasta să-i afecteze ei şansele. La urma urmei, Joanna plănuise iniţial să meargă singură la Clinica Wingate. Deborah fusese cea care insistase să vină şi ea.

– Îţi mai aminteşti unde era drumul acela secundar? întrebă Joanna.

La vizita precedentă nu condusese ea şi, ori de cîte ori era ea pasagerul, îi era greu să-şi amintească reperele.

– E la stînga, imediat după curba care se apropie, zise Deborah. Îmi amintesc că era imediat dincolo de şopronul ăsta de pe dreapta.

– Ai dreptate, văd semnul, spuse Joanna în timp ce maşina intra în linie dreaptă, după un ultim viraj.

Încetini și opri pe drumul cu pietriș. În față puteau vedea casa de la poartă. În fața lor, blocîndu-le drumul, era un șir de camioane intrate în tunelul de sub casa de piatră. Îl puteau vedea pe paznicul în uniformă, cu blocnotesul în mînă, părînd că stă de vorbă cu șoferul din cabina primului camion.

– S-ar părea că e ora de livrare pentru fermă, zise Deborah. Pe spatele ultimului camion scria: „WEBSTER – HRANĂ PENTRU ANIMALE".

– Cît e ceasul? întrebă Joanna.

Își făcea griji în privința orei, pentru că pînă la urmă plecaseră din apartament cu douăzeci de minute mai tîrziu decît intenționaseră, din cauză că trebuiseră să aștepte să se usuce oja lui Deborah.

– E zece fără cinci, spuse Deborah.

– Extraordinar! comentă Joanna disperată. Urăsc să întîrzii la întîlniri, mai ales dacă e vorba de o slujbă.

– Nu putem face decît ceea ce ne stă în puteri, zise Deborah.

Joanna clătină din cap. Ura comentariile condescendente de genul ăsta și știa că Deborah era conștientă de asta, dar nu spuse nimic. Nu voia să-i dea satisfacție lui Deborah. În schimb, începu să bată darabana pe volan.

Minutele se scurgeau. Darabana Joannei își înteți ritmul. Tînăra oftă și aruncă o privire în oglinda retrovizoare cu intenția de a verifica cum suportase părul ei călătoria. Înainte de a putea regla oglinda, zări o mașină ieșind din Pierce Street și intrînd pe drumul cu pietriș. În timp ce privea, mașina avansă către ele, încetini și se opri exact în spate.

– Îți amintești de Bentley-ul ăla decapotabil de culoare roșu de Burgundia pe care l-am văzut în parcarea clinicii data trecută cînd am fost aici? întrebă Joanna.

– Vag, răspunse Deborah.

Niciodată nu o interesaseră mașinile, decît ca mijloc de deplasare dintr-un loc în altul și nu putea face diferența între un Chevrolet și un Ford sau între un BMW și un Mercedes.

– Tocmai a oprit în spatele nostru, raportă Joanna.

– O, comentă Deborah. Se întoarse şi privi în spate. A, da, mi-o amintesc.

– Mă întreb dacă e a vreunuia dintre doctori, zise Joanna, continuînd să privească vehiculul de culoare roşu de Burgundia în oglinda retrovizoare.

Din cauza soarelui care bătea în parbriz, nu putea să vadă înăuntru.

Deborah se mai uită o dată la ceas.

– Doamne, e trecut de zece. Ce se întîmplă? Paznicul ăla prostănac încă mai stă de vorbă cu şoferul de camion. Oare despre ce naiba or fi vorbind?

– Cred că au grijă să nu lase pe oricine înăuntru.

– Poate, dar avem stabilită o întrevedere, zise Deborah.

Deblocă portiera şi se strecură afară.

– Unde te duci? întrebă Joanna.

– Am să aflu ce se petrece, spuse Deborah. E ridicol.

Trînti uşa, apoi ocoli maşina. Clătinîndu-se pe vîrfuri ca să nu-i intre în pietriş tocurile subţiri, se îndreptă către casa porţii.

În ciuda iritării de mai înainte, Joanna nu se putu abţine să nu rîdă de mersul prietenei ei, pînă cînd observă că rochia scurtă a lui Deborah era ridicată la spate din cauza electrizării cu ciorapii. Lăsînd geamul în jos, se aplecă afară.

– Hei, Marilyn Monroe! Ţi se vede posteriorul!

Cu încheieturile arătătoarelor, Spencer îşi frecă scurt ochii ca să vadă mai bine. Oprise în spatele unui Chevrolet Malibu oarecare, simţindu-se iritat că, acum că se afla în cele din urmă aici, calea îi era blocată de un miniambuteiaj. Văzuse cele două capete din maşina din faţă, dar nu le băgase în seamă pînă cînd una dintre persoane nu se dăduse jos.

Pentru Spencer fu ca şi cum ar fi văzut un miraj. Femeia arăta ca persoana pe care o căutase şi nu o găsise în întreaga perioadă cît stătuse în Napoli. Nu numai că era atrăgătoare, cu un corp subţire, atletic, dar era îmbrăcată într-un stil atrăgător cum nu mai văzuse decît în rarele vizite la South Beach, în Miami. Pentru ca situaţia

neaşteptată să fie şi mai provocatoare, rochia femeii era ridicată la spate, expunînd privirilor un posterior aproape dezgolit, în ciorapi.

Îmbărbătat de sentimentul că era pe terenul lui, Spencer nu ezită aşa cum ar fi făcut dacă ar mai fi fost încă la Napoli. Deschise portiera şi ieşi. Auzise strigătul persoanei care o însoţea pe femeie, iar acum rochia revenise acolo unde trebuia să fie şi cu toate astea încă mai plana deasupra jumătăţii coapsei, iar pentru că era făcută dintr-un material sintetic, electrizant, se unduia senzual în timp ce femeia mergea nesigur pe aleea cu pietriş.

Începînd să alerge uşor, Spencer se îndreptă spre casa de la intrare într-o urmărire înfocată. Cînd trecu pe lîngă maşina celor două femei, o zări în treacăt pe cealaltă, şi asta îi fu de ajuns ca să-şi dea seama că aceasta era dintr-un cu totul alt aluat. Încetinind, trecu de primul camion şi se apropie de femeie, care era cu spatele la el. Aceasta se certa cu paznicul, ţinîndu-şi mîinile în şolduri.

– Ei bine, puneţi-i să dea înapoi blestematele astea de camioane şi lăsaţi-ne să trecem, spunea Deborah. Avem o întîlnire cu doamna Masterson, şefa de personal, şi deja am întîrziat.

Paznicul cu blocnotesul era neintimidat. Avea sprîncenele ridicate şi un zîmbet satisfăcut pe faţă, în timp ce se zgîia în jos la Deborah prin ochelarii de soare ca de aviator. Începu să răspundă la sugestia ei, dar Spencer îl întrerupse:

– Care e problema aici? întrebă Spencer cu cel mai autoritar ton pe care-l putu găsi.

Imitînd inconştient atitudinea lui Deborah, îşi puse mîinile în şolduri.

Paznicul se uită la Spencer şi îi spuse în termeni foarte clari că nu era treaba lui şi că ar trebui să se întoarcă la maşină. Folosi cuvintele „vă rog“ şi „domnule“, dar evident doar ca o simplă formalitate.

– Aceste camioane cu nutreţ nu sînt pe lista lui, explică Deborah cu dispreţ. Nu e posibil, se poartă de parcă aici ar fi Fort Knox!

– Poate că un telefon la fermă va lămuri lucrurile, sugeră Spencer.

– Ascultaţi, domnule! zise paznicul, pronunţînd cuvîntul „domnule“ de parcă ar fi fost un epitet. Arătă cu blocnotesul spre

Bentley-ul lui Spencer, în timp ce ținea cealaltă mînă pe tocul revolverului automat. Vreau să vă întoarceți IMEDIAT în mașină.

– Nu îndrăzni să mă amenințí, mîrîi Spencer. Te informez că sînt doctorul Spencer Wingate.

Expresia amenințătoare a paznicului își pierdu din fermitate cînd îl privi pe Spencer în ochi. Părea că înăuntrul lui se ducea o luptă referitor la modul în care să procedeze. Atenția lui Deborah se abătu de la paznic la Spencer odată cu anunțul surprinzător al acestuia. Se trezi uitîndu-se la fața unui doctor tipic din serialele de la televizor: înalt, zvelt, cu fața colțuroasă, cu pielea bronzată și părul argintiu.

Înainte să poată cineva să reacționeze, ușa grea și neagră fără ferestre se deschise. Pe ea ieși un bărbat musculos, purtînd o cămașă negară de tricot, pantaloni negri și pantofi sport negri. Părul de un blond-cenușiu era tuns scurt. Se mișcă parcă cu încetinitorul, închizînd ușa în spatele lui.

– Doctor Wingate, zise calm, ar fi trebuit să ne preveniți că veți veni.

– Ce e cu camioanele astea care așteaptă aici, Kurt? ceru să știe Spencer.

– Așteptăm aprobarea doctorului Saunders, răspunse Kurt. Nu erau pe foaia de evidență, iar dr. Saunders dorește să fie informat despre toate neregulile.

– Sînt camioane cu nutreț, ce naiba! zise Spencer. Ai aprobarea mea. Trimite-le la fermă ca să putem intra.

– Cum doriți, spuse Kurt.

Scoase un card de plastic dintr-un buzunar și-l trecu printr-o fantă de pe un stîlp din apropierea primului camion. Imediat, poarta grea de sîrmă începu să se deschidă cu un scîrțîit.

Reacționînd la mișcarea porții, șoferul din primul camion porni motorul diesel. În spațiul strîmt din tunel, zgomotul și gazele erau considerabile. Deborah ieși repede, și la fel făcu și Spencer.

– Vă mulțumesc că ați rezolvat problema, zise Deborah.

Observă că ochii doctorului, care se uitau de sus în jos la corpul ei, erau aproape la fel de albaştri ca ai tipului de la pază îmbrăcat în negru.

– Cu plăcere, spuse Spencer.

Spre disperarea lui, vocea îi sună spart în încercarea de a ascunde nervozitatea care îl cuprinsese pentru că vorbea direct cu Deborah. De aproape, şi cu un asemenea decolteu la vedere, îşi dădu seama că pielea ei nu era măslinie din cauza bronzului, cum presupusese iniţial. Asta era culoarea ei naturală. Observă, de asemenea, că sprîncenele ei erau închise la culoare, la fel ca ochii. Toate acestea, combinate cu părul blond, îi lăsară impresia că era un spirit liber, sălbatic şi senzual.

– Ei bine, pe curînd, domnule doctor, zise Deborah.

Zîmbi şi porni înapoi către maşină.

– O clipă, strigă Spencer.

Deborah se opri şi se întoarse.

– Pot să vă întreb cum vă numiţi?

– Georgina Marks, răspunse Deborah.

Simţi cum pulsul i se accelerează. Era prima dată cînd îşi folosea numele de împrumut.

– E adevărat că aveţi o întrevedere cu Helen Masterson?

– La ora zece, răspunse Deborah. Din păcate am întîrziat, mulţumită tipului ăluia de la pază.

– Am să-i dau un telefon să-i spun că n-a fost vina dumneavoastră.

– Vă mulţumesc, sînteţi foarte amabil.

– Aşadar căutaţi de lucru aici, la clinică?

– Da, spuse Deborah. Eu şi colega mea de apartament sîntem amîndouă interesate. Intenţionăm să facem naveta împreună.

– Interesant, spuse Spencer. Ce doriţi să lucraţi?

– Eu am o diplomă de biologie moleculară, zise Deborah, fiind intenţionat evazivă în legătură cu tipul de diplomă. Aş dori să lucrez în laborator.

– Biologie moleculară! Sînt impresionat, spuse Spencer sincer. De la ce facultate?

– Harvard, zise Deborah.

Ea şi Joanna discutaseră aspectul ăsta cînd completaseră cererile de angajare trimise prin e-mail. Pentru că îşi făceau griji să nu fie recunoscute prin asociere cu Harvard, se gîndiseră să treacă o altă facultate. Dar hotărîseră să spună adevărul pentru a putea răspunde la orice întrebare specifică despre pregătirea lor de la facultate.

– Harvard! reacţionă Spencer.

Pe moment rămase perplex. Biologia moleculară fusese o surpriză destul de mare. Harvard înrăutăţise lucrurile, sugerînd că Deborah ar fi putut să nu fie un spirit chiar atît de liber cum crezuse el la început şi poate nu atît de uşor de impresionat.

– Şi colega? întrebă el ca să schimbe subiectul. Şi ea doreşte să lucreze în laborator?

– Nu, Prudence – Prudence Heatherly – ar dori să lucreze la birouri, zise Deborah. Se pricepe la prelucrarea de texte şi la calculatoare în general.

– Ei bine, sînt sigur că avem nevoie de amîndouă, spuse Spencer. Şi permiteţi-mi o sugestie: treceţi cu colega dumneavoastră şi pe la biroul meu după ce o vedeţi pe Helen.

Deborah îşi înclină capul într-o parte şi strînse din ochi ca şi cum ar fi evaluat motivele lui Spencer.

– Am putea bea o cafea, sugeră Spencer.

– Cum vă pot găsi? întrebă Deborah.

– Întrebaţi-o pe Helen, zise Spencer. După cum am spus, o voi suna în legătură cu dumneavoastră şi am să-i spun că urmează să ne vedem.

– Aşa am să fac, spuse Deborah.

Zîmbi, apoi se întoarse şi se îndreptă spre maşină.

Spencer o privi îndepărtîndu-se. Nu putu să nu remarce felul voluptuos în care i se mişcau fesele sub ţesătura sintetică, mătăsoasă a rochiei. Deşi îşi dădea seama că nu era o rochie scumpă, se gîndi că îi venea foarte bine.

„Harvard“ se minună în sinea lui.

Ar fi crezut că era mai curînd de la vechiul său liceu, Sommerville High, şi la urma urmelor ar fi fost mai promiţător aşa.

– Cum poate cineva să meargă toată ziua în asemenea pantofi? întrebă Deborah în timp ce urca în maşină.

– Ar fi trebuit să te vezi, rîse Joanna. E aşa caraghios!

– Ai grijă! o avertiză Deborah. Ai să-mi subminezi buna părere despre mine însămi.

Joanna porni maşina în timp ce camionul din faţă începu să se mişte.

– Am văzut că vorbeai cu domnul din Bentley.

– N-ai să ghiceşti cine e, zise Deborah cu falsă modestie.

Joanna băgă maşina în viteza întîi şi începură să înainteze încet. Spre necazul ei, Deborah, ca de obicei, o făcea să pună ea întrebările. Joanna rezistă cîteva clipe, dar curiozitatea fu mai puternică.

– Bine, cine e? întrebă ea.

– Chiar doctorul Wingate! Şi, în ciuda grijilor tale, a fost stîrnit de hainele mele.

– Stîrnit sau dispreţuitor? E o mare diferenţă, deşi poate nu e foarte evidentă.

– Fără îndoială, stîrnit, zise Deborah. Am dovada: sîntem invitate la o cafea după ce ne întîlnim cu directoarea de personal.

– Glumeşti?

– Sigur că nu, spuse Deborah triumfătoare.

Joanna intră cu maşina în tunel. Spencer era încă acolo, între omul în negru şi paznicul în uniformă. Deşi poarta era deschisă, începu să se închidă pe măsură ce Joanna străbătea distanţa lăsată între maşina lor şi camion. Spencer îi făcu Joannei semn să oprească. Aceasta se conformă şi deschise geamul.

– Vă aştept mai tîrziu pe la mine, doamnelor, spuse. Vă urez să aveţi un interviu plăcut.

Din portofel scoase un card din plastic albastru asemănător celui pe care-l folosise mai devreme bărbatul în negru şi-l trecu prin dispozitiv. Poarta se opri, se clătină, iar apoi începu din nou să se deschidă. Spencer le făcu semn să treacă, cu un gest aristocratic de bun venit.

– Arată destul de distins, zise Joanna în timp ce ieşea din tunel.

– Așa aș zice și eu, fu de acord Deborah.

– Ciudat, seamănă mult cu tatăl meu.

– Acum tu ești cea care glumește, spuse Deborah. Se uită la Joanna. Nu cred că arată cîtuși de puțin ca tatăl tău. Pentru mine arată ca un doctor din serialele de la televizor.

– Vorbesc serios, zise Joanna. Are aceeași conformație și același ten. Pînă și aceeași semeție rece.

– Cred că interpretezi tu răceala asta, zise Deborah. Cu mine a fost oricum, dar numai distant nu. Ar fi trebuit să vezi cum îi jucau ochii în cap datorită decolteului creat de sutienul-minune.

– Nu crezi că seamănă un pic cu tata?

– Nu!

Joanna ridică din umeri.

– E ciudat, pentru că mie așa mi se pare. Poate e ceva subliminal.

Mașina trecu de pîlcul de copaci cu frunzișul veșnic verde care se afla lîngă casa de la intrare, iar tinerele văzură pentru prima dată vechea clădire Cabot în întregime.

– Locul ăsta e chiar mai sumbru decît mi-l aminteam, zise Deborah. Se aplecă înainte ca să vadă mai bine prin parbriz. Nici măcar nu-mi amintesc de garguii ăștia de piatră de la burlanele de scurgere.

– Sînt atîtea decorațiuni victoriene încît e greu să le vezi pe toate odată, spuse Joanna. E ușor să-ți dai seama de ce angajații îi spun „monstruozitatea".

Aleea curbată le duse în zona de parcare de pe latura sudică. Pe cînd ajunseră în vîrful dealului, văzură coșul crematoriului la distanță, spre răsărit. La fel ca data trecută, cînd Deborah îl văzuse, scotea fum.

– Știi, zise Deborah, coșul ăla îmi amintește că am uitat să-ți spun ceva despre locul ăsta.

Joanna găsi un loc de parcare și opri mașina. Scoase cheia din contact, apoi numără în tăcere pînă la zece, sperînd ca măcar o dată Deborah să-și ducă la capăt unul dintre gîndurile întîrziate, fără ca ea să fie nevoită s-o întrebe.

– Mă dau bătută, zise ea în cele din urmă. Ce-ai uitat să-mi spui?

– Cabot are propriul crematoriu, care face parte din centrala electrică. Mi-a dat fiori să aflu despre el şi m-am întrebat dacă pe vremuri n-au folosit rămăşiţele unora dintre pacienţi ca să încalzească locul ăsta.

– Ce gînd cumplit, spuse Joanna. Cum ţi-a trecut prin minte aşa ceva?

– Nu m-am putut abţine, zise Deborah. Crematoriul, gardul cu sîrmă ghimpată, muncitorii de la fermă – toate m-au făcut să mă gîndesc la lagărele de concentrare naziste.

– Hai să intrăm, propuse Joanna.

Nu avea de gînd să onoreze un asemenea gînd cu un răspuns. Deschise portiera şi coborî din maşină. Deborah făcu la fel pe partea cealaltă.

– Un crematoriu ar fi, de asemenea, un mod la îndemînă ca să acopere orice greşeli sau belele de orice fel, adăugă Deborah.

– Am întîrziat, zise Joanna. Hai să intrăm şi să obţinem slujbele alea!

Nouă

9 MAI 2001

ORA 10.25

Mirosul era cald, umed, fetid şi supărător de sălbatic. Paul Saunders purta o mască chirurgicală, dar nu în scopuri antiseptice, ci pur şi simplu pentru că găsea intolerabil mirosul din boxa unde făta scroafa. Stătea în picioare lîngă Sheila Donaldson şi Greg Lynch, veterinarul cu o constituţie solidă pe care reuşise să-l ademenească de la programul veterinar al Universităţii Tufts[1] cu ajutorul unui salariu mare şi al promisiunii că va avea opţiunea de a cumpăra acţiuni la clinică. El şi Sheila purtau echipament chirurgical peste hainele de stradă şi cizme masive de cauciuc.

– Credeam că ai spus că naşterea asta era iminentă, se plînse Paul.

Îşi ţinea braţele încrucişate, iar mîinile îi erau protejate de mănuşi chirurgicale.

– Toate semnele arată asta, zise Greg. În plus, asta e ziua două sute optzeci şi nouă din sarcina asta. A trecut de mult de termen.

Bătu uşor cu palma pe capul scroafei, iar animalul lăsă să-i scape un guiţat tare şi prelungit.

– Nu putem să-i inducem naşterea? întrebă Paul, tresărind la auzul sunetului strident, înalt.

Se uită peste îngrăditura boxei la Carl Smith, ca pentru a-l întreba dacă adusese oxitocină[2] sau orice alt tip de stimulator uterin. Carl

[1] Universitate particulară din Massachusetts (n.tr.)

[2] Hormon care accelerează naşterea (n.tr.)

stătea lîngă aparatul de anestezie pe care-l cumpăraseră pentru fermă. Se afla acolo pentru cazurile de urgenţă.

– Cel mai bine ar fi să lăsăm natura să-şi urmeze cursul, zise Greg. Se apropie, crede-mă.

De-abia rosti asta, că un jet de lichid amniotic ţîşni pe podeaua acoperită cu paie, fiind însoţit de un alt guiţat care-ţi spărgea timpanele. Atît Paul, cît şi Sheila trebuiră să sară într-o parte ca să nu fie udaţi de lichidul cald.

Paul îşi dădu ochii peste cap după ce-şi regăsi echilibrul.

– Cîte grozăvii trebuie să îndur în numele ştiinţei! se plînse. Nu e posibil!

– Lucrurile se vor precipita acum, zise Greg.

Se poziţionă în spatele animalului, încercînd în zadar să nu calce în fecale. Scroafa era culcată pe o parte.

– Nu e suficient de repede pentru mine, spuse Paul. Se uită la Sheila. Cînd a fost făcută ultima ecografie cu ultrasunete?

– Ieri, răspunse Sheila. Şi nu mi-a plăcut dimensiunea vaselor ombilicale pe care le-am putut vedea. Îţi aminteşti că ţi-am spus, nu?

– Da, îmi amintesc, zise Paul, clătinînd din cap descurajat. Uneori eşecurile pe care trebuie să le îndurăm în afacerea asta mă afectează, mai ales cînd vine vorba de partea asta din cercetare. Dacă şi lotul ăsta de pui e format numai din nou-născuţi morţi, am să fiu pierdut. Nu ştiu ce altceva să mai încerc.

– Putem măcar încerca să fim optimişti, sugeră Sheila.

Un telefon sună în fundal. Unul dintre îngrijitorii animalelor care priveau de pe margine fugi să răspundă.

Scroafa guiţă din nou.

– Acum e acum, zise Greg. Îşi vîrî mîna înmănuşată înăuntrul animalului. Acum e dilatată. Faceţi-mi loc.

Paul şi Sheila fură bucuroşi să se dea la o parte pe cît de mult permitea boxa.

– Domnule doctor Saunders, trebuie să vă transmit un mesaj, zise îngrijitorul. Se întorsese de la telefon şi venise în dreapta lui Paul.

Paul îi făcu omului semn să-l lase în pace. Primul dintre pui ieşea din scroafă printre guiţăturile mamei. În următoarea clipă, primul născut fu afară. Dar nu arăta bine, iar creatura vînătă făcea numai nişte slabe încercări de a respira. Vasele ombilicale erau uriaşe, de cel puţin două ori mai mari decît dimensiunea normală. Greg le tăie şi apoi se pregăti pentru următorul.

După ce naşterea începu, totul se petrecu într-o succesiune rapidă. În cîteva minute, toţi puii erau aliniaţi pe podeaua acoperită cu paie a boxei, însîngeraţi şi nemişcaţi. Carl schiţase gestul de a-l lua pe primul pui ca să încerce să-l resusciteze, dar Paul îi spuse să nu se obosească, deoarece avea clar prea multe malformaţii congenitale. Timp de cîteva minute, întregul grup se uită în tăcere la nou-născuţii jalnici. Scroafa îi ignoră instinctiv.

– E limpede că ideea de a folosi mitocondrii umane nu a funcţionat, rupse Paul tăcerea. E descurajant. Am crezut că ideea mea era genială. Avea atîta sens şi cu toate astea îţi dai seama numai uitîndu-te la creaturile astea că au toate aceeaşi patologie cardiopulmonară ca acelea din ultimul grup.

– Măcar le facem să se nască la termen în mod sistematic, zise Greg. Cînd am început, aveam de-a face de fiecare dată cu avorturi spontane în primul trimestru.

Paul suspină.

– Vreau să văd un pui normal, nu unul născut mort. Am trecut de mult de faza în care consideram faptul că sarcina e dusă la termen un semn de succes.

– Să le facem autopsia? întrebă Sheila.

– Aşa ar trebui, ca să fie totul complet, spuse Paul fără entuziasm. Ştim care e patologia, deoarece este evident aceeaşi de data trecută, dar trebuie dovezi pentru posteritate. Ce trebuie să aflăm este cum să o eliminăm, aşa că va trebui s-o luăm de la capăt.

– Cum rămîne cu ovarele? întrebă Sheila.

– E de la sine înţeles, zise Paul. Asta trebuie făcut acum, cît încă mai sînt vii. Autopsiile mai pot aştepta. Dacă e nevoie, după ce sînt scoase ovarele, puteţi pune creaturile astea în frigider şi le

puteţi autopsia cînd vă convine. Dar după ce se fac autopsiile, incineraţi cadavrele.

– Cu placenta cum rămîne? întrebă Sheila.

– Ar trebui fotografiată împreună cu scroafa, zise Paul. Împinse masa însîngerată cu cizma de cauciuc. Ar trebui şi ea examinată. E clar că şi asta e anormală.

– Dr. Saunders, spuse îngrijitorul animalelor. În legătură cu telefonul...

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă mai sîcîi cu telefonul ăla! ţipă Paul. Pentru că, dacă e vorba de nenorocitele alea de camioane cu nutreţ, nu-mi pasă dacă stau acolo douăzeci şi patru de ore. Trebuia să fi venit ieri, nu azi.

– Nu era vorba de camioane, spuse îngrijitorul. De fapt, camioanele sînt deja aici, la fermă.

– Ce? strigă Paul. Am spus clar că nu li se va da drumul înăuntru pînă cînd nu dau eu aprobarea, şi n-am dat nici o aprobare.

– Au primit aprobarea de la domnul doctor Wingate, zise îngrijitorul. Despre asta era mesajul telefonic. Doctorul Wingate e aici, la clinică, şi doreşte să vă vadă la monstruozitate.

O clipă, singurele sunete din grajdul spaţios fură mugetele vacilor, guiţăturile celorlalţi porci şi lătrăturile cîinilor, toate auzindu-se de la distanţă. Paul şi Sheila se uitară unul la altul cu surprindere.

– Ştiai că urma să vină? o întrebă în cele din urmă Paul pe Sheila.

– N-aveam nici cea mai vagă idee, zise Sheila.

Paul se uită la Carl.

– Nu te uita la mine, spuse Carl. Nici eu n-am ştiut nimic.

Paul ridică din umeri.

– Presupun că e încă o provocare căreia trebuie să-i fac faţă.

– Ei bine, asta e tot, domnişoară Heatherly şi domnişoară Marks, zise Helen Masterson, încheindu-şi monologul standard dinainte de orice angajare.

Se lăsă pe spate în scaunul de la birou, cu palmele şi degetele unite, ca pentru rugăciune. Era o femeie zdravănă, cu o faţă roşie, cărnoasă, cu gropiţe în bărbie şi cu un păr scurt, care-i dădea un

aer franc. Cînd zîmbea, ochii deveneau nişte simple fante. Joanna şi Deborah stăteau pe scaune în faţa ei, de cealaltă parte a biroului plin de lucruri în dezordine.

– În cazul în care condiţiile, regulile şi salariul pe care vi le-am prezentat sînt acceptabile, Clinica Wingate se bucură să vă ofere locuri de muncă.

Joanna şi Deborah îşi aruncară o privire una alteia şi dădură din cap.

– Mie mi se par în regulă, spuse Deborah.

– Şi eu zic la fel, fu de acord Joanna.

– Minunat, zise Helen cu un zîmbet care făcu să-i dispară ochii aproape de tot. Voi aveţi să-mi puneţi întrebări?

– Da, spuse Joanna. Am dori să începem cît mai curînd posibil. De fapt, speram că mîine ar putea fi prima noastră zi. Este posibil?

– E cam greu, zise Helen. Nu avem suficient timp să vă procesăm cererile. Ezită un moment înainte de a continua: Dar presupun că asta n-ar trebui să ne reţină din treabă şi, la drept vorbind, ne extindem atît de repede încît ne-ar fi de folos orice ajutor. Aşa că, dacă putem aranja să vă întîlniţi azi cu domnul doctor Paul Saunders, care insistă să-i întîlnească pe toţi noii angajaţi, şi dacă cei de la pază vă pot procesa azi, de ce nu?

– Ce înseamnă să fim procesate de cei de la pază? întrebă Joanna.

Între ea şi Deborah avu loc un scurt schimb de priviri.

– Nu e vorba decît să vă dea cîte un card de acces, spuse Helen. Cu acesta puteţi intra pe poarta principală şi vă permite să vă conectaţi la calculator de la staţia voastră de lucru. Poate face mai mult de atît, desigur, în funcţie de cum este programat.

Sprîncenele Joannei se ridicară cînd Helen pomeni de calculator. Gestul ei nu fu observat decît de Deborah, nu şi de directoarea de personal.

– Sînt curioasă în ceea ce priveşte configurarea calculatorului de aici, zise Joanna. Deoarece presupun că voi lucra la prelucrarea multor texte, aş dori să aflu mai multe despre el. De exemplu, presupun că sistemul dumneavoastră are mai multe niveluri de autorizare.

– Nu sînt expertă în domeniul calculatoarelor, zise Helen cu un rîs nervos. Va trebui să vă trimit la administratorul nostru de rețea, Randy Porter, pentru răspunsuri clare. Dar, dacă ți-am înțeles bine întrebarea, răspunsul e cu siguranță da. Rețeaua noastră locală este configurată pentru a recunoaște diverse tipuri de utilizatori, fiecare cu privilegii de acces diferite. Dar nu vă faceți probleme, amîndouă veți avea cu siguranță privilegiile corespunzătoare activității voastre, dacă asta vă preocupă.

Joanna dădu din cap.

– Mă preocupă, mai ales că sistemul pare sofisticat. Ar fi posibil să văd și partea de hardware? Presupun că asta m-ar ajuta să-mi fac o idee la ce să mă aștept.

– Nu văd de ce nu, spuse Helen. Alte întrebări?

– Am și eu o întrebare, zise Deborah. L-am întîlnit pe doctorul Wingate la poarta principală. Zicea că o să ia legătura cu dumneavoastră în ceea ce ne privește. A făcut-o?

– Da, a făcut-o, spuse Helen. Asta a fost o ușoară surpriză. Și trebuie să vă conduc în biroul său după ce terminați cu mine. Alte întrebări?

Joanna și Deborah se uitară una la alta înainte de a da din cap că nu.

– Atunci am eu cîteva întrebări, spuse Helen. Știu că planul vostru era să faceți naveta de la și spre Boston, dar mi-ar plăcea să vă gîndiți la posibilitățile de cazare foarte bune pe care le avem aici, în incintă. Îi încurajăm pe angajații noștri să le utilizeze, deoarece preferăm să locuiască aici. Ați dori să vedeți camerele? Va dura doar cîteva minute. Avem un mic autovehicul pentru golf în spatele clădirii, care ne poate duce pînă acolo.

Joanna dădu să refuze, dar Deborah i-o luă înainte, spunînd că ar putea fi interesant să viziteze apartamentele dacă aveau timp.

– Ei bine, asta mă face să ajung la întrebarea finală, zise Helen.

Se uită la Deborah.

– Nu știu cum să spun asta, domnișoară Marks, dar vă îmbrăcați mereu așa de... așa de exuberant?

Joanna își reținu un chicotit, în timp ce Deborah se bîlbîia încercînd să dea o explicație pentru stilul ei de a se îmbrăca.

– Ei bine, n-ar strica să fiți un pic mai moderată, zise Helen, încercînd să fie diplomată. La urma urmelor, sîntem profesioniști în domeniul sănătății.

Fără să mai aștepte un răspuns din partea lui Deborah, Helen ridică receptorul și formă un interior. Conversația care urmă fu scurtă. Întrebă doar dacă „Napoleon“ era în birou, ascultă o clipă dînd din cap și apoi spuse că va veni imediat cu cele două persoane nou recrutate.

Helen se ridică, și tinerele o urmară. Priviră peste pereții despărțitori care separau fostul salon vast cu tavan înalt în spații de lucru individuale. Se aflau în zona administrativă amplasată la etajul al doilea, unde Joanna urma să-și aibă biroul. Ferestrele cubiculumurilor care aveau așa ceva dădeau spre partea din fața clădirii, permițînd o priveliște de ansamblu asupra zonei de vest. În labirintul de spații de lucru se vedeau doar cîteva capete. Era ca și cum majoritatea persoanelor erau în pauza de cafea.

– Veniți cu mine, spuse Helen, ieșind din cubiculumul ei.

O luă pe culoarul central, vorbind în același timp peste umărul solid:

– Vă voi duce să-l întîlniți pe dr. Saunders. Este o formalitate, dar trebuie să avem aprobarea lui înainte de a merge mai departe.

– Îți amintești cine e, nu? îi șopti Joanna lui Deborah, în timp ce mergeau la cîțiva pași în urma directoarei de personal.

Helen intră pe coridorul care separa zona administrativă de laboratorul amplasat în partea de răsărit a aripii respective.

– Sigur că-mi amintesc, zise Deborah. Va fi primul test de trecut dacă e să o scoatem la capăt cu asta.

– Nu-mi fac griji în privința lui, spuse Joanna. Dr. Donaldson e cea care mă îngrijorează. Dr. Saunders nu s-a uitat la fața mea suficient cît să-și amintească de mine, cel puțin nu atîta timp cît eram trează.

– La mine s-a uitat destul, zise Deborah, şi nu era prea mulţumit, după cum ţi-am spus.

Helen se opri brusc lîngă o uşă pe care era lipit un afiş cu avertizarea: „ACCESUL INTERZIS".

– De ce nu? zise ea după o clipă şi fără nici o explicaţie.

Deschise uşa, care nu era încuiată, şi intră. Tinerele o urmară. Coridorul lung de aproape şapte metri din spatele acesteia se oprea în faţa unei a doua uşi fără nici o inscripţie. Helen încercă uşa, dar era încuiată. Scoase portofelul şi din el luă un card de acces albastru asemănător celui pe care-l folosise Spencer ca să deschidă poarta de afară. Avînd grijă să ţină banda magnetică orientată corect, trecu cardul repede printr-un dispozitiv prins de peretele de lîngă uşă. Se auzi un clic. Cînd încercă din nou clanţa, uşa se deschise.

Helen deschise larg uşa şi păşi înăuntru. Se întoarse ca să o privească pe Joanna.

– Asta e încăperea în care se află serverul nostru. Uite echipamentul nostru. Mai mult de atît nu prea mai pot să-ţi spun.

Privirile Joannei cercetară încăperea fără ferestre, a cărei podea fusese înălţată cu douăzeci de centimetri pentru a ascunde cablajul. În cameră se aflau patru unităţi electronice mari amplasate pe verticală şi o bibliotecă mică plină cu manuale. Mai important, se afla acolo şi o consolă de server cu o tastatură, un mouse şi un monitor care afişa un *screen saver* activ. Calcani aurii şi rechini albaştri-cenuşii înotau neîncetat înainte şi înapoi. În faţa consolei se afla un singur scaun ergonomic neocupat.

– Foarte impresionant, spuse Joanna.

– Eu una nu mi-aş da seama, recunoscu Helen. Aţi văzut destul?

Joanna dădu din cap.

– Voi avea acces la încăperea asta cu cardul meu?

Helen o privi ca şi cum spusese ceva extraordinar de prostesc.

– Sigur că nu! Accesul în spaţii ca acesta este rezervat numai directorilor de departamente. Şi, oricum, de ce ai putea dori să vii aici?

Joanna ridică din umeri.

– Numai dacă aş avea o problemă pe care să n-o pot rezolva de la tastatura staţiei mele de lucru.

– Pentru genul ăsta de probleme, va trebui să discuţi cu Randy Porter, dacă poţi să-l găseşti. Trebuie să recunosc, este destul de dificil să dai de el dacă nu e în biroul său.

Helen închise uşa, care se blocă, scoţînd un clic răsunător.

– Haideţi să-l vedem pe conducătorul nostru neînfricat, zise Helen.

Reveni la coridorul principal şi îşi reluă drumul. Purtîndu-se ca şi cum micul ocol pentru a vedea încăperea serverului le făcuse să întîrzie, grăbi pasul. Joanna şi Deborah trebuiră să se grăbească ca să nu rămînă în urmă. Tocurile lui Deborah loveau mozaicul podelei, scoţînd zgomote puternice, aidoma focului unei mitraliere. Tavanul boltit amplifica sunetele, producînd ecou.

– Ce crezi? şopti Deborah între două respiraţii.

– Dacă nu ne părăseşte norocul şi obţinem acces la dosarele noastre, atunci va trebui să intru în camera aia timp de zece sau cincisprezece minute.

– Ceea ce înseamnă că o să avem nevoie de un card albastru care să deschidă uşa. Se pare că ale noastre n-o să poată face asta. Cum o să ne descurcăm?

– Va trebui să dăm dovadă de creativitate, zise Joanna.

– Îmi pare rău că vă alerg aşa, le strigă Helen peste umăr din locul în care se afla, ţinînd deschisă o uşă grea antifoc care dădea din aripa de sud a clădirii în turnul central.

– Doctorul Saunders poate fi greu de prins. Dacă pleacă din birou înainte ca noi să ajungem, ar putea fi greu de găsit şi, dacă nu reuşiţi să-l vedeţi, nu veţi începe lucrul de mîine.

Joanna şi Deborah trecură prin uşa antifoc pe care Helen o lăsă să se închidă în urma lor. Locul în care intrară era extrem de diferit. În loc de mozaic, podeaua era din stejar, iar în loc de plăci ceramice, ghips sau cărămidă netencuită, pereţii erau căptuşiţi cu lambriuri de mahon. Coridorul lung avea chiar o carpetă orientală tocită pînă la urzeală.

– Haideţi! le grăbi Helen.

Le conduse de-a lungul coridorului şi trecură printr-o uşă ajungînd la recepţie. La un birou stătea o secretară, în spatele căreia se aflau două uşi: una închisă, cealaltă întredeschisă. În încăpere se aflau mai multe canapele şi o măsuţă de cafea.

– Nu-mi spune că dr. Saunders a plecat? se adresă Helen secretarei.

– Este încă aici, zise femeia arătînd peste umăr spre uşa închisă. Dar pe moment este ocupat.

Pe faţa lui Helen se citi că înţelesese. Ştia perfect al cui birou se afla în spatele uşii închise. Coborînd vocea, spuse:

– M-a şocat să aflu că dr. Wingate a sosit.

– Nu numai pe tine, ci pe toată lumea, şopti secretara dînd din cap. Nimeni nu se aştepta la asta. A sosit azi-dimineaţă neanunţat. A ieşit un pic de scandal, după cum îţi închipui.

Fu rîndul lui Helen să dea din cap. Apoi ridică din umeri.

– Va fi interesant să vedem ce se mai întîmplă.

– Asta aşa e, zise secretara. Oricum, sînt sigură că dr. Saunders va ieşi repede. Poate doriţi să vă faceţi comode, tu şi fetele tale.

Zîmbi graţios către Joanna şi Deborah.

Aproape în acelaşi moment în care grupul se aşeză, uşa închisă a biroului se deschise şi se izbi de opritor. Silueta scundă a lui Paul Saunders apăru în prag, dar atenţia lui era îndreptată spre biroul lui Spencer. Era roşu la faţă şi avea pumnii strînşi.

– Nu pot sta aici toată ziua să mă cert în legătură cu asta, izbucni Paul. Am paciente de consultat şi treabă de făcut, chiar dacă tu nu ai.

Silueta lui Spencer apăru în spatele lui Paul şi îl izgoni pe acesta din prag, forţîndu-l să facă un pas înapoi în anticameră. Spencer era cu aproape treizeci de centimetri mai înalt, iar pielea lui bronzată îl făcea pe Paul să arate şi mai palid ca de obicei. Ochii săi aruncau flăcări cu aceeaşi intensitate ca ai lui Paul.

– Am să trec cu vederea impertinenţa asta considerînd-o o consecinţă a discuţiei aprinse, mîrîi el arţăgos.

– Asta e extrem de generos din partea ta, avînd în vedere că tot ce am spus e adevărat.

– Am o responsabilitate față de clinica asta și de acționarii ei, șuieră Spencer. Și vreau să înțelegi că intenționez să-mi îndeplinesc îndatorirea asta. Wingate e în primul rînd o instituție clinică, și asta a fost din prima zi. Cercetarea noastră are ca scop să sprijine eforturile noastre clinice, nu invers.

– Asta e o atitudine reacționară, cum n-am mai întîlnit pînă acum, atacă Paul din nou. Cercetarea este o investiție în viitor: sacrificii pe termen scurt pentru beneficii pe termen lung. Ne plasăm în fruntea cercetării celulelor stem, care au potențialul de a deveni baza medicinei secolului douăzeci și unu, dar trebuie să fim dispuși să sacrificăm o parte din profituri și să ne asumăm unele riscuri pe termen scurt.

– O să reluăm discuția asta cînd o să ai mai mult timp, spuse Spencer fără a lăsa loc de comentarii. Caută-mă după ce termini cu ultima pacientă!

Intră brusc în birou, trase de ușă și o trînti în urma lui cu un zgomot răsunător.

Paul se dădu înapoi cu încă un pas, ca și cum ar fi fost spulberat de curentul iscat de ușa trîntită. Furios că fusese dat afară cînd, de fapt, intenția lui fusese să plece singur, se întoarse. Nu făcu decît un pas spre biroul lui, cînd dădu cu ochii de publicul neașteptat. Ca turela unei nave de luptă, capul său se roti sacadat în timp ce ochii amenințători ca niște guri de tun se opreau asupra fiecărei persoane în parte. Privirea i se opri asupra lui Deborah. Expresia i se îmblînzi.

– Doamna Masterson are niște persoane nou recrutate pe care să le intervievați, anunță secretara.

– Văd și eu, spuse Paul. Își descleștă pumnii și făcu un gest către ușa sa deschisă, în timp ce cîntărea din ochi pantofii cu toc înalt, rochia scurtă și decolteul adînc al lui Deborah. Poftiți, poftiți! spuse. Gladys, le-ai oferit oaspeților noștri ceva de băut?

– Nu mi-a trecut prin minte, recunoscu Gladys, iar fruntea i se încreți.

– Va trebui să îndreptăm acest lucru, zise Paul. Ce ziceți de niște cafea sau de o băutură nealcoolizată?

– Eu nu vreau, mulțumesc, zise Deborah, luptîndu-se să se ridice în picioare.

Era un efort pe tocurile înalte, deoarece canapeaua era neobișnuit de adîncă. Paul reacționă, repezindu-se să ocolească biroul lui Gladys ca să-i ofere mîna, dar Deborah reuși să se descurce fără ajutor. Trase de rochie în jos, ceea ce nu făcu decît să-i adîncească și mai mult decolteul și așa destul de adînc.

Paul îi aruncă o privire Joannei.

– Nici eu nu vreau, zise Joanna.

Se simți ca o rudă săracă atunci cînd atenția lui Paul se îndreptă imediat din nou asupra lui Deborah și apoi insistă să o conducă cu amabilitate în biroul său. Joanna și Helen îi urmară.

Paul mai trase un scaun lîngă cele două din fața biroului și le făcu tuturor semn să ia loc. Ocoli biroul și se așeză și el. Helen începu să le prezinte pe cele două fete sub numele lor de împrumut și menționă diplomele lor de la Harvard împreună cu departamentele în care sperau să lucreze.

– Excelent, spuse Paul cu un zîmbet larg, care-i dezvălui dinții din față, mici, pătrați, cu o strungăreață mare, care se potriveau cu nasul lat, turtit. Al naibii de bine, cum spuneau în Vechea Anglie de odinioară. Rîse. Fără să-și ia ochii de la Deborah, adăugă: Doamnă Masterson, se pare că ne-ai găsit niște viitori angajați grozavi. Meriți felicitări.

– Deci să continuăm procesul de angajare? întrebă Helen.

– Sigur că da. Cum să nu?!

– Domnișoarele și-au exprimat interesul de a începe lucrul chiar de mîine, spuse Helen.

– Asta e și mai bine, zise Paul. Zelul lor ar trebui răsplătit, pentru că avem mare nevoie de ajutor, în special în laborator. Veți fi bine-venită, domnișoară Marks!

– Vă mulțumesc, zise Deborah, vag conștientă de atenția de care se bucura în detrimentul Joannei. De-abia aștept să folosesc echipamentele extraordinare pe care le aveți.

Imediat ce făcu această afirmaţie, Deborah simţi că pulsul i se accelerează şi că roşeşte. Îi trecuse tîrziu prin minte că de data asta încă nu văzuse laboratorul. Din fericire, singura persoană care păru să sesizeze gafa fu Joanna. Paul continuă discuţia fără să clipească:

– Permiteţi-mi să vă întreb ceva în legătură cu experienţa dumneavoastră de laborator, domnişoară Marks, spuse Paul. Aţi efectuat vreodată un transfer la nivelul nucleului?

– Niciodată, se bîlbîi Deborah. Dar sînt dornică să învăţ.

– Facem multe transferuri la nivel nuclear, zise Paul. Reprezintă o parte integrantă din eforturile noastre de cercetare. Cum îmi petrec mult timp în laborator, voi fi bucuros să vă arăt personal tehnica.

– Veţi vedea că sînt un elev silitor şi, să sperăm, capabil, zise Deborah, recăpătîndu-şi stăpînirea de sine.

Cu coada ochiului văzu că Joanna îşi dădea ochii peste cap.

– Bine atunci, zise Helen după o scurtă tăcere. Se ridică. Cred c-ar trebui să trecem la treabă dacă vrem ca domnişoara Heatherly şi domnişoara Marks să înceapă lucrul de mîine.

Tinerele se ridicară, şi la fel făcu şi Paul.

– Îmi pare rău că aţi fost martore fără voie la schimbul de cuvinte de mai înainte, zise Paul. Eu şi fondatorul clinicii avem de-a face cu o neînţelegere minoră, dar e mai mult o chestiune de stil decît de fond. Sper că micul episod la care aţi asistat nu o să vă afecteze părerea despre instituţia noastră.

Cinci minute mai tîrziu, Helen le conducea înapoi prin uşa antifoc în aripa de sud a clădirii.

– Din cîte am înţeles, doctorul Wingate nu vine prea des la clinică, îi spuse Joanna lui Helen.

– De un an şi jumătate nu a mai trecut pe aici, zise Helen. Cu toţii am crezut că s-a retras definitiv ca să trăiască în Florida.

– Sînt probleme între el şi dr. Saunders? întrebă Deborah.

– Nu ştiu nimic în legătură cu asta, zise Helen vag.

După cum făcuse şi mai devreme, odată aflate în coridorul din aripa de sud de lungimea unui teren de fotbal, se repezi înainte. În

primul rînd din cauza pantofilor cu toc înalt ai lui Deborah, tinerele rămaseră în urmă.

– A fost un interviu neobişnuit, spuse Joanna pe şoptite. Omul ăla e ciudat, dar asta o ştiam deja.

– Măcar nu ne-a recunoscut, zise Deborah.

– Aşa e, dar nu datorită ţie.

– Asta ce-ar trebui să însemne? vru să ştie Deborah, vorbind în şoaptă între două gîfîieli.

– Nu cred că ar trebui să te dai la tipii ăştia aşa cum o faci.

– Du-te de-aici! Nu mă dau la nimeni. Ei se dau la mine!

– Dar nici tu nu faci lucrurile mai uşoare. Se presupune că asta e o operaţiune clandestină, rapidă, nu o parodie prelungită.

– Eşti geloasă şi atîta tot.

– Asta ar fi culmea. Nu-mi doresc ca bărbaţii să se holbeze aşa la mine.

– Am să-ţi spun ce cred eu că dovedeşte asta, zise Deborah, dar se opri fără a-şi duce gîndul la bun sfîrşit.

– Spune-mi, pledă Joanna în bătaie de joc după o scurtă tăcere.

– E clar că noi, blondele, ne distrăm mai bine!

Joanna încercă s-o lovească în glumă pe Deborah, care însă evită lovitura. Amîndouă izbucniră în rîs. În faţă o puteau vedea pe Helen stînd lîngă o uşă şi privindu-le nerăbdătoare.

– Ce părere ai de mica dispută dintre cei doi şefi? întrebă Deborah cît încă se mai aflau în afara razei auditive a lui Helen.

– Aici sînt clar nişte probleme interesante de management, zise Joanna. N-am putut să nu remarc cum l-a numit Helen pe dr. Saunders „Napoleon" la telefon şi cum i-a zis „neînfricatul nostru conducător" cînd vorbea cu noi. Asta nu denotă prea mult respect.

– Sînt de acord, spuse Deborah. Şi nici n-am crezut afirmaţia ei cum că nu ştie nimic despre vreo problemă între cei doi.

– Ei bine, asta nu e problema noastră.

– Aşa e, fu de acord Deborah.

Următorul pas în procesul de angajare a fetelor fu vizita la Departamentul de pază. În pofida grijilor pe care Joanna şi le

făcuse mai devreme, era o procedură simplă. Ajunseră într-unul dintre birourile din zona administrativă, unde se afla un paznic îmbrăcat cu aceeaşi uniformă ca tipul cu blocnotesul de la poartă. Le făcu tinerelor poze cu aparatul polaroid şi le dădu carduri de identitate din plastic laminat pentru Clinica Wingate, pe care fetele fură sfătuite să le aibă asupra lor tot timpul cît se aflau în incintă.

Cea de-a doua parte a procesului de acordare a avizului de securitate privea cardurile albastre de acces. Paznicul le realiză introducînd nivelul prestabilit de acces al tinerelor, obţinut din materialele predate de Helen într-un formular afişat pe monitorul staţiei sale de lucru. Dură un pic, deoarece nu scria la calculator decît cu două degete. După ce termină de scris, cardurile fură extrudate automat. Le dădu fetelor şi le spuse să le păstreze cu grijă.

Următorul pas era accesul la calculator. Asta însemna să meargă într-un alt birou, unde tinerele fură prezentate lui Randy Porter. Potrivit spuselor lui Helen, erau norocoase că-l găsiseră la staţia sa de lucru. Randy era un tip subţire, cu păr nisipiu, care arăta ca un adolescent. Le explică fetelor că atunci cînd se vor aşeza prima dată la staţiile lor de lucru şi vor trece cardurile albastre prin fanta din partea superioară a tastaturii, va apăra o fereastră care le va cere o parolă. Le spuse că va trebui să aleagă butonul PAROLĂ NOUĂ şi să scrie apoi un cuvînt secret pe care să nu-l ştie decît ele şi pe care să şi-l poată reaminti fără probleme.

– Parola trebuie să aibă un anumit număr de litere sau de cifre? întrebă Joanna.

– Asta e la latitudinea voastră, spuse Randy. Dar cel mai bine ar fi să fie formată din şase sau mai multe cifre alfanumerice. Atîta doar, să vă asiguraţi că e ceva ce puteţi ţine minte, deoarece, dacă uitaţi parola, trebuie să veniţi la mine, şi asta poate lua ceva timp.

Helen scoase un hohot de rîs, ca pentru a-i întări spusele.

– Alte întrebări? zise Randy.

– Ce fel de sistem este? întrebă Joanna.

– Sistemul de operare este Windows 2000 Data Center Server.

– Şi partea de hardware?

– Este un Server IBM xSeries 430 cu *firewall* Shiva, zise Randy. Asta voiai să ştii?

– Mulţumesc, spuse Joanna simplu.

– Pentru mine totul e în limbi străine, zise Helen. Asta e tot?

– Din punctul meu de vedere, e tot. Asta dacă nu mai aveţi întrebări.

În timp ce părăseau biroul administratorului de reţea, Helen se uită la ceas. Era aproape ora unu. Ezită pe culoar.

– Aş dori să vă prezint şefilor departamentelor unde veţi lucra, zise Helen. Dar e ora prînzului. Poate îmi permiteţi să vă invit să luaţi masa în sala noastră de mese. Judecînd după reacţia doctorului Saunders, sînt sigură că n-ar dori să vă fie foame.

Joanna vru să refuze invitaţia, dar Deborah o întrerupse zicînd:

– Prînzul e o idee bună.

– Minunat, spuse Helen. Eu una ştiu că sînt moartă de foame.

Sala de mese era amplasată la etajul doi al unui pavilion arcuit cu două etaje, lipit de partea din spate a secţiunii centrale a clădirii. Helen le conduse pe tinere pe acelaşi drum pe care-l folosiseră ca să ajungă la biroul directorilor, dar după uşa antifoc o luară la dreapta în loc s-o ia la stînga.

– La naiba! De ce-ai fost de acord să luăm masa aici? şopti Joanna către Deborah cînd fu sigură că Helen o luase înainte suficient ca să nu le poată auzi.

– Pentru că mi-e foame, îi răspunse Deborah cu dezinvoltură.

– Cu cît facem mai multe pe ziua de azi şi cu cît stăm mai mult, cu atît sînt şanse mai mari să fim recunoscute.

– O, nu sînt sigură că e aşa, zise Deborah. În plus, cu cît ştim mai multe despre locul ăsta, cu atît sînt mai multe şanse să reuşim mîine cînd totul o să înceapă cu adevărat.

– Aş dori să iei mai în serios ceea ce facem.

– O iau în serios! protestă Deborah.

Joanna îi făcu semn să tacă pentru că se apropiau de Helen, care le aştepta.

Sala de mese avea formă semicirculară, cu ferestre ce dădeau spre partea din spate a clădirii. Cum terenul era în pantă, priveliştea spre răsărit era amplă. Deborah îşi reaminti că laboratorul are o privelişte asemănătoare, deşi ferestrele erau mai mici şi prin urmare panorama nu era aşa impresionantă. Vîrfurile acoperişurilor şi hornurile unora dintre clădirile de locuinţe se vedeau înălţîndu-se deasupra copacilor înmuguriţi, la fel cum putea fi văzut şi coşul mult mai mare al centralei electrice. De asemenea, acoperişul roşu al unui siloz se zărea între centrala electrică şi clădirile de locuinţe.

Helen le reţinu pe fete în prag, în timp ce se uita la persoanele care luau masa, evident căutînd pe cineva anume. Încăperea era mare şi, la fel ca restul clădirii, avea numeroase detalii victoriene, printre care şi un candelabru de epocă, de cristal, în centru. Avînd în vedere dimensiunile sale, camera nu era deloc aglomerată. Numai treizeci–patruzeci de persoane stăteau la mesele despărţite de spaţii largi. Vocile se auzeau doar ca un murmur slab.

Joanna înţepeni cînd o văzu pe dr. Donaldson stînd cu alte cinci persoane care păreau a fi colegi de breaslă. Întorcîndu-se cu spatele în direcţia doctoriţei, Joanna o apucă pe Deborah de braţ şi-i făcu semn cu capul. Deborah înţelese imediat.

– Calmează-te, pentru numele lui Dumnezeu! zise Deborah.

Comportamentul paranoic al Joannei o călca pe nervi.

– S-a întîmplat ceva? întrebă Helen.

– Nu, nimic, spuse Joanna pe un ton nevinovat.

Îi aruncă lui Deborah o privire duşmănoasă.

– Uitaţi-le, zise Helen, arătînd spre dreapta. Acolo sînt Megan Finnigan, şefa de laborator, şi Christine Parham, şefa de birou. Ce bine că stau amîndouă la aceeaşi masă! Haideţi, permiteţi-mi să vă prezint!

Joanna încercă să se facă mică şi să rămînă cu spatele către dr. Donaldson în timp ce o urma pe Deborah, care mergea în urma lui Helen. Aceasta le conducea către una dintre mesele de lîngă fereastră. Spre consternarea Joannei, sunetul tocurilor lui Deborah

pe parchetul vechi, combinat cu înfăţişarea ei provocatoare, atrăsese tuturor atenţia, inclusiv doctoriţei Donaldson.

Deborah nu-şi făcea griji în privinţa agitaţiei pe care o stîrnea. Atenţia ei fusese absorbită de o masă la care se aflau vorbitori de limba spaniolă, pe lîngă care trecuse la intrarea în sala de mese. Toate persoanele de la acea masă erau femei tinere, bine făcute, cu tenul întunecat, despre care Deborah presupuse că erau din America de Sud sau din America Centrală. Ceea ce-i atrase atenţia fu faptul că toate păreau să fie însărcinate – şi toate păreau să fie în aceeaşi lună de sarcină.

După ce le prezentă celor două şefe de departament care terminaseră prînzul şi erau pe punctul de a pleca, Helen le duse pe Joanna şi Deborah la o masă separată. Acolo fură servite de o altă femeie care, la fel ca tinerele femei pe care le văzuseră la intrare, părea, după părerea lui Deborah, să provină din America de Sud sau Centrală. Şi ea era însărcinată în aceeaşi lună ca toate celelalte.

După ce li se servi prînzul, curiozitatea o copleşi pe Deborah, care o întrebă pe Helen despre femeile respective.

– Sînt din America Centrală, zise Helen, confirmînd impresia lui Deborah. Sînt din Nicaragua. Fac parte dintr-un aranjament pe care doctorul Saunders l-a făcut cu un coleg din acea ţară. Vin pe o perioadă de cîteva luni cu o viză de lucru, iar apoi se întorc acasă. Trebuie să vă spun că aşa s-a rezolvat o mare problemă de-a noastră, pentru că ele fac treburile care ţin de bucătărie, curăţenie şi servire, pentru care nu reuşeam să găsim ajutoare în zonă.

– Vin cu familiile lor?

– Nu, vin singure. E o şansă pentru ele să cîştige o sumă mare de bani, pe care o trimit acasă.

– Dar par toate însărcinate, remarcă Deborah. Asta e un fel de coincidenţă?

– Nu e nici o coincidenţă, spuse Helen. Pentru ele e un mod de a cîştiga mai mulţi bani. Dar, vă rog, mîncaţi! Mi-ar plăcea să vă arăt clădirile de locuinţe şi sper că vă vom putea convinge să profitaţi de posibilitatea de cazare pe care v-o oferim. Ştiu că veţi fi

satisfăcute în legătură cu chiriile. Sînt şocant de rezonabile, mai ales prin comparaţie cu cele din Boston.

Deborah se uită la Joanna ca să vadă dacă ascultase. Aproape tot timpul mesei, Joanna fusese preocupată de prezenţa doctoriţei Donaldson şi de presupusa necesitate de a sta cu spatele la masa la care se aflase aceasta, dar acum dr. Donaldson plecase şi lui Deborah i se păru că Joanna auzise spusele lui Helen despre muncitoare. Joanna se uită la rîndul ei la Deborah, cu o privire ce exprima un amestec de consternare şi neîncredere.

Zece

9 MAI 2001

ORA 14.10

După prînz, Helen reuşi să le suie pe tinere în autovehiculul pentru golf, în ciuda rezervelor Joannei. Odată ce turul începu, i se păru interesant chiar şi Joannei. Dimensiunile proprietăţii erau impresionante şi cea mai mare parte a terenului era acoperit de păduri dese, bătrîne. Personalul cu funcţii de conducere, precum Wingate, Saunders, Donaldson şi alţi cîţiva, locuia în case separate, asemănătoare ca stil casei de la poartă, deşi aveau finisaje albe şi nu negre, ceea ce le făcea mult mai atrăgătoare.

Chiar şi locuinţele lucrătorilor obişnuiţi erau încîntătoare. Se găseau în case identice cu două etaje grupate laolaltă într-un fel care amintea de un sat din Anglia rurală. Apartamentul cu două dormitoare pe care Helen îl arătă fetelor era foarte primitor. Ferestrele din faţă dădeau spre un scuar central mic, pietruit, în vreme ce ferestrele mai mari din spate erau orientate spre sud, avînd vedere spre iaz. Şi chiria era la fel de atrăgătoare: opt sute de dolari pe lună.

La insistenţele lui Deborah, după ce părăsiră apartamentul, Helen le duse într-un scurt tur în jurul fermei şi chiar la centrala electrică, înainte de a le aduce înapoi la clădirea principală. Singurul neajuns al întregii excursii fu că Joanna şi Deborah se aflară tot timpul în raza auditivă a lui Helen, aşa că nu avură nici o ocazie să

vorbească între patru ochi. Numai atunci cînd Helen le lăsă în anticamera birourilor lui Wingate şi Saunders să-l aştepte pe dr. Wingate reuşiră să stea de vorbă.

– Ce părere ai de muncitoarele alea însărcinate din sala de mese? întrebă Deborah în şoaptă ca să nu le audă Gladys, secretara.

– Am rămas cu gura căscată, zise Joanna. Nu-mi vine să cred că au un întreg grup de femei imigrante care sînt plătite ca să rămînă însărcinate!

– Crezi că e vreun soi de experiment?

– Dumnezeu ştie, spuse Joanna, cutremurîndu-se.

– Întrebarea este ce fac cu copiii!

– Eu una sper că se întorc cu mamele în Nicaragua, spuse Joanna. Nici n-aş vrea să mă gîndesc la vreo altă posibilitate.

– Primul lucru care îmi vine în minte e că-i vînd, zise Deborah. Practica mamelor purtătoare nu pare probabilă, deoarece sînt toate în acelaşi stadiu al sarcinii. Vînzarea copiilor ar putea fi o afacere profitabilă la negru. Fiind o clinică de fertilizare, cu siguranţă au clienţii potriviţi, iar cînd am fost aici acum un an şi jumătate am fost impresionate de banii pe care locul ăsta părea să-i producă.

– Eu am fost impresionată de banii pe care probabil că-i obţin din afacerea cu fertilizarea, zise Joanna. Cu cifrele pe care clar le cîştigă aici, n-au nevoie să se amestece în afaceri cu copii vînduţi ca să scoată profituri serioase. N-are sens! Vînzarea de copii este pur şi simplu ilegală, iar Helen Masterson a fost foarte directă în legătură cu subiectul ăsta. Dacă făceau ceva ilegal, cu siguranţă n-ar fi fost aşa deschisă.

– Presupun că ai dreptate, spuse Deborah. Trebuie să existe o explicaţie rezonabilă. Poate şi femeile alea suferă de infertilitate. Poate faptul de a le ajuta să rămînă însărcinate face parte din înţelegerea de a le aduce aici la lucru.

Joanna îi aruncă lui Deborah o privire neîncrezătoare.

– Asta e şi mai puţin probabil decît ideea mamelor purtătoare, şi din acelaşi motiv.

– Mda, bine, nu mă pot gîndi la o altă explicaţie.

– Nici eu, fu de acord Joanna. Am să mă mulţumesc să aflu despre ovulele mele, apoi voi întoarce bucuroasă spatele acestei organizaţii. M-am simţit nelalocul meu aici încă din prima zi în care am venit ca să donăm ovule, iar ziua de azi mi-a accentuat această senzaţie.

Uşa biroului doctorului Wingate se deschise şi doctorul ieşi, avînd pe vîrful nasului nişte ochelari de citit cu ramă subţire. În mînă ţinea niştea bilanţuri contabile, pe care continuă să le examineze cu atenţie pînă în clipa în care le puse pe biroul secretarei. Nu părea mulţumit.

– Sună-i pe contabili, mormăi către Gladys, Spune-le că doresc să văd toate cele patru trimestre ale anului trecut.

– Da, domnule, zise Gladys.

Spencer mai împunse o dată bilanţurile cu degetul ca şi cum ar mai fi meditat încă asupra conţinutului lor, înainte de a privi în direcţia fetelor. Trase aer adînc în piept şi se îndreptă apoi înspre locul în care stăteau. În timp ce se apropia, expresia i se îmblînzi şi pe buze îi apăru un zîmbet timid.

– Bună ziua, domnişoară Marks, spuse, strîngîndu-i mîna lui Deborah, pe care o reţinu într-a sa o clipă în plus în timp ce nu-şi mai putea dezlipi privirile de ale ei. Apoi se întoarse spre Joanna şi zise: Îmi pare rău, nu v-am reţinut numele. Georgina l-a menţionat, dar mi-a ieşit din minte.

– Prudence Heatherly, spuse Joanna.

Îi scutură mîna lui Spencer şi-l privi drept în faţă. Deborah avusese dreptate: bărbatul nu semăna cu tatăl ei, dar avea totuşi ceva care era la fel de plăcut în aparenţă.

– Îmi pare rău că v-am lăsat să aşteptaţi, zise el, întorcîndu-şi privirea către Deborah.

– Am avut ocazia să stăm şi să ne relaxăm, spuse Deborah. Îşi dădea seama că bunul doctor nu-şi putea dezlipi privirea de picioarele ei încrucişate. Doamna Masterson ne-a ţinut ocupate.

– Sper că vizita voastră a avut succes.

– Chiar aşa a fost, zise Deborah. De mîine începem lucrul.

– Excelent, spuse Spencer. Într-adevăr, excelent.

Îşi frecă mîinile agitat şi se uită de cîteva ori de la una la cealaltă, ca şi cum încerca să se hotărască în legătură cu ceva. Îşi trase un scaun şi se aşeză în faţa lor.

– Ei bine, cu ce vă putem servi? Cafea, ceai sau o băutură răcoritoare?

– Nişte apă minerală, zise Deborah.

– La fel şi pentru mine, răspunse Joanna în silă.

Se simţea ca un intrus. Nu prea voise să vină în biroul doctorului Wingate, iar acum, că o făcuse, era dureros de evident că bărbatul era interesat fără reţinere de Deborah. În ceea ce o privea, felul în care el se uita la Deborah era aproape dezgustător.

Spencer îi spuse secretarei să aducă băuturile răcoritoare. În timp ce aceasta era plecată, făcu conversaţie în legătură cu clinica. Cînd secretara se întoarse, adusese doar două sticle mici de apă San Pellegrino.

– Dumneavoastră nu beţi nimic? întrebă Deborah.

– Nu, mi-e bine aşa, spuse Spencer.

Dar nu părea să fie. Îşi încrucişă şi descrucişă picioarele de cîteva ori în timp ce tinerele turnau apa în pahare. Era clar că avea emoţii dintr-un anumit motiv.

– Nu vă răpim prea mult timp? întrebă Joanna. Poate ar trebui să plecăm şi să vă lăsăm să vă întoarceţi la treabă.

– Nu, nu plecaţi, zise Spencer. La capitolul timp stau bine. Domnişoară Marks, aş dori să stau de vorbă cu dumneavoastră între patru ochi.

Deborah îşi luă paharul de la buze şi se holbă la Spencer. Cererea era atît de neaşteptată, încît nu era sigură că auzise bine.

Spencer arătă spre biroul său.

– Aş aprecia dacă am merge un moment în cealaltă încăpere.

Deborah se uită la Joanna, care ridică din umeri, arătînd că pentru ea nu conta, deşi Deborah îşi dădu seama că întreaga situaţie nu o amuza.

– Bine, zise Deborah, îndreptîndu-şi din nou atenţia spre Spencer.

Își puse paharul pe măsuța de cafea și cu un mîrîit înăbușit se ridică în picioare. Urmînd invitația lui Spencer, intră în birou. Acesta o urmă și închise ușa.

– Am să trec direct la subiect, domnișoară Marks, zise Spencer. Pentru prima dată evita să o privească, îndreptîndu-și atenția către fereastra uriașă. Aici la clinică am promovat o politică nescrisă care descurajează legăturile sociale între conducere și angajați. Și, avînd în vedere faptul că practic dumneavoastră nu sînteți o angajată pînă mîine, mă întrebam dacă n-ați dori să luați cina cu mine diseară.

În clipa în care rosti ultimul cuvînt, se întoarse de la fereastră și o privi, așteptîndu-i răspunsul.

Pe moment, Deborah rămase fără grai. Se simțise bine jucînd rolul respectiv, dar nu anticipase că va atrage orice altceva decît o a doua privire. Nu se așteptase să fie invitată la întîlnire de șeful clinicii – un bărbat despre care presupusese că e căsătorit și care avea de două ori vîrsta ei.

– La distanță mică de oraș este un restaurant pitoresc, zise Spencer în timp ce Deborah ezita. Nu știu dacă ați mai fost acolo. Se numește Șopronul.

– Sînt sigură că e încîntător, reuși să articuleze Deborah, regăsindu-și vocea. Și este foarte drăguț din partea dumneavoastră să vă gîndiți la mine, dar sînt cîteva probleme. Vedeți, eu și colega mea de apartament nu locuim aici, ci în Boston.

– Înțeleg, spuse Spencer. Ei bine, atunci poate vă pot convinge să acceptați o cină mai devreme. Cred că localul se deschide la cinci și jumătate, așa că n-ar mai fi mult pînă atunci. În felul ăsta ați putea pleca spre Boston la ora șapte sau opt seara.

Instinctiv, Deborah se uită la ceas. Era aproape patru după-amiaza.

– Mi-a făcut mare plăcere discuția noastră de azi-dimineață, adăugă Spencer încurajator. Mi-aș dori să o continuăm și să aflu mai multe despre chestiunile de biologie moleculară care vă interesează. E limpede că avem interese comune.

„Interese comune", îşi spuse Deborah cu dispreţ în timp ce se uita în ochii albaştri ai bărbatului. Simţi un pic de disperare la medicul plin de succes şi destul de atrăgător. Se hotărî să încerce marea cu degetul.

– Ce-ar zice doamna Wingate de ideea asta?

– Nu există nici o doamnă Wingate, răspunse Spencer. Din păcate, soţia a divorţat de mine cu cîţiva ani în urmă. A fost ceva neaşteptat. Privind în urmă, presupun că eram prea devotat muncii mele şi că mi-am neglijat mariajul.

– Îmi pare rău, spuse Deborah.

– Nu-i nimic, zise Spencer, plecîndu-şi ochii. Asta e crucea pe care a trebuit să o port. Partea bună este că în sfîrşit m-am împăcat cu situaţia şi sînt gata să ies în lume şi să socializez într-o anumită măsură.

– Vă daţi seama că mă simt flatată de faptul că v-aţi gîndit la mine. Dar sînt aici în Bookford cu colega mea de apartament şi nu avem decît o singură maşină.

– Nu credeţi că şi-ar putea găsi ceva de făcut vreo două ore?

Lui Deborah nu-i venea să creadă cum se purta tipul ăsta. Chiar credea că ea ar fi dispusă să-i ceară celei mai bune prietene să taie frunză la cîini timp de două ore ca ei să poată lua cina? Era egoist într-un mod atît de absurd, încît nu-i venea în minte nici o replică pe loc.

– Ar putea face multe lucruri în oraş, zise Spencer. E un bar drăguţ şi o pizzerie surprinzător de bună, iar librăria locală este un loc predilect de petrecere a timpului liber, cu o cafenea în spate.

Deborah era pe punctul de a-i spune bunului doctor să se ducă să se arunce în iaz, cînd se opri. Ca un trăsnet, îi veni o idee de a profita de situaţia neaşteptată în interesul său şi al Joannei. În loc să-l trimită pe Spencer la plimbare, zise:

– Ştiţi, cina la Şopron începe să sune foarte tentant!

Spencer se lumină la faţă.

– Mă bucur şi sînt sigur că Penelope sau cum o cheamă se va simţi bine la plimbare prin oraş. Cît despre dumneavoastră, sînt

sigur că veţi vedea că Şopronul e un restaurant surprinzător de bun. Mîncarea e în stil country, dar gustoasă, iar lista de vinuri nu e nici ea rea deloc.

– O cheamă Prudence, spuse Deborah. Iar înţelegerea este să vină şi Prudence cu noi la restaurant.

Chipul lui Spencer se înnegură. Era pe punctul de a protesta, dar Deborah i-o tăie scurt:

– E o fată tare bună, spuse Deborah. Nu vă grăbiţi să o judecaţi din cauza stilului ei. Poate că pare conservatoare, dar daţi-mi voie să vă spun că poate fi sălbatică după ce ia la bord cîteva pahare.

– Sînt sigur că e încîntătoare, zise Spencer. Dar speram să avem timp să stăm doar noi doi.

– Poate nu o să credeţi, spuse Deborah, dar adesea mergem împreună la întîlniri cu acelaşi tip, cu condiţia ca tipul să aibă o minte deschisă.

Improvizînd cu speranţa că va fi cochetă într-un mod seducător, îi făcu cu ochiul în timp ce-şi atingea buza de sus cu vîrful limbii.

– Chiar aşa? comentă Spencer, în timp ce imaginaţia i se înflăcăra. Nu mai fusese niciodată cu două femei în acelaşi timp, deşi văzuse asemenea lucruri în filme deocheate.

– Chiar aşa! spuse Deborah, încercînd să-şi facă vocea mai răguşită decît era în realitate.

Spencer făcu un gest cu palmele în sus şi cu degetele depărtate.

– Hei, cu siguranţă am o minte deschisă! S-o facem!

– Minunat, spuse Deborah. Ne întîlnim la Şopron la ora cinci şi jumătate. Şi faceţi-mi o favoare.

– Cum să nu, zise Spencer. Ce anume?

– Nu lucraţi prea mult restul după-amiezii. Ar fi mai bine să nu fiţi prea obosit.

– Ai cuvîntul meu, spuse Spencer, ridicînd mîinile în semn de capitulare.

Joanna trînti portiera şi băgă cheia în contact, dar nu porni maşina. În schimb, îşi sprijini fruntea de volan în timp ce Deborah se urca în maşină pe partea cealaltă.

– Acum mai spune-mi o dată, scuipă Joanna vorbele. Mi-ai zis că ai fost de acord ca noi două să luăm cina cu fustangiul ăsta dezgustător, despre care recunoşti că are în minte anumite fantezii sexuale în legătură cu asta? Spune-mi că am visat!

– Nu, ai înţeles, fu de acord Deborah. Dar sînt surprinsă de descrierea pe care i-o faci bunului doctor. De dimineaţă ai zis că e distins.

– Asta a fost o reacţie la înfăţişarea, nu la comportamentul lui, şi a fost de dimineaţă, nu azi după-amiază.

– Ei bine, spuse Deborah, ar fi trebuit să mă informezi că ai resentimente atît de puternice înainte de a fi luată pe sus şi dusă în biroul lui.

Deborah ştia că o tachinează pe Joanna, dar aceasta nu-i dăduse nici o şansă de a-i explica situaţia. Cînd părăsiseră biroul lui Wingate, Deborah pomenise de planurile pentru seara aceea, iar Joanna se lansase imediat într-o critică furioasă. Apoi, fără s-o lase pe Deborah să mai zică un singur cuvînt, ieşise ca o furtună din Clinica Wingate.

– Maşina asta se întoarce la Boston imediat, anunţă Joanna. Dacă vrei să rămîi aici şi să-ţi faci de cap cu dezmăţatul ăla, e treaba ta, dar eu una cred că eşti nebună.

– Calmează-te! zise Deborah.

– Sînt suficient de calmă, spuse Joanna. Acum, te dai jos din maşină sau nu?

– Taci şi ascultă! îi ordonă Deborah. Am avut aceeaşi reacţie ca tine la început cînd mi-a propus să luăm cina. Dar apoi mi-a trecut prin cap că el are ceva ce ne trebuie nouă: ceva esenţial!

Joanna inspiră adînc încercînd să se abţină să nu mai sară din nou la Deborah. Ca de obicei, aceasta o forţa să întrebe.

– În regulă, spuse Joanna după un timp. Ce are el şi ne trebuie nouă?

– Cardul de acces albastru! zise triumfătoare Deborah. E mai mult decît un director de departament, e fondatorul clinicii! Cardul lui albastru va deschide cu siguranţă încăperea serverului şi probabil orice altă uşă din acest loc.

Joanna își înălță capul de pe volan. Ce spunea Deborah era fără îndoială adevărat, dar conta oare? Se uită la prietena ei.

– Nu o să ne dea cardul de acces numai pentru că luăm cina cu el.

– Sigur că nu, zise Deborah. O să i-l luăm! Nu trebuie decît să-l îmbătăm și, în timp ce una din noi îi distrage atenția, cealaltă îi șterpelește cardul albastru.

La început Joanna crezu că Deborah glumea ca de obicei și că va rîde și-i va zice că a fost o păcăleală. Dar nu făcu așa. Îi aruncă Joannei o privire plină de mulțumire de sine.

– Nu știu, spuse Joanna. Teoretic pare ușor, dar greu de pus în practică.

– Ai spus chiar tu că va trebui să fim inventive ca să intrăm în încăperea serverului, zise Deborah. Asta e o dovadă de inventivitate.

– Faci multe presupuneri, spuse Joanna. De unde știi că bea? Poate e o persoană care nu bea deloc alcool.

– Nu cred că trebuie să ne facem griji în privința asta, zise Deborah. A pomenit că restaurantul unde trebuie să-l întîlnim are o listă bună de vinuri. E clar că-i stă mintea numai la vinuri și femei.

– Nu știu ce să zic, spuse Joanna fără tragere de inimă.

– Haide, zise Deborah. Recunoaște că e o idee bună! Ai un alt plan cum să intrăm în încăperea aia?

– Nu, dar...

– Dar nimic, o întrerupse Deborah. Ce avem de pierdut?

– Demnitatea noastră.

– Nu se poate! Las-o mai moale!

Chiar atunci dr. Donaldson și Cynthia Carson ieșiră pe ușa clinicii. Joanna se lăsă repede în jos și-i ordonă și lui Deborah să facă la fel.

– Acum ce mai e? întrebă Deborah, imitînd-o pe Joanna și lăsîndu-se în jos sub nivelul geamului portierei.

– Dr. Donaldson și Cynthia Carson tocmai au ieșit din clinică, șopti Joanna.

Trecură cîteva minute. Fetele auziră zgomot de portiere deschise şi trîntite la loc, apoi cauciucurile pe pavajul cu pietriş. Numai după aceea se ridicară.

– Eu plec de aici, zise Joanna după ce se asigură că drumul era liber.

Porni maşina, o băgă în viteză şi ieşi din parcare.

– În concluzie, eşti alături de mine sau nu? întrebă Deborah.

Joanna suspină.

– Bine, răspunse ea. Hai să încercăm! Dar ca să punem mîna pe cardul ăla albastru o să fie probabil nevoie de mai mult decît o simplă cină. Va trebui să-l facem să ne ducă la el acasă.

– Probabil, admise Deborah. Dar am putea avea noroc.

– Cît despre diviziunea muncii, vreau să fie clar că tu ai să te ocupi de partea cu distragerea atenţiei, iar eu cu sustragerea.

– Cred că va trebui să improvizăm. Cum am spus mai devreme, se aşteaptă la un fel de *ménage à trois.*

– Doamne Dumnezeule! exclamă Joanna îndreptînd maşina către poartă ca s-o facă să se deschidă. Nici una dintre vechile mele prietene din Houston n-ar putea crede aşa ceva!

Fetele conduseră pînă în oraş şi trecură din nou pe la farmacia RiteSmart, ca să ceară îndrumări privind drumul pînă la restaurantul Şopronul. Farmacistul se mai îngrăşase un pic, dar era la fel de vesel cum fusese cu un an şi jumătate în urmă.

– Şopronul e la aproape patru kilometri de oraş, spre nord, zise el, arătînd spre Main Street în direcţia din care veniseră. E un restaurant bun. Vă recomand friptura de vită înăbuşită, cartofii copţi şi prăjitura cu brînză cu sos de ciocolată.

– Pare o masă uşoară, sănătoasă, îl luă în rîs Joanna cînd ieşiră în stradă.

Fetele îşi pierdură o jumătate de oră prin magazine înainte de a se întoarce la maşină şi de a se îndrepta spre restaurant. Era un local pitoresc, care odinioară chiar fusese un şopron. Împrejurimile erau decorate cu multe unelte agricole de modă veche, dintre care unele fuseseră prinse de pereţii clădirii. Înăuntru, boxele pentru

animale fuseseră transformate în spaţii de mese cu banchete. Singurele ferestre erau în faţă, creînd în interior o atmosferă plăcută, în penumbră.

– Domnişoara Marks şi domnişoara Heatherly? le întrebă o chelneriţă înainte ca tinerele să apuce să spună vreun cuvînt.

Cînd confirmară, le făcu semn să o urmeze. Ducînd într-o mînă mai multe meniuri, le conduse către separeul cel mai îndepărtat. Acolo, în colţişorul obscur, luminat doar de lumînări, se afla doctorul Spencer Wingate, îmbrăcat cu un blazer, cu o eşarfă şi o batistă asortată la buzunarul hainei. Cînd le văzu pe Joanna şi pe Deborah, se ridică repede de la masă, le sărută mîinile cu galanterie şi apoi le invită amabil să ia loc. Patroana puse cîte un meniu în faţa fiecărei fete, le zîmbi şi se retrase.

– Sper că nu vă supăraţi, zise el. Mi-am luat libertatea de a comanda nişte vin înainte de sosirea voastră.

Se întinse în faţă şi întoarse către fete cele două sticle aşezate pe masă, astfel încît acestea să poată vedea etichetele.

– Un vin alb răcoros şi unul roşu, tare! Îmi place ca vinurile roşii să fie tari.

Rîse scurt.

Deborah îi făcu Joannei cu ochiul. Se gîndi că seara începea bine.

– Doreşte cineva un cocktail înainte de vin? întrebă Spencer.

– Nu sîntem amatoare de băuturi tari, spuse Deborah. Dar nu lăsa asta să te reţină.

– Un martini ar fi numai bun, zise el. Sînteţi sigure că nici una din voi nu vrea să mi se alăture?

Ambele fete refuzară.

Seara se scurse repede. Conversaţia nu cerea mari eforturi, pentru că Spencer era uşor de pornit cînd era vorba să povestească despre el însuşi. Pînă la desert, fetele ascultaseră deja o poveste lungă şi detaliată despre Clinica Wingate şi despre succesul acesteia. Spencer, cu cît vorbea mai mult, cu atît bea mai mult. Singura mică problemă era că nu arăta nici un semn că alcoolul pe care-l băuse avea un efect asupra lui.

– Am o întrebare despre clinică, spuse Deborah cînd Spencer făcu o pauză în monolog ca să atace prăjitura cu brînză înecată în sos de ciocolată. Care e povestea femeilor însărcinate din Nicaragua?

– Sînt însărcinate unele dintre femeile din Nicaragua? întrebă Spencer.

– Nouă ni s-a părut că toate sînt însărcinate, zise Deborah. Şi toate cam în acelaşi stadiu, ca şi cum ar fi rămas însărcinate din cauza unui virus transmis pe calea aerului.

Spencer rîse.

– Sarcina ca proces infecţios! Asta-i o glumă bună! Dar nu e aşa departe de adevăr. La urma urmelor, este cauzată de invazia a cîteva milioane de microorganisme.

Rîse din nou de propria glumă.

– Vrei să spui că nu ştii de aceste sarcini? întrebă Deborah.

– Nu ştiu nimic de ele, o asigură Spencer. Ce fac doamnele respective în timpul lor liber e treaba lor.

– Te întreb pentru că ni s-a spus că pentru ele sarcina este un mod de a cîştiga mai mulţi bani.

– Serios? întrebă Spencer. Cine v-a zis asta?

– Doamna Masterson, spuse Deborah. Am întrebat-o despre ele la prînz.

– Va trebui să o întreb şi eu, zise Spencer.

Pe faţă îi apăru un zîmbet ezitant.

– În ultimii doi ani, nu m-am mai implicat activ în treburile de la clinică, aşa cum ar fi trebuit s-o fac, aşa că sînt anumite detalii care-mi scapă. Ştiam desigur despre femeile din Nicaragua care lucrează la noi. Este un aranjament pe care l-a făcut dr. Saunders cu un prieten medic din Nicaragua, ca să ne rezolve problema cronică de lipsă a mîinii de lucru.

– În ce fel de cercetări este implicat dr. Saunders? întrebă Deborah.

– Cîte puţin din toate, zise vag Spencer. E un cercetător foarte creativ. Infertilitatea este o specializare care face progrese rapide şi ale cărei descoperiri vor avea în curînd un impact puternic asupra

medicinii în general. Dar discuţia asta devine prea serioasă. Rîse şi pentru prima dată se clătină un pic, după care îşi reveni. Haideţi să o facem mai veselă. Propun să mergem la mine acasă şi să dăm o raită prin pivniţa mea de vinuri. Ce ziceţi, doamnelor?

– Cu cît mai repede, cu atît mai bine, zic eu, răspunse Deborah, dîndu-i pe ascuns un cot Joannei, care era prea tăcută şi cuminte.

– Cred că e o idee minunată să mai bem nişte vin, zise Joanna.

Cînd sosi nota de plată, fetele se uitară cu interes să vadă unde-şi ţinea Spencer portofelul. Amîndouă sperau că în buzunarul de la haină. Dar nu. Spre necazul lor, era în buzunarul de la spate al pantalonilor, unde se întoarse după ce cartea de credit fu pusă la loc.

Cînd ajunseră în partea din faţă a restaurantului şi erau pe punctul de a pleca, Spencer se scuză şi se duse la toaletă.

– Va trebui să fii inventivă ca să-i dai jos pantalonii, şopti Joanna.

Erau aproape de estrada unde stătea chelneriţa care întîmpina oaspeţii. Deşi cînd sosiseră ele nu erau clienţi, acum restaurantul era aproape plin.

– Nu o să fie nevoie de inventivitate ca să-şi dea jos nădragii, îi răspunse Deborah tot în şoaptă. Inventivitatea o să fie necesară cînd va trebui să-i satisfacem aşteptările. Sînt uimită de cît de mult a băut şi de cît de bine rezistă. A dat pe gît două martini şi două sticle de vin, minus cantitatea infimă pe care am băut-o noi două.

– În timpul desertului avea o mică problemă să articuleze cuvintele, zise Joanna.

– Şi s-a clătinat un pic, adăugă Deborah. Dar asta nu mi se pare mare lucru la atîta alcool. Ca să reziste aşa bine la băutură, trebuie să fie un beţiv mai mare decît pare. Dacă înghiţeam eu atîta alcool, aş fi fost în comă trei zile.

Spencer apăru în pragul toaletei bărbaţilor, zîmbi cînd le văzu pe fete şi începu să meargă clătinat într-o direcţie piezişă, lovindu-se de estradă. Se agăţă de aceasta ca să se sprijine. Uimită, chelneriţa se apropie ca să-i dea o mînă de ajutor.

– Bun! exclamă Deborah într-o şoaptă triumfătoare către Joanna. E încurajator. Trebuie să fie un fel de reacţie întîrziată.

– Se simte bine? întrebă chelneriţa, în timp ce tinerele treceau de-o parte şi de alta a lui Spencer ca să-l ajute.

– O să fie bine, zise Deborah. S-a relaxat un pic, asta e tot.

– Frumoase doamne, ştiţi unde e casa mea? întrebă Spencer, articulînd din nou cuvintele cu greutate.

– Sigur că da, spuse Deborah. Doamna Masterson ne-a arătat-o azi.

– Atunci o să facem o întrecere, anunţă Spencer.

Înainte ca Deborah să respingă ideea, Spencer se scutură şi ieşi în fugă din restaurant.

Deborah şi Joanna schimbară priviri uimite înainte de a o lua după el. Cînd ieşiră în amurg, Spencer se urca deja în Bentley-ul său. Îl auziră rîzînd.

– Aşteaptă! strigă Deborah.

Fugiră spre maşină, dar, pînă ajunseră la ea, Spencer ambala deja motorul uriaş. Deborah puse mîna pe mînerul portierei din dreptul şoferului, dar aceasta era blocată. Ciocăni în geam. Începu să sugereze ca ea să conducă, dar Spencer nu făcu decît să rîdă şi mai tare, făcu semn spre ureche că nu aude şi apoi demară în trombă din parcare.

– Ce porcărie! zise Deborah, uitîndu-se împreună cu Joanna cum stopurile roşii ale maşinii dispăreau în întunericul care se lăsa peste oraş.

– N-ar trebui să conducă, spuse Joanna.

– Mda, păi nu ne-a lăsat să avem un cuvînt de spus, răspunse Deborah. Sper să ajungă cu bine. Dacă nu, hai să ajungem primele la locul accidentului – nu că aşa aş fi plănuit să punem mîna pe blestematul ăla de card!

Amîndouă se îndreptară în fugă spre Chevrolet-ul Malibu. Joanna îl scoase în drum cît de repede putu. După fiecare curbă aproape că se aşteptau să vadă Bentley-ul răsturnat pe una dintre miriştile de la marginea drumului. Cînd ajunseră la semaforul de

la intersecţia străzilor Pierce şi Main, începură să se relaxeze, dîndu-şi seama că, dacă Spencer ajunsese teafăr pînă acolo, urma să ajungă cu bine acasă.

– Ce crezi în legătură cu reacţia lui Spencer privindu-le pe femeile din Nicaragua? întrebă Deborah în timp ce intrau pe Pierce Street şi se îndreptau spre răsărit.

– Părea într-adevăr surprins în legătură cu faptul că sînt însărcinate, zise Joanna.

– Aşa mi s-a părut şi mie, spuse Deborah. Am impresia că la Clinica Wingate se petrec lucruri despre care fondatorul acesteia nu ştie prea multe.

– Sînt de acord, zise Joanna. Doar a recunoscut că în ultimii doi ani nu prea a fost implicat în activitatea clinicii aşa cum ar fi trebuit să fie.

Ieşiră de pe drumul principal pe cel cu pietriş şi se apropiară de casa porţii de la Clinica Wingate. Era întuneric, cu excepţia unei lumini aproape imperceptibile de la una dintre ferestrele mici, cu obloane. Cînd intrară în tunelul de sub structură, farurile maşinii luminară poarta grea şi stîlpul cu dispozitivul de citire a cardurilor.

– Crezi că paznicul va ieşi afară? întrebă Joanna în timp ce încetini pînă cînd maşina aproape se opri.

Deborah ridică din umeri.

– Nu cred, doar programul i s-a terminat. Aşa că hai să tragem maşina lîngă dispozitivul de cifre şi să încercăm unul din cardurile noastre noi.

Deborah scoase cardul din geantă şi i-l dădu Joannei. Joanna coborî geamul, se aplecă în afară şi trecu cardul prin dispozitiv. Poarta reacţionă imediat şi începu să se deschidă.

– Poftim, zise Deborah.

Luă cardul înapoi şi-l puse la loc.

Joanna o luă pe aleea care ocolea pîlcul de copaci cu frunzişul veşnic verde. Clădirea principală apăru în raza lor vizuală. Se vedeau doar cîteva lumini la primele două etaje ale aripii de sud.

Restul clădirii era o matahală neagră, crenelată, proiectată pe fundalul cerului violaceu, a cărui culoare se întuneca treptat.

– Locul ăsta arată şi mai sinistru noaptea, comentă Joanna.

– Sînt perfect de acord, zise Deborah. Arată ca un loc unde s-ar simţi bine contele Dracula.

Joanna trecu de zona de parcare şi intră în pădurea din spate. Cîteva clipe mai tîrziu începură să vadă în întunericul din ce în ce mai profund lumini printre copaci, venind dinspre casele aparţinînd conducerii Clinicii Wingate. Zăriră o casă despre care considerară că e cea a lui Spencer şi o luară pe aleea care ducea spre ea. Îşi dădură seama că nu se înşelaseră cînd văzură spatele Bentley-ului ieşind pieziş din garaj. Joanna opri motorul Chevrolet-ului Malibu.

– Ai vreo idee cum să procedăm în continuare? întrebă Joanna.

– Nu chiar, recunoscu Deborah. Decît să-i dăm înainte cu băutura. Poate că între timp ar trebui să încercăm să-i găsim cheile de la maşină şi să le ascundem.

– Bună idee! zise Joanna, coborînd din maşină.

În timp ce urcau pe aleea din faţa cufundată în întuneric, auziră muzică rock. Pe măsură ce tinerele se apropiau, muzica se auzea tot mai tare, dar, în ciuda zgomotului, Spencer auzi soneria şi deschise larg uşa. Avea obrajii îmbujoraţi şi ochii roşii. Renunţase la blazer şi purta o haină de casă din catifea verde-închis, cu o broderie elaborată. Cu un gest teatral, exagerat, care îl făcu să se ţină de tocul uşii ca să-şi păstreze echilibrul, le invită înăuntru.

– Am putea da muzica un pic mai încet? strigă Deborah.

Cu un mers nesigur, Spencer se duse spre consola audio. Tinerele se folosiră de această ocazie pentru a inspecta interiorul. Locuinţa era decorată ca un conac englezesc, cu mobilă masivă îmbrăcată în piele maroniu-închis, cu covoare orientale roşii şi zugrăveală verde-închis. Pe pereţi se aflau picturi în ulei reprezentînd cai şi vînători de vulpi, fiecare fiind iluminată separat. Decoraţiunile erau aproape toate articole de călărie.

– Ei bine, zise Spencer, întorcîndu-se după ce dăduse aparatul mai încet, ce pot să vă aduc, doamnelor, înainte de a trece la treabă?

Joanna își dădu ochii peste cap spre Deborah.

– Hai să explorăm pivnița aia de vinuri de care ne-ai pomenit, spuse Deborah.

– Bună idee, zise Spencer, de-abia pronunțîndu-l pe *d*.

Pivnița arăta de parcă nimeni nu mai umblase pe acolo de la mijlocul secolului nouăsprezece, excepție făcînd montarea cîtorva becuri electrice de mică putere. Blocurile de granit care alcătuiau fundația erau înnegrite de mucegai. Rafturile erau făcute din scînduri de stejar nefinisate, înjghebate laolaltă cu ajutorul unor piroane de fier, primitive. Pe jos era pămînt. Aerul era rece și umed din cauza mai multor băltoace noroioase.

– Cred c-am să aștept aici pe trepte, zise Joanna în timp ce se uita prin grota slab luminată, dar Deborah porni înainte în ciuda tocurilor înalte.

Deborah se temea că Spencer nu va reuși să mai iasă avînd în vedere starea de ebrietate în care era. În cîteva rînduri, trebui să-l sprijine ca să nu cadă.

Pivnița de vinuri se dovedi a fi doar una dintre numeroasele boxe închise ale căror uși grosolane erau închise cu lacăte uriașe și vechi. Spencer scoase din buzunarul hainei o cheie cît degetul său mare și deschise încuietoarea. În compartiment erau șase lăzi de vin așezate la întîmplare pe rafturi improvizate. Spencer nu ezită. Deschise prima ladă și scoase trei sticle.

– Astea sînt numai bune, zise.

Fără să se mai obosească să pună lacătul la loc, urcă din nou scările clătinîndu-se și ținînd sticlele strîns sub braț.

– Pantofii mei Farya sînt distruși, gemu Deborah în bătaie de joc spre Joanna în timp ce urcau scările pivniței.

În bucătărie, Spencer scoase un tirbușon și desfăcu cele trei sticle, toate Cabernet de California. Luă din dulap trei pahare de vin, iar Deborah se oferi să le ducă. Spencer o luă înapoi spre camera de zi. Se așeză la mijlocul canapelei și le făcu fetelor semn să se așeze de o parte și de alta. Apoi turnă vinul și le întinse paharele.

– Nu-i rău, nu-i rău deloc, zise el după ce luă o sorbitură. Şi acum, cu ce începem? Rîse. N-am mai încercat chestii din astea în trei.

– Mai bine am bea nişte vin mai întîi, spuse Deborah. Noaptea e lungă.

– Beau pentru asta, zise Joanna.

Ridică paharul cu vin şi ceilalţi făcură la fel.

Încă o dată fetele reuşiră să-l facă pe Spencer să vorbească, numai întrebîndu-l despre copilăria sa. Întrebarea asta simplă dezlănţui un lung monolog cu influenţe din Horatio Alger[1]. În timp ce vorbea, Spencer îşi făcea de lucru serios cu vinul. La fel ca la restaurant, păru să nu observe că fetele de-abia se atinseră de băutură.

După ce goliră o sticlă şi jumătate, iar povestea primei părţi a vieţii lui Spencer ajunse la facultate, Deborah îl întrerupse ca să-i spună Joannei că vrea să vorbească cu ea un moment. Joanna fu de acord, şi fetele se traseră la o parte. Ochii albaştri ai lui Spencer le urmăriră cu mare interes, în anticiparea plăcerii ce avea să urmeze.

– Ai vreo sugestie? întrebă Deborah pe un ton scăzut.

Cu muzica rock pe fundal, era sigură că nu era nici o şansă ca Spencer să le audă.

– Omul ăla e ca un burete. Vinul ăsta s-ar părea că n-a prea avut efect decît asupra ochilor şi a obrajilor lui.

– N-am nici o sugestie, decît...

– Decît ce? întrebă Deborah.

Devenea disperată. Era aproape nouă seara şi voia să ajungă acasă să doarmă. Era epuizată, iar a doua zi urma să fie o zi mare.

– Spune-i să se schimbe în ceva mai confortabil, cum ar fi nişte pijamale de mătase sau orice de genul ăsta. E un clişeu banal care s-ar putea să meargă, iar dacă muşcă momeala, asta înseamnă că pantalonii şi portofelul lui vor rămîne în dormitor, unde pot ajunge la ele.

---

[1] Scriitor american (1832–1899), autor de cărţi de aventuri, precum *Dick Zdrenţărosul* (1867), ale căror personaje principale erau băieţi săraci care, prin muncă grea şi virtuţi, reuşeau să cîştige avere şi respect. (n.tr.)

– Ceea ce înseamnă că eu va trebui să mă descurc cu el fără pantaloni, mîrîi Deborah.

– Trebuie să-ţi reamintesc că a fost ideea ta? se răsti Joanna.

– Bine, bine, zise Deborah. Vorbeşte mai încet! Dar, dacă ţip, ar fi bine să apari imediat.

Tinerele se întoarseră, iar Spencer se uită în sus la ele, în aşteptare. Deborah încercă ceea ce-i sugerase Joanna. Spencer reacţionă printr-un zîmbet strîmb. Dădu din cap şi se strădui să se ridice în picioare. Fetele săriră imediat să-l susţină.

– Mă descurc, protestă el.

Se ridică singur şi se clătină un moment. Apoi trase aer adînc în piept, îşi aţinti privirea asupra scărilor şi porni. Fetele îl priviră legănîndu-se şi împleticindu-se în drumul său prin camera de zi, ca şi cum nu prea înţelegea unde îi erau diferitele părţi ale corpului.

– Îmi retrag vorbele de adineauri, anunţă Deborah. La urma urmelor, vinul îşi face efectul.

Fetele făcură o grimasă cînd Spencer se izbi de o masă şi trînti pe podea un grup de soldăţei de cavalerie pictaţi, de jucărie. În ciuda izbiturii, îşi păstră echilibrul şi ajunse la scări. Ţinîndu-se cu mîinile de ambele balustrade, se descurcă mai bine pe scări decît o făcuse pe podea şi dispăru la etaj.

– Hai să vedem ce-o să facem cînd coboară, zise Deborah cu nelinişte. În funcţie de ce va purta sau ce nu va purta, ar putea fi prea preocupat ca să mai vorbească despre subiectul său preferat.

– Imediat ce coboară am să spun că mă duc la baie, spuse Joanna. Tu ţine-l ocupat.

– În bucătărie e o scară de serviciu, zise Deborah. Dacă urci pe ea, probabil că o să ajungi în dormitor.

– Am văzut-o, spuse Joanna. Am să mă grăbesc cît am să pot de tare.

– Ai face bine să te grăbeşti, o avertiză Deborah.

Instinctiv, încercă să tragă în jos de rochia mini ca să acopere o porţiune mai mare din coapse, dar nu reuşi decît să expună mai mult din decolteu.

– După cum poţi să-ţi imaginezi, mă simt cam vulnerabilă îmbrăcată aşa.

– N-o să mă faci să te compătimesc pentru asta.

– Mersi, zise Deborah. Hai să stăm jos, mă omoară picioarele.

Fetele se aşezară şi discutară despre povestea vieţii lui Spencer. Cînd epuizară subiectul, vorbiră despre ce vor face a doua zi dacă reuşeau să pună mîna pe cardul albastru de acces al lui Spencer.

– Scopul nostru va fi să intru în încăperea serverului cît mai repede posibil, ca să obţin accesul la fişierele lor confidenţiale, zise Joanna. David spunea că mi-ar lua numai un sfert de oră. Odată ce reuşesc să fac asta, putem obţine informaţii despre ovulele noastre de la o staţie de lucru sau chiar de la calculatorul de acasă.

– Să ne luăm telefoanele mobile, zise Deborah. Aşa pot sta de pază cît timp eşti în încăperea serverului şi te pot anunţa dacă vine cineva.

– Asta nu e o idee rea, fu de acord Joanna.

Deborah se uită la ceas.

– De cît timp a urcat Casanova să se schimbe în nişte haine mai comode?

Joanna ridică din umeri.

– Nu ştiu. De cinci sau zece minute.

– Aş vrea să se grăbească, spuse Deborah. Sînt aşa obosită că aş putea să mă întind pe canapeaua asta şi să adorm în două secunde.

– Şi eu mă simt la fel, zise Joanna. E din cauza diferenţei de fus orar. Organismul nostru încă mai funcţionează după ora Italiei.

– Plus că sîntem în picioare de la ora şase dimineaţa.

– Aşa e, zise Joanna. Spune-mi, ce-ai de gînd să faci mîine în laboratorul clinicii în timp ce mă aştepţi pe mine să intru în încăperea serverului?

– Vreau să aflu exact ce fac cu toate echipamentele alea ultramoderne, spuse Deborah. O să încerc să aflu detalii despre munca lor de cercetare, iar asta înseamnă printre altele să aflu care e adevărata poveste cu femeile din Nicaragua.

– Să ai grijă, da? o avertiză Joanna. Indiferent ce faci, nu ne pune în pericol acoperirea pînă cînd nu obţinem informaţiile care ne interesează cu adevărat.

– O să am grijă, zise Deborah.

Se uită din nou la ceas.

– Doamne! Cu ce se îmbracă omul ăla acolo, cu costumul lui Superman?

– Îi ia cam mult, fu de acord Joanna.

– Ce să facem?

Joanna ridică din nou din umeri.

– Să îndrăznim să urcăm şi să aruncăm o privire? Dacă e gol puşcă şi ne aşteaptă în pat?

– O, Doamne! Ce imaginaţie! spuse Deborah. Chiar îţi faci atîtea griji? Ce-o să facă, o să sară şi o să facă *bau?* Cînd a ieşit din cameră, avea picioarele moi, ca de gelatină.

– Ştii, sugeră brusc Joanna, s-ar putea să-şi fi pierdut cunoştinţa.

– Asta e un gînd fericit şi presupun că e şi foarte posibil. Pînă acum a băut două martini şi trei sticle şi jumătate de vin în trei ore.

– Hai să mergem sus să vedem, dar tu o iei înainte!

– Mulţumesc, drăguţ din partea ta.

Merseră împreună pînă la capul scărilor. Cu muzica bubuind chiar şi dată mai încet, nu puteau auzi nici un zgomot de sus. Stînd aproape una de alta, urcară scările şi, ajunse sus, ezitară. Se vedeau mai multe uşi închise, dar la capătul coridorului una era întredeschisă. O geană de lumină slabă se revărsa afară pe covorul din hol. Cu excepţia muzicii de la parter, nu se auzea nici un sunet.

Deborah îi făcu Joannei semn să o urmeze şi, simţindu-se ca nişte intruse, se îndreptară spre uşa deschisă. Cînd ajunseră în prag, văzură dintr-o privire un pat mare, neatins. Singura lumină venea prin uşa deschisă a băii care comunica cu dormitorul. Spencer nu se vedea pe nicăieri.

– Unde naiba e? şopti Deborah furioasă. Oare se joacă cu noi?

Îi veni în minte sugestia de mai devreme a Joannei.

– Ar trebui să ne uităm în celelalte camere? întrebă Joanna.

– Hai să vedem în baie, propuse Deborah.

Nu făcuseră mai mult de trei pași în cameră cînd Joanna o strînse dintr-odată pe Deborah de braț.

– Nu mă speria în halul ăsta! protestă Deborah.

Joanna arătă spre pat. În partea opusă, de-abia vizibile, picioarele lui Spencer ieșeau afară din pantaloni. Cu teamă, fetele dădură ocol patului și se uitară în jos. Spencer zăcea pe burtă, cu cămașa scoasă pe jumătate și cu pantalonii în vine. Dormea dus și respira zgomotos.

– Pare că a căzut, zise Joanna.

Deborah dădu din cap.

– Cred că în grabă s-a împiedicat de pantaloni. Cînd a ajuns la orizontală, deja își pierduse cunoștința.

– Crezi că s-a lovit?

– Mă îndoiesc, zise Deborah. Nu era destul de aproape de ceva ca să se lovească la cap, iar covorul ăsta e gros de cinci centimetri.

– Să îndrăznim?

– Glumești? spuse Deborah. Normal că o să îndrăznim. N-o să se trezească.

Se aplecă și, după ce căută și trase un pic, scoase portofelul lui Spencer. Spencer nu se mișcă.

Portofelul era neobișnuit de gros. Deborah îl deschise și începu să cotrobăiască în el. Cardul albastru de acces nu era vizibil, dar îl găsi într-unul dintre compartimentele din spatele cărților de credit.

– Îmi place că era ascuns, spuse.

I-l dădu Joannei, se aplecă din nou și strecură portofelul la loc în buzunarul în care-l găsise.

– De ce-ți pasă unde-l ținea în portofel? întrebă Joanna.

– Pentru că asta înseamnă că nu-l folosește des, spuse Deborah. Nu vrem să-i simtă lipsa înainte să avem ocazia de a-l folosi. Haide! Să găsim cheile de la mașină, să le ascundem și să plecăm naibii de aici.

– Să plecăm de aici e cea mai bună sugestie pe care ai făcut-o toată ziua, zise Joanna. Cît despre cheile de la maşină, de ce să ne mai obosim? N-o să se trezească timp de cel puţin douăsprezece ore şi, cînd se va trezi, n-o să prea aibă chef de condus.

Kurt Hermann se uita lung la fotografia polaroid a noii angajate, Georgina Marks. O ţinea în mîna care nu-i tremura niciodată, sub lampa de birou cu abajur de sticlă verde. În timp ce-i studia faţa, îşi aminti cum arăta corpul ei, cu sînii gata să i se reverse din rochie şi cu fusta atît de scurtă încît de-abia îi acoperea şezutul. Pentru el ea era o mîrşăvie, un afront direct adus mentalităţii sale fundamentaliste.

În stilul său lent, măsurat, Kurt lăsă poza pe birou, lîngă cea a celeilalte noi angajate, Prudence Heatherly. Ea era diferită – evident o femeie cu frica lui Dumnezeu.

Kurt stătea la biroul lui din casa pustie de la poartă, unde-şi petrecea nopţile în mod frecvent. Lipită de birou era o sală de sport, unde îşi putea antrena trupul musculos, bine făcut. Ca un singuratic convins ce era, evita contactul cu lumea. Şi faptul că trăia în incinta Clinicii Wingate făcea ca asta să fie mai uşor, mai ales că instituţia era amplasată lîngă un orăşel care, din punctul lui de vedere, nu avea nimic de oferit.

Kurt lucra pentru Clinica Wingate de trei ani. Slujba era perfectă pentru el, cu suficiente intrigi şi provocări ca s-o facă interesantă şi cu toate astea fără a fi atît de aglomerată încît să muncească din greu. Experienţa militară îl făcea să fie calificat pentru pază ca nimeni altul. Se înrolase în armată imediat după liceu şi ajunsese în Forţele Speciale, unde fusese antrenat pentru operaţiuni secrete. Învăţase să ucidă cu mîinile goale, precum şi cu nenumărate arme, şi asta nu-l deranjase niciodată.

Înrolarea în armată nu reprezentase începutul asocierii lui cu armata. Ca fiu de militar de carieră, Kurt nu cunoscuse niciodată alt stil de viaţă. Tatăl său făcuse parte din Forţele Speciale şi fusese un om al disciplinei stricte, care ceruse perfecţiune şi ascultare deplină de la soţia şi copilul lui. În primii ani ai adoles-

cenţei lui Kurt, acesta trăise cîteva scene urîte, dar apoi ajunsese destul de repede să-i dea dreptate tatălui său. Acesta fusese omorît în zilele de declin ale Războiului din Vietnam, în cadrul unei operaţiuni în Cambodgea care şi în prezent era secretă. Spre groaza lui, după moartea tatălui, mama sa se aruncase într-o serie de aventuri amoroase şi sfîrşise prin a se mărita cu un agent de asigurări afectat.

Armata îi purtase de grijă lui Kurt. Apreciindu-i talentele şi atitudinea, atenuase întotdeauna ciocnirile minore cu legea pe care le provoca uneori comportamentul agresiv al lui Kurt. Acesta nu putea suferi mai multe lucruri, dar prostituţia şi homosexualitatea sub toate formele erau în fruntea listei, iar Kurt nu era dintre aceia care se abţineau să acţioneze conform principiilor.

Lucrurile merseseră bine în viaţa lui Kurt pînă cînd fusese trimis în Okinawa. Pe insula aia sălbatică recunoştea şi el că situaţia scăpase de sub control.

Încet, Kurt se aplecă şi se uită din nou lung în ochii Georginei. Pe Okinawa întîlnise multe femei exact ca ea. Atît de multe, de fapt, încît simţise o chemare religioasă să le reducă numărul. Era ca şi cum Dumnezeu i-ar fi vorbit direct. Era uşor să scape de ele. Făcea sex cu ele într-un loc izolat, iar apoi, cînd aveau depravarea să-i ceară bani, le omora.

Nu fu niciodată prins sau acuzat, dar în cele din urmă fu implicat prin dovezi indirecte. Armata rezolvase problema dîndu-l afară în timpul preşedinţiei lui Clinton, în cadrul planului de reducere a numărului de angajaţi, care se dovedi că îi vizase mai degrabă pe militari decît pe birocraţi. Cîteva luni mai tîrziu, Kurt răspunsese la un anunţ dat de Clinica Wingate şi fusese angajat pe loc.

Kurt auzi poarta deschizîndu-se cu un scîrţîit, apoi sunetul unei maşini care accelera în tunel. Ridicîndu-se de la birou, merse la fereastră şi trase jaluzelele. Văzu farurile din spate ale unui model destul de nou de Chevrolet care dispărea pe aleea cu pietriş. Se uită la ceas.

După ce lăsă jaluzelele la loc, Kurt se întoarse la birou. Se uită iarăşi la faţa de acum familiară a femeii. Văzuse că maşina aceea sosise la scurt timp după cea a lui Wingate şi o urmărise cu privirea pînă la casa acestuia. Nu trebuia să fii om de ştiinţă ca să-ţi dai seama ce se petrecea în spatele uşilor închise. Imediat îi veniră în minte pasajele biblice adecvate şi, în timp ce le recită, strînse tare din pumni. Auzea din nou vocea lui Dumnezeu.

Unsprezece

10 MAI 2001

ORA 7.10

Era încă o dimineaţă minunată, însorită, de primăvară, iar fetele goneau către nord-vest, îndreptîndu-se din nou către Bookford, pe care îl părăsiseră în urmă cu doar nouă ore. Amîndouă erau moarte de oboseală. Spre deosebire de dimineaţa trecută, nu se mai treziseră din proprie iniţiativă, ci le smulsese din paturi sunetul ceasurilor deşteptătoare.

Cînd ajunseseră acasă noaptea trecută, nici una nu se dusese la culcare, deşi îşi doreau asta cu disperare. Deborah se simţise obligată să-şi cureţe pantofii, care se umpluseră de noroi în pivniţa lui Spencer. Îi mai luase ceva timp şi să îşi pregătească accesoriile pentru ţinuta de a doua zi; îşi dăduse seama cu întîrziere că trebuia să poarte aceeaşi rochie, pentru că toate celelalte haine ale ei aveau un stil complet diferit, iar ea simţea că asta ar sugera că nu era ceea ce pretindea să fie.

Joanna îl sunase pe David Washburn ca să recapituleze exact ce urma să facă odată ce intra în încăperea serverului de la Wingate. La insistenţele lui, se dusese chiar pînă la el acasă ca să ia un program de-al lui de spart parole. Îi spusese chiar că, cu cît se gîndea mai mult, cu atît i se părea mai probabil ca pînă şi consola din încăperea serverului să îi ceară o parolă ca să poată folosi tastatura. Îi arătase cum să folosească programul şi o pusese să-l încerce de

mai multe ori pînă cînd văzu că se familiarizase cu el. Cînd Joanna ajunsese acasă, era trecut de miezul nopţii, iar Deborah era deja cufundată într-un somn adînc.

Fiind aşa de obosite, merseră cu maşina în tăcere, în timp ce ascultau cu mintea aiurea vorbăria de dimineaţă de la radio. Cînd ajunseră la intrarea pe domeniul Wingate, Deborah, căreia îi venise rîndul să conducă, îşi folosi cardul de acces. Poarta se deschise fără smucituri, iar ele intrară. Cum erau printre primii angajaţi care sosiseră în acea dimineaţă, puteau parca aproape oriunde. Deborah alese un loc de parcare aproape de uşa din faţă.

– Îţi faci griji că o să dăm de Spencer? întrebă Joanna.

– Nu prea. La mahmureala pe care sigur o s-o aibă, nu cred că o să-l vadă prea mult lumea pe ziua de azi.

– Cred că ai dreptate. În plus, probabil că n-o să-şi mai amintească prea multe din seara trecută.

– Atunci îţi urez noroc, partenere, zise Deborah.

– Şi eu ţie, spuse Joanna.

– Am uitat să te întreb dacă ţi-ai luat celularul.

– Sigur că da. Şi tu?

– Da! Şi mi-am adus aminte chiar şi să încarc bateria. Aşa că hai s-o facem!

Cu sentimentul că au o misiune de îndeplinit, dar şi cu destulă teamă, se dădură jos din maşină şi intrară în clădire. Conform instrucţiunilor pe care le primiseră cu o zi înainte, merseră întîi în biroul lui Helen Masterson, unde mai completară nişte hîrtii. Fură uşurate să vadă că peste noapte nu apăruseră nici un fel de probleme cu numerele lor false de asigurări sociale.

În biroul lui Helen se despărţiră, Joanna îndreptîndu-se către cubiculumul lui Christine Parham, iar Deborah traversînd sala principală ca să ajungă la biroul lui Megan Finnigan.

Joanna nu era sigură cum să facă să-i atragă atenţia lui Christine. Femeia stătea la birou, cu spatele la intrarea fără uşă a cubiculumului. Întîi, Joanna bătu în peretele despărţitor, dar, fiindcă acesta era alcătuit dintr-un metal care absorbea sunetele, zgomotul slab

nu fu suficient pentru a se face observată. Joanna se hotărî s-o strige pe nume.

Christine îşi aminti că Joanna îi fusese prezentată cu o zi în urmă în sala de mese. De asemenea, avea şi o copie după chestionarul de angajare al Joannei pe un colţ al biroului.

– Intră, te rog, şi ia loc, Prudence! o invită Christine.

Luă cîteva dosare de pe scaunul înghesuit într-o parte a biroului ei.

– Bun venit la Wingate!

Joanna se aşeză, după cum i se ceruse, şi se uită la şefa de birou. Era o femeie făcută din acelaşi aluat ca Helen Masterson, cu aceeaşi constituţie solidă şi cu mîini mari, ca nişte lopeţi, sugerînd că strămoşii ei direcţi erau probabil fermieri. Avea o faţă amabilă, cu pometi mari, cu pete roşii care păreau făcute cu ruj.

Fără să piardă timpul, Christine o informă pe Joanna ce se aştepta de la ea şi care urmau să-i fie îndatoririle iniţiale. După cum anticipase Joanna, urma să introducă date pentru facturi pentru latura clinică a operaţiunilor de la Wingate. I se spuse că îndatoririle şi responsabilităţile ei vor creşte în viitorul apropiat dacă lucrul la Wingate continua să fie reciproc satisfăcător.

– Ai vreo întrebare? făcu Christine.

– Care e politica biroului privind pauzele de cafea? întrebă Joanna şi zîmbi. Presupun că asta sună ca şi cum aş întreba de concediu din prima zi, dar cred că trebuie să ştiu.

– E o întrebare foarte rezonabilă, zise Christine. Nu sîntem stricţi în legătură cu pauzele de cafea şi încurajăm oamenii să facă ceea ce e mai bine pentru ei. Cel mai important e să-ţi faci treaba. În general vorbind, majoritatea angajaţilor îşi iau o jumătate de oră de dimineaţă şi o altă jumătate de oră după-amiaza, fie odată, fie împărţite în cîteva perioade mai scurte. Prînzul durează, de asemenea, jumătate de oră, dar, din nou, nu sîntem rigizi în privinţa asta.

Joanna dădu din cap. Îi surîdea ideea de a putea lua o pauză de jumătate de oră, în special dacă putea să o coordoneze cu Deborah.

Atunci urma să încerce să intre în încăperea serverului. Dacă asta nu mergea, avea să folosească pauza de prînz.

– Trebuie să-ţi reamintesc că aici nu se fumează, zise Christine. Dacă fumezi, trebuie să mergi la maşină.

– Nu fumez. Nu e nici o problemă la capitolul ăsta.

– În cererea de angajare scrie că ai multă experienţă cu calculatoarele, spuse Christine. Aşa că presupun că nu va trebui să recapitulăm nimic în legătură cu sistemul nostru. E destul de simplu şi ştiu că ai vorbit cu Randy Porter.

– Cred c-am să mă descurc în privinţa asta, murmură Joanna.

– Ei, hai să începem, zise Christine. Am un birou liber pentru tine şi un coş plin cu lucrări.

Christine o conduse pe Joanna la un cubiculum lipit de peretele comun cu sala principală, aflat cel mai departe de ferestre. Avea un birou standard de metal, un fişet, un scaun de birou, un alt scaun suplimentar şi un coş de gunoi. Pe birou se afla un coş care dădea pe-afară de lucrări, un coş pentru lucrările terminate, o tastatură, un monitor, un mouse şi un telefon. Pereţii despărţitori erau complet goi.

– Mă tem că nu e prea primitor, Prudence, recunoscu Christine. Dar poţi să-ţi aduci orice obiecte decorative cu care doreşti să personalizezi spaţiul.

– Nu mă deranjează, zise Joanna. Îşi puse geanta pe birou şi-i zîmbi şi ea şefei de birou.

Apoi Christine o prezentă pe Joanna celorlalţi oameni care ocupau cubiculumurile imediat învecinate. Păreau a fi un grup plăcut şi primitor şi se aplecară imediat peste pereţii despărţitori care ajungeau pînă la înălţimea pieptului, ca să dea mîna cu Joanna.

– Ei bine, spuse Christine, cred că asta e tot deocamdată. Ţine minte! Sînt aici ca să fiu de ajutor, aşa că, dacă ai nevoie, strigă-mă.

Joanna zise că aşa va face şi-i făcu un semn cu mîna cînd Christine plecă. Întorcîndu-se spre birou, îşi scoase telefonul mobil din geantă şi formă imediat numărul lui Deborah. Îi răspunse căsuţa vocală a lui Deborah şi presupuse că aceasta nu terminase

încă cu prezentarea. Îi lăsă un mesaj lui Deborah s-o sune imediat ce va avea o clipă liberă.

Apoi, Joanna se aşeză la tastatură. După ce-şi trecu cardul albastru prin fantă, pe monitor apăru o fereastră care îi cerea să creeze o nouă parolă. Joanna scrise cuvîntul „Anago"; era numele restaurantului ei preferat din Boston. Odată conectată la reţea, Joanna îşi petrecu un sfert de oră să verifice ce fel de acces avea. Cum se aşteptase, acesta era foarte limitat, iar fişierele donatorilor care o interesau pe ea erau indisponibile.

Atunci Joanna îşi îndreptă atenţia către ceea ce era în coşul cu lucrările care o aşteptau. Intenţiona să rezolve cît mai mult din munca pe care trebuia s-o facă, pentru ca atunci cînd va avea ocazia de a intra în încăperea serverului nimeni să nu o caute din motive practice, legate de muncă.

Joanna nu trebui să lucreze mult ca să-şi dea seama exact cît de mulţi bani putea produce clinica, şi avea în faţa ochilor numai o mică parte din facturile unei singure dimineţi. Chiar fără să ştie care erau costurile, deduse că afacerea cu fertilizarea era o investiţie extrem de atrăgătoare.

Deborah dădea din cap din cînd în cînd ca să pară că asculta. Stătea în biroul mic cît un timbru poştal al lui Megan Finnigan, lipit de încăperea principală a laboratorului. Toţi patru pereţii erau căptuşiţi cu rafturi pline cu manuale, cărţi de referinţe de laborator şi teancuri de ziare puse vraişte. Şefa de laborator era o femeie ca o prăjină, cu părul de un şaten-tern cu şuviţe cărunte, care-i cădea tot timpul în ochi. Cu precizia unui metronom, o dată la un minut şi jumătate, făcea o mişcare bruscă din cap, ca să-şi îndepărteze şuviţele rebele de pe faţă. Ticul ei făcea ca lui Deborah să-i fie greu să o privească fără să-i vină s-o apuce de umeri şi să-i spună să înceteze.

Lui Deborah îi zbura mintea la alte lucruri în timp ce femeia îi ţinea o prelegere tipică despre tehnicile de laborator. Deborah se întreba cum se descurca Joanna.

– Ai întrebări? întrebă brusc Megan.

Ca şi cînd ar fi fost prinsă moţăind, Deborah îşi îndreptă spatele.

– Nu cred, spuse repede.

– Bun, zise Megan. Dacă îţi trece vreuna prin minte, ştii unde să mă găseşti. Acum am să te las în seama uneia dintre tehnicienenele noastre mai experimentate. Se numeşte Maureen Jefferson. Îţi va arăta cum se fac transferurile nucleare.

– Sună bine, spuse Deborah.

– Şi, ca o ultimă observaţie, zise Megan, ţi-aş sugera să porţi nişte pantofi mai comozi.

– Da? întrebă Deborah, făcînd-o pe nevinovata. Se uită în jos la tocurile ei înalte, care arătau bine în ciuda peripeţiilor prin care trecuseră cu o zi înainte. E vreo problemă cu ăştia?

– Hai să spunem că sînt nepotriviţi, zise Megan. Nu vreau să aluneci pe pardoseală şi să-ţi rupi un picior.

– Nici eu nu-mi doresc asta, spuse Deborah.

– E bine că ne înţelegem, zise Megan.

Aruncă o scurtă privire spre rochia lui Deborah, care lăsa să se vadă mare parte din picioare, dar nu spuse nimic. În schimb se ridică, iar Deborah făcu la fel.

Maureen Jefferson era o tînără afro-americană de douăzeci şi doi de ani, a cărei piele avea culoarea cafelei cu multă frişcă. Avea cîţiva pistrui la rădăcina nasului, părul era tuns scurt, punînd în valoare la maximum o colecţie impresionantă de cercei. Sprîncenele îi erau destul de arcuite, dîndu-i o expresie de uimire continuă.

După ce făcu prezentările, Megan plecă. La început Maureen, nu zise nimic, ci îşi scutură capul în timp ce Megan se îndepărta pe culoarul central. Numai după ce aceasta dispăru în birou ei, Maureen se întoarse către Deborah.

– E o figură, nu?

– E ca o maşină, zise Deborah.

– Cred că ţi-a ţinut prelegerea ei clasică despre curăţenia din laborator.

– Nu sînt sigură, spuse Deborah. N-am prea ascultat ce zicea.

Maureen rîse.

– Cred c-o să ne înţelegem de minune, fata mea. Cum îţi zice, Georgina sau cum?

– Georgina, spuse Deborah.

Întotdeauna cînd folosea numele de împrumut inima îi bătea mai repede.

– Prietenii îmi zic Mare[1], ca la iepe, spuse Maureen.

– Atunci şi eu o să-ţi zic Mare, spuse Deborah. Îţi mulţumesc.

– Hai să trecem la treabă. Am un microscop de disecţie cu două capete montat aici, ca să ne putem uita la acelaşi cîmp. Să iau nişte ovule din incubator.

În timp ce Mare se duse la incubator, Deborah îşi scoase telefonul mobil şi-l porni. Văzu că avea un mesaj, dar în loc să-l asculte, o sună pe Joanna. Aceasta răspunse imediat.

– M-ai sunat? întrebă Deborah.

– Da, dar mesajul nu era decît ca să mă suni tu.

– Cum merge?

– Plictisitor, dar suportabil, spuse Joanna. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să încerc să accesez fişierele donatorilor, dar n-a mers.

– Nu mă surprinde.

– Planul e să iau o pauză de jumătate de oră la unsprezece. Putem să ne întîlnim?

– Unde?

– Hai să zicem la ţîşnitoarea din sala principală, lîngă uşa spre încăperea serverului.

– Am să fiu acolo, zise Deborah.

Închise şi strecură telefonul la loc în geanta de umăr. În timp ce vorbea, aruncase o privire prin laborator. Într-un spaţiu de lucru în care ar fi încăput cincizeci de oameni nu se vedeau decît alţi cinci. Era evident că la Clinica Wingate miza pe o dezvoltare exponenţială.

Mare reveni ducînd o capsulă petri[2] care conţinea o cantitate mică de fluid. Privit cu ochiul liber, fluidul era limpede şi uni-

---

[1] Joc de cuvinte: *mare* = iapă (n.tr.)

[2] Vas circular puţin adînc cu un capac mare, folosit la cultivarea de bacterii sau alte microorganisme (n.tr.)

form, dar, de fapt, era stratificat. Deasupra se afla o peliculă de ulei mineral, iar dedesubt era un strop de fluid de cultură ce conținea vreo șaizeci de ovule.

Mare se așeză de o parte a microscopului cu două capete și-i făcu semn lui Deborah să ia loc pe taburetul aflat de cealaltă parte. Aprinse lumina-sursă și lumina ultravioletă. Apoi amîndouă se aplecară să privească prin oculare.

În următoarea oră Deborah avu parte de o demonstrație de transfer nuclear cu ajutorul unor micropipete. Prima parte presupunea scoaterea nucleelor din ovule. A doua parte presupunea plasarea de celule adulte, mult mai mici, sub învelișul exterior al ovulelor. Procesul cerea destulă finețe, dar Deborah învăța repede și, înainte ca ora respectivă să se termine, făcea totul aproape la fel de bine ca Mare.

– Cu asta am terminat lotul ăsta, zise Mare.

Se îndepărtă de microscop și-și relaxă mușchii încordați ai umerilor.

– Trebuie să recunosc că ai înțeles totul mai repede decît mă așteptam.

– Datorită unui instructor excelent, zise Deborah.

Se întinse și ea. Întrebuințarea cu delicatețe a micropipetelor necesita un control atît de strict încît toți mușchii stăteau încordați.

– Am să-ți aduc o altă capsulă petri pregătită cînd am să duc grupul ăsta pe care l-am făcut celor care se ocupă cu fuziunea, zise Mare. Nu văd de ce să nu faci deja lucrurile de una singură. De obicei durează o zi sau două, dar tu deja te descurci ca un profesionist.

– Cred că ești prea generoasă, spuse Deborah. Dar spune-mi: cu ce fel de ovule lucrăm aici? Sînt de bovine sau de porcine?

Deborah văzuse cîțiva gameți feminini din specii diferite fie în microfotografii, fie pe viu în laboratorul de la Harvard. Știa că arătau uimitor de asemănător cu excepția dimensiunilor, care puteau varia considerabil. După dimensiunea ovulelor cu care lucrase, dedusese că erau de porcine, pentru că i se părea că ovulele de bovine erau mai mari, dar asta era o simplă presupunere.

– Nici una, nici alta, zise Mare. Astea sînt toate ovule umane.

Deşi Mare răspunsese foarte detaşat la întrebarea lui Deborah, informaţia fu ca o lovitură pentru aceasta din urmă. În ultima oră cît lucrase cu celulele, nici măcar nu-i trecuse prin cap că lucra cu ovule umane. Gîndul acesta o făcea să tremure, mai ales că ei i se plătiseră patruzeci şi cinci de mii de dolari pentru un singur ovul!

– Eşti sigură că sînt ovule umane? reuşi Deborah să articuleze.

– Sînt destul de sigură, răspunse Mare. Cel puţin aşa am înţeles.

– Dar, ce facem aici? se bîlbîi Deborah. Ale cui sînt ovulele astea?

– Nu e treaba noastră să aflăm asta, spuse Mare. Asta-i o clinică de fertilizare foarte solicitată. Noi le ajutăm pe cliente să rămînă însărcinate. Ridică din umeri. Sînt ovulele clientelor şi celulele clientelor.

– Dar, efectuînd transferul nuclear, noi clonăm de fapt, zise Deborah. Dacă astea sînt celule umane, clonăm fiinţe umane!

– Teoretic, poate, spuse Mare. Dar asta face parte din protocolul pentru celulele stem embrionare. În clinici particulare precum Wingate, ni se permite să facem cercetări cu celule stem pe materialele suplimentare care nu sînt folosite la tratamentul de fertilizare şi care altfel ar fi distruse. Nu primim finanţări de la guvern, aşa că oricine este împotriva genului ăstuia de activitate nu are motive să simtă că plăteşte pentru asta atunci cînd îşi achită impozitele. Şi ţine minte: ăştia sînt gameţi în plus, iar clientele de la care s-au obţinut gameţii ăştia au fost de acord să fie folosiţi. Şi, cel mai important, celulele fuzionate nu sînt lăsate să devină embrioni adevăraţi. Celulele stem sînt recoltate în stadiul de blastocist, înainte de a se produce diferenţierea celulară.

– Înţeleg, zise Deborah dînd din cap, dar nu era sigură că înţelegea.

Se găsea într-o situaţie pentru care nu era pregătită şi se simţea tulburată.

– Hei, calmează-te! o îndemnă Mare. Nu e mare lucru. Facem asta de cîţiva ani. E-n regulă, crede-mă!

Deborah dădu din cap iar, deşi nu era sigură ce simţea referitor la toate astea.

– Nu eşti una dintre trăsnitele alea religioase, nu? întrebă Marc. Se aplecă în faţă ca s-o privească pe Deborah în ochi.

Deborah scutură din cap. Măcar de asta era sigură.

– Slavă Domnului, făcu Marc. Pentru că cercetarea asta pe celule stem este viitorul medicinii. Dar cred că nu trebuie să-ţi spun eu asta.

Se lăsă să alunece de pe taburet.

– Mă duc să mai aduc nişte ovule, zise ea. Dacă vrei, putem să mai vorbim despre asta cînd mă întorc.

– Bine, spuse Deborah, recunoscătoare că avea la dispoziţie ceva timp de gîndire.

Cu coatele pe masa de lucru din laborator, Deborah îşi legăna capul. Stînd cu ochii închişi, încercă să-şi imagineze cum putea obţine Clinica Wingate atîtea ovule în plus. Estimă că ea şi Marc deja lucraseră cu patru sau cinci duzini, iar ziua de-abia începuse. Ştiind ceea ce ştia despre hiperstimularea ovariană, era ceva extraordinar să le rămînă atîtea ovule pentru cercetare. De obicei nu rezultau decît vreo zece ovule dintr-un ciclu stimulat şi majoritatea acestora erau folosite pentru fertilizarea in vitro.

– A, domnişoara Marks, zise o voce.

În acelaşi timp, cineva o bătu pe umăr. Se uită în sus şi, deşi stătea pe scaun, se trezi ochi în ochi cu doctorul Paul Saunders.

– Mă bucur să te văd, arăţi la fel de încîntătoare ca ieri.

Deborah reuşi să zîmbească.

– Cum ţi se pare munca de laborator?

– Interesantă, zise Deborah.

– Înţeleg că domnişoara Jefferson ţi-a arătat cum merge treaba, spuse Paul. Este cu siguranţă unul dintre cei mai buni tehnicieni ai noştri, aşa că eşti pe mîini aproape la fel de bune ca în cazul în care aş fi avut ocazia de a ajunge aici de dimineaţă la prima oră, aşa cum intenţionasem iniţial.

Deborah dădu din cap. Atîta afectare îi aminti de Spencer şi se trezi întrebîndu-se dacă asta era o trăsătură de caracter universală la specialiştii în fertilizare.

– Presupun, continuă Paul, că nu trebuie să-ţi explic cît de importantă este munca asta pentru clienţii noştri şi pentru viitorul medicinii în general.

– Domnişoara Jefferson mi-a spus că ovulele pe care am realizat transferul nuclear erau ovule umane, zise Deborah. Nu mai e cazul să vă spun că am fost şocată, ştiind cît de rare sînt ovulele umane.

– A spus că e sigură? întrebă Paul.

Faţa palidă i se întunecă.

– Cred că a zis că e „destul de sigură", spuse Deborah.

– Sînt ovule de porc! spuse Paul.

Cu un aer absent, îşi trecu mîna prin păr.

– Am lucrat mult cu porci în ultima perioadă. Ştii care este principalul obiectiv al cercetării noastre în prezent?

– Domnişoara Jefferson spunea că e vorba de celulele stem, zise Deborah.

– Asta e o parte, fu de acord Paul. Categoric este o parte importantă, dar nu neapărat cea mai importantă. Chiar acum principala mea preocupare se referă la modul în care citoplasma ovocitului reprogramează nucleul unei celule adulte. Asta e baza pentru tehnicile actuale de clonare animală. Ştii, felul în care a fost clonată oaia Dolly.

– Ştiu despre Dolly, spuse Deborah.

Se lăsă pe spate. În timp ce vorbea, ardoarea lui Paul creştea, lucru subliniat de culoarea care i se răspîndea în obrajii de obicei palizi. Treptat, îşi apropie faţa de cea a lui Deborah, aşa că ea putea simţi aerul expirat cînd el pronunţa consoanele dure.

– Ne găsim la o răscruce fantastică în biologie, zise Paul, coborînd vocea de parcă dezvăluia un secret comercial. Ai noroc, domnişoară Marks! Ni te-ai alăturat în momentul cel mai emoţionant şi revoluţionar. Sîntem în pragul unor descoperiri uriaşe. Spune-mi, ţi-a explicat Helen Masterson planul de opţiuni privind acţiunile, destinat angajaţilor noştri?

– Nu cred, spuse Deborah.

Acum se înclina pe spate cît de mult îndrăznea să o facă fără a-şi periclita echilibrul pe scaunul de laborator pe care şedea.

– Noi, cei din conducere, vrem ca toată lumea să beneficieze de pe urma viitoarei mine de aur care urmează a fi domeniul ăsta de cercetare, zise Paul. Aşa că oferim opţiuni privind acţiunile tuturor angajaţilor noştri valoroşi, în special celor care iau parte la operaţiunile de laborator. Imediat ce va avea loc şi va fi anunţata prima descoperire, probabil în revista *Nature*, vom fi cotaţi la bursă. Clinica Wingate se va transforma dintr-o societate privată deţinută de o mînă de oameni într-o companie cotată la bursă. Cred că poţi să-ţi dai seama cum va influenţa asta valoarea opţiunilor privind acţiunile.

– Cred că va creşte, se pronunţă Deborah.

Paul era acum atît de aproape încît putea privi direct în adîncimile negre ale pupilelor lui. Îşi dădu seama de ce arătau atît de ciudat ochii lui. Nu numai că irisurile aveau culori uşor diferite, dar unghiul interior al pleoapelor acoperea destul din albul scleroticii ca să-l facă să pară că se uită un pic strîmb.

– Va exploda! zise Paul, pronunţînd separat fiecare cuvînt. Ceea ce va însemna că toţi vor fi milionari, adică toţi cei care au opţiuni privind acţiunile. Prin urmare, este important ca totul să rămînă secret. Paul duse un deget la buze ca să-şi sublinieze spusele. Secretul este de o importanţă crucială. De-asta încurajăm angajaţii, şi mai ales personalul din laborator, să locuiască în incintă şi de-asta descurajăm vorbăria de pomană cu oricine din afara organizaţiei. Asemuim acest efort Proiectului Manhattan, în cadrul căruia a fost creată bomba atomică. Am fost limpede?

Deborah dădu din cap. Paul se retrăsese uşor, deşi încă o ţintuia cu privirea, fără să clipească. Deborah reuşi să se îndrepte în scaun.

– Avem încredere că nu vei vorbi cu nimeni despre ceea ce facem aici, continuă Paul. Este în interesul tău.

Ezită.

– Sînt o persoană în care se poate avea încredere, spuse Deborah cînd îşi dădu seama că el aştepta o reacţie din partea ei.

– Nu vreo ca o altă organizaţie să ne-o ia înainte, continuă Paul. Nu după atîta muncă. Şi sînt mai multe instituţii care lucrează la aceleaşi chestiuni chiar aici, în zona Bostonului.

Deborah dădu din cap. Ştia destule despre industria locală de biotehnologie, mai ales că avea programat un interviu la Genzyme cît de curînd.

– Pot să vă pun o întrebare? întrebă Deborah.

– Cum să nu, spuse Paul.

Acesta îşi puse mîinile în şolduri şi se legănă pe călcîie. Poza adoptată, precum şi claia de păr brunet îi reamintiră lui Deborah de porecla pe care i-o dăduse Helena Masterson: Napoleon.

– Sînt curioasă în legătură cu muncitoarele din Nicaragua. Toate par a fi în acelaşi stadiu al sarcinii. Care e treaba cu ele?

– Hai să zicem pentru moment că ne ajută, zise Paul. Nu este mare lucru şi aş fi bucuros să-ţi explic mai amănunţit altădată.

Paul încetă s-o mai fixeze pe Deborah şi aruncă o privire prin laborator. Liniştit că nimeni nu le dădea atenţie, îşi îndreptă din nou privirea către ea. De data asta ochii lui măsurară rapid picioarele lungi, în ciorapi, şi decolteul adînc, înainte de a reveni asupra feţei. Inspecţia asta sumară nu-i scăpă lui Deborah.

– Mă bucur c-am avut ocazia să stăm un pic de vorbă, zise Paul, coborînd vocea. Îmi place să discut cu cineva despre care simt că are aceeaşi inteligenţă şi cu care am interese comune.

Deborah îşi reprimă un rîs sardonic. Îşi aminti clar acelaşi comentariu idiot despre „interesele comune“ făcut de Spencer şi avu intuiţia că avea să ducă la acelaşi lucru. Nu fu dezamăgită. În următoarea clipă, Paul spuse:

– Mi-aş dori să am ocazia să-ţi descriu toate cercetările pasionante pe care le fac, inclusiv să-ţi vorbesc despre contribuţia femeilor din Nicaragua, dar cel mai bine ar fi între patru ochi. Poate ai vrea să luăm cina diseară. Deşi Wingate este din păcate departe de lume, există un restaurant destul de bun, unde s-ar putea să-ţi placă.

– E vorba cumva de Şopronul? întrebă Deborah sec.

Dacă Paul fu surprins că Deborah ştia numele restaurantului, nu o arătă. În schimb, se lansă într-o descriere elogioasă a mîncării şi a decorului romantic şi a faptului că i-ar plăcea să împartă toate astea cu Deborah. Apoi continuă, sugerînd că după cină ar putea să meargă la el acasă, unde i-ar arăta protocoalele pentru unele dintre experimentele epocale majore care datorită lui erau în prezent în plină desfăşurare la Wingate.

Deborah îşi reţinu încă un hohot de rîs. Faptul că fusese invitată acasă la Paul ca să vadă protocoale de cercetare suna ca o variaţie a stratagemei „vino să-mi vezi stampele japoneze". Deborah nu avea nici un interes să iasă cu cretinul ăla, în ciuda curiozităţii ei puternice privind cercetările de la Clinica Wingate. Îi refuză invitaţia folosind-o pe Joanna ca scuză, aşa cum făcuse şi cu Spencer cu o zi înainte. Spre surprinderea sa, reacţia lui Paul fu aproape identică cu a lui Spencer, sugerînd acelaşi lucru – cum se putea simţi bine Joanna în timp ce ei luau cina. Deborah se întreba acum dacă nu cumva megalomania era o cerinţă ca să fii specialist în fertilizare sau dacă slujba în sine o suscita. Refuză din nou, energic.

– Atunci poate mai tîrziu, în cursul săptămînii? insistă Paul. Sau chiar în weekend. Aş putea veni la Boston.

Întoarcerea lui Mare o salvă pe Deborah de disperarea tot mai accentuată a lui Paul. Aduse o capsulă petri la masa de laborator şi o puse pe platina microscopului înainte de a observa cu deferenţă prezenţa doctorului Saunders.

– Cum se descurcă noua noastră angajată? întrebă Paul, revenind cu o agilitate surprinzătoare la modul lui obişnuit, condescendent, de a se purta.

– Se descurcă minunat, zise Mare. Are talent. Din punctul meu de vedere, e gata să lucreze singură.

– Astea sînt veşti bune, spuse Paul.

O întrebă apoi pe Mare dacă puteau schimba două vorbe în particular. Mare fu de acord şi se retraseră amîndoi la o distanţă de cîteva mese ca să nu-i poată auzi Deborah.

Deborah se prefăcu interesată de noua capsulă petri, dar trăgea cu coada ochiului la Paul şi Mare. Se vedea că el era agitat după felul în care gesticula energic.

Monologul dură mai puţin de un minut, după care se întoarseră la Deborah.

– Vorbim mai tîrziu, domnişoară Marks, spuse Paul înţepat înainte de a pleca. Ţine-o tot aşa!

– Să te ajut la început cu grupul ăsta nou, zise Mare, aşezîndu-se în faţa lui Deborah.

Deborah privi prin microscop, iar pentru următoarele cîteva minute tinerele lucrară împreună grupînd ovocitele pentru ca Deborah să înceapă să extragă ADN-ul. La primul grup începuseră prin a da toate ovulele de o parte. Mai devreme, Mare îi explicase că făcea asta ca să nu-i scape nici un ovul. Cînd termină, Mare se îndreptă de spate.

– Poftim, spuse ea, rostind primele cuvinte de cînd plecase Paul. Noroc! Dacă ai întrebări, strigă-mă. Am să fiu la masa alăturată şi am să lucrez la un alt lot.

Deborah nu putu să nu observe răceala care se strecurase în modul în care se purta Mare cu ea. În timp ce tehniciana se ridica să plece, Deborah îşi drese vocea:

– Scuză-mă, nu ştiu cum să spun asta...

– Atunci poate e mai bine să nu spui nimic, zise Mare. Trebuie să mă apuc de treabă.

Porni spre masa de laborator alăturată.

– Am făcut ceva care te-a pus într-o situaţie neplăcută? strigă Deborah după ea. Dacă am făcut-o, îmi pare rău.

Mare se întoarse. Faţa i se mai îmblînzi puţin.

– Nu e vina ta. Pur şi simplu m-am înşelat.

– În legătură cu ce?

– Cu ovulele astea, spuse Mare. Sînt ovocite de porcine.

– A, da, spuse Deborah. Doctorul Saunders mi-a zis deja.

– Bun! Trebuie să trec şi eu la lucru.

Marc arătă spre celălalt microscop pe care-l pregătise mai devreme. Zîmbi slab, apoi se îndepărtă.

Deborah o privi cîteva clipe în timp ce se instala, pregătindu-se de lucru. Apoi își aplecă fața către ocularele propriului microscop. Privi cîmpul, care în stînga era arhiplin cu cercuri mici, granulare, conținînd fiecare cîte o masă fluorescentă de ADN, dar pe moment mintea nu-i stătea la sarcina pe care o avea. Se gîndea în schimb la specia căreia îi aparțineau ovulele. În ciuda declarațiilor lui Paul și Marc care afirmau contrariul, Deborah credea că are sub ochi un grup de ovocite umane.

Într-o jumătate de oră, Deborah enucleease mai mult de jumătate din ovulele de sub obiectivul microscopului. Avînd nevoie de cîteva clipe de repaus din cauza concentrării necesare în timp ce lucra, se înclină pe spate și se frecă tare la ochi. Cînd îi deschise, tresări. Fiind atît de concentrată, nu auzise pe nimeni apropiindu-se și fu surprinsă să se trezească uitîndu-se la fața pocăită a lui Spencer Wingate. În spate, o putea vedea pe Marc, care și ea își ridicase privirea, iar pe fața ei se citea aceeași surprindere.

– Bună dimineața, domnișoară Marks, zise Spencer.

Vocea sa era mai aspră decît cu o zi înainte. Purta un halat alb, lung, impozant, de medic, o cămașă albă curată și o cravată discretă de mătase. Singurul semn exterior lăsat de ebrietatea din noaptea trecută erau ochii roșii.

– Pot să vorbesc cu tine o clipă? întrebă Spencer.

– Sigur, spuse Deborah cu o ușoară neliniște.

Prima ei grijă fu că venise să o întrebe de cardul lui albastru, dar respinse imediat ideea ca fiind improbabilă. Se dădu jos de pe scaun, presupunînd că Spencer voia să stea de vorbă mai deoparte. O privire scurtă în direcția lui Marc îi arătă că fata îi privea cu multă atenție.

Spencer arătă spre una dintre ferestre, iar Deborah se îndreptă către ea. Spencer o urmă.

– Vreau să-mi cer scuze pentru noaptea trecută, zise el. Sper că n-am fost prea plictisitor. Mă tem că nu-mi amintesc prea multe după ce am ajuns acasă.

– Cu siguranţă n-ai fost plictisitor, spuse Deborah cu un rîs forţat, încercînd să ia lucrurile cît mai uşor. Ai fost foarte amuzant.

– Nu sînt sigur că ăsta e un compliment, spuse Spencer. Desigur, din punctul meu de vedere, cel mai rău e că am pierdut ocazia.

– Nu sînt sigură că înţeleg.

– Ştii, spuse Spencer coborînd şi mai mult vocea, cu tine şi cu colega ta de apartament, Penelope.

Îi făcu sugestiv cu ochiul.

– A, da! zise Deborah, dîndu-şi seama că se referea la fantezia ridicolă despre aşteptatul *ménage à trois*.

Imediat se simţi la fel de dezgustată de Spencer cum fusese mai devreme de Paul, dar îşi ţinu gura. În schimb, spuse:

– O cheamă Prudence.

– Sigur, zise Spencer, dîndu-şi cu palma peste frunte. Nu ştiu de ce îmi e atît de greu să-i reţin numele.

– Nici eu nu ştiu, spuse Deborah. Dar îţi mulţumesc pentru scuzele pentru noaptea trecută, chiar dacă nu erau necesare. Acum ar fi mai bine să mă întorc la lucru.

Deborah făcu un pas înapoi către locul ei, dar Spencer trecu în faţa ei, blocîndu-i drumul.

– Mă gîndeam c-am putea încerca din nou mîine, spuse. Promit s-o iau mai uşor cu vinul. Ce zici?

Deborah se uită în ochii lui albaştri. Căută un răspuns adecvat, care era greu de găsit din cauza lipsei de respect pe care ajunsese s-o aibă faţă de el. Gîndindu-se la neînţelegerile dintre Spencer şi Paul la care fusese martoră cu o zi în urmă, îi veni brusc să-i spună că tocmai fusese invitată la o întîlnire de către rivalul său aparent, ca să toarne gaz pe foc. În situaţia în care se aflau, se gîndi c-ar fi cel mai umilitor lucru pe care putea să i-l spună. Dar se abţinu. Avînd în vedere ceea ce ea şi Joanna încercau să facă, nu era prea înţelept să-şi facă un duşman din fondatorul clinicii.

– N-are rost să mergem cu două maşini, adăugă Spencer cînd Deborah ezită să răspundă. Ne-am putea întîlni toţi trei în parcare pe la cinci şi un sfert.

– Nu diseară, Spencer, zise Deborah cu o voce pe care şi-o făcu intenţionat cît putu de dulce.

– Atunci mîine? sugeră Spencer.

– Lasă-mă să te caut eu, spuse Deborah. Eu şi Joanna... adica Prudence trebuie să ne odihnim, ca să ne recăpătăm puterile.

Deborah simţi cum o ia cu călduri şi ştiu că roşise. Nu încurcase numele decît o singură dată, dar era cu atît mai rău că o făcuse în faţa fondatorului clinicii.

– Poate la sfîrşitul săptămînii, sugeră Spencer, aparent fără să-şi dea seama de gafa lui Deborah. Ce crezi?

– E foarte posibil, adăugă repede Deborah, încercînd să pară entuziasmată. Ne convine mult mai mult să ne facem de cap într-o noapte dacă a doua zi nu trebuie să ne trezim dis-de-dimineaţă.

– Sînt perfect de acord, spuse Spencer. Aşa am putea dormi cu toţii pînă tîrziu.

– E o idee minunată, căzu de acord Deborah.

– Numărul meu direct este opt opt opt, spuse Spencer, făcîndu-i din nou lasciv cu ochiul. Aştept telefonul tău.

– Ţinem legătura, răspunse Deborah, deşi nu avea nici o intenţie să o facă.

Spencer ieşi din laborator. Deborah îl urmări cu privirea pînă cînd dispăru, apoi îşi îndreptă atenţia către Mare, observînd că tehniciana încă se mai holba la ea. Deborah ridică din umeri ca şi cum ar fi vrut să spună că nu poate răspunde pentru comportamentul celor din conducere. Aşezîndu-se din nou pe scaun, se uită la ceas. Slavă Domnului că nu mai era mult pînă cînd trebuia să se întîlnească cu Joanna şi apoi puteau să treacă la treaba pentru care se aflau aici.

Doisprezece

10 MAI 2001

ORA 10.55

Ora unsprezece se apropia, iar Joanna căpătase deja mult mai mult respect pentru persoanele care fac o muncă de birou. Deşi era adevărat că muncise din greu ca să facă cît mai multă treabă, introducerea de date era mai obositoare decît îşi închipuise. Trebuia să fii extrem de concentrat ca să nu faci nici o greşeală şi era greu de imaginat că putea cineva să facă asta zi de zi, tot anul.

Cu exact cinci minute înainte de unsprezece, Joanna se ridică şi se întinse. Îi zîmbi colegei din cubiculumul de la biroul învecinat pe latura sudică, care se ridicase cînd auzise că scaunul Joannei fusese împins înapoi. Femeia se dovedise a fi destul de băgăcioasă şi ţinuse cu tot dinadinsul să treacă pe la Joanna din cînd în cînd pe tot parcursul dimineţii. Numele ei – Gale Overlook[1] – i se păru Joannei nimerit.

Joanna se gîndise mult la planul ei; ştia ce va face mai întîi. Apropiindu-se momentul întîlnirii stabilite cu Deborah, Joanna îşi luă geanta, în care se afla programul de spargere a parolelor, celularul şi cardul albastru de acces al lui Wingate. O luă pe culoarul dintre cubiculumuri. Se îndreptă către spaţiul de lucru al administratorului

[1] Joc de cuvinte în lb. engleză, în original: *overlook* înseamnă şi „a privi de sus, a examina, a supraveghea". (n.tr.)

de rețea. Spera să-l găsească la birou, dintr-un motiv simplu: dacă era acolo, n-avea cum să fie în încăperea serverului.

Mai devreme, în timpul unui ușor atac de panică stîrnit de gîndul că putea fi prinsă în încăperea serverului, Joannei îi trecuse prin minte că probabil singura persoană care se ducea vreodată acolo era Randy Porter. Prin urmare, dacă el era la cubiculumul său, nu prea avea de ce se teme.

Simți un val de ușurare cînd trecu prin dreptul biroului lui. Randy se afla în fața calculatorului. Luînd-o la stînga, Joanna se îndreptă spre coridorul principal. Deborah era acolo, în locul stabilit pentru întîlnire. La vreo șapte metri în spatele ei se găsea ușa de la holul care ducea la încăperea serverului, cu plăcuța pe care scria: „ACCESUL INTERZIS".

– Sper că ai avut o dimineață la fel de interesantă ca mine, zise Deborah cînd Joanna ajunse lîngă ea și bău o gură de apă de la țîșnitoare.

– Pentru mine a fost la fel de interesantă ca și cum m-aș fi uitat cum crește iarba, spuse Joanna. Se uită pe hol ca să se asigure că nimeni nu le dădea atenție. Nu s-a întîmplat nimic, dar nici n-aș fi vrut să se întîmple ceva.

– Am fost invitate la cină la Șopronul încă o dată, zise Deborah mîndră.

– Cine te-a invitat de data asta?

– Spencer Wingate, și ne-a invitat pe amîndouă, nu numai pe mine.

– L-ai văzut în persoană?

– Sigur că da. A trecut pe la laborator ca să ne ceară scuze că a adormit noaptea trecută și apoi a pledat în favoarea unei „reluări". I-am zis că sînt ocupată, dar că tu ești disponibilă.

– Ce amuzant! spuse Joanna. Cum arăta?

– Nu prea rău, avînd în vedere situația, zise Deborah. Nu cred că-și amintește prea multe.

– E de înțeles, spuse Joanna. Sper că n-a venit vorba deloc de cardul albastru în conversația voastră.

– Nici un cuvînt.

– Cine altcineva s-a mai dat la tine?

– A doua invitaţie am primit-o de la Paul Saunders! Poţi să-ţi imaginezi cum ar fi o întîlnire cu el?

– Numai într-un acces de scîrbă la adresa propriei persoane, spuse Joanna. Dar nu cred că am fost inclusă şi în invitaţia asta – nu după cum se uita la tine ieri în biroul lui.

Deborah nu negă. Aruncă o privire rapidă pe coridor ca să se asigure că nu le dădea nimeni atenţie.

– Hai să ne vedem de treabă, zise, vorbind mai încet. Ai vreun plan anume pentru incursiunea noastră în încăperea serverului?

– Am, răspunse Joanna.

Coborî vocea şi-i spuse lui Deborah la ce se gîndise în legătură cu Randy Porter.

– Grozavă idee, zise Deborah. Să-ţi spun drept, îmi făceam griji cum am să stau de pază. Fără o ieşire prin spate din încăperea serverului, chiar dacă îţi dau de veste că vine cineva, n-ai avea cum să ieşi.

– Întocmai, spuse Joanna. Acum tot ce ai de făcut e să mă anunţi dacă Randy Porter îşi părăseşte cubiculumul. În momentul în care o face, apasă butonul de apel de pe celular. Dacă telefonul meu sună, am să ies imediat din încăperea serverului.

– Mi se pare bun planul, spuse Deborah. Încercăm acum?

– Aşa zic. Dacă nu merge, indiferent din ce motiv, putem încerca din nou la prînz. Dacă nici atunci nu reuşim, o să avem o altă şansă după-amiază. Altfel va trebui să venim şi mîine.

– Hai să gîndim pozitiv, spuse Deborah. Formă numărul Joannei pe telefonul său mobil. N-am de gînd să mai port rochia asta încă o zi!

– Am verificat unde e Randy Porter chiar înainte de a veni încoace, spuse Joanna. Era în cubiculumul său. Cred că era pe internet, iar asta probabil o să-l ţină ocupat.

– Ai tot ce-ţi trebuie?

Joanna îi arătă geanta.

– Am programul, instrucţiunile lui David şi cardul albastru de acces al lui Wingate. Să sperăm că o să meargă cardul sau ne întoarcem de unde-am plecat.

– Trebuie să meargă, zise Deborah. Mă duc chiar acum la Departamentul administrativ, iar tu rămîi aici. Dacă Randy Porter e încă la birou, te apelez şi las telefonul să sune de două ori. Ăsta e semnalul că ai undă verde şi poţi să mergi să-ţi faci treaba.

Tinerele îşi strînseră mîinile un moment. Apoi Deborah o porni repede pe coridor. Cînd ajunse la intrarea în zona administrativă, se opri şi privi înapoi. Joanna era tot lîngă ţîşnitoare, sprijinindu-se de perete, cu braţele încrucişate. Îi făcu cu mîna, iar Deborah îi răspunse în acelaşi fel.

Deborah nu-şi amintea exact unde se afla biroul lui Randy Porter în labirintul din fosta secţie de spital. După ce cercetă rapid zona în care credea că trebuie să fie şi nu-l văzu, începu o căutare mai sistematică. În cele din urmă îl găsi, şi fu mulţumită să vadă că Randy încă mai stătea în faţa monitorului. Deborah nu se uită prea insistent, dar avu impresia că juca un joc pe calculator.

Deborah scoase celularul din geantă. Apăsă pe tasta de apelare şi aşteptă ca telefonul să sune de două ori, după care apăsă pe tasta de încheiere a apelului. Puse telefonul la loc în geantă.

Stînd cu un ochi pe biroul lui Randy Porter, se îndreptă spre coridorul principal. Nu exista nici un loc perfect unde putea să stea fără să atragă atenţia, aşa că trebuia să se plimbe.

Joanna comută celularul de pe sonerie pe vibraţii imediat după ce primi semnalul lui Deborah. Zgomotul o făcu să tresară chiar dacă se aşteptase la el. Era limpede că avea nervii încordaţi.

După ce aruncă pe furiş o ultimă privire în lungul coridorului ca să se asigure că nu se uita nimeni, intră cît de repede putu în holul mic prin uşa pe care scria „ACCESUL INTERZIS“. În timp ce uşa se închidea în spatele ei, îşi dădu seama că respira greu, de parcă ar fi alergat o sută de metri. Pulsul i se accelerase. Se simţea un pic ameţită. Dintr-odată, faptul că se simţea un intrus o paraliză. Joanna descoperi prea tîrziu că nu era făcută pentru sarcini de genul intrării

prin efracţie în încăperea serverului; să facă asta era mult mai solicitant din punct de vedere psihologic decît să o plănuiască.

Cu spatele lipit de uşa care dădea în coridorul principal, Joanna respiră adînc de cîteva ori. După ce îşi controlă respiraţia şi rosti pentru sine un scurt monolog încurajator, reuşi să se calmeze suficient ca să poată continua. O luă înainte timid, la început încet, dar căpătînd treptat curaj. Ajunse la uşa de la încăperea serverului. După ce aruncă o ultimă privire spre uşa de la capătul holului, scoase din geantă cardul albastru de acces al lui Wingate. Îl trecu repede prin dispozitivul de citire. Declicul mecanic care se auzi îi risipi orice îngrijorare că nu o să funcţioneze cardul. Deschise uşa. În secunda următoare era înăuntru, grăbindu-se să ajungă la consola serverului.

Ceea ce îi plăcea cel mai mult lui Randy Porter în legătură cu calculatoarele erau jocurile. Putea să le joace toată ziua şi să aibă poftă de mai mult cînd ajungea noaptea acasă. Era ca o dependenţă. Uneori nu se culca pînă la ora trei sau patru noaptea, pentru că pe internet se găsea întotdeauna cineva care să fie treaz şi să aibă chef să se joace. Chiar şi la astfel de ore îi părea rău să renunţe şi nu o făcea decît pentru că ştia că a doua zi la lucru o să fie mort de oboseală.

Slujba sa de la Clinica Wingate era nemaipomenită, pentru că putea să-şi ofere această plăcere în timpul orelor de program. Nu fusese aşa la început, cînd fusese angajat imediat ce terminase studiile la Universitatea din Massachusetts. Atunci trebuise să petreacă multe ore ca să conecteze la internet reţeaua locală de la Wingate. Şi după aceea i se ceruse să asigure cel mai bun sistem de securitate disponibil. Asta necesitase muncă suplimentară şi chiar consultări cu persoane din afara clinicii. Şi la urmă trebuise să creeze o pagină de internet: asta îi luase cîteva luni, întîi să o realizeze şi apoi să o modifice pînă cînd toată lumea fu mulţumită. Dar acum totul mergea ca pe roate, ceea ce însemna că nu avea mare lucru de făcut în afară de a fi disponibil ca să rezolve problemele tehnice ocazionale ce ţineau de operarea sau de echipamentele

calculatoarelor. Chiar şi problemele astea apăreau de obicei pentru că indivizii respectivi erau atît de *prostănaci* încît nu-şi dădeau seama că făceau ceva incredibil de stupid. Desigur, Randy nu le spunea una ca asta. Era întotdeauna politicos şi pretindea că era vina calculatorului.

O zi obişnuită începea pentru Randy la tastatură. Cu ajutorul directorului activ Windows 2000, verifica situaţia, pentru a se asigura că toate sistemele funcţionau normal şi că toate terminalele erau logate. Asta-i lua în general cam un sfert de oră.

După o pauză de cafea se întorcea la biroul său pentru porţia de jocuri de dimineaţă. Ca să nu fie prins de Christine Parham, şefa de birou, se muta frecvent de la o staţie de lucru neutilizată la alta. Asta-l făcea uneori greu de găsit, dar nu-i cauza niciodată probleme, deoarece toată lumea credea că era pe undeva reparînd calculatorul cuiva.

Pe 10 mai, la ora 11.11, Randy era prins într-o luptă pe viaţă şi pe moarte cu un adversar alunecos, talentat, cu numele de SCREAMER. Jocul, *Unreal Tournament*, era preferatul lui Randy din acea perioadă. Iar în acel moment, era prins într-un impas tensionat, care urma să se rezolve curînd fie prin uciderea sa, fie prin cea a lui SCREAMER. Palmele lui Randy erau umede de teamă, dar merse înainte, pe deplin convins că experienţa şi abilităţile sale îl vor ajuta să învingă.

Se auzi un bip brusc şi neaşteptat. Randy reacţionă sărind de pe scaunul ergonomic. În colţul din dreapta jos al ecranului apăruse o mică fereastră, în care cuvintele: „INTRARE NEAUTORIZATĂ ÎN CAMERA SERVERULUI" clipeau insistent. Înainte ca Randy să apuce să reacţioneze la acest anunţ, auzi un răpăit fatidic de gloanţe, care-i atrase atenţia înapoi la fereastra principală. Spre necazul lui, ceea ce vedea era un tavan virtual. O secundă mai tîrziu apăru faţa adversarului, care se uita în jos la el cu un zîmbet triumfător. Creierul lui Randy calculă mai repede decît un procesor Pentium 4 că fusese omorît.

– Ce porcărie! mormăi Randy.

Era prima dată cînd fusese omorît de mai bine de o săptămînă şi era o mare dezamăgire. Iritat, se uită din nou la fereastra care clipea, din vina căreia îi fusese distrasă atenţia într-o situaţie mai mult decît critică. Cineva deschisese uşa de la încăperea serverului. Lui Randy nu-i plăcea ca altcineva să intre în încăperea serverului şi să-şi facă de cap pe acolo. O considera domeniul lui. Nu era nici un motiv ca altcineva să se afle acolo, decît dacă veneau cei de la IBM care efectuau operaţiunile de service la echipament şi, dacă se întîmpla asta, era responsabilitatea lui să fie acolo cu ei.

Randy ieşi din *Unreal Tournament* şi împinse joystick-ul în spatele monitorului, ca să fie mai puţin vizibil. Apoi se ridică. Urma să vadă cine naiba era în încăperea serverului. Oricine ar fi fost, era responsabil pentru uciderea lui.

Cînd telefonul porni să vibreze, Joannei îi sări inima din piept. Se luptase cu panica din clipa în care trecuse de uşa încăperii serverului. Se simţea neîndemînatică la tastatură. Îi lua mai mult să realizeze lucruri simple, ceea ce o făcea să intre în panică şi mai tare – şi să se descurce şi mai prost cu tastele.

Presupunînd că apelul era de la Deborah, Joanna ştia că are la dispoziţie numai cîteva secunde ca să iasă din încăperea serverului înainte ca Randy Porter să apară. La fel de neîndemînatică, începu să iasă din sistem. Tot ce avea de făcut era să revoce ferestrele pe care le deschisese pe ecran, dar părea să-i ia o eternitate, pentru că acţiona mouse-ul cu mişcări sacadate. În cele din urmă dispăru şi ultima fereastră, lăsînd ecranul gol. Repede, Joanna băgă în geantă programele de spargere a parolelor; nu reuşise încă să introducă CD-ul în unitate. Telefonul se declanşase numai la cîteva minute după ce se aşezase la consola din încăperea serverului şi ea nu parcursese decît etapele iniţiale care urmau să-i creeze o cale de acces.

Îşi înhăţă disperată geanta de pe birou şi se năpusti spre uşa de la încăperea serverului. Dar în secunda în care o deschise, auzi cum se deschide şi uşa de la hol. Cuprinsă complet de panică, Joanna dădu drumul uşii şi făcu un pas înapoi. Se simţea disperată şi prinsă în capcană. Neavînd de ales, se repezi înapoi în jurul

unităţilor electronice dispuse pe verticală, fiecare de dimensiunile unui fişet cu patru sertare, nu foarte adînc. Chircindu-se cît putu în spatele celei mai îndepărtate unităţi, încercă să se facă mică. Nu era o ascunzătoare prea bună, dar nu avea altă opţiune.

Inima îi bătea atît de puternic, încît era sigură că, oricine era cel care se apropia, va putea să o audă. Îi bubuia în urechi. Simţea cum îi transpiră pumnii strînşi, pe care şi-i ţinea apăsaţi pe sîni. Încercă să se pregătească pentru clipa în care urma să fie descoperită, gîndindu-se ce va spune. Problema era că nu putea spune absolut nimic.

Din momentul în care Randy îşi părăsise cubiculumul îndreptîndu-se spre încăperea serverului, îşi descărcase în tăcere mînia. Era supărat mai mult că fusese întrerupt şi că fusese omorît din cauza asta decît pentru că intrase cineva în încăperea serverului de care el avea grijă. Pînă cînd ajunse la locul faptei, se gîndea mai mult la cum o să se întoarcă la *Unreal Tournament* şi o să-l provoace pe SCREAMER la o nouă luptă decît la cum o să se răstească la persoana care-i încălcase teritoriul.

– Ce naiba? întrebă Randy cînd ajunse la uşa deschisă a încăperii serverului şi în camera goală.

Privi în urmă la uşa exterioară ce dădea în coridor, pe care o lăsase întredeschisă, întrebîndu-se cum ieşise cel care fusese în încăperea serverului. Apoi privirea lui traversă a doua oară camera serverului. Totul era în ordine. Se uită la consola serverului. Şi aceasta era aşa cum o lăsase, cu monitorul afişînd screen saver-ul. Apucă bine uşa şi o împinse înainte şi înapoi. Îi trecuse brusc prin cap posibilitatea că atunci cînd fusese ultima oară în încăperea serverului nu închisese complet uşa, iar aceasta se deschisese pur şi simplu.

Ridicînd din umeri, Randy trase uşa după el. Auzi declicul liniştitor scos de uşa care se închidea şi apoi încercă să o deschidă din nou, împingînd-o. Uşa rămase bine închisă. Înălţînd încă o dată din umeri, se întoarse şi, cu intenţia de a se întoarce la biroul său şi la SCREAMER, se grăbi să iasă în hol.

– Gata, ai scăpat! repetă Deborah cu o voce liniştitoare.

O ţinea pe Joanna de umeri, încercînd să o calmeze. Joanna era scuturată din cînd în cînd de cîte un hohot de plîns. Erau în laborator, în picioare, lîngă fereastra unde Deborah stătuse de vorbă cu Spencer mai devreme în dimineaţa aceea. Mare le văzuse intrînd, dar se părea că văzuse supărarea Joannei şi, respectîndu-le intimitatea, nu se apropiase.

Deborah o sunase pe Joanna în clipa în care văzuse capul lui Randy apărînd deasupra peretelui despărţitor al cubiculumului, chiar înainte ca el să ţîşnească afară. Deborah trebuise să dea telefon din fugă, deoarece Randy se mişca repede. Cele mai negre temeri i se împliniră cînd îl văzu pe Randy îndreptîndu-se direct spre coridorul principal şi luînd-o în direcţia încăperii serverului. Cealaltă problemă era că nu o văzuse pe Joanna, iar intuiţia îi spuse că aceasta nu avusese destul timp ca să iasă.

Cînd Randy se dusese ţintă la uşa exterioară de la încăperea serverului şi intrase imediat, orice speranţă cît de mică nutrită de Deborah că el se ducea oriunde în altă parte fusese spulberată. Ajungînd şi ea la uşă, nu ştiuse ce să facă. Incapabilă să se hotărască, nu făcuse nimic.

Trecuseră cîteva minute de coşmar. Deborah se întrebase dacă să intre şi să încerce să îndrepte situaţia, oricare ar fi fost ea. Chiar îi trecuse prin minte să dea buzna acolo, s-o înşface pe Joanna şi să fugă la maşină. Apoi, spre marea ei surpriză, Randy Porter reapăruse, singur şi vizibil mai calm decît cînd intrase.

Deborah se aplecase repede şi sorbise o înghiţitură din ţîşnitoare ca să nu dea impresia că pierdea vremea pe acolo. Randy trecuse pe lîngă ea, iar Deborah simţise că îşi încetinise paşii. Dar nu se oprise. Cînd se îndreptase de spate, Randy se îndepărtase. O luase pe coridor în direcţia din care venise ceva mai devreme, dar cu trunchiul răsucit ca să n-o piardă din ochi pe Joanna. Cînd li se întîlniseră privirile, îi făcu semn că arăta trăsnet. Deborah roşise, dîndu-şi seama că o porţiune destul de mare din posteriorul ei

fusese probabil expusă atunci cînd se aplecase peste țîșnitoarea relativ joasă.

– Nu sînt făcută pentru asta! zise Joanna furioasă, ca reacție la încercările lui Deborah de a o calma, deși nu era prea clar pe cine era furioasă.

Strînse din buze, dar acestea îi tremurară ca și cum urma să izbucnească din nou în plîns.

– Vorbesc serios!

Deborah făcu semn să vorbească mai încet.

– Nu sînt făcută pentru asta! repetă Joanna, coborîndu-și vocea. Am cedat acolo, am fost jalnică.

– Dă-mi voie să fiu de altă părere, spuse Deborah. Indiferent ce-ai făcut, a mers. Nu te-a văzut. Relaxează-te! Ești prea aspră cu tine însăți.

– Chiar crezi că e așa?

Joanna trase aer în piept de cîteva ori.

– Absolut, spuse Deborah. Oricine altcineva, inclusiv eu, ar fi dat-o în bară. Dar tu te-ai descurcat cumva, iar acum sîntem aici, gata să mai încercăm o dată.

– Dar nu mă mai întorc acolo, zise Joanna. Poți să uiți de asta.

– Chiar ești gata să renunți după toate eforturile pe care le-am făcut?

– E rîndul tău, spuse Joanna. Du-te tu în încăperea serverului. Eu am să stau de șase.

– Dacă aș putea, aș face-o, zise Deborah. Problema e că eu nu mă pricep la calculatoare așa ca tine. Și poți să-mi spui ce trebuie să fac pînă cînd ai să rămîi fără suflu, iar eu îți garantez c-am s-o dau în bară.

Joanna se uită la Deborah ca și cum ar fi fost supărată pe ea.

– Îmi pare rău că nu sînt un as în calculatoare, spuse Deborah. Dar cred că n-ar trebui să renunțăm. Amîndouă vrem să aflăm ce s-a întîmplat cu ovulele noastre, iar eu am acum un nou interes.

– Presupun c-ai să mă faci să te întreb despre ce este vorba, bombăni Joanna.

Deborah aruncă o privire spre Mare, ca să se asigure că nu încerca să le asculte conversaţia. Apoi coborî vocea şi-i explică Joannei episodul cu ovulele umane *versus* ovulele porcine, care avusese loc în dimineaţa aceea. Joanna fu imediat intrigată, în ciuda supărării.

– E ciudat, exclamă ea.

Expresia lui Deborah sugera că „ciudat“ nu i se părea un cuvînt suficient de grăitor.

– Mai curînd incredibil, zise ea. Gîndeşte-te! Au cheltuit nouăzeci de mii de dolari pe o jumătate de duzină de ovule de la noi, iar apoi îmi pun la dispoziţie cîteva sute cu care să mă joc azi. Nu de alta, dar sînt o amatoare la capitolul transferului nuclear. Asta e mai mult decît ciudat.

– Ai dreptate, e incredibil, spuse Joanna.

– Aşa că avem şi mai multe motive să ne creăm o cale de acces la fişierele lor computerizate, zise Deborah. Vreau să aflu ce fel de cercetări fac şi cum obţin toate ovulele astea.

Joanna clătină din cap.

– O fi o motivaţie bună, dar îţi spun: nu cred că am să mă pot convinge singură să intru din nou acolo.

– Dar stăm mai bine decît înainte, zise Deborah.

– Nu văd cum, spuse Joanna.

– Din cîte îmi dau seama, domnul Randy Porter a sărit de pe scaun în aceeaşi clipă în care tu ai deschis uşa de la încăperea serverului. Asta ne arată că a instalat nişte echipamente acolo care-i dau de ştire pe monitor. Este evident. Sincronizarea asta nu se poate să fie o coincidenţă.

– Cred că asta este o presupunere rezonabilă, fu de acord Joanna. Dar cu ce ne ajută?

– Pur şi simplu pentru că asta înseamnă că trebuie să nu ne mulţumim să-l supraveghem cum stă în biroul lui, zise Deborah. Trebuie să-l ademenim afară şi să-l ţinem ocupat.

Joanna dădu din cap, gîndindu-se la ceea ce spunea Deborah.

– Să înţeleg că ai un plan despre cum să faci asta?

– Bineînţeles, zise Deborah cu un zîmbet şiret. Cînd a trecut pe lîngă mine cu cîteva minute în urmă pe hol, în timp ce eu eram aplecată peste ţîşnitoare, şi-a sucit gîtul tot uitîndu-se după mine. Judecînd după reacţia asta, aş fi foarte surprinsă dacă n-aş putea să-l încolţesc în sala de mese la prînz ca să stăm de vorbă. Cred că am să reuşesc să-i menţin interesul. Apoi, după ce termini în încăperea serverului, poţi să-mi dai un apel pe celular ca să mă salvezi.

Joanna dădu din nou din cap, dar nu era complet de acord – nu atît de repede.

– Uite cum o să facem, zise Deborah, simţind îndoiala rămasă în mintea Joannei. Mergi înapoi la Departamentul administrativ şi asigură-te că Randy Porter este la biroul lui. Apoi du-te la al tău. Nu mă interesează dacă lucrezi sau nu, asta nu contează. Ceea ce contează e ca tu să-l vezi pe Randy Porter cînd pleacă pentru a lua masa de prînz. În momentul în care o face, mă suni. Aşa poate reuşesc să-l interceptez în drum spre sala de mese, ceea ce ar fi mai uşor decît dacă ajung acolo cînd el e deja aşezat la masă. Imediat ce încep să vorbesc cu el şi văd că merge, te sun. Atunci tu te strecori înapoi în încăperea serverului şi faci ceea ce ai de făcut. Cu cît mă gîndesc mai mult, cu atît sînt mai convinsă că e mult mai bine să o facem în timpul pauzei de prînz. E mult mai înţelept aşa. Cînd ai terminat, vii direct în sala de mese. Mă poţi salva şi poţi lua şi prînzul în acelaşi timp.

– Faci să pară atît de uşor, spuse Joanna.

– Chiar cred că va fi uşor, zise Deborah. Ce zici?

– Presupun că e un plan rezonabil. Dar dacă începi o conversaţie, iar el îi pune capăt? Mă anunţi?

– Normal, te-aş suna imediat, spuse Deborah. Şi ţine minte! Dacă el e în sala de mese, o să ai timp destul să ieşi. Nu e la fel ca atunci cînd era la birou.

Joanna dădu din cap de cîteva ori.

– Acum ai mai mult curaj să te duci din nou acolo?

– Cred că da, spuse Joanna.

– Bun! exclamă Deborah. Acum, hai să începem! Dacă din întîmplare domnul Randy Porter nu e la biroul lui cînd ajungi acolo, mai bine mă suni. Va trebui să modificăm planul dacă nu-l putem găsi.

– În regulă! fu de acord Joanna, încercînd să-şi adune curajul.

Strînse scurt mîna lui Deborah şi apoi se întoarse să plece.

Deborah o urmări cum se îndepărtează. Ştia că prietena ei era supărată, dar mai ştia şi că Joanna este hotărîtă. Avea încredere că se putea conta pe Joanna în momente dificile.

Deborah se întoarse la microscopul ei şi încercă să-şi reia lucrul. Dar era imposibil. Se simţea prea agitată ca să se ocupe de o sarcină atît de complicată ca enuclearea ovocitelor. În plus, mai era şi cu nervii întinşi pentru că Joanna putea să sune să-i spună că Randy Porter nu era la biroul lui. După ce trecură cinci minute fără să primească nici un telefon, Deborah se ridică şi se duse pînă la masa lui Mare. Tînăra îşi ridică ochii de la ocularele microscopului cînd simţi prezenţa lui Deborah.

– Am o întrebare, spuse Deborah. De unde vin ovulele astea cu care lucrăm noi?

Mare arătă cu degetul mare peste umăr.

– Vin de la incubatorul ăla din capătul celălalt al laboratorului.

– Şi cum ajung în incubator?

Mare îi aruncă o privire nu chiar urîtă, dar nici foarte prietenoasă.

– Pui o mulţime de întrebări.

– După asta se cunoaşte un viitor cercetător, spuse Deborah. Ca om de ştiinţă, cînd nu mai pui întrebări, e timpul să te retragi sau să-ţi găseşti o altă vocaţie.

– Ovulele vin cu liftul de aprovizionare din interiorul incubatorului, zise Mare. Dar asta e tot ce ştiu. N-am fost niciodată încurajată să pun întrebări, nici n-am avut înclinaţia să o fac.

– Cine-ar putea şti?

– Presupun că domnişoara Finnigan.

Cu mîinile pe braţele scaunului, Randy se ridică încet ca să aibă o vedere mai largă asupra zonei administrative. Voia să vadă dacă

Christine era la biroul ei, fără ca ea să știe că el verifica. Dacă se ridica de tot, ea ar fi putut să-l vadă, dar, făcînd asta încet, putea să se oprească atunci cînd îi zărea partea de sus a capului ei mare, cu păr cîrlionțat. Bingo! Era acolo, iar Randy se lăsă în jos la loc.

Știind că șefa de birou era prin apropiere, Randy dădu mai încet volumul boxelor de la calculatorul lui. Deși atunci cînd era acasă lăsa efectele sonore să se audă la maxim, cînd era la birou era realist, mai ales cu Christine prin preajmă.

Apoi, Randy scoase joystick-ul. După ce îl puse în poziția preferată, se așeză mai bine în scaun. Ca să joace la cel mai înalt nivel al capacităților sale, trebuia să stea confortabil. Cînd totul fu aranjat după placul lui, apucă mouse-ul, pregătindu-se să intre pe internet. Dar apoi se opri. Destul de ciudat, îi veni o altă idee.

Randy nu numai că programase ușa de la încăperea serverului astfel încît să fie alertat cînd era deschisă, ci și ca dispozitivul de citire a cardurilor care deschidea ușa să înregistreze identitatea individului.

Din cîteva clicuri rapide cu mouse-ul, Randy făcu să apară fereastra respectivă. Se așteptase să-și vadă propriul nume ultimul pe listă, de cînd fusese acolo să verifice camera după ce Helen Masterson intrase în ea. Asta i-ar fi confirmat suspiciunea că ușa se deschisese de una singură pentru că el nu o închisese bine. Dar, spre surprinderea sa, numele lui nu era ultimul. Ultimul nume era cel al doctorului Spencer Wingate, fondatorul clinicii, iar ora era 11.10.

Randy rămase uitîndu-se la intrarea respectivă cu un amestec de confuzie și neîncredere. Se întreba cum era posibil. Fiind atît de serios în privința îndemînării sale la jocurile pe calculator, ținea un jurnal exact al triumfurilor și chiar al rarelor înfrîngeri. După ce minimiză fereastra în care se afla, Randy deschise înregistrarea pentru *Unreal Tournament*. Asta era: fusese omorît la ora 11.11.

Trăgînd adînc aer în piept, Randy se lăsă pe spătarul scaunului, cu privirea ațintită la ecranul calculatorului, în timp ce în minte revedea cum se năpustise spre încăperea serverului. Estimă că îi luase numai un minut sau două să ajungă de la biroul

lui în încăperea serverului, ceea ce însemna că ajunsese acolo în jur de 11.12 sau 11.13. Dacă așa se întîmplase, atunci unde naiba era doctorul Wingate, care intrase la 11.10? Și, ca și cum asta n-ar fi fost o enigmă suficientă, de ce lăsase doctorul ușa întredeschisă?

Randy se gîndi că se petrecea ceva foarte ciudat, mai ales pentru că se presupunea că doctorul Wingate era aproape retras din activitate, chiar dacă circulau zvonuri că acum se afla în clinică. Randy se scărpină în cap, întrebîndu-se ce să facă. Trebuia să-i raporteze doctorului Saunders toate breșele în sistemul de securitate, dar nu era sigur că fusese vorba de o asemenea breșă. În ceea ce-l privea, dr. Wingate era persoana cea mai importantă din toată organizația, deci cum ar fi fost posibil ca tocmai el să fie de vină pentru cele întîmplate?

Apoi lui Randy îi veni o altă idee. Poate o să stea de vorbă cu ciudatul de Kurt Hermann. Șeful pazei îl pusese pe Randy să-i programeze calculatorul în așa fel încît și acesta să înregistreze toate deschiderile ușilor cu card de acces. Asta însemna că Hermann știa deja că dr. Wingate intrase în încăperea serverului. Ce nu știa șeful pazei era că doctorul stătuse acolo numai două minute și lăsase ușa deschisă.

– Ce porcărie! zise Randy cu glas tare.

Să-și facă griji în privința asta era la fel de neplăcut ca munca. Ceea ce voia cu adevărat să facă era să se conecteze din nou cu SCREAMER, așa că se aplecă și apucă mouse-ul.

– Domnișoară Finnigan! Strigă Deborah din pragul ușii biroului șefei de laborator.

Ciocănise, dar Megan Finnigan era atît de concentrată asupra calculatorului, încît nu răspunsese. Dar vocea lui Deborah ajunsese pînă la ea, iar femeia își înălță privirea cu o expresie surprinsă.

– Aș prefera să bați la ușă, zise ea.

– Am bătut, repică Deborah.

Femeia dădu din cap ca să scape de șuvițele care o deranjau.

– Îmi pare rău. Sînt foarte ocupată. Cu ce pot să te ajut?

– M-aţi încurajat să vin la dumneavoastră dacă am întrebări, spuse Deborah. Ei bine, am o întrebare.

– Despre ce este vorba?

– Sînt curioasă de unde vin ovulele cu care lucrăm. Am întrebat-o pe Maureen, dar mi-a zis că nu ştie. Sînt multe ovule. Nu ştiam că sînt disponibile în număr atît de mare.

– Numărul ovulelor a fost unul dintre principalii factori care ne-au limitat cercetările încă din prima zi, spuse Megan. Am făcut multe eforturi pentru a rezolva problema şi a fost una dintre contribuţiile majore ale doctorilor Saunders şi Donaldson în domeniu. Dar munca lor încă nu a fost făcută publică şi, pînă cînd va fi, este considerată secret profesional.

Megan zîmbi cu superioritate şi zvîrli din nou din cap în felul ei atît de caracteristic, care o enerva la culme pe Deborah.

– După ce vei fi lucrat aici o perioadă rezonabilă şi dacă vei mai fi interesată, sînt sigură că vom putea să-ţi împărtăşim din succesele noastre.

– Aştept cu nerăbdare clipa aceea, zise Deborah. Încă o întrebare: cărei specii îi aparţin ovulele pe care am lucrat?

Megan nu-i răspunse imediat, ci-i aruncă lui Deborah o privire cercetătoare, în aşa fel încît aceasta se simţi de parcă şefa de laborator îi cîntărea motivele. Pauza fu suficient de lungă ca Deborah să se simtă nelalocul ei.

– De ce întrebi asta? o chestionă Megan în cele din urmă.

– După cum spuneam, sînt doar curioasă, răspunse Deborah.

Reacţiile lui Megan la întrebările ei simple erau prin ele însele nişte răspunsuri. Deborah simţi că nu avea să scoată nici un răspuns direct şi că în momentul ăla îşi dorea să plece de acolo. Avea senzaţia că alte întrebări n-ar face decît să atragă atenţia în mod nedorit.

– Nu sînt chiar sigură în cadrul cărui protocol lucrează Maureen, spuse Megan. Ar trebui să verific, dar pe moment sînt prea ocupată.

– Înţeleg, spuse Deborah. Vă mulţumesc pentru timpul acordat.

– Pentru puţin, răspunse Megan, zîmbindu-i fals.

Deborah se simţi uşurată cînd se întoarse la microscopul ei. Vizita la biroul şefei de laborator nu fusese o idee prea bună sau foarte productivă. Deborah se întoarse la lucru, dar nu reuşi să enucleeze decît un singur ovocit pînă cînd curiozitatea, care-i fusese stîrnită şi mai tare de scurta conversaţie cu Megan, o cuprinse din nou. Simplul fapt de a arunca o privire masei de ovocite din cîmpul microscopic atrăgea după sine întrebarea privind originea lor, în special dacă erau ovule umane, după cum bănuia Deborah.

Lăsîndu-se pe spate, Deborah se uită la Mare, care o ignora, aşa cum făcuse de fapt de la ciondăneala cu Paul Saunders din cauza originii ovulelor. Aruncă apoi o privire prin laboratorul uriaş, convingîndu-se că nici una dintre cele vreo douăsprezece persoane care lucrau acolo nu-i dădeau atenţie.

Luîndu-şi geanta ca şi cum intenţiona să meargă la toaletă, Deborah se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre coridorul principal. Crezînd că urma să lucreze la Wingate numai în acea zi, hotărîse că originea ovulelor era un mister prea mare ca să poată fi ignorat. Nu ştia cum l-ar putea elucida, dar se gîndi să afle tot ce putea cît mai avea ocazia.

Străbătu coridorul principal în direcţia turnului central pînă cînd ajunse la ultima dintre cele trei uşi care duceau din coridor la laborator. Uitîndu-se în laborator, o văzu pe Mare la o bună distanţă, aplecată peste microscop. Imediat în dreapta lui Deborah era incubatorul, suficient de mare pentru ca o persoană să poată intra în el, unde fusese Mare ca să aducă capsulele petri pline cu ovule. Deborah se duse la uşa de sticlă a acestuia, o făcu să culiseze şi intră înăuntru.

Aerul era cald şi umed. Un termometru mare montat pe perete, care măsura şi umiditatea, arăta că erau exact 37°C şi o umiditate de sută la sută. Pe ambele laturi ale încăperii înguste erau aliniate rafturi pentru capsulele petri. În partea din spate se afla liftul de aprovizionare, dar trecuseră de mult zilele cînd acesta era folosit să aducă mîncarea sus în secţii din bucătăria instituţiei aflată la subsol. Era făcut din oţel inoxidabil şi nu din lemn, cum erau construite de obicei asemenea lifturi, şi avea o uşă şi rafturi de sticlă.

Era spațios pentru un lift de aprovizionare, cam de mărimea unei comode înalte cu sertare. Avea și el propria sursă auxiliară de căldură și umiditate, ca să fie asigurate temperatura și umiditatea potrivită înăuntru.

Deborah împinse liftul ca să vadă dacă nu se mișca suficient cît să poată privi în jos în puț, dar acesta era neclintit ca o stîncă. Era evident un dispozitiv de înaltă tehnologie. Făcu vreo cîțiva pași înapoi și se uită la ansamblu. Bănuia că partea din spate a puțului liftului era comună cu peretele coridorului principal.

Ieșind din incubator, reveni în holul principal și măsură din ochi locul în care era amplasat puțul liftului. Apoi măsură distanța pînă la casa scărilor de lîngă ușa antifoc ce ducea la turnul central. Folosind vechea scară de metal, urcă pînă la etajul doi. Cînd deschise ușa, rămase surprinsă.

Deși își amintea vag că dr. Donaldson le spusese că instituția veche și vastă era ca un muzeu în afară de mica parte ocupată de Clinica Wingate, nu era pregătită pentru ceea ce avea în fața ochilor. Era ca și cum cîndva, prin anii 1920, personalul medical și pacienții plecaseră pur și simplu, abandonînd totul în urmă. Se aflau acolo birouri vechi, tărgi de lemn pentru pacienți și scaune cu rotile cu o înfățișare demodată, aliniate de-a lungul sălii întunecoase. Imense pînze de păianjen spînzurau ca niște ghirlande de instalațiile de iluminat victoriene. Pe pereți chiar atîrnau strîmb niște litografii vechi, înrămate, de Currier[1] și Ives. Podeaua era acoperită de un strat gros de praf și de bucăți de tencuială căzute de pe tavanul ușor boltit.

Superstițioasă, Deborah își acoperi gura cu palma și încercă să respire superficial, în timp ce se retrăgea spre casa scărilor. Știa de fapt că oricare dintre organismele tuberculoase și orice alte miasme care bîntuiseră sălile dispăruseră de mult, dar se simțea încă vulnerabilă și neliniștită.

---

[1] Nathaniel Currier (1813–1888), litograf american care împreună cu partenerul său de afaceri James Merritt Ives a produs peste 7 000 de litografii diferite ce ilustrau viața și tradițiile americane, fiecare dintre ele semnată „Currier & Ives". (n.tr.)

După ce îşi dădu seama cu aproximaţie unde se afla puţul liftului de aprovizionare, intră pe uşa cea mai apropiată. Aşa cum se aştepta, se trezi într-o încăpere fără ferestre care servise drept oficiul majordomului, dotată cu dulapuri pline de vase şi farfurii ale instituţiei. Erau acolo chiar şi nişte maşini vechi de gătit cu uşile întredeschise. În semiîntuneric arătau ca nişte uriaşe animale moarte cu gurile căscate.

Uşile de la puţul liftului de aprovizionare se aflau acolo unde se aşteptase să le găsească. Erau concepute să se deschidă pe verticală, ca un lift de marfă, dar cînd Deborah trase de chinga de pînză groasă scămoşată, îşi dădu seama că undeva era un mecanism de siguranţă care le ţinea închise pînă cînd sosea liftul de aprovizionare.

Scuturîndu-şi mîinile de praf, Deborah se întoarse la scări şi urcă pînă la etajul trei şi ultimul. Lucrurile stăteau la fel ca la etajul inferior. Întorcîndu-se pe scări, coborî pînă la parter.

În clipa în care Deborah părăsi casa scărilor, ştiu imediat că ovulele nu veneau pe acolo. Parterul fusese renovat în şi mai mare măsură decît primul etaj, ca să adăpostească toate cabinetele de la Wingate, iar în acel moment al dimineţii era înţesat de un flux constant de medici, asistente şi pacienţi. Deborah trebui să se dea la o parte ca să lase să treacă o targă cu un pacient.

Evitînd mulţimea, Deborah măsură distanţa de la casa scărilor pînă în locul în care presupunea că se afla puţul liftului de aprovizionare, în spatele peretelui coridorului. Ieşind de pe culoar, se găsi într-o secţie de tratament pentru pacienţi. Acolo unde trebuia să se afle uşile de la puţul liftului de aprovizionare, nu dădu decît de un dulap cu lenjerie. Îşi dădu seama limpede că acolo nu era nici o uşă pentru liftul de aprovizionare.

Printr-un proces simplu de eliminare, ajunse la concluzia că numai subsolul putea fi locul de provenienţă a ovulelor. Deborah se îndreptă din nou către scări. Ca să ajungă la subsol, trebui să coboare trei rînduri de scări în loc de două, cîte separau fiecare dintre etajele superioare. Asta-i sugeră că subsolul avea tavanul

mai înalt, dar se dovedi că nu era aşa. Între subsol şi parter era un fel de mezanin, care adăpostea nenumărate ţevi şi conducte.

Subsolul arăta ca o temniţă, luminat de becuri rare, fără aplice. Pereţii erau de cărămidă netencuită cu tavane boltite, iar podeaua - din lespezi de granit. Neliniştea pe care o simţise Deborah la etajele doi şi trei era amplificată în subsolul sumbru. Şi aici se aflau o mulţime de relicve din trecutul său de instituţie de boli mintale/sanatoriu de tuberculoză, dar acestea erau într-o stare mai proastă, de parcă ar fi fost abandonate în nişe întunecoase, reci şi umede. Prima senzaţie a lui Deborah fu că, în cazul în care mai existau vreunii dintre vechii germeni infecţioşi prin clădire, acolo supravieţuiseră.

Luptîndu-se cu puterea propriei imaginaţii, Deborah începu să măsoare cu pasul distanţa de la scări. Planul etajului respectiv nu includea coridorul simplu, central, ca toate celelalte etaje de deasupra. Semăna mai mult cu un labirint, cerîndu-i inventivitate ca să poată estima distanţa în timp ce mergea în zigzag printre stîlpi masivi de susţinere.

După ce trecu pe sub o arcadă şi ocoli o bucătărie mare cu tejghele largi de metal, maşini de gătit imense şi chiuvete din steatit, Deborah dădu peste ceva la care nu se aşteptase: o uşă modernă, metalică, fără geam, clanţă, balamale sau încuietori.

Cu prudenţă, Deborah avansă în semiîntuneric şi atinse uşor suprafaţa lucioasă. Îşi dădu seama că era din oţel inoxidabil. Cu toate acestea, în mod curios, nu era rece, ci avea o căldură plăcută atunci cînd o atinse. Se uită în jur prin semiîntuneric la echipamentele vechi de bucătărie, apoi îşi întoarse privirea asupra uşii strălucitoare. Contrastul era puternic. Lipindu-şi urechea de uşă, auzi bîzîitul maşinilor dinăuntru. Ascultă timp de cîteva minute, sperînd să audă voci, dar nu fu aşa. Îndepărtîndu-se de uşă, văzu un dispozitiv de citire a cardurilor aidoma celui de lîngă uşa de la încăperea serverului. În acel moment îşi dori să fi avut la ea cardul lui Wingate.

După o clipă de nehotărîre şi o scurtă dispută cu ea însăşi, Deborah se întinse şi ciocăni la uşă. Răsună puternic, ca şi cum uşa era groasă. Nu era prea sigură că-şi dorea să răspundă cineva

la uşă, şi nimeni nu o făcu. Cu mai mult curaj împinse în uşă, dar aceasta nu se clinti. Lovi cu pumnul în jurul uşii, ca să vadă dacă putea să-şi dea seama unde se afla încuietoarea. Nu reuşi.

Ridicînd din umeri în faţa unui obstacol de netrecut, Deborah se întoarse şi merse la scări. Era aproape amiază şi era timpul să revină sus ca să aştepte telefonul Joannei. Deborah nu aflase prea multe în expediţia ei, dar măcar încercase. Se gîndi că, dacă totul mergea bine, ar putea să se întoarcă după-amiază cu cardul lui Wingate. Uşa din oţel inoxidabil şi ceea ce se afla în spatele ei îi stîrniseră curiozitatea.

Treisprezece

10 MAI 2001

ORA 12.24

Mai devreme, Joanna căpătase mai mult respect pentru persoanele care făceau o muncă de birou, introducînd date. Acum simţea că îi crescuse mult stima faţă de hoţi. Nu-şi putea imagina cum ar fi să-şi cîştige traiul făcînd ceva de genul a ceea ce trebuia să facă în prezent. Deborah o determinase să se întoarcă în încăperea serverului cu un argument convingător şi cu un plan care părea să meargă. Joanna se afla în încăperea serverului de aproape douăzeci şi două de minute şi nimeni nu o deranjase. Ea însăşi fusese cel mai mare duşman al său.

Panica paralizantă pe care o resimţise la prima vizită revenise înzecit în momentul în care intrase pe uşa exterioară de la încăperea serverului şi scăzu numai cît să-i permită să acţioneze, deşi nu la eficienţă maximă. Cea mai dificilă parte din întregul episod fusese aşteptarea agonizantă ca programul de spargere a parolelor să găsească o parolă cu care să deblocheze tastatura serverului. Cît acesta rula, Joanna fusese un pachet de nervi – se simţea jalnic şi tremura, scuturată de tresăriri intermitente de spaimă din cauza zgomotelor pe care le auzea constant şi care erau fie inofensive, fie inventate de creierul ei surescitat. Era surprinsă de modul în care reacţiona. Trăise cu impresia falsă că, în condiţii de stres asemănătoare celor prin care trecea acum, ar rămîne calmă.

Imediat ce intrase în sistem, teroarea care o stăpînea se mai domolise puțin, numai datorită faptului că făcea mai mult decît să privească. Apoi principala problemă devenise tremuratul, care o făcuse să-i fie greu să lucreze cu mouse-ul și cu tastatura.

Pe măsură ce avansa, Joanna îi mulțumea în tăcere lui Randy Porter. Acesta îi făcuse treaba cu mult mai ușoară neascunzînd ceea ce căuta ea în prea multe subfișiere. În prima fereastră pe care o deschise, Joanna găsi o unitate de server denumită „Date D“, al cărei nume suna promițător. Deschizînd unitatea respectivă, găsise o mulțime de directoare cu denumiri foarte clare. Unul dintre acestea se numea „Donator“. Făcînd clic pe el cu butonul din dreapta al mouse-ului și alegînd opțiunea „Proprietăți“, văzu că accesul era extrem de limitat. De fapt, pe lîngă Randy Porter în calitate de administrator de rețea, numai Paul Saunders și Sheila Donaldson aveau accesul autorizat.

Sigură că găsise directorul corect, Joanna se adăugă pe ea însăși ca utilizator. Nu fu nevoie decît să tasteze denumirea contului ei de utilizator și domeniul ei de birou. Cînd era pe punctul de a da clic pe butonul *Add* (Adaugă), auzi o ușă deschizîndu-se undeva la distanță, făcîndu-i inima să-i sară din piept și fruntea să i se umple de broboane de sudoare.

Timp de cîteva secunde Joanna fu incapabilă să se miște sau măcar să respire, deoarece se forța să audă sunetele care semnalau că pașii veneau pe coridorul spre încăperea serverului. Dar nu auzi nimic. Se aștepta totuși să fie cineva în spatele ei. Se întoarse încet. Simți o vagă senzație de ușurare răspîndindu-i-se prin vene cînd văzu că în pragul ușii de la încăperea serverului nu se afla nimeni. Ridicîndu-se și dîndu-se înapoi cîțiva pași, se uită la coridorul de la încăperea serverului care ducea la ușa exterioară. Aceasta era închisă.

– Trebuie să ies de aici, suspină Joanna.

Se întoarse repede la tastatură și, cu o mînă tremurîndă, făcu clic ca să se adauge pe lista de acces la directorul cu donatori.

Cît de rapid putu, Joanna închise ferestrele pe care le deschisese treptat, ajungînd în cele din urmă la desktopul monitorului

serverului şi la etapa în care se solicita parola. Îşi înhăţă geanta şi era gata să fugă, cînd îşi aduse aminte că programul de spargere a parolelor era încă în CD-ROM. Tremurînd mai tare ca oricînd, acum că numai cîteva secunde o mai despărţeau de succes, reuşi să scoată CD-ul şi să-l pună în geantă. În sfîrşit putea să plece.

Închise uşa de la încăperea serverului şi apoi alergă cei cîţiva paşi care o despărţeau de uşa exterioară. Din păcate, nu avea cum să anticipeze dacă era sau nu un moment potrivit să iasă în coridorul principal. Nu depindea decît de cine se nimerea să fie pe acolo. Nu putea decît să-şi încerce norocul şi să spere că va fi bine. Dintr-o mişcare, deschise uşa şi păşi afară, închizînd-o după ea. Încercînd să nu intre în panică, evită să se uite pe coridor şi, în loc de asta, se duse imediat la ţîşnitoare. Nu pentru că îi era sete, deşi gura îi era uscată. Voia să aibă însă ceva de făcut, în loc să arate ca un hoţ care evada.

Joanna se ridică. Faptul că în timp ce băuse apă nu auzise nici o voce fusese încurajator, iar acum cînd privi în jurul său, avu impresia că alesese un moment deosebit de favorabil ca să iasă. Aceasta era una dintre puţinele dăţi cînd vedea coridorul complet pustiu.

Nerăbdătoare să se convingă că avusese succes şi, de asemenea, să tragă cu ochiul la conţinutul fişierului chiar dacă Deborah nu era cu ea, Joanna se grăbi să se întoarcă la biroul ei din zona administrativă. Cum era pe la mijlocul pauzei de prînz, zona era aproape pustie, ceea ce-i convenea de minune. Se repezi la biroul său, aruncă geanta pe masă şi se aşeză. Introduse parola în staţia de lucru. Cu ceva mai multă dexteritate faţă de cum se descurcase în încăperea serverului, Joanna realiză repede o proiecţie a unei unităţi de reţea în directorul cu donatori. În timp ce făcu clic pe comanda dorită, îşi ţinu răsuflarea.

– Da! şuieră Joanna tare printre dinţii încleştaţi.

Intrase în directorul fişierului. Îi venea să strige de bucurie, dar se abţinu şi bine făcu.

– Da ce? întrebă o voce pe un ton între comandă şi întrebare. Ce se petrece?

Resimţind un strop din teroarea de a fi descoperită, pe care o trăise în încăperea serverului, Joanna îşi ridică privirea şi se uită în sus, la dreapta. Aşa cum se temea, se trezi uitîndu-se la faţa ciupită de vărsat a lui Gale Overlook.

– Ce-ai făcut, ai cîştigat la loterie? o întrebă Gale.

Avea un mod de a vorbi care făcea ca tot ce spunea să pară depreciativ.

Joanna înghiţi în sec. Avu o altă revelaţie instantanee şi crudă. Deşi se considera destul de spirituală şi capabilă să dea replica la fel ca oricare dintre prietenii ei, faptul că în acel moment se simţea temătoare şi vinovată îi făcea mintea să se blocheze. În loc de cuvinte, din gură îi ieşi un fel de bîlbîială.

– Ce ai pe ecran? întrebă Gale, devenind şi mai interesată atunci cînd observă tulburarea vizibilă a Joannei.

Gale îşi înclină capul, încercînd să vadă ecranul prin lumina reflectată.

Deşi Joannei îi pierise glasul pe moment, avu prezenţa de spirit de a închide fereastra calculatorului, revenind pe desktop.

– Erai pe internet? întrebă Gale acuzatoare.

– Da, răspunse Joanna, regăsindu-şi vocea. Verificam să văd care mai e cursul unor acţiuni.

– Lui Christine n-o să-i placă asta, spuse Gale. Se supără pe cei care intră pe internet din motive personale în timpul orelor de program.

– Mulţumesc că mi-ai spus, zise Joanna.

Se ridică, zîmbi înţepat, îşi apucă geanta şi plecă.

Joanna mergea repede. Faptul că era furioasă pe ea însăşi că se purtase atît de suspect şi iritată pe Gale Overlook că era aşa o băgăcioasă avu efectul pozitiv de a o ajuta să-şi îndrepte neliniştea excesivă împotriva a ceva anume. În timp ce se îndrepta spre sala de mese, începu chiar să se simtă mai bine. În momentul în care ajunse la uşa antifoc ce ducea la turnul clădirii, îşi revenise suficient ca să-i fie chiar un pic foame.

Ezitînd în pragul sălii de mese, Joanna cercetă încăperea în căutarea lui Deborah. Era mult mai aglomerată decît cu o zi înainte, cînd Helen Masterson le dusese acolo. Joanna dădu cu ochii de Spencer Wingate, dar privi repede în altă parte. Nu avea chef să se uite în ochii bărbatului. Îi văzu pe Paul Saunders şi pe Sheila Donaldson la o altă masă şi se uită la fel de grăbită în altă parte. Apoi o zări pe Deborah stînd la o masă de două persoane cu Randy Porter. Păreau cufundaţi în conversaţie.

Joanna îşi croi drum spre Deborah, încercînd să-şi ferească pe cît posibil chipul de Sheila Donaldson. Deborah îi simţi prezenţa şi îşi ridică privirea numai atunci cînd ajunse lîngă masă.

– Bună, Prudence dragă! spuse veselă Deborah. Sigur ţi-l aminteşti pe Randy Porter.

Randy zîmbi timid şi îi strînse mîna, dar nu se ridică. Joanna nu fu surprinsă. Se obişnuise de mult cu faptul că mulţi bărbaţi crescuţi în statele de deasupra liniei Mason-Dixon[1] nu prea ştiau ce sînt bunele maniere.

– Eu şi Randy am avut o discuţie interesantă, spuse Deborah. Nu ştiam că lumea jocurilor pe calculator este atît de fascinantă. Se pare c-am pierdut ceva important. N-am dreptate, Randy?

– Absolut, zise Randy.

Se lăsă pe spate cu un zîmbet ce exprima mulţumirea de sine.

– Ascultă, Randy, zise Deborah. Ştii ce? Am să trec mai tîrziu pe la staţia ta de lucru şi-ai să poţi să-mi arăţi *Unreal Tournament*. Ce zici?

– E o idee bună, spuse Randy.

Se legăna înainte şi înapoi ca şi cum s-ar fi aprobat singur în permanenţă.

– Îmi pare bine că am avut ocazia să stau de vorbă cu tine, Randy, adăugă Deborah. A fost amuzant.

---

[1] Graniţa dintre statele Pennsylvania şi Maryland, privită ca linia de demarcaţie între statele aboliţioniste şi cele care menţineau sclavia înainte de Războiul Civil. A fost stabilită între 1763 şi 1767 de britanicii Charles Mason (1730–1787) şi Jeremiah Dixon (1733–1777).

Dădu din cap şi rînji, sperînd că Randy va înţelege aluzia. Dar nu se întîmplă aşa.

– Mai am vreo două joystick-uri în maşină, spuse Randy. Doamnelor, pot să vă ajut să fiţi gata de joc cît aţi clipi.

– Ne-ar plăcea asta, replică Deborah, pierzîndu-şi răbdarea. Dar acum eu şi Prudence avem ceva de discutat.

– Hei, n-am nimic împotrivă, spuse Randy.

Dar nu se clinti.

– Am vrea un pic de intimitate, adăugă Deborah.

– A! făcu Randy.

Se uită de la una la alta de parcă s-ar fi simţit confuz, dar în cele din urmă înţelese mesajul. Însă se jucă un pic cu şervetul înainte de a se ridica.

– Ne mai vedem.

– Cum să nu! spuse Deborah.

Randy plecă, iar Joanna îi luă locul.

– Nu prea ştie să înţeleagă o aluzie, comentă Joanna.

Deborah scoase un hohot de rîs scurt, batjocoritor.

– Şi tu crezi probabil că partea cea mai grea din toată afacerea asta a fost intratul în încăperea serverului.

– A fost chiar aşa rău?

– E un idiot care nu ştie nimic altceva în afară de calculatoare, se plînse Deborah. N-a putut să vorbească despre nimic altceva. Absolut nimic! Dar a trecut. Îşi drese vocea, se aplecă în faţă şi cu o voce nerăbdătoare, dar scăzută, întrebă: Ei, ce s-a întîmplat? Ai reuşit sau nu?

Joanna se aplecă şi ea în faţă. Chipurile lor erau la numai cîţiva centimetri unul de altul.

– S-a făcut.

– Fantastic! Felicitări! Şi ce ai aflat?

– Deocamdată nimic, spuse Joanna. N-am reuşit decît să verific de la staţia mea de lucru dacă ceea ce am făcut în încăperea serverului a mers. Am intrat în fişierul care trebuia. Chiar ţi-am văzut numele în director.

– Şi atunci de ce n-ai aflat nimic?

– Pentru că m-a întrerupt vecina mea cea băgăcioasă, zise Joanna. E ca o jucărie pe arcuri ori de cîte ori spun sau fac ceva ieşit din comun. Credeam că o să fie la masă cînd m-am întors la birou, dar, din păcate, m-am înşelat.

Una dintre ospătăriţele din Nicaragua veni la masa lor, iar Joanna comandă supă şi salată. Felurile de mîncare erau cele recomandate de Deborah, care îi spusese că astea erau aduse cel mai repede.

– De-abia aştept să ne întoarcem la staţia ta de lucru, spuse Deborah imediat ce plecă chelneriţa. Sînt în culmea nerăbdării. Şi, destul de ciudat, în momentul ăsta am ajuns să fiu la fel de interesată să aflu despre cercetările care se fac aici pe cît sînt în legătură cu ovulele noastre.

– Asta o să fie o problemă, zise Joanna. În primul rînd va trebui să avem grijă cu vecina mea care-şi bagă nasul peste tot. Cred c-ar fi cel mai bine să aşteptăm să plece de la birou înainte de a redeschide directorul cu donatori.

– Atunci hai s-o facem în laborator, spuse Deborah. Sînt o mulţime de staţii de lucru disponibile unde am avea suficientă linişte. Nu va trebui să ne facem griji că altcineva ne spionează.

– Nu putem folosi o staţie de lucru din laborator, spuse Joanna. Calea de acces creată de mine este doar prin domeniul biroului.

– Doamne Dumnezeule! făcu Deborah. De ce trebuie să fie aşa de complicate toate astea? Dar e-n regulă! O să folosim staţia ta. Cred însă c-ar trebui pur şi simplu să o ignorăm pe vecina ta. La naiba, pot foarte bine să stau între ea şi ecran. Imediat ce termini de mîncat, mergem s-o facem.

– Mai e o problemă, spuse Joanna. Singura cale de acces pe care am creat-o duce la directorul cu donatori. În aceeaşi unitate erau mai multe fişiere, precum „Protocoale de cercetare“ şi „Rezultatele cercetării“, dar nu mi-am creat acces şi la ele.

– De ce naiba nu? întrebă Deborah.

Încruntă din sprîncene.

– Pentru că îmi era prea frică să mai stau acolo, zise Joanna.

– O, Doamne! se plînse Deborah. Nu pot să cred! Ai fost acolo cu fişierele alea chiar sub nasul tău. Cum ai putut să pierzi o aşa ocazie?

Deborah scutură din cap cu uimire şi totodată cu iritare.

– Nu înţelegi cît de agitată eram, spuse Joanna. Am avut noroc c-am putut să fac ceva în camera aia.

– Cît timp ar mai fi luat? o chestionă Deborah.

– Nu mult, admise Joanna. Dar îţi spun că eram îngrozită. A fost o lecţie dură, dar am aflat că nu sînt deloc bună să comit infracţiuni. Înţelegi că ceea ce facem este o infracţiune, nu?

– Presupun că da, zise Deborah absentă.

Era clar dezamăgită.

– Dacă se întîmplă ce e mai rău şi sîntem prinse, spuse Joanna, măcar putem dovedi că nu urmăream decît să obţinem informaţii despre ovulele noastre şi cred c-am fi tratate cu clemenţă. Dar cu siguranţă că lucrurile n-ar mai sta la fel dacă am fi prinse violîndu-le protocoalele de cercetare, indiferent de motive.

– Bine, poate ai dreptate, zise Deborah. Oricum, am un alt plan. Dă-mi cardul albastru al lui Wingate!

– De ce? întrebă Joanna.

O privi întrebător pe prietena ei. Ştia că Deborah putea fi impulsivă.

Înainte ca Deborah să poată răspunde, sosi mîncarea. Chelneriţa o servi şi plecă. Deborah se aplecă din nou înainte şi-i spuse Joannei povestea despre cum căutase sursa ovulelor cercetînd puţul liftului de aprovizionare. Îi spuse cum găsise uşa din oţel inoxidabil, şlefuită, total nelalocul ei în bucătăria arhaică, dărăpănată de la subsol. Cînd termină, conchise simplu:

– Vreau să văd ce-i în spatele uşii ăleia.

Joanna termină de mestecat o gură de salată şi înghiţi; apoi se uită exasperată la Deborah.

– N-am să-ţi dau cardul lui Wingate!

– Poftim? lăsă să-i scape Deborah.

Joanna îi făcu semn să tacă înainte de a se uita în jur ca să vadă dacă izbucnirea lui Deborah atrăsese atenţia cuiva. Din fericire, nu se întîmplase aşa.

– N-am să-ţi dau cardul lui Wingate, repetă Joanna aproape în şoaptă. Sîntem aici să aflăm ce s-a întîmplat cu ovulele noastre. Ăsta a fost scopul încă de la început. Indiferent cît de fascinant ţi se pare ţie să afli ce fac aici, nu ne putem permite să periclităm obiectivul pentru care am venit. Dacă uşa aia de la subsol are un dispozitiv de citire a cardurilor precum uşa de la încăperea serverului, iar tu intri acolo, sînt şanse serioase să fie cineva alertat, aşa cum s-a întîmplat cu încăperea serverului. Şi dacă se întîmplă asta, intuiţia îmi spune că o să dăm de un mare necaz.

Deborah îi răspunse Joannei aruncîndu-i o privire iritată, dar, cu trecerea secundelor expresia i se îmblînzi, iar indignarea i se mai domoli. Deşi nu-i plăcea, ceea ce spunea Joanna era adevărat. Cu toate acestea, Deborah se simţea frustrată. Cu cîteva minute mai înainte, se gîndise că avea două modalităţi la fel de promiţătoare de rezolvare a ceea ce ea considera un mister important. Intuiţia îi spunea răspicat că, în cel mai bun caz, Clinica Wingate era implicată în cercetări îndoielnice din punct de vedere etic şi, în cel mai rău caz, cei de acolo încălcau legea.

Ca biolog care era la curent cu multe dintre aspectele biomedicale ale zilei, Deborah ştia că clinicile de fertilizare precum Wingate funcţionau pe o scenă medicală fără supraveghere. De fapt, clienţii disperaţi ai acestor clinici îi implorau adesea pe cei care lucrau aici să încerce proceduri netestate. Într-un asemenea mediu, pe pacienţi nu-i deranja deloc să fie proverbialii cobai şi respingeau cu nonşalanţă posibilele consecinţe negative pentru ei sau pentru societate în general, atîta timp cît exista cea mai mică posibilitate de a avea un copil. Asemenea pacienţi aveau, de asemenea, tendinţa de a-şi ridica medicii pe un piedestal, ceea ce-i încuraja pe aceştia să creadă, pradă unei vanităţi intelectuale, că etica şi chiar legile nu se aplicau în cazul lor.

– Îmi pare rău că n-am făcut mai mult, spuse Joanna. Presupun că te-am dezamăgit. Mi-aş dori să nu fi fost aşa un pachet de nervi în încăperea serverului. Dar am făcut tot ce am putut în situaţia aia.

– Sigur că ai făcut, zise Deborah.

Acum se simţea vinovată pentru că se supărase pe Joanna, care, de fapt, îndeplinise o sarcină aproape eroică. În ciuda fanfaronadei sale, se întreba sincer dacă ea ar fi fost în stare să facă ceea ce făcuse Joanna, chiar dacă ar fi avut cunoştinţele de calculator necesare. Să-l amuze pe Randy fusese o treabă sîcîitoare, nu o provocare stresantă.

– Ce-ar trebui noi să discutăm este unde ar fi mai bine să accesăm directorul cu donatori, spuse Joanna, luînd o altă îmbucătură din masa de prînz.

– Explică! zise Deborah.

– M-aş simţi mult mai bine să o fac diseară, de acasă, prin modem, spuse Joanna. Ar fi mai sigur, dar sînt unele probleme.

– Cum ar fi?

– Dacă este detectat faptul că am descărcat un fişier securizat, ar putea să-i dea de urmă în calculatorul nostru de acasă prin intermediul furnizorului nostru de internet.

– Nu e bine, zise Deborah.

– Mai e, de asemenea, posibil ca, dacă aşteptăm, calea mea de acces să fie descoperită şi eliminată înainte de a profita de ea.

– Acum îmi spui, se plînse Deborah. Asta n-o ştiam. Care sînt şansele să se întîmple aşa ceva?

– Probabil nu foarte mari, recunoscu Joanna. Randy ar trebui să aibă un motiv să o caute.

– Se pare că trebuie s-o facem aici, spuse Deborah.

– Sînt de acord, zise Joanna. Mai tîrziu în cursul acestei după-amiezi. Dar cred c-ar trebui să plecăm imediat după aceea. Dacă Randy detectează ceea ce descărcăm noi şi îşi dă seama că provine din reţea, o să găsească calea. Apoi nu-i va lua mult ca să o urmărească pînă la staţia de lucru a lui Prudence Heatherly.

– Ceea ce înseamnă că va trebui să fim plecate de mult, spuse Deborah. În regulă, am înţeles! Ai terminat de mîncat?

Joanna se uită la supa şi salata din care nu mîncase decît jumătate.

– Te grăbeşti?

– Nu pot zice că mă grăbesc, spuse Deborah, dar tot timpul cît am stat aici, inclusiv jumătatea de oră pe care am petrecut-o în compania noului meu prieten Randy, şeful pazei s-a holbat la mine.

Joanna dădu să se întoarcă, dar Deborah se întinse repede şi o apucă de încheietură.

– Nu te uita!

– De ce nu?

– Nu ştiu exact, recunoscu Deborah. Dar îmi dă fiori şi aş prefera ca nici măcar să nu-i confirm faptul că am observat că s-a tot uitat la mine. Din cîte pot să-mi dau seama, e vorba din nou de blestemata asta de rochie. Ceea ce iniţial a fost o glumă a devenit o bătaie de cap.

– De unde ştii că e şeful pazei?

– Nu ştiu sigur, admise Deborah. Dar e de la sine înţeles. Îţi aminteşti ieri cînd încercam să intrăm, iar camioanele ne blocau drumul? Numai cînd a ieşit el afară şi i-a ordonat tipului în uniformă să le lase să intre s-a rezolvat impasul. Cînd am condus noi maşina în incintă, stătea lîngă Spencer. Ţi-l aminteşti?

– Nu chiar, recunoscu Joanna. Aminteşte-ţi, în acel moment Spencer îmi acaparase atenţia, căci tocmai îmi venise ideea denaturată că-mi amintea de tata.

Deborah chicoti.

– Bine zis denaturată! Dar ne îndepărtăm de la subiect. Cum rămîne cu mîncarea? Nu te-ai mai atins de ea de cinci minute.

Joanna îşi puse şervetul pe masă şi se ridică.

– Sînt gata! Să mergem.

Cu excepţia faptului că frecventa sala de mese, Kurt Hermann intra rareori în clădirea propriu-zisă a Clinicii Wingate. Prefera să rămînă la casa de la intrare sau pe terenurile vaste, sau în apartamentul lui din satul angajaţilor. Problema era că ştia că la clinică se petrec anumite lucruri pe care el nu le tolera, dar datorită instrucţiei sale militare putea să separe lucrurile în minte. Neducîndu-se la clinică, era ca şi cum, dacă n-o mai vedea, şi-o scotea din minte, aşa că pur şi simplu nu se mai gîndea la ea.

Dar erau anumite ocazii cînd era necesar să intre în clădirea principală a clinicii, iar preocuparea lui actuală pentru Georgina Marks era una dintre ele. Folosindu-şi relaţiile şi puţinele date din formularul ei de angajare, plus înregistrarea maşinii pe care o conducea, solicitase informaţii despre ea. Rezultatele pe care le primise pînă acum erau derutante, dacă nu chiar curioase. Intenţionase iniţial să o abordeze în sala de mese în timpul prînzului, dar se răzgîndise. Era clar că îl agăţase pe puştiul ăla cu calculatoarele împreună cu care venise, iar ultimul lucru pe care-l dorea Kurt era să fie respins de o persoană de genul ei.

Apoi situaţia se schimbase brusc. Apăruse prietena Georginei şi, de la distanţă, se părea că expertul în calculatoare fusese expediat brusc. Kurt trebuia să ştie de ce.

– Nu este la biroul lui? întrebă Christine Parham, şefa de birou.

Kurt privi un moment în altă direcţie, ca să nu izbucnească la o asemenea întrebare prostească. Tocmai îi spusese femeii că Randy Porter nu era la biroul său. Kurt îşi întoarse încet privirea furioasă spre Christine. Nu fu nevoie să-i răspundă.

– Doreşti să-l apelez pe pager? întrebă Christine.

Kurt se mulţumi să dea din cap. Pentru el, cu cît se vorbea mai puţin, cu atît era mai bine. Avea o tendinţă contraproductivă de a le spune oamenilor ce gîndea despre ei cînd era iritat, iar Georgina Marks îl iritase.

Christine sună. În timp ce aştepta un răspuns, îl întrebă pe Kurt dacă cei de la pază aveau probleme cu calculatorul. Kurt scutură din cap şi se uită la ceas. Mai alocă acestei misiuni încă cinci minute. Dacă Randy Porter nu era găsit pînă atunci, urma să lase instrucţiuni ca nătîngul ăla să vină la casa de la intrare. Kurt nu voia să lipsească prea mult timp din birou. Cu atîtea antene pe urmele Georginei Marks şi cu telefoanele pe care le aştepta, dorea să fie acolo, ca să le răspundă personal.

– Ce vreme frumoasă, comentă Christine.

Kurt nu răspunse, dar femeia nu mai trebui să se chinuiască să găsească alte subiecte de conversaţie, mulţumită ţîrîitului insistent

al telefonului ei. Era Randy, care raportă că lucra la calculatorul cuiva de la contabilitate, dar putea trece imediat pe la ea dacă era nevoie. Christine îi spuse că şeful pazei era acolo ca să-l vadă, aşa că mai bine ar veni imediat.

– Am să-l aştept în cubiculumul său, spuse Kurt înainte ca femeia să închidă.

Aceasta îi transmise lui Randy mesajul.

Kurt se îndreptă spre spaţiul de lucru al administratorului de reţea. Ajuns acolo, se aşeză pe cel de-al doilea scaun şi se uită împrejur cu dispreţ la lucrarea de artă science-fiction care împodobea pereţii biroului. Observă joystick-ul împins prosteşte în spatele monitorului, ca pentru a-l ascunde. Se gîndi că puştiului i-ar prinde bine cîteva luni într-o tabără de instrucţie – ceea ce gîndea despre toţi tinerii care nu avuseseră parte de aşa ceva.

– Bună ziua, domnule Hermann, spuse Randy jovial, în timp ce intră dezinvolt în cubiculum. Acest tip de atitudine faţă de oameni precum Kurt disimula prudenţa unui cîine în tovărăşia unui stăpîn crud şi imprevizibil.

– Ceva nu e în ordine cu unul dintre calculatoarele de la pază?

Se aruncă pe scaunul său de la birou ca şi cum ar fi fost o placă de skateboard, ceea ce făcu să fie nevoie să se ţină de marginea biroului ca să nu se izbească cu scaunul de perete.

– Calculatoarele sînt bine, zise Kurt. Sînt aici ca să stăm de vorbă despre femeia cu care ai avut întîlnire la prînz.

– Georgina Marks?

Kurt îşi întoarse privirea o clipă, aşa cum făcuse recent cu Christine. Rumegă chestiunea de ce toată lumea trebuia să-i răspundă la întrebări cu aproape aceleaşi întrebări. Îl scotea din minţi.

– Ce vrei să ştii despre ea? întrebă Randy vesel.

– S-a dat la tine vizibil?

Randy clătină din cap.

– Aşa şi aşa, spuse el. Mai mult la început. Vreau să zic că ea a deschis discuţia.

– Ţi-a făcut propuneri?

– Ce vrei să zici?

Kurt își întoarse din nou privirea pentru un moment. Era obositor să vorbească cu majoritatea celor din personal și în special cu Randy Porter, care arăta și se purta de parcă mai era încă la liceu.

– „Ţi-a făcut propuneri?“ înseamnă „Ţi-a oferit sex în schimbul banilor sau al unor servicii?“

Randy avusese impresia clară că șeful pazei era un tip ciudat, dar întrebarea asta venită din senin le întrecea pe toate. Nu știa ce să răspundă, căci simțea că celălalt era supărat și cu nervii întinși la maximum.

– Vrei să răspunzi la întrebare?! mîrîi Kurt.

– De ce să-mi ofere sex? reuși să articuleze Randy.

Încă o dată, Kurt își întoarse privirea. Întrebarea lui dăduse naștere la o altă întrebare, ceea ce îi amintea în mod neplăcut de discuțiile obligatorii pe care le avusese cu un psihiatru, pe care i se ordonase să-l vadă înainte de a părăsi armata. Trăgînd aer în piept, repetă apoi întrebarea lent și amenințător.

– Nu! lătră Randy. Apoi coborî vocea. N-a venit vorba despre sex. Am discutat despre jocuri pe calculator. De ce să pomenească de sex?

– Pentru că sexul e ceea ce face tipul ăla de femeie.

– E biolog, zise Randy pe un ton defensiv.

– Are un mod ciudat de a se îmbrăca pentru un biolog, spuse Kurt batjocoritor. Mai arată vreunul dintre ceilalți biologi ca ea?

În acest moment al investigației, Kurt nu era sigur că Georgina era biolog sau că numele ei era Georgina, dar nu pomeni nimic de suspiciunile sale. Nu voia să ajungă ceva la urechile femeii și s-o alerteze înainte de a-și fi terminat cercetările. În prezent, credea că ea venise la Wingate cu un motiv ascuns și, fiind îmbrăcată așa provocator, prostituția era printre primele lucruri de care o bănuia. La urma urmelor, asta fusese și prima lui impresie despre ea și se părea că deja se culcase cu Spencer Wingate în aceeași zi în care-l întîlnise la poartă.

– Mi-a plăcut cum era îmbrăcată, spuse Randy.

– Da, sînt sigur că ţi-a plăcut, ripostă Kurt. Dar de ce ai plecat atît de brusc azi după-amiază? Ai fost dezgustat dintr-un anumit motiv? Asta s-a întîmplat atunci cînd te-a întrebat dacă te interesează să-i fii client?

– Nu! protestă Randy. Ţi-am spus, n-am vorbit de sex. Am avut o conversaţie plăcută, dar apoi ea a vrut ca eu să plec. Apăruse prietena ei şi doreau să stea de vorbă, aşa că am plecat.

Kurt se uită lung la puştiul slăbănog cu calculatoarele. Din experienţa lui Kurt în ceea ce priveşte interogatoriile, simţea că băiatul spune adevărul. Problema era că ceea ce spunea Randy nu se potrivea cu nici una dintre convingerile actuale ale lui Kurt despre această nouă angajată. În loc să se lămurească, lucrurile legate de ea deveneau şi mai încîlcite.

– Aş dori să vorbesc ceva cu tine, spuse Randy, nerăbdător să schimbe subiectul discuţiei, îndepărtîndu-l de Georgina Marks.

Continuă spunîndu-i lui Kurt despre episodul ciudat legat de dr. Wingate şi încăperea serverului.

Kurt dădea din cap în timp ce absorbea informaţiile. Nu ştia ce să înţeleagă din asta sau ce să facă cu asemenea informaţii. În ultimii ani, răspunsese în faţa lui Paul Saunders şi nu a lui Spencer Wingate. Ca militar, ura situaţiile cu o ierarhie neclară.

– Să mă anunţi dacă se mai întîmplă, zise Kurt. Şi să mă anunţi dacă mai ai de-a face cu Georgina Marks sau cu prietena ei. Şi nu mai e nevoie să-ţi spun că discuţia asta trebuie să rămînă între noi doi. Ai înţeles?

Randy dădu imediat din cap.

Kurt se ridică şi fără un alt cuvînt ieşi din biroul lui Randy.

Deborah renunţă să mai încerce să muncească. Cu mintea zbîrnîindu-i, îi era imposibil să se concentreze şi, cum ea şi Joanna urmau să părăsească scena în curînd, era oricum o mascaradă. Aştepta de mai bine de o oră ca Joanna să o sune să-i spună că vecina ei zgomotoasă de birou a plecat, lăsîndu-le drumul liber să acceseze directorul cu donatori, dar telefonul nu suna. Se părea că vecina nu se ducea nicăieri deocamdată.

Deborah bătu darabana cu degetele pe masă. Nu fusese niciodată foarte răbdătoare, iar aşteptarea asta fără rost o înnebunea.

– La naiba! exclamă deodată cu voce scăzută.

Se ridică de la microscop, îşi luă geanta şi se îndreptă spre uşă. Cedase destul timp în faţa temerilor şi a paranoiei Joannei în legătură cu vecina ei. La urma urmelor, ce conta? Imediat ce obţineau informaţiile, urmau să plece. În plus, aşa cum sugerase deja, putea să ascundă plasîndu-se în dreptul lui, astfel încît colega Joannei să nu poată vedea.

Evitînd să privească în direcţia celor cîţiva oameni care lucrau în laborator şi pe care-i cunoscuse, Deborah ieşi din nou pe hol ca şi cum s-ar fi îndreptat spre toaleta femeilor. Cîteva minute mai tîrziu, se strecură în biroul Joannei. Joanna muncea conştiincioasă.

Fără un sunet, Deborah mimă întrebarea:

– În ce direcţie este Gale Overlook?

Joanna arătă către peretele despărţitor din dreapta.

Deborah păşi către el şi se uită pe deasupra. Era un cubiculum care arăta ca imaginea în oglindă a biroului Joannei. Ceea ce era foarte interesant – era neocupat.

– Nu e nimeni aici! raportă Deborah.

Cu o expresie întrebătoare, Joanna se uită şi ea.

– Ei, drăcie, spuse. Era aici acum două minute.

– Ce convenabil, zise Deborah. Îşi frecă mîinile de entuziasm. Ce-ar fi să-ţi faci trucurile chiar acum? Hai să obţinem informaţiile despre progeniturile noastre şi să spălăm putina.

Joanna ieşi din cubiculumul ei şi privi în ambele părţi. Mulţumită, se întoarse şi se aşeză în faţa tastaturii. Îi aruncă o privire ezitantă lui Deborah.

– Am să stau de şase, o asigură aceasta. Apoi adăugă: Şi, după atîtea eforturi, ar face bine să merite.

Din cîteva taste şi clicuri cu mouse-ul, Joanna afişă rapid prima pagină a directorului cu donatori. Acolo, printre alte nume de la începutul alfabetului, apărea Deborah Cochrane.

– Hai să te vedem pe tine mai întîi, spuse Joanna.

– N-am nimic împotrivă, zise Deborah.

Joanna făcu clic pe numele lui Deborah şi fişierul acesteia apăru. Amîndouă fetele parcurseră materialul, care includea informaţii de bază şi informaţii medicale generale. În partea de jos a paginii era o notaţie subliniată, scrisă cu caractere aldine, cum că ea insistase categoric să i se facă anestezie locală pentru prelevarea de ovule.

– Chiar c-au luat chestiunea aia cu anestezia în serios, spuse Deborah.

– Ai terminat cu pagina asta? întrebă Joanna.

– Da, hai să trecem la chestiile interesante!

Joanna făcu clic pe următoarea şi, după cum se dovedi, ultima pagină. În partea de sus se afla notaţia „NUMĂRUL DE OVULE PRELEVATE". Alături era scris un zero.

– Ce naiba? întrebă Deborah. Asta sugerează că de la mine n-au recoltat nici măcar un singur ovul.

– Dar ţi-au spus c-au făcut-o, zise Joanna.

– Sigur că da, spuse Deborah.

– Asta e ciudat, comentă Joanna. Hai să vedem fişierul meu!

Reveni la director şi derulă pînă cînd ajunse la litera M. Găsindu-şi numele, făcu clic pe el. În următoarele treizeci de secunde parcurseră materialul, care era asemănător cu ceea ce citiseră pentru Deborah pe prima ei pagină. Dar la pagina următoare avură o surpriză şi mai mare decît cea provocată de cele zero ovule ale lui Deborah. În dosarul Joannei scria că fuseseră prelevate 378 de ovule.

– Nu ştiu ce să înţeleg din asta, spuse Joanna. Mi-au spus că au recoltat cinci sau şase, nu sute.

– Ce e după fiecare ovul? întrebă Deborah.

Scrisul era prea mic ca să poată fi citit.

Joanna mări afişajul. După fiecare ovul urma numele unui client, împreună cu data unui transfer embrionar. După asta urma numele lui Paul Sanders şi apoi o scurtă descriere a rezultatului.

– După ce scrie aici, fiecare dintre ovulele tale a avut un alt destinatar, spuse Deborah. Chiar şi asta e ciudat. Credeam că fie-

care pacientă va primi mai multe ovule, în cazul în care acestea sînt disponibile, ca să crească la maximum şansele implantării.

– Asta credeam şi eu, zise Joanna. Nu ştiu ce să înţeleg din toate astea. Nu numai că sînt prea multe ovule, dar nici unul nu a dat vreun rezultat.

Cu degetul coborî pe lista lungă unde găsea fie o notaţie despre eşecul implantării, fie data unei pierderi de sarcină.

– Aşteaptă! Uite unul care a avut succes, spuse Deborah.

Se întinse şi-l arătă. Era oul cu numărul treizeci şi şapte. Era menţionată o dată de naştere – 14 septembrie 2000. Aceasta era urmată de numele mamei, o adresă, un număr de telefon şi notaţia că era vorba de un băiat sănătos.

– Ei, măcar a fost unul, făcu Joanna, uşurată.

– Uite încă unul, zise Deborah. Ovulul numărul patruzeci şi opt cu data de naştere 1 octombrie 2000. Şi de data asta a fost un băiat sănătos.

– Bine, două, spuse Joanna.

Se simţi încurajată pînă cînd ea şi Deborah parcurseră întreaga listă. Din cele 378, numai alte două ovule mai avuseseră rezultat pozitiv: ovulul 220 şi ovulul 241, ambele implantate în ianuarie acel an. Fiecare era urmat de notaţia că sarcinile evoluau normal.

– Cum e posibil să le fi implantat atît de recent? întrebă Joanna.

– Presupun că asta înseamnă că folosesc ovule congelate, zise Deborah.

Joanna se lăsă pe spătar şi se uită în sus la Deborah.

– Asta nu seamănă deloc cu ce îmi imaginam.

– Poţi s-o mai spui o dată, răspunse Deborah.

– Dacă e corect, asta e o rată de succes de aproximativ unu la sută. Nu e o recomandare prea bună pentru ovulele mele.

– Este absolut imposibil să fi obţinut aproape patru sute de ovule de la tine. Asta trebuie să fie vreo invenţie din cine ştie ce motiv. Aproape patru sute de ovule – cam ăsta e numărul total de ovule pe care ai să le produci toată viaţa!

– Crezi că toate astea sînt doar invenţii?

– Așa presupun, spuse Deborah. După cum știm amîndouă, aici se petrec lucruri ciudate. Avînd toate astea în vedere, nu m-ar mira cîtuși de puțin dacă datele ar fi falsificate într-o oarecare măsură. Ce naiba, așa ceva se întîmplă în cele mai reputate instituții, darămite într-un loc izolat ca ăsta. Dar îți spun: acum, că ne confruntăm cu mișmașul ăsta, sînt și mai dezamăgită că nu putem să intrăm în dosarele lor de cercetare.

Joanna se întoarse din nou către tastatură și începu să apese pe butoane.

– Ce faci acum? întrebă Deborah.

– Am să tipăresc documentele, spuse Joanna. Apoi le luăm și plecăm. Rezultatele astea m-au dat gata.

– Pe tine te-au dat gata! zise Deborah. Pe mine m-au trecut fără nici un ovul. Măcar despre tine au o părere suficient de bună ca să îți atribuie niște copii vii.

Joanna se uită în sus la Deborah. După cum bănuise, prietena ei zîmbea. Joanna trebui să-i recunoască meritul ăsta. Datorită personalității sale exuberante, putea găsi ceva amuzant în aproape orice situație. În ceea ce o privea, Joanna nu era deloc amuzată.

– Dar observ un lucru, spuse Deborah. La nici una dintre intrările pentru ovulele tale nu este menționat donatorul de spermă.

– Presupun că era vorba despre soții femeilor respective, zise Joanna.

Termină de configurat comanda de tipărire și făcu clic pe butonul „Imprimare“.

– O să dureze vreo două minute, la cît de mare este fișierul. Dacă vrei să faci ceva, fă-o acum, căci, odată ce avem fișierul, vreau să plecăm.

– Sînt gata acum, spuse Deborah.

– Ce zi, se lamentă Randy.

Era bucuros că scăpase de Kurt Hermann, dar nemulțumit că trebuise totuși să poarte o asemenea conversație ciudată. Omul ăla era ca un tigru în cușcă, cu atitudinea tăcută și felul lent în care se

mişca şi vorbea. Randy se scutură de parcă ar fi simţit un val de greaţă numai amintindu-şi că stătuse de vorbă cu el.

Randy tocmai terminase de reparat staţia de lucru de la contabilitate, treabă pe care fusese nevoit să o întrerupă cînd fusese chemat să aibă o discuţie cu şeful pazei. Era aproape două după-amiaza, iar el era nerăbdător să se întoarcă în cubiculumul său. Cea mai proastă parte a zilei nu fusese cea în care trebuise să-l suporte pe Kurt, ci atunci cînd pierduse în faţa lui SCREAMER, aşa că Randy tînjea după o şansă de a-şi lua revanşa.

Ajungînd în birou, Randy recurse la trucul lui obişnuit ca să vadă dacă Christine era prin preajmă. Se bucură să constate că nu era, ceea ce era un lucru obişnuit pentru acea oră a amiezii, cînd ea avea şedinţele cu şefii de departamente. Asta însemna că putea să-şi permită să dea volumul un pic mai tare. Aşezîndu-se, trase joystick-ul din spatele monitorului. Apoi introduse parola ca să-şi deblocheze tastatura. În clipa în care făcu asta, văzu acelaşi anunţ sîcîitor din cauza căruia fusese omorît în dimineaţa aceea pîlpîind în colţul din dreapta jos al desktop-ului calculatorului său. Din nou cineva fusese în încăperea serverului!

Cu mişcări nervoase, Randy deschise fereastra corespunzătoare. Cu siguranţă, uşa fusese deschisă la ora 12.02 şi rămăsese aşa pînă la 12.28, ceea ce însemna că oricine intrase acolo stătuse timp de douăzeci şi şase de minute. Randy ştia că o vizită de douăzeci şi şase de minute nu era ca şi cum cineva băgase capul pe uşă şi trăsese cu ochiul, iar asta îl deranja serios. În douăzeci şi şase de minute cineva putea crea multe probleme.

Apoi Randy apelă directorul corespunzător ca să vadă cine intrase. Fu şocat să descopere că şi de data asta fusese dr. Spencer Wingate! Randy se dădu înapoi şi se holbă la numele fondatorului clinicii, în timp ce încerca să se hotărască cum să acţioneze. Îi spusese lui Kurt despre primul incident, dar şeful pazei nu păruse prea impresionat, deşi ceruse să fie informat dacă se mai întîmpla încă o dată.

Randy se aplecă din nou în faţă. Hotărî să-l sune pe şeful pazei, dar numai după ce va vedea dacă poate găsi ceva în sistem

care fusese schimbat. Primul lucru care-i trecu prin minte fu o modificare a nivelurilor utilizatorilor. Tastînd rapid şi manevrînd mouse-ul, îşi accesă propriul director activ. După numai cîteva minute, avea răspunsul. Dr. Wingate o adăugase pe Prudence Heatherly pe lista de acces pentru directorul „Donatori" din unitatea de date a serverului.

Randy se lăsă din nou pe spătar. Se întrebă de ce fondatorul clinicii ar adăuga numele unui angajat nou la un fişier protejat la care nici măcar el nu avea acces. Nu prea avea sens, decît dacă Prudence Heatherly lucra pentru el sub acoperire.

– E incredibil, zise Randy.

Într-un fel, se distra. Era ca un joc pe calculator în care încerca să-şi dea seama care era strategia adversarului său. Nu era la fel de incitant ca *Unreal Tournament,* dar, la urma urmelor, puţine lucruri erau atît de incitante. Stătu şi medită cîteva minute.

Negăsind o explicaţie plauzibilă, Randy se întinse după telefon. Nu era nerăbdător să vorbească cu Kurt din nou, dar măcar o făcea la telefon, nu personal. Decise, de asemenea, să-i prezinte numai faptele, nu şi supoziţiile sale. Cînd formă interiorul, observă cît era ceasul. Era două fix.

Paisprezece

10 MAI 2001
ORA 14.00

Joanna încercă să se poarte normal, în ciuda senzației neliniștitoare că era urmărită în timp ce cobora treptele de la intrarea Clinicii Wingate și se îndrepta pe alee spre Chevrolet-ul Malibu. Deborah era deja în mașină, iar Joanna o vedea pe locul șoferului. Deoarece mai era destul pînă la sfîrșitul zilei de lucru, hotărîseră că ar atrage atenția mai puțin dacă plecau separat decît dacă plecau împreună. Pînă acum se părea că mersese. Deborah ajunsese acolo aparent fără probleme și nimeni nu o întrebase nimic pe Joanna.

Aceasta avea atîrnată geanta de umărul drept, iar în mîna stîngă ducea un plic gros ce conținea fișierul de donator tipărit. În timp ce mergea, trebui să lupte cu dorința aprigă de a o lua la fugă. Încă o dată se simțea ca un hoț care evada, numai că de data asta ducea cu ea lucrurile furate.

Ajunse la mașină fără incidente, ocoli pînă ajunse pe partea din dreapta și se urcă cît de repede putu.

– Hai să plecăm naibii de aici! exclamă ea.

– Nu-i așa că ăsta ar fi un moment bun ca mașina să nu pornească? glumi Deborah în timp ce băga cheile în contact.

Joanna o lovi în joacă, descărcîndu-și tensiunea pe care o acumulase.

– Nu îndrăzni nici măcar să sugerezi asta, afurisito! Dă-i drumul!

Deborah se feri de palma Joannei, porni maşina şi ieşi din parcare.

– Ei, măcar am făcut-o, zise Deborah în timp ce manevra maşina ca să coboare panta aleii lungi, curbe. Cred că ar trebui să fim mulţumite de noi, chiar dacă recompensa a fost o mare dezamăgire.

– Nu se poate spune că am făcut-o pînă cînd nu ieşim cu bine pe poarta aia, replică Joanna.

– Presupun că aşa e, teoretic, fu de acord Deborah.

Opri maşina în faţa porţii, în spatele liniei albe indicatoare.

Joanna îşi ţinu respiraţia în scurtul interval pînă cînd poarta începu să se deschidă încet, balansîndu-se.

O clipă mai tîrziu, Deborah conduse maşina prin tunelul de sub casa de la intrare şi în spaţiul deschis de dincolo de acesta.

Joanna se relaxă vizibil, iar Deborah observă asta.

– Chiar ţi-ai făcut griji acum cîteva momente? o întrebă ea.

– Mi-am făcut griji toată ziua, recunoscu Joanna.

Deschise plicul şi scoase teancul gros de foi tipărite.

Deborah îi aruncă Joannei o privire în timp ce cotea la dreapta pe Pierce Street, ca să intre în Bookford.

– Ce-ai de gînd să faci, o mică lectură de plăcere pe drumul spre casă?

– De fapt, mi-a venit o idee, zise Joanna. Şi una destul de bună, cum sînt sigură că ţi se va părea şi ţie.

Începu să răsfoiască din nou paginile tipărite, căutînd două pagini anume, în timp ce avea grijă să le păstreze ordinea. Îi luă cîteva minute.

– Ai să mă pui şi pe mine la curent sau ideea asta minunată a ta este un secret? o întrebă Deborah în cele din urmă.

Era uşor indispusă de tăcerea pe care o păstra Joanna.

Aceasta din urmă zîmbi în sinea ei. Îşi dădea seama că, neterminîndu-şi gîndul, fără să vrea o făcuse pe Deborah să suporte acelaşi mic fel iritant de a vorbi pe care Deborah îl folosea întotdeauna cu ea. Savurîndu-şi răzbunarea, Joanna nu răspunse decît după ce dăduse deoparte paginile care o interesau şi pusese restul documentului pe bancheta din spate.

– Uite! spuse ea.

Ridică foile ca Deborah să se poată uita pe ele.

Aceasta îşi luă privirea de la drum suficient ca să vadă că foile pe care le ţinea Joanna erau cele care dădeau detalii despre cei doi copii care se presupunea că se născuseră din ovulele ei.

– OK, văd ce ai acolo. Şi care e ideea aia genială?

– Ambii copii ar avea cam şapte sau opt luni, spuse Joanna. Asta în cazul în care există.

– Mda, şi?

– Avem aici numele, adresele şi numerele de telefon, spuse Joanna. Sugerez să dăm un telefon şi să vedem dacă le putem face o vizită acestor persoane.

Deborah îi aruncă Joannei o scurtă privire, afişînd o expresie de neîncredere totală.

– Glumeşti, zise ea. Spune-mi că glumeşti!

– Nu glumesc, spuse Joanna. A fost sugestia ta că lista asta e o pură invenţie. Hai să verificăm! Cel puţin una din adrese e chiar aici, în Bookford.

Deborah opri la marginea drumului. De unde se aflau, puteau vedea biblioteca publică de la intersecţia străzilor Pierce şi Main. Parcă maşina şi se întoarse s-o privească pe Joanna.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nu cred că e o idee bună să-i vizităm pe oamenii ăştia. Un telefon, mai zic, dar nu o vizită.

– Întîi o să sunăm, zise Joanna. Dar, dacă copiii chiar există, vreau să-i văd.

– Asta nu făcea parte din planul nostru, spuse Deborah. Nu urma decît să aflăm dacă s-au născut copii. N-a fost vorba niciodată de vreo vizită. Nu este indicat şi nici nu cred că părinţii ar aprecia lucrul ăsta.

– N-am să le spun că eu am fost donatoarea, zise Joanna, dacă de-asta îţi faci griji.

– Îmi fac griji pentru tine, spuse Deborah. Una e să ştii că există un copil, şi alta e să-l vezi cu ochii tăi. Nu cred c-ar trebui să te pui într-o asemenea situaţie. Cauţi suferinţa cu lumînarea.

– N-o să-mi provoace nici o suferință, zise Joanna. O să mă liniștească. O să mă facă să mă simt bine.

– Așa a zis și drogatul la prima doză de heroină, spuse Deborah. Dacă există copiii ăștia și dacă-i vezi, ai să vrei să-i vezi din nou, iar asta nu-i corect față de nimeni.

– N-o să mă convingi s-o las baltă, zise Joanna.

Își scoase celularul și începu să formeze numărul familiei Harold Sard. Se uită la Deborah în timp ce telefonul suna. Asta însemna că era un număr real, nu unul inventat.

– Bună ziua, doamna Sard? întrebă Joanna cînd i se răspunse la telefon.

– Da, cine e?

– Sînt Prudence Heatherly de la Clinica Wingate, spuse Joanna. Ce face mititelul?

– Jason e bine, zise doamna Sard. Sîntem foarte entuziasmați. Tocmai a început să meargă de-a bușilea.

Joanna ridică din sprîncene către Deborah.

– A început deja să meargă de-a bușilea! Ce minunat! Ascultați, doamnă Sard, v-am sunat pentru că am dori să-l vedem pe Jason. Vă deranjează dacă am să trec cu o colegă de la clinică să-i facem o scurtă vizită băiatului?

– Nici vorbă să mă deranjeze! spuse doamna Sard. Dacă n-ați fi muncit atîta, nu l-am avea azi pe îngerașul nostru. E o binecuvîntare pentru noi. Ne doream un copil de atîta timp. Cînd ați dorìți să treceți pe la noi?

– Peste aproximativ o jumătate de oră ar fi bine?

– Ar fi perfect. Tocmai s-a trezit din somnul de după-amiază, așa că o să fie binedispus. Aveți adresa?

– Da, dar nu mi-ar strica niște indicații, spuse Joanna.

Indicațiile se dovediră a fi foarte simple. Nu trebuia decît să întoarcă la stînga pe Main Street, intrînd în oraș, și apoi să facă la stînga pe prima stradă după farmacia RiteSmart. Casa era în stilul anilor șaizeci, cu etaje de înălțime diferite; cărămida falsă se desprindea de pe fațadă și ornamentele aveau mare nevoie să fie vopsite din

nou. În contrast cu acestea, un leagăn nou-nouţ pentru copiii scînteia în soarele amiezii într-o parte a casei modeste.

Deborah parcă maşina pe alee, în spatele unei camionete Ford vechi, şi observă leagănul.

– Un leagăn nou construit pentru un copilaş de şase luni! Pun pariu că avem de-a face cu un tătic nerăbdător!

– Femeia a zis că îşi doreau un copil de ceva vreme.

– Nu arată ca o casă pentru nişte oameni capabili să plătească banii pe care-i cere Clinica Wingate.

Joanna dădu din cap.

– Te face să te întrebi unde-au găsit banii. Infertilitatea face cuplurile să fie disperate. Adesea încheie o a doua ipotecă pe casă sau pur şi simplu împrumută banii, dar casa lor nu-mi sugerează nici una din posibilităţile astea.

Deborah se întoarse către Joanna.

– Ceea ce înseamnă că au rămas probabil cu puţini bani pentru povara materială pe care o presupune creşterea unui copil. Eşti sigură că vrei să treci prin asta? Ceea ce vreau să zic e că lucrurile ar putea fi destul de sumbre aici şi ar putea să te întristeze. Sfatul meu e să întoarcem maşina şi să plecăm, înainte de a face rău cuiva.

– Vreau să văd copilul, spuse Joanna. Ai încredere în mine! Pot să fac faţă.

Deschise portiera şi ieşi. Deborah făcu la fel şi cele două tinere o luară pe aleea din faţă. Cu tocurile ei înalte, Deborah trebuia să meargă cu mare grijă ca să evite crăpăturile numeroase din beton. Chiar şi aşa, un pantof îi rămase cu tocul înfipt, ceea ce o făcu să se aplece şi să-l scoată.

– Fă-mi o favoare şi îndoaie genunchii cînd faci asta, îi zise Joanna. Înţeleg de ce i-ai atras atenţia lui Randy la ţîşnitoare.

– Invidia ta nu are limite, o tachină Deborah la rîndul ei.

Urcară amîndouă treptele din faţă.

– Eşti pregătită pentru ceea ce urmează? întrebă Deborah cu degetul pe sonerie.

– Sună naibii odată! spuse Joanna. Faci atîta caz de chestia asta!

Deborah sună la uşă. Auziră cum răsuna înăuntru. Sunetul se prelungi cîteva secunde, ca o melodie.

– Ce drăguţ, zise Deborah sarcastic.

– Nu mai judeca oamenii aşa aspru! se plînse Joanna.

Uşa se deschise şi fetele întrezăriră prin geamul murdar al uşii duble o femeie aproape obeză într-un capot, ţinînd în braţe un copilaş cu o claie de păr negru. Cînd uşa dublă se deschise şi le oferi o vedere nestingherită, fetele rămaseră cu gura căscată de uimire. Deborah chiar se clătină pe tocurile înalte şi numai ţinîndu-se de balustradă reuşi să-şi menţină echilibrul.

Paul Saunders avea treburi mai importante de făcut decît să se întîlnească cu Kurt Hermann. Fusese nevoit chiar să amîne autopsia pe care urma s-o facă împreună cu Greg Lynch pe puii scroafei în sala de autopsie de la fermă. Dar Kurt spusese că era de o importanţă crucială să stea de vorbă imediat, iar Paul fusese de acord în silă, mai ales cînd Kurt insistase să se întîlnească la casa de la intrare, departe de urechile altora. Paul ştia că asta însemna că au necazuri, dar nu era îngrijorat. Avea încredere în abilităţile şi discreţia lui Kurt, pentru care acesta primea mulţi bani... foarte mulţi bani!

În timp ce Paul se apropia de construcţia scundă, îşi aduse aminte de ultima dată cînd fusese aici. Trecuse mai bine de un an de la dezastrul acela provocat de anestezie. Nu putu să nu-şi amintească cît de eficient şi cu cît aplomb rezolvase Kurt situaţia aceea de criză, iar amintirea asta îl ajuta pe Paul să stea liniştit.

Ajuns la uşă, Paul îşi şterse noroiul care i se lipise de tălpi cînd traversase peluza umedă care încă nu se uscase complet de pe urma zăpezii din iarna trecută. Odată ce intră, îl găsi pe şeful pazei în biroul său ascetic. Paul luă un scaun şi se aşeză.

– Avem o problemă gravă de securitate, zise Kurt cu calmul care-l caracteriza.

Îşi ţinea coatele pe birou şi mîinile împreunate în aer. Îşi îndreptă spre Paul arătătoarele, înclinîndu-le ca să-şi sublinieze spusele, dar altminteri nu dădu nici un semn de emoţie sau de panică.

– Ascult, zise Paul.

– Astăzi au început lucrul două angajate noi, spuse Kurt. Georgina Marks şi Prudence Heatherly. Presupun că le-ai intervievat, aşa cum faci în mod obişnuit.

– Absolut, zise Paul.

Cu ochii minţii o văzu imediat pe Georgina şi curbele trupului ei.

– Am făcut nişte investigaţii. Nu sînt cine spun c-ar fi.

– Explică!

– Au folosit nume de împrumut, zise Kurt. Georgina Marks şi Prudence Heatherly erau din zona Bostonului, dar au murit amîndouă de curînd.

Paul înghiţi încercînd să-şi umezească gura care i se uscase brusc.

– Cine sînt? întrebă. Îşi drese glasul. Ai vreo idee?

– Ştim numele uneia din ele, zise Kurt. O cheamă Deborah Cochrane. Maşina pe care o conduceau este înmatriculată pe numele ei. Deocamdată nu ştim şi celălalt nume, dar o să-l aflăm curînd. Adresa pe care ne-au dat-o nu este cea corectă, dar am obţinut adresa reală, cel puţin pentru Deborah Cochrane, şi în momentul ăsta presupun că e adresa corectă pentru amîndouă.

– Felicitări că ai aflat atît de repede, zise Paul.

– Nu cred că deocamdată e cazul de felicitări, spuse Kurt. Mai e ceva.

– Te ascult în continuare, zise Paul şi se foi pe scaun.

Era îngrijorat în acel moment că, fiind atît de bun, Kurt descoperise poate că o invitase la cină pe femeia care folosea numele de Georgina şi că fusese refuzat.

– Randy Porter a descoperit că femeia care-şi zicea Prudence Heatherly a reuşit să descarce şi să scoată la imprimantă unul dintre fişierele tale protejate. E un fişier numit „Donator“.

– Doamne Dumnezeule! izbucni Paul. Cum de s-a întîmplat una ca asta? Idiotul ăla cu calculatoarele m-a asigurat că fişierele mele sînt în siguranţă.

– Nu mă pricep la calculatoare aşa cum ar trebui, zise Kurt. Dar Randy a lăsat să se înţeleagă că a avut ajutor din partea doctorului Spencer Wingate, pe care cred că l-au sedus.

Paul trebui să se calmeze încleştîndu-şi mîinile pe braţele scaunului. Ştia că Spencer era nemulţumit, dar mersese prea departe cu asta.

– Cum a ajutat-o?

– Adăugîndu-i numele pe lista de utilizatori ai fişierului, zise Kurt. A trebuit să scot cu cleştele informaţia asta de la Randy, dar astea au fost spusele lui.

– Bine, izbucni Paul, simţind cum obrajii îi iau foc. Am să vorbesc cu Spencer şi am să descopăr dedesubturile întîmplării ăsteia în ceea ce-l priveşte, cu toate că s-ar putea să am nevoie de ajutorul tău şi în cazul lui. Între timp, ai grijă de femei şi fii la fel de meticulos ca atunci cu decesul acela nefericit cauzat de anestezie, dacă înţelegi unde vreau să ajung. Nu vreau ca femeile alea să părăsească incinta de capul lor şi ar fi chiar mai bine să n-o mai părăsească deloc. Şi vreau să am fişierul ăla care a fost scos la imprimantă.

Spre sfîrşit, ajunsese să ţipe.

– Din nefericire, femeile au plecat deja, zise Kurt, rămînînd la fel de calm în ciuda enervării crescînde a lui Paul. Imediat ce am aflat toate astea am încercat să dau de ele ca să le reţin. Se pare c-au plecat imediat ce-au făcut rost de fişier.

– Vreau să le dai de urmă şi să le elimini! lătră Paul, împungînd cu degetul de mai multe ori în direcţia lui Kurt. Nu vreau să ştiu cum scapi de ele, dar fă-o! Şi fă-o într-un fel care să nu implice Clinica Wingate. Trebuie să ţinem situaţia asta sub control!

– Asta se înţelege de la sine, zise Kurt. Şi, cum m-am gîndit deja la asta, sînt mulţumit să-ţi spun că eu consider că va fi destul de uşor. În primul rînd, avem o adresă, ceea ce înseamnă că vom ajunge repede la ele. Iar în al doilea rînd, femeile sigur ştiau că făceau ceva ilegal, ceea ce înseamnă că n-au fost tentate să spună şi altora ce aveau de gînd. În acelaşi timp, cel puţin una din ele a fost donatoare aici, ceea ce înseamnă că motivul pentru care doreau să pună mîna pe fişier este mai curînd unul personal, decît vreo cruciadă socială. Toate astea duc la concluzia că, deşi a avut loc o

încălcare gravă a securităţii, situaţia poate fi ţinută sub control dacă acţionăm repede.

– Atunci acţionează repede, sigur că da, strigă Paul. Vreau ca asta să se rezolve pînă la noapte cel tîrziu. Femeile astea ne-ar putea da serios de furcă.

– Am făcut deja aranjamentele ca să pot pleca la Boston, zise Kurt.

Se ridică şi, în timp ce-o făcea, se asigură că Paul zăreşte pistolul automat Glock cu amortizor pe care-l scoase din sertarul din mijloc al biroului. Dorea să i se atribuie meritele pentru că intuise gravitatea situaţiei. Dar reacţia lui Paul fu alta decît cea la care se aşteptase Kurt. Nu numai că nu încercă să dea impresia că nu văzuse arma, dar chiar îl întrebă dacă nu avea încă una la îndemînă pe care să i-o poată împrumuta peste noapte. Kurt fu bucuros să-i facă acest serviciu. Spera că Paul va rezolva singur problema cu Spencer Wingate. La urma urmelor, putea fi o situaţie neplăcută să aibă doi potenţiali comandanţi aflaţi la cuţite unul cu altul.

Joanna încă mai tremura din cauza şocului iniţial provocat de realitatea cu care se confrunta şi avea senzaţia că şi Deborah îi împărtăşea trăirile cu aceeaşi intensitate. Doamna Sard le invitase în camera de zi şi insistase să le ofere cafea. Dar Joanna nu se atinsese de ceaşcă. Casa era atît de murdară, încît se temu să o facă. Canapeaua era mînjită cu ceea ce părea iaurt vechi de o săptămînă, aproape de locul în care şedea Joanna. Jucării şi haine murdare erau aruncate peste tot la întîmplare. Mirosul de scutece murdare plutea în aer. Bucătăria, pe care Joanna o întrezărise cînd intraseră, era plină de grămezi de vase nespălate.

Doamna Sard sporovăise necontenit, în principal despre copilaşul care stătu agăţat de ea pe aproape întreaga durată a vizitei. Era vădit bucuroasă de vizita neaşteptată, dîndu-i Joannei impresia că tînjea după compania cuiva.

– Aşadar, copilul este sănătos? întrebă Deborah cînd doamna Sard se opri să respire.

– Sănătos tun, zise doamna Sard, deşi ni s-a spus de curînd că suferă de o uşoară formă de pierdere a auzului de cauză centrală.

Joanna n-avea idee ce era pierderea auzului de cauză centrală şi, deşi nu deschisese gura pe durata întregii vizite, reuşi să întrebe.

– Înseamnă surditate cauzată de o problemă la nervul auditiv, explică Deborah.

Joanna dădu din cap, dar tot nu era sigură. Cu toate acestea, nu mai insistă. În schimb îşi privi mîinile, care tremurau. Le puse repede una peste alta. Asta schimbă lucrurile serios. Tot ce voia să facă era să plece.

– Ce pot să vă mai spun despre micuţul ăsta? zise doamna Sard.

Îl luă cu mîndrie pe copilaş de pe umăr şi-l săltă pe genunchi.

Joanna se gîndi că era drăgălaş ca orice sugar, dar că ar fi fost şi mai drăgălaş dac-ar fi fost curat. Pijamalele cu picior pe care le purta erau murdărite în faţă, părul era nespălat şi nişte cereale uscate erau bine lipite de obrazul lui.

– Ei bine, cred c-am obţinut informaţiile de care avem nevoie, zise Deborah.

Se ridică, iar Joanna o urmă imediat, recunoscătoare.

– Nu mai doriţi nişte cafea? întrebă doamna Sard cu o notă de disperare în glas.

– Cred că am stat deja prea mult, spuse Deborah.

Doamna Sard încercă să protesteze, dar Deborah insistă. Cu părere de rău, doamna Sard îşi conduse oaspeţii pînă la uşa din faţă şi rămase pe verandă în timp ce ele se îndepărtau pe alee. Cînd ajunseră la maşină, Deborah fu singura care se uită în urmă, iar cînd o făcu, o văzuse pe doamna Sard fluturînd mîna copilaşului în semn de rămas-bun.

– Hai să plecăm de aici, zise Joanna imediat ce închiseră portierele.

Evită cu hotărîre să privească înapoi la copil.

– Asta încerc să fac, spuse Deborah.

Porni maşina şi dădu înapoi pe alee.

Merseră cîteva minute fără să scoată vreo vorbă. Amîndouă erau bucuroase că se îndepărtau de locul ăla.

– Sînt îngrozită, spuse Joanna, rupînd în cele din urmă tăcerea.

– Nu pot să-mi imaginez cine n-ar fi îngrozit, zise Deborah.

– Ce mă uimește e faptul că femeia se poartă de parcă n-ar avea nici o bănuială, spuse Joanna.

– Poate că n-are nici una. Dar, chiar dacă ar avea, probabil și-a dorit un copil de atîta vreme încît nu o interesează. Se știe cît de disperate sînt cuplurile sterile.

– Ai știut imediat? întrebă Joanna.

– Evident, spuse Deborah. Era să cad de pe blestemata aia de verandă.

– Ce a declanșat la tine asocierea asta?

– Întreaga înfățișare, zise Deborah. Dar, dacă e să fiu mai precisă, presupun că semnul revelator a fost șuvița albă a copilului. E destul de spectaculos, mai ales la un copil de șase luni.

– Ai văzut ce ochi are?

Joanna tremură de parcă ar fi luat-o dintr-odată cu frig.

– Sigur că da, zise Deborah. Mi-au amintit de un cîine husky pe care-l avea unul dintre unchii mei, deși diferența de culoare dintre ochii cîinelui era și mai șocantă.

– Ce mă deranjează pe mine atît de mult e că probabil prima clonă umană a trebuit să fie realizată tocmai cu unul dintre ovulele mele.

– Îmi dau seama ce simți, zise Deborah. Dar trebuie să-ți spun că pe mine cel mai mult mă deranjează persoana care a făcut asta și persoana care a fost clonată. Paul Saunders nu este genul de om de a cărui copie ar avea nevoie lumea. Faptul că s-a clonat singur înseamnă că este mai egocentric, mai încrezut și mai arogant decît mi-aș fi putut închipui vreodată, deși pariez c-ar încerca să susțină că a făcut-o de dragul științei ori al omenirii sau c-ar găsi o altă justificare ridicolă.

– Măcar nu e nimic din mine în copilul ăsta, spuse Joanna.

Pentru moment, nu putea să vadă dincolo de aspectul personal al nenorocirii.

– Îmi pare rău să-ţi spun, dar probabil că nu e adevărat, zise Deborah. Ovulul contribuie cu ADN-ul mitocondrial. Copilul are mitocondriile tale.

– Nici n-am să te întreb ce sînt alea mitocondrii, spuse Joanna. Nu vreau să ştiu, pentru că nu vreau să cred că în copilul ăla e ceva din mine.

– Ei, acum avem o explicaţie pentru faptul că rata de succes a ovulelor tale a fost atît de scăzută. Aşa se întîmplă în cazul clonării prin transfer nuclear. Dar ca să vedem şi partea bună a lucrurilor, rezultatele au fost mai bune decît cele obţinute de oamenii care au clonat-o pe oaia aia, Dolly. Cred că tipii ăia au trecut prin vreo două mii de încercări înainte de a avea un rezultat pozitiv. Tu ai avut patru rezultate pozitive din mai puţin de trei sute de încercări.

– Încerci să faci o glumă proastă? întrebă Joanna. Dacă despre asta e vorba, nu mi se pare amuzant.

– Vorbesc serios, zise Deborah. Probabil că fac ceva bine. Statisticile lor sînt aproape de două ori mai bune.

– N-am să-i aplaud pentru asta, comentă Joanna. Întreaga afacere îmi face rău. Mi-aş dori să nu fi făcut vizita asta, aşa de groaznic mă simt.

– Nu ţi-aş spune niciodată că ţi-am spus eu, o tachină Deborah. N-aş face niciodată una ca asta. Ar fi prea crud din partea mea.

Joanna zîmbi în ciuda supărării ei. Era uimitor cum reuşea Deborah întotdeauna să-i ridice moralul, indiferent de circumstanţe.

– Dar am o altă sugestie, dacă te simţi în stare.

– Nu vreau să te întreb la ce te gîndeşti, zise Joanna.

– Cred c-ar trebui să-i facem o vizită şi celui de-al doilea copil, ca să vedem dacă temerile noastre sînt justificate.

Merseră o vreme în tăcere, în timp ce Joanna se gîndea la sugestia prietenei sale.

– N-o să înrăutăţească lucrurile, spuse Deborah în cele din urmă. Deja am resimţit şocul. Măcar ne-ar putea ajuta să hotărîm ce-o să facem în legătură cu asta. Este o enigmă pe care am evitat-o pînă acum cu tot dinadinsul.

Joanna aprobă din cap. În privinţa asta Deborah avea perfectă dreptate. Nu numai că nu discutaseră ce urma să facă, dar ea însăşi evitase cu obstinaţie chiar şi numai să se gîndească la asta. În afară de a transmite subiectul presei, caz în care ar fi imposibil ca ele să nu fie implicate, cui i-ar putea spune? Problema era că obţinuseră informaţiile comiţînd o infracţiune. Joanna nu ştia prea multe despre legi, însă ştia că obţinerea unor dovezi în mod ilegal făcea ca acestea să devină inutile. Pe deasupra, nici măcar nu ştia dacă clonarea umană efectuată într-o clinică particulară era împotriva legii în statul Massachusetts.

– În regulă, spuse dintr-odată Joanna. Hai să încercăm să-l vedem pe al doilea copil. Dar, dacă situaţia este aceeaşi, hai să nu intrăm!

Luă cea de-a doua foaie de hîrtie şi îşi scoase celularul.

Numele de familie al celui de-al doilea copil era Webster, iar familia Webster locuia într-un oraş ceva mai aproape de Boston decît Bookford. Joanna formă numărul. Telefonul sună de mai mult de cinci ori. Voia să închidă, cînd îi răspunse o femeie cu răsuflarea întretăiată.

Conversaţia cu doamna Webster fu aproape identică cu cea purtată cu doamna Sard, în afară de faptul că doamna Webster respira cu greu. Îi explică că trebuise să fugă ca să răspundă la telefon, pentru că tocmai îl scosese pe Stuart din baie. Cel mai important fu faptul că le spuse fetelor că erau bine-venite şi le dădu indicaţii clare cum să ajungă.

– Cel puţin copilul o să fie curat, zise Joanna cînd închise celularul.

Peste o jumătate de oră fetele opriră maşina pe aleea unei case care era exact opusul celei în care locuia familia Sard. Locuinţa familiei Webster era o vilă de cărămidă în stil colonial, cu hornuri masive care răsăreau precum buruienile într-o grădină. Fetele se uitară la casă şi la parcul bine îngrijit. Peluza era înfrumuseţată de explozia de magnolii şi de sîngeri în floare.

– Trebuie să recunosc că dr. Saunders este eclectic cînd îşi alege părinţii vitregi, comentă Deborah. Asta în cazul în care copilul ăsta este o altă clonă.

– Haide! zise Joanna. Să terminăm odată!

Tinerele porniră pline de rezervă pe aleea cu dale. Nici una din ele nu era sigură că voia să facă și vizita asta, dar amîndouă simțeau că trebuie. Joanna apăsă pe sonerie.

Din nou Joanna și Deborah știură amîndouă imediat că micuțul era o clonă a lui Paul Saunders. Copilul arăta exact la fel ca al familiei Sard, cu aceeași șuviță albă, aceleași irisuri de nuanțe diferite și același nas lat la rădăcină.

Doamna Webster era la fel de afabilă ca doamna Sard, fără să manifeste însă dorința disperată de companie a acesteia. Le invită pe fete în casă, dar acestea refuzară și insistară să rămînă pe veranda din față.

Cum Joanna avusese timp să-și revină emoțional din șocul inițial, putu să ia parte la scurta conversație cu doamna Webster mai mult decît o făcuse în discuția cu doamna Sard. Totodată, faptul că avea de-a face cu un copil îngrijit, crescut într-un mediu mai propice unei dezvoltări normale, făcea ca situația să fie mai suportabilă. Din curiozitate, Joanna întrebă dacă micuțul are vreo problemă de auz. I se răspunse că da – era o afecțiune similară cu aceea a copilului familiei Sard.

După ce părăsiră casa familiei Webster, fetele rămaseră tăcute, fiecare cufundată în propriile gînduri neliniștite. Numai cînd ajunseră pe Route 2 și accelerară pînă la viteza permisă pe autostradă, Deborah spuse ce gîndea:

– Nu vreau să bat apa în piuă pe tema asta, dar acum poți să-ți dai seama de ce-am fost dezamăgită că n-am putut avea acces la fișierele de cercetare ale Clinicii Wingate. Intuiția îmi spune că acolo se petrec lucruri necurate și că această clonare peste care am dat nu este decît vîrful aisbergului. La aroganța pe care cu siguranță o are doctorul Saunders, nu există limite.

– Clonarea oamenilor este suficient de gravă.

– Nu cred că e suficient de gravă ca să închidă definitiv clinica lui Saunders și a complicilor lui, spuse Deborah. De fapt, dacă se

află în presă că ei oferă servicii de clonare, s-ar putea să se îngrămădească o mulţime de cupluri sterile la uşa lor.

– Ce pot să spun? mormăi Joanna. Cum ţi-am spus, am făcut tot ce-am putut în încăperea serverului.

– Nu te învinuiesc pe tine.

– Ba da!

– Bine, poate doar un pic. E aşa de frustrant!

Se cufundară din nou în tăcere. Motorul zumzăia. La distanţă, contururile oraşului Boston apărură la orizont.

– Aşteaptă un pic! izbucni Deborah deodată, făcînd-o pe Joanna să tresară. Şocul de a descoperi clonarea ne-a făcut să uităm de ovule!

– Despre ce vorbeşti? o întrebă Joanna.

– Numărul de ovule pe care se presupune că le-au recoltat de la tine, zise Deborah. Cum au putut obţine sute de ovule, doar dacă...

Deborah făcu o pauză şi rămase privind prin parbriz, cu o expresie îngrozită.

– Doar dacă ce? întrebă Joanna.

În situaţia în care se aflau, i se părea şi mai enervant ca de obicei că Deborah recurgea la vechile ei trucuri.

– Uită-te în fişierul cu donatori, zise repede Deborah, şi vezi dacă mai sînt alte donatoare care se presupune că au donat sute de ovule.

Mormăind cu voce joasă, Joanna se întinse şi luă de pe bancheta din spate documentul greu, pe care-l puse în poală cu un oftat. O luă de la început şi nu trebui să treacă prin prea multe pagini.

– Sînt o mulţime. Şi uite una care e şi mai impresionantă. Anna Alvarez este trecută ca fiind donatoarea a 4 205 ovule!

– Cred că glumeşti!

– Nu glumesc, spuse Joanna. Uite altă donatoare cu mai multe mii de ovule: Marta Arriga. Şi încă una: Maria Artiavia.

– Sună ca nişte nume hispanice.

– Aşa e, fu de acord Joanna. Uite încă una, chiar mai uluitoare. Scrie aici că Mercedes Avila a donat 8 721 de ovule!

– Uită-te şi vezi dacă se sugerează că toate aceste ovule au fost implantate individual la fel ca ovulele tale.

Joanna trecu la pagina următoare din dosarul lui Mercedes Avila şi urmări cu degetul în josul coloanei.

– Se pare că aşa s-a întîmplat.

– Atunci probabil că au fost toate destinate să fie clone realizate prin transfer nuclear, zise Deborah. Sînt toate urmate de numele lui Paul Saunders?

– Majoritatea, spuse Joanna. Dar mai sînt şi unele cu numele doctoriţei Sheila Donaldson.

– Ar fi trebuit să ghicesc, zise Deborah. Înseamnă că lucrează împreună. Dar spune-mi! Cînd te uiţi la numele astea, par să fie destule nume hispanice în general sau a fost doar o întîmplare la litera A?

Joanna făcu aşa cum sugerase Deborah. Îi luă cîteva minute.

– Da, se pare că sînt destule, şi toate sînt înregistrate ca donatoare a mii de ovule.

– Mă întreb dacă asta e legătura cu femeile din Nicaragua? întrebă Deborah cutremurîndu-se.

– Cum aşa?

– Embrionii feminini au în ovare numărul maxim de ovule prin comparaţie cu întreaga viaţă a unui individ, explică Deborah. Am citit undeva că, într-un anumit moment al dezvoltării embrionare, embrionul feminin are aproape şapte sau opt milioane de ovule, în timp ce la naştere nu are decît un milion, şi la pubertate scade la trei sau patru sute de mii. Unele minţi diabolice ca ale lui Paul Saunders şi Sheila Donaldson ar putea considera că embrionul feminin este aproape o mină de aur.

– Nu cred că-mi place ceea ce sugerezi, spuse Joanna.

– Nici mie, zise Deborah. Dar din păcate este evident. Femeile astea din Nicaragua s-ar putea lăsa implantate şi apoi supuse avortului după douăzeci de săptămîni numai ca să le furnizeze ovulele.

Joanna îşi întoarse privirile şi se uită afară pe geamul lateral în timp ce era scuturată de un val de dezgust. Ceea ce spunea Deborah

era la fel de groaznic ca clonarea, avînd în vedere implicaţiile privind rolul femeilor şi lipsa ideii de inviolabilitate a vieţii omeneşti. Îşi reprimă cu greutate emoţiile în fierbere care ameninţau să dea în clocot. Se trezi dorindu-şi să nu fi avut nimic de-a face cu Clinica Wingate. Faptul că era implicată în toate astea ca donator o făcea să se simtă ca un complice.

– Problema cu scenariul ăsta, chiar dacă este adevărat, este că e legal. Ar putea să fie un dezastru în ceea ce priveşte reputaţia, pentru că se petrece la o clinică de fertilizare, dar ar fi greu să facă cineva ceva în privinţa asta atîta timp cît femeile nu au fost constrînse.

– Faptul că le-au plătit este un tip de constrîngere! izbucni Joanna. Femeile astea sînt sărace şi vin dintr-o ţară din lumea a treia!

– Hei, calmează-te! Încercăm să discutăm problema.

– N-am de gînd să mă calmez! răbufni Joanna. Şi ce idee îţi venise în legătură cu ovulele mele pe care-ai lăsat-o neterminată? Urăsc să mă laşi aşa să aştept!

– A, da, îmi pare rău, zise Deborah. Legătura cu femeile din Nicaragua m-a făcut să deviez de la subiect. Singurul fel în care îmi pot închipui că au obţinut atîtea ovule de la tine e să-ţi fi scos un ovar cu totul.

Joanna se clătină de parcă Deborah ar fi pălmuit-o. Trebui să scuture din cap ca să se poată concentra din nou. Cu o voce tremurîndă, Joanna o rugă pe Deborah să repete în caz că înţelesese greşit.

Deborah îşi desprinse privirea de pe şosea ca să arunce o căutătură rapidă către colega ei de apartament. Putea să-şi dea seama din vocea Joannei că pe moment aceasta era pe un teren periculos din punct de vedere emoţional.

– Nu fac decît să gîndesc cu voce tare, explică Deborah. Nu te agita.

– Am dreptul să mă supăr dacă sugerezi că mi-au scos un ovar, spuse Joanna, încet şi aparent controlîndu-se perfect.

– Atunci găseşte tu o altă explicaţie pentru toate ovulele, o provocă Deborah. Asta e o şedinţă de brainstorming prin care încercăm să compensăm lipsa de informaţii.

Joanna se stăpîni şi se strădui să descopere o altă explicaţie, cum sugerase Deborah. Singurele ei surse de informaţii privind tehnologiile de reproducere fiind biologia din liceu şi pălăvrăgeala din vestiarul fetelor, nu putu să găsească nimic.

– Cel mai mare număr de ovule de care am auzit vreodată că a fost recoltat cu ajutorul hiperstimulării ovariene era în jur de douăzeci, zise Deborah. Prelevarea a sute de ovule îmi sugerează un gen de cultură a ţesutului ovarian.

– Se poate cultiva ţesut ovarian? întrebă Joanna.

Deborah ridică din umeri.

– Ştii, habar n-am. Specializarea mea e biologia moleculară, nu biologia celulară. Dar sună rezonabil.

– Dacă mi-au luat unul din ovare, întrebă Joanna, cum mă va afecta asta?

– Stai să mă gîndesc, zise Deborah, încreţindu-şi fruntea ca şi cum s-ar fi concentrat. Cu jumătate din producţia ta ovariană obişnuită de estrogen, nivelul tău de testosteron suprarenal ar trebui aproape să se dubleze. Asta înseamnă că o să-ţi crească probabil barbă, o să-ţi pierzi sînii şi-o să cheleşti.

Joanna se uită la prietena ei cu şi mai multă groază.

– Glumesc! exclamă Deborah. Ar trebui să rîzi.

– Mă tem că nimic din toate astea nu mi se pare amuzant.

– Adevărul este că efectele ar fi probabil foarte mici, asta în cazul în care ar exista efecte, zise Deborah. Poate că ar avea loc o uşoară scădere statistică a fertilităţii tale, deoarece nu ai mai ovula decît cu un ovar, dar nici măcar nu sînt sigură de asta.

– Totuşi e un gînd groaznic că ţi-a fost furat un ovar, spuse Joanna, fără să se calmeze. E ca un viol sau poate chiar mai rău.

– Sînt perfect de acord, zise Deborah.

– De ce doar eu şi tu nu?

– Asta e o altă întrebare bună, spuse Deborah. Presupun că din cauză c-am refuzat să mi se facă anestezia generală. Ca să scoată un ovar ar trebui să folosească cel puțin o procedură laparoscopică și cu siguranță nu numai un ac ghidat cu ultrasunete.

Joanna închise ochii o clipă. Se trezi dorindu-și să nu fi fost atît de lașă în legătură cu procedurile medicale atunci cînd donase ovulele. Ar fi trebuit să-i urmeze sfatul lui Deborah.

– Tocmai m-am gîndit la ceva, zise Deborah.

Joanna rămase nemișcată. Își jură că nu o va întreba.

Merseră în tăcere timp de aproape două minute.

– Nu ești interesată? întrebă Deborah.

– Numai dacă-mi spui, replică Joanna.

– Dacă putem dovedi că ți-au luat un ovar, atunci am putea avea ceva împotriva lor. Nu spun că ți l-au luat, dar, dacă au făcut-o, am putea avea un temei legal. Dacă ți-au luat ovarul fără consimțămîntul tău, asta e lovire și rănire, ceea ce e o infracțiune.

– Mda, bine, și cum se poate dovedi? făcu Joanna fără entuziasm. Ce-ar trebui să facă, să mă deschidă și să se uite? Nu, mulțumesc!

– Nu cred c-ar trebui să te deschidă, zise Deborah. Cred că își pot da seama la ecografie. Îți sugerez să-l suni pe Carlton, să-i explici cît de mult sau de puțin dorești și să-i spui că trebuie să afli dacă îți lipsește un ovar.

– E un pic ironic ca tu să-mi sugerezi să-l sun pe Carlton, spuse Joanna.

– Nu te îndemn să te măriți cu el, ce naiba, zise Deborah, ci numai să profiți de faptul că este medic rezident. Rezidenții se cunosc între ei. E ca o frăție. Sînt sigură că poate aranja să faci o ecografie.

– M-am întors acasă de trei zile și nu l-am sunat nici măcar o dată, făcu Joanna. Mă simt vinovată să-l sun din senin ca să-i cer o favoare.

– Nu, te rog! gemu Deborah. Educația ta în stil Houston își face din nou simțită prezența. De cîte ori trebuie să-ți reamintesc că bărbații pot fi folosiți întocmai cum le folosesc ei pe femei? De

data asta, în loc să-l foloseşti ca să te distrezi, îl foloseşti ca să faci o ecografie. Mare scofală!

Joanna trecu în revistă conversaţia cu Carlton, aşa cum credea ea că se va desfăşura. Din punctul ei de vedere, nu urma să fie aşa uşor cum sugera Deborah. În acelaşi timp, Joanna dorea să ştie dacă a fost violată sau nu în interior. De fapt, cu cît se gîndea mai mult la asta, cu atît simţea mai mult nevoia de a şti.

– Bine! exclamă ea. Caută celularul. Am să-l sun.

– Bravo, murmură Deborah.

Cincisprezece

10 MAI 2001

ORA 18.30

Louisburg Square se afla sus, pe panta de la Beacon Hill, unde se ajungea urcînd pe Mount Vernon Street şi luînd-o la stînga, fie pe şoseaua din susul scuarului, fie pe cea din josul acestuia. Nu era un scuar propriu-zis, nefiind pătrat, ci avea mai degrabă forma unui dreptunghi lung, mărginit de un şir de case din cărămidă, cu faţade rotunjite şi cu ferestre cu mai multe ochiuri de geam, oblonite. În centrul scuarului era un petic de iarbă firavă, călcată în picioare, împrejmuit de un gard înalt, ameninţător, din fontă şi acoperit de bolta formată din coroanele unor ulmi bătrîni, care reuşiseră să supravieţuiască ravagiilor făcute de maladia parazitară specifică ulmilor. La celălalt capăt se aflau pîlcuri modeste de arbuşti şi o statuie de grădină care purta urmele intemperiilor.

Kurt găsise scuarul fără probleme, în ciuda faptului că nu cunoştea Bostonul şi a mulţimii de străzi cu sens unic de pe Beacon Hill. Dar cu parcarea era altă poveste. În parcarea scuarului era pusă o plăcuţă discretă pe care scria „PARCARE PARTICULARĂ", cu avertismentul că oricine încalcă interdicţia va fi remorcat. Kurt nu voia să fie remorcat. Conducea una dintre dubiţele de securitate negre, nemarcate ale Clinicii Wingate, cu un compartiment care se putea încuia în spate. În compartiment se aflau aruncate diversele

lucruri de care putea avea nevoie, precum şi suficient spaţiu pentru pasagerii necooperanţi.

Planul lui Kurt fusese vag încă de la început, în afară de faptul că ştia că le va aduce pe fete înapoi la Wingate. Se gîndi că întîi le va găsi şi că apoi va improviza, iar în acel moment era încă în recunoaştere prin zonă. Era a treia oară cînd trecea prin scuar. Prima dată localizase clădirea. Era prima pe dreapta, venind de sus. Statuse suficient cît să observe că avea cinci etaje, că pe acoperiş erau lucarne şi că mai era un etaj aflat parţial sub panta drumului. Nu ştia dacă sub acesta se mai afla un subsol. Clădirea avea o intrare în faţă, la care se ajungea urcînd cinci trepte. Presupuse că mai era o uşă în spate, dar pe partea aceea parterul era ascuns privirilor de un zid de cărămidă.

Cînd trecu a doua oară, observă gradul de activitate din zona. Aveau loc multe lucrări de renovare, aşa că erau nişte muncitori şi nişte vehicule de construcţii. În scuar se aflau cîţiva copii cu vîrste între patru-cinci şi unsprezece-doisprezece ani. Cîteva bone fie stăteau la taifas, fie erau absorbite de sarcinile lor.

Acum, a treia oară, Kurt încerca să se hotărască unde să lase dubiţa. Majoritatea muncitorilor constructori plecaseră deja, aşa ca eliberaseră nişte locuri de parcare. Decise că era cel mai bine să oprească în capătul dinspre Mount Vernon, în ciuda indicatorul „PARCARE PARTICULARĂ" – la urma urmelor, vehiculele de construcţii nu fuseseră remorcate –, şi, ocolind din nou grupul de clădiri, trase maşina aproape de gard. Întorcînd capul la dreapta, putea vedea nestingherit clădirea care-l interesa.

În acel moment, singura preocupare a lui Kurt era că nu zărise încă Chevrolet-ul Malibu. Memorase numărul de înmatriculare cînd îl dăduse în urmărire, aşa că acum nu-şi făcea griji că-l va confunda cu un automobil asemănător. Presupusese că va da de el fie în timp ce conducea în jurul scuarului, fie pe străzile din apropiere. Dar asta nu se întîmplase.

În ciuda adrenalinei care-i curgea prin vene, aparent Kurt îşi păstra calmul. Ştia din experienţă că era periculos să se lase pradă

emoţiei unei asemenea misiuni. Era important să acţioneze încet şi metodic, ca să evite greşelile. În acelaşi timp trebuia să rămînă vigilent ca un şarpe la pîndă, gata să atace cînd va avea ocazia.

Ducîndu-şi mîna la spate, Kurt scoase pistolul Glock şi-i verifică din nou încărcătorul. Mulţumit, îl puse la locul lui în toc. Apoi cercetă cuţitul prins cu o cureluşă de gambă. În buzunarul din dreapta al pantalonilor avea cîteva perechi de mănuşi de latex, iar în cel din stînga o mască de schi. În buzunarul din dreapta al gecii îşi ţinea colecţia de şperacle cu care se antrenase pînă cînd devenise expert; în buzunarul din stînga avea cîteva dispozitive automate de injectat cu un tranchilizant puternic.

După ce stătu în dubiţă aproape o jumătate de oră, Kurt se hotărî că era momentul potrivit să acţioneze. Activitatea din scuar se mai potolise, dar nu într-atît ca el să fie remarcat. Kurt se dădu jos din maşină şi o încuie. După o ultimă privire fugară aruncată în jur, Kurt o porni spre imobilul cu numărul unu din Louisburg Square.

Cu cheile dubiţei în mînă, Kurt urcă treptele pînă la uşa de la intrarea în clădire. Ţinînd cheile ca şi cum ar fi avut nişte probleme neaşteptate cu încuietoarea, Kurt trecu la treabă cu şperaclele. Îi luă mai mult decît se aşteptase, dar cilindrul cedă pînă la urmă în faţa eforturilor lui. Fără să privească înapoi, Kurt împinse uşa şi intră în clădire.

Ţipetele copiilor care se jucau încă în scuar se stinseră cînd închise uşa. Fără să se grăbească, Kurt îşi puse la loc instrumentele şi o luă în sus pe scări. Aflase de pe panoul interfonului că Deborah Cochrane şi Joanna Meissner ocupau apartamentul de la etajul patru. Presupuse că Joanna Meissner era Prudence Heatherly, dar intenţiona să caute confirmarea acestei presupuneri.

Cu fiecare etaj, nerăbdarea lui Kurt creştea – se dădea în vînt după genul de acţiune pe care-l anticipa. Cu ochii minţii o putea vedea pe Georgina Marks în rochia ei dezgustător de provocatoare. Voia într-adevăr s-o prindă vie şi dorea să o ştie în vila sa de pe domeniul Wingate.

Trecînd de etajul trei, Kurt îşi puse o pereche de mănuşi. Apoi duse mîna dreaptă la spate şi atinse pistolul Glock, dar îl lăsă în

toc. Cu mîna stîngă ridicată, se pregătea să ciocănească la uşă, cînd auzi uşa din faţă a clădirii deschizîndu-se la parter. Kurt nu intră în panică aşa cum ar fi putut s-o facă cineva mai puţin experimentat. Se apropie doar de balustradă şi se uită în jos în casa scărilor. Se gîndi c-ar putea fi cele două tinere, dar nu fu aşa. Văzu în schimb un bărbat singur urcînd cu greu scările după o zi petrecută la birou. Kurt nu-l vedea pe tip, ci doar mîna acestuia ţinîndu-se de balustradă.

Kurt se pregăti pentru orice gen de confruntare care ar fi putut avea loc. Planul lui era să coboare ca şi cum intenţiona să iasă din clădire, în cazul în care omul începea să urce la etajul trei. Dar tertipul nu fu necesar. Bărbatul se opri la primul etaj, deschise cu cheia o uşă şi dispăru înăuntru. Holul se cufundă din nou într-o tăcere mormîntală.

Kurt se întoarse la uşa apartamentului de la etajul patru. Ciocăni suficient de tare pentru ca locatarii să audă în cazul în care erau acasă, dar nu prea tare, ca să nu-i deranjeze pe vecini. Aşteptă, dar, văzînd că nu răspunde nimeni şi neauzind vreun zgomot dinăuntru, trecu din nou la lucru cu şperaclele. Din experienţă, Kurt ştia că, de obicei, uşa apartamentului reprezenta o provocare mai mare decît uşa imobilului, în principal pentru că avea două încuietori: una obişnuită şi una cu un zăvor separat. Cu încuietoarea obişnuită fu uşor, dar pentru cea cu zăvor separat fu nevoie de răbdare. În cele din urmă, aceasta cedă şi se deschise. În clipa următoare Kurt era în apartament şi închidea uşa. Cu o viteză care-i dezminţea mişcările lente, deliberate de mai înainte, Kurt străbătu rapid camerele ca să se asigure că apartamentul era gol. Nu voia să dea ocazia cuiva de a suna la 911. Ca să scape complet de grija asta, verifică fiecare încăpere şi fiecare dulap. Se uită chiar şi sub paturi.

Odată ce fu satisfăcut că era singur în casă, căută cealaltă ieşire. Era o ieşire de incendiu care cobora în zigzag în spatele clădirii. Accesul era asigurat de fereastra dormitorului din spate. Dînd să iasă din dormitor, zări o fotografie a unui cuplu tînăr. Femeia semăna suficient cu Prudence Heatherly, în ciuda părului mai lung, şi

Kurt fu sigur că cele două fete pe urmele cărora se afla erau colege de apartament şi că Joanna Meissner era Prudence Heatherly.

Ieşind din dormitor şi mergînd pe hol, Kurt intră în camera de zi. Ducîndu-se la birou, căută orice hîrtii care ar fi putut sugera o asociere cu Clinica Wingate. Nu găsi nimic, dar dădu peste nişte materiale referitoare la numele de împrumut pe care le folosiseră fetele. Kurt împături cu grijă foile şi le băgă în buzunar.

Continuînd, găsi o poză a Georginei. Prefera să se gîndească la ea ca fiind Georgina, nu Deborah. În fotografie, Georgina avea braţul petrecut pe după umărul unei femei mai în vîrstă, despre care Kurt presupuse că era mama ei. Fu uluit să vadă cît de diferit arăta Georgina cu părul brunet şi în haine decente. Transformarea sa lascivă era clar lucrătura diavolului.

Kurt puse poza la loc şi deschise sertarul de sus al comodei. Băgînd mîna înăuntru, scoase o pereche mătăsoasă de chiloţei din dantelă. Deşi mănuşile de latex îi atenuau simţul tactil, atingerea lenjeriei avea ceva care-l excită.

Părăsind cel de-al doilea dormitor, Kurt trecu din nou prin camera de zi şi intră în bucătărie. Deschizînd uşa frigiderului, fu dezamăgit. Se aşteptase să găsească o bere rece, iar faptul că nu era nici una îl irită foarte tare.

Revenind în camera de zi, Kurt scoase Glock-ul de la spate şi-l puse pe podea. Apoi se aşeză pe canapea. Se uită la ceas. Era trecut bine de şapte şi se întrebă cît trebuia să mai aştepte ca Georgina şi Prudence să se întoarcă.

– Se numeşte sindromul Waanderburg, zise Carlton.

Dădu din cap ca şi cum s-ar fi aprobat singur, apoi se lăsă pe spate cu o expresie mîndră pe faţa lui tînără. Stătea împreună cu cele două fete la o masă de plastic în centrul cantinei de la subsolul MGH, unde le adusese pentru o cină rapidă, deoarece nici unul nu mîncase. Carlton era de gardă în acea noapte şi le preveni că putea fi apelat pe pager în orice moment pentru vreo urgenţă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce e aia sindromul Waanderburg? întrebă nerăbdătoare Joanna.

Răspunsul lui Carlton sugera că nu fusese atent la ceea ce spusese ea. Joanna tocmai terminase de descris şocul pe care-l trăiseră ea şi Deborah descoperind cei doi copii clonaţi.

– Sindromul Waanderburg este o anomalie de dezvoltare, spuse Carlton. Este caracterizată de şuviţa albă, de pierderea congenitala a auzului de cauză centrală, de situarea anormală a pleoapelor şi de heterocromie[1].

Joanna se uită o clipă la Deborah, care-şi dădu ochii peste cap arătînd că avea aceeaşi reacţie. Carlton se purta de parcă era de pe altă planetă.

– Ascultă, Carlton! zise Joanna, încercînd să fie răbdătoare. Nu sîntem la o vizită de spital precum cele pe care mi le descriai mai de mult. Nu îţi dăm o notă, aşa că nu trebuie să ne împuiezi urechile cu toate detaliile astea medicale. Tu nu vezi pădurea din cauza copacilor.

– Credeam c-ai vrea să ştii de ce anume suferă doctorul ăsta pe care mi l-ai descris, zise Carlton. Este o boală ereditară care implică migrarea celulelor auditive din cordonul neural. Nu e de mirare că şi copiii clonaţi o au. Şi copiii săi legitimi ar avea-o.

– Încerci să sugerezi că aceşti copii pe care ţi i-am descris nu sînt clone? întrebă Joanna.

– Nu, probabil că sînt clone, zise Carlton. Combinarea genetică obişnuită care ar avea loc într-un ovul fertilizat în mod normal ar face să apară unele variabile, chiar şi în genele dominante. Copiii n-ar arăta exact la fel. Ar exista variaţii semnificative ale aceloraşi caracteristici.

– Intenţionat eşti aşa de ambiguu? întrebă Joanna.

– Nu, încerc să vă ajut.

– Dar tot crezi că aceşti copii sînt clone, am dreptate? interveni Deborah.

– Absolut, după felul în care mi i-aţi descris, recunoscu Carlton.

– Asta nu te şochează? întrebă Joanna. Nu vorbim de musculiţe sau de oi. Vorbim de clonarea unor fiinţe umane.

---

[1] În oftalmologie, coloraţia diferită a celor două irisuri (n.tr.)

– Să-ţi spun drept, nu sînt aşa surprins, admise Carlton. Se aplecă din nou înainte. După părerea mea, era doar o chestiune de timp. Odată ce Dolly a fost clonată, am crezut că la un moment dat va avea loc şi clonarea umană şi că s-ar petrece în genul de mediu pe care l-aţi descris: o clinică de fertilizare care să nu depindă de nici o universitate. Mulţi dintre tipii care se ocupă de probleme de infertilitate, în special nonconformiştii, au tot glumit despre clonare şi au ameninţat că o s-o facă încă de cînd a fost anunţată Dolly.

– Mă şochează că spui aşa ceva, declară Joanna.

Înainte să poată răspunde, îi sună pagerul. După ce se uită la ecranul cu cristale lichide, Carlton îşi trase scaunul.

– Mă duc să dau un telefon şi mă întorc imediat!

Joanna şi Deborah îl priviră cum îşi face drum printre mulţimea de mese goale şi se îndreaptă spre unul dintre telefoanele montate pe perete.

– Analogia ta cu pădurea şi copacii a picat la ţanc, comentă Deborah.

Joanna dădu din cap.

– După cum mărturiseşte singur, este prea izolat aici. Cu mintea plină de lucruri inutile de genul sindromului Waanderburg, nu e de mirare că are tendinţa să nu se gîndească la ce se întîmplă în lume sau la etică. Acceptă clonarea asta cu seninătate.

– Nu l-a şocat prea tare nici ceea ce i-am spus despre femeile din Nicaragua, zise Deborah. Şi nici măcar ceea ce i-am spus despre tine.

Joanna dădu din cap cu părere de rău. Carlton nu fusese prea compătimitor. Cînd ajunseseră, Joanna îşi făcuse griji pentru sentimentele lui şi insistă să îi ceară scuze că nu-l sunase în cele trei zile de cînd era în Boston. Deşi Carlton fusese amabil în legătură cu faptul că ea nu-l căutase, Joanna tot se simţise vinovată că-i cerea o favoare, dar sentimentul ăsta dispăruse din cauza lipsei de reacţie a lui Carlton la temerile ei.

Tinerele hotărîseră că ar fi cel mai bine să-i spună lui Carlton toată povestea, începînd cu donarea ovulelor. El ascultase foarte atent

şi fără să le întrerupă pînă cînd ajunseseră la partea în care obţinuseră slujbe la Clinica Wingate sub nume de împrumut şi deghizate.

– Staţi puţin! intervenise Carlton. Se uitase la Deborah. De-aia ţi-ai decolorat părul şi porţi rochia aia extravagantă, minusculă?

– Nu credeam c-ai să observi, zisese Deborah, făcîndu-l pe Carlton să rîdă pe înfundate, ca şi cum ar fi fost imposibil să nu observe.

În acel moment, Joanna îl întrebase pe Carlton ce credea despre deghizarea ei. Spre necazul său, el replicase:

– Ce deghizare?

Singura parte din întreaga poveste care chiar îi stîrnise interesul fusese dilema legată de ovule. Cînd aflase despre ce număr de ovule era vorba, reacţia sa, la fel ca în cazul lui Deborah, fusese să suspecteze că doctorii de la Clinica Wingate puseseră la punct o tehnică reuşită de cultivare a ţesutului ovarian, împreună cu capacitatea de a determina maturizarea unor ovocite extrem de imature. Le spusese fetelor că un asemenea progres ar fi o descoperire ştiinţifică extraordinară.

Cînd acestea îi dezvăluiseră că erau acolo ca să i se facă o ecografie Joannei pentru că se temeau să nu i se fi scos unul din ovare, fusese de acord să încerce şi dăduse nişte telefoane. Faptul că nu avusese o reacţie emoţională mai puternică le surprinsese pe amîndouă.

– Nu vreau să vorbesc aiurea, zise Deborah în timp ce ea şi Joanna se uitau la Carlton care vorbea la telefon. Dar acum sînt şi mai bucuroasă decît înainte că nu mai eşti logodită cu bărbatul ăsta.

– Nu vorbeşti aiurea, o asigură Joanna.

Carlton termină conversaţia, închise şi o porni înapoi. În timp ce se apropia, le făcu semn că totul e în regulă.

– Am reuşit! zise el cînd ajunse la masă. Nu se mai aşeză. Era una dintre rezidentele de la Radiologie, care este de gardă. A aranjat să faci ecografia.

– Cînd? întrebă Deborah.

– Chiar acum! spuse Carlton. Aparatul este pregătit.

Cele două tinere se ridicară şi-şi luară lucrurile.

– N-am făcut niciodată o ecografie, zise Joanna. O să fie un chin? Nu trebuie să vă reamintesc că urăsc acele.

– N-o să te deranjeze deloc, o linişti Carlton. Nu sînt nici un fel de ace. Cel mai nesuferit e gelul, dar numai pentru că o să te cam murdăreşti. Partea bună e că se spală.

Se înghesuiră în lift şi urcară la etajul unde se afla Radiologia. Carlton le ţinu uşa deschisă ca să iasă şi arătă în direcţia corespunzătoare. După ce cotiră de cîteva ori în secţia ca un labirint, ajunseră la unitatea de ecografie. Sala de aşteptare era pustie. Un îngrijitor cu un dispozitiv electric curăţa podeaua.

– Să aştept aici? întrebă Deborah.

– Nu, nici vorbă, zise Carlton. Cu cît mai mulţi, cu atît mai bine.

Le conduse înapoi în spatele biroului de recepţie, într-un hol cu numeroase uşi aliniate pe ambii pereţi. Fiecare uşă dădea într-un cabinet de ecografie neocupat şi întunecos. Fetele îl urmară pe Carlton pînă aproape de capătul holului, unde ieşea lumină dintr-una dintre încăperile laterale.

Înăuntru, o femeie în halat alb scurt se ridică şi se prezentă înainte să aibă timp Carlton să facă onorurile. Se numea dr. Shirley Oaks. Avea părul tuns scurt, destul de asemănător cu al Joannei ca stil şi culoare. Spre deosebire de Carlton, se arătă preocupată în legătură cu ovarul care putea să lipsească şi le spuse şi lor asta.

Joanna îi mulţumi, dar apoi îi aruncă o privire îngrijorată lui Carlton. Îl rugase să fie cît mai discret cu putinţă.

– N-am spus toată povestea, zise Carlton apărîndu-se. Dar a trebuit să spun ce căutăm.

– Nici nu vreau să ştiu întreaga poveste, spuse Shirley.

Bătu cu palma canapeaua de ecografie ca s-o încurajeze pe Joanna să se urce pe ea. O acoperise cu hîrtie curată dintr-o rolă de la capul patului.

– Trebuie să fim expeditivi, adăugă ea. Am o altă procedură de care tocmai voiam să mă apuc, plus că aş putea fi chemată pentru o urgenţă în orice moment.

Joanna începu să facă ceea ce i se ceruse, dar Shirley o opri.

– Ar fi mult mai uşor dacă ţi-ai da jos fusta şi ţi-ai descheia bluza.

– Desigur, zise Joanna.

– Am să aştept afară, ca să ai puţină intimitate, spuse Carlton.

– Din partea mea nu e necesar, zise Joanna în timp ce-şi dădea jos fusta, pe care i-o dădu lui Deborah, care aştepta cu mîinile întinse. Nu e nimic ce n-ai mai văzut înainte.

Joanna se urcă pe canapea, iar Shirley îi dezgoli partea inferioară a abdomenului ridicîndu-i bluza şi lăsîndu-i puţin în jos chiloţii. Cele trei locuri mici de perforare rămase de la laparotomia de recoltare a ovulelor erau abia vizibile.

– Cicatricele astea arată normal pentru o laparotomie? îl întrebă Shirley pe Carlton, în timp ce se pregătea să aplice gelul pentru ecografie.

Carlton se aplecă şi se uită mai de aproape.

– Sigur că da. Sînt de dimensiunea obişnuită şi s-au vindecat normal.

– Ar putea fi scos un ovar printr-o incizie atît de mică? întrebă Shirley.

– Desigur, zise Carlton. Pielea tînără şi sănătoasă ca a Joannei este surprinzător de elastică. N-ar fi nici o problemă.

– Haideţi să terminăm odată, spuse Joanna.

– Desigur, fu de acord Shirley.

Stoarse o doză bună de gel pe abdomenul dezgolit al Joannei.

– Aaaaah! E rece! strigă Joanna.

– A, da, scuze, zise Shirley. Am uitat că de obicei încălzim chestia asta sau măcar aşa fac asistentele şi tehnicienii.

Shirley stinse luminile cu ajutorul unei pedale şi puse sonda pe abdomenul Joannei. Monitorul era susţinut de un braţ şi era poziţionat astfel încît să poată vedea toată lumea, inclusiv Joanna.

– Bun, să începem! spuse Shirley, vorbind cu ea însăşi. Ăsta e uterul. Arată bine, perfect normal.

Joanna şi Deborah se minunară cum de putea cineva să-şi dea seama ce reprezintă nişte linii albe curbe pe un fundal întunecat.

– Acum ne vom deplasa în lateral, spuse Shirley. Putem vedea ligamentele şi trompele şi uitaţi! Ăsta e ovarul stîng.

– Îl văd, zise Carlton. Arată normal.

– Foarte normal, spuse Shirley. Acum să ne întoarcem la uter. Aşa! Acum la dreapta.

Joanna rămase cu ochii pironiţi pe ecran, sperînd să vadă ceva ce să poată recunoaşte, dar de fapt ştia prea puţine despre propria alcătuire internă şi prefera să fie aşa atîta timp cît totul funcţiona normal.

Shirley mişcă sonda cu ultrasunete într-un cerc strîns în partea din dreapta a abdomenului inferior al Joannei. Apoi începu să apese cu ea în punctul în care Joanna simţise un disconfort.

– Au, se plînse Joanna. Începe să doară!

– Încă o clipă, zise Shirley.

Apoi se opri, se îndreptă de spate şi se uită la Carlton.

– Ei bine, din cîte îmi dau eu seama, ovarul drept nu e acolo.

– N-ar putea fi curbat spre înapoi sau ceva de genul ăsta? întrebă Carlton.

– Nu e acolo, spuse Shirley. Aş putea pune pariu că e aşa.

– Pot să mă ridic? întrebă Joanna.

– A, bineînţeles, zise Shirley.

Îi dădu Joannei nişte şerveţele ca să poată şterge gelul de pe abdomen. O ajută şi ea.

Joanna se dădu jos de pe canapea şi îşi încheie nasturii de la bluză.

– Care sînt şansele ca Joanna să fi avut un singur ovar din naştere? întrebă Deborah.

– Asta e o întrebare bună, spuse Carlton şi ridică din umeri. Nu ştiu.

– Sună un rezident de la ginecologie, sugeră Shirley. Ei ar trebui să ştie.

– Bună idee, fu de părere Carlton.

– Dacă pot să mai ajut cu ceva, caută-mă pe pager, spuse Shirley. Trebuie să plec.

Grupul îi mulțumi rezidentei de radiologie, care îi părăsi. Joanna își luă fusta și-i îndreptă cutele.

– Veniți la biroul principal cînd sînteți gata, zise Carlton. Am să-l caut de acolo pe pager pe rezidentul de la ginecologie.

Ieși pe coridor și dispăru în hol.

– Ei bine, temerile ne-au fost confirmate, spuse Deborah.

O ținu de braț pe Joanna în timp ce aceasta își trăgea fusta.

Acum că rămăsese singură cu Deborah, Joanna simți un val de emoție și chiar îi dădură lacrimile. Le șterse cu dosul mîinii.

– Nu știu de ce plîng acum, spuse cu un rîset scurt, nervos. Cred că e deoarece am avut o relație intimă, de durată cu ovarul ăla, și nici n-am știut că dispăruse.

Deborah zîmbi.

– Mă impresionează că poți găsi ceva amuzant în toate astea!

– La cît de obosită sînt, mi se pare mai ușor să rîd decît să plîng.

– Ei bine, eu sînt înfuriată! zise Deborah. Cît tupeu pe Paul Saunders, Sheila Donaldson și pe cine o mai fi amestecat în toată povestea asta! Numărînd pe degete, continuă: Gîndește-te ce fac din cîte știm: unu, fură ovare de la niște femei care nu bănuiesc nimic; doi, se clonează pe ei înșiși pînă nu mai pot; trei, fecundează femei sărace din Nicaragua și le provoacă avorturi ca să obțină ovule. Și asta e numai ceea ce bănuim noi! Trebuie să facem ceva în privința asta.

Joanna își aranjă fusta și bluza și se încălță.

– Eu una știu ce-o să fac. Am să merg acasă și-am să mă bag în pat. După zece sau unsprezece ore de somn, poate o să reușesc să mă gîndesc la ceva potrivit pentru Clinica Wingate.

– Știi ce cred c-ar trebui să facem? zise Deborah.

Joanna își luă geanta. Nu avea chef să joace jocul lui Deborah, așa că nu răspunse. În schimb, ieși din încăpere.

Deborah o urmă.

– Am să-ți spun ce-ar trebui să facem, chiar dacă nu vrei să auzi. Cred c-ar trebui să ne întoarcem la Clinica Wingate în seara asta și să vedem ce e în încăperea ovulelor. Am putea găsi dovezi

incriminatoare acolo. Am putea chiar să-ţi găsim ovarul. Şi dacă asta nu merge, poţi să intri din nou în încăperea serverului şi să obţii fişierele de cercetare. La ora asta din noapte nu vom avea probleme cu Randy Porter.

Joanna se opri şi se întoarse.

– Asta e cea mai nebunească idee pe care am auzit-o de o bună bucată de vreme. De ce să ne întoarcem acolo la noapte, pentru Dumnezeu?

– Pentru că putem să o facem!

– Trebuie să fii la fel de obosită ca mine. Ce fel de răspuns e ăsta?

– Încă mai avem cardurile de acces, explică Deborah. Am plecat devreme astăzi şi sînt sigură că au descoperit asta, aşa că am rămas fără slujbe. Dar ştiind cum e cu birocraţia, cardurile probabil că încă mai funcţionează. Mîine lucrul ăsta se va schimba, dar aş fi foarte surprinsă să aflu că în seara asta nu merg. Şi încă mai avem cardul de acces al lui Spencer, care nu va rămîne nici el funcţional o veşnicie. Nu vreau să zic decît că, dacă nu mergem acolo cît mai repede, probabil n-o să mai avem ocazia. Avem şansa asta unică şi ar trebui să profităm de ea.

– Presupun că ai dreptate, zise Joanna cu un aer obosit. Dar sîntem amîndouă prea epuizate.

Se întoarse şi o porni din nou pe coridor. Deborah o urmă îndeaproape, încercînd s-o convingă că avea o răspundere morală. Cînd apărură în zona de aşteptare, încă se mai certau. Carlton trebui să le facă semn să tacă ca să poată auzi ce i se spunea la telefon.

– De ce vă certaţi voi, fetelor? întrebă cînd termină convorbirea.

Joanna şi Deborah se uitară urît una la cealaltă.

– Încearcă să mă convingă să mă întorc în seara asta la Clinica Wingate, explică Joanna. Vrea să intrăm în ceea ce ea numeşte încăperea ovulelor şi vrea ca eu să sparg fişierele lor de cercetare.

– Doriţi să aflaţi şi părerea mea? întrebă Carlton.

– Depinde, făcu Deborah. Eşti pentru sau împotrivă?

– Împotrivă.

– Atunci nu vrem să auzim, zise Deborah.

– Aş dori s-o ascult, spuse Joanna.

– Nu cred c-ar trebui să încălcaţi legea mai mult decît aţi făcut-o deja, zise Carlton. Sînteţi norocoase c-aţi scăpat neprinse pînă acum. Lăsaţi profesioniştii să se ocupe de-acum. Mergeţi la autorităţi!

– Care autorităţi? replică Deborah. Poliţia din Bookford? Ce-o să facă – o să se împuşte în picior? Cei de la FBI? N-avem nici o dovadă că toată povestea are un aspect interstatal, care să justifice obţinerea unui mandat de percheziţie, şi sînt sigură că Saunders şi Donaldson au planuri de rezervă pentru orice anchetă generală. Autorităţile medicale? N-o să facă nimic pentru că nu fac niciodată. Pentru ei clinicile de fertilizare sînt ceva nesemnificativ.

– Ce-ai aflat de la rezidentul de la ginecologie? întrebă Joanna.

– Absenţa congenitală a unui ovar e o pasăre rară, spuse Carlton. Mi-a spus că ea n-a văzut niciodată aşa ceva, n-a auzit niciodată de aşa ceva şi n-a citit niciodată despre aşa ceva, dar crede că s-ar putea întîmpla.

– Ţi-au furat ovarul! ripostă Deborah. Lucrurile sînt clare. Ce naiba, cred că tu ar trebui să fii cea care să încerce să mă convingă pe mine să mă întorc în locul ăla, nu invers.

– Asta nu se întîmplă pentru că se pare că am mai mult bun-simţ decît tine.

Lui Carlton îi sună iarăşi pagerul. În sala de aşteptare goală răsună mai tare decît în cantina de la subsol. Folosi telefonul care se afla chiar în faţa lui.

– Nu cred c-ar trebui să pierdem ocazia asta, insistă Deborah.

– În regulă, cobor acum! zise Carlton şi închise telefonul. Îmi pare rău că vă părăsesc, dar erau cei de la Urgenţe. Nişte maşini s-au ciocnit pe Storrow Drive, iar ambulanţele sînt pe drum.

Carlton le însoţi pe fete în lift, în timp ce acestea continuau discuţia în şoaptă, din respect faţă de ceilalţi aflaţi de faţă. Continuară chiar să se ciondănească de-a lungul coridorului principal pînă la uşa de la intrarea spitalului.

– Aici trebuie să vă părăsesc, zise Carlton, întrerupîndu-le și arătînd către Secția de urgențe. Apoi, uitîndu-se la Joanna, continuă: Mi-a părut bine să te văd. Și îmi pare rău pentru ovarul ăla.

– Mulțumesc că ai aranjat să fac ecografia, spuse Joanna.

– Mă bucur c-am putut să te ajut. Am să te sun mai tîrziu.

– Așa să faci, zise Joanna.

Îi zîmbi, iar el îi răspunse în același fel. Apoi el îi făcu timid cu mîna înainte să dispară prin ușile batante.

Deborah mimă că-și vîră un deget pe gît ca să verse.

– Te rog! zise Joanna. Nu e un tip chiar așa de rău.

– Nu zău? ripostă Deborah. „Îmi pare rău pentru ovarul ăla!" Ce lucru prostesc și insensibil să zici așa ceva! Ca și cum ți-ai fi pierdut țestoasa, nu o parte din ceea ce te definește ca femeie.

Fetele ieșiră din spital și se îndreptară spre parcarea subterană. Se făcuse noapte, iar felinarele se aprinseseră. La distanță se auzeau urlînd sirenele ambulanțelor ce se apropiau.

– Doctorii văd în fiecare zi tragedii mai cumplite decît pierderea unui ovar, spuse Joanna. El nu vede asta ca noi. În plus, ai zis-o și tu, faptul că am rămas cu un ovar nu mă va afecta fizic.

– Dar ai fost logodnica lui, replică Deborah. Nu e ca și cum ai fi un alt pacient. Dar știi ce? Hai s-o lăsăm baltă! Este problema ta, nu a mea. Hai să revenim la discuția noastră! Am să merg la Wingate în noaptea asta fie că tu vii sau nu. Nu pot face nimic în privința calculatorului, dar pot intra în încăperea aia cu ovulele, iar dacă există dovezi incriminante, am să le găsesc.

– Nu te duci acolo de una singură! îi ordonă Joanna.

– Serios? o întrebă Deborah disprețuitor. Ce-ai să faci, ai să-mi dezumfli cauciucurile sau ai să mă încui în dormitor? Pentru că va trebui să faci unul din lucrurile astea ca să mă împiedici.

– Nu pot să cred că ești așa categorică în legătură cu o idee atît de prostească, idioată și obtuză de-a ta.

– A... gînguri Deborah în bătaie de joc, încep să am impresia că ți-ai dat seama cît de puternic este atașamentul meu față de ideea asta! Sînt impresionată. Cîtă clarviziune!

Simţindu-se iritate una de cealaltă şi de comentariile lor tot mai tăioase, se cufundară în tăcere cît urcară la etajul parcării spitalului la care lăsaseră maşina, o găsiră, se urcară în ea şi plecară.

Tăcerea dură pînă cînd începură să urce pe Mount Vernon Street, apropiindu-se de Louisburg Square. Joanna vorbi prima:

– Ce zici de un compromis? Ai putea accepta aşa ceva?

– Te ascult, răspunse Deborah.

– Am să vin cu tine, dar ne vom restrînge căutările la încăperea ovulelor sau ce-o mai fi acolo.

– Dacă nu se află acolo nici o dovadă clară despre ceea ce fac?

– Ăsta e un risc pe care va trebui să ni-l asumăm.

– De ce n-ar fi bine să mergem din nou în încăperea serverului dacă tot sîntem acolo?

– Fiindcă eu cred că Randy Porter a făcut deja schimbări în sistem, ceea ce înseamnă că, dacă ne-am întoarce în încăperea serverului, asta ar implica un risc mare cu şanse mici de succes. Trebuie să fi descoperit că a intrat cineva în fişierele protejate pentru că le-am descărcat şi o să-şi dea seama cum am făcut-o de la tastatura din încăperea serverului. Mă îndoiesc c-aş mai putea intra în sistem.

– De ce n-ai zis aşa mai devreme?

– Pentru că eu cred că e pur şi simplu o prostie să mergem acolo, zise Joanna. Dar n-am să te las s-o faci singură, aşa cum nici tu nu m-ai lăsat să mă duc şi să mă angajez de una singură. Aşa că am ajuns sau nu la un compromis?

– Bine, accept compromisul, spuse Deborah, în timp ce intra cu grijă într-un loc de parcare de la capătul scuarului.

Înjură printre dinţi, căci spaţiul era atît de îngust încît ştia că ea şi Joanna vor trebui să se chinuiască ca să se poată da jos din maşină. Problema era o dubiţă neagră parcată acolo unde parca ea de obicei.

– N-am să pot coborî din maşina asta, zise Joanna, văzînd vehiculul învecinat care se afla la o distanţă mai mică de doisprezece centimetri.

– De asta mă şi temeam, spuse Deborah.

Se uită peste umăr şi dădu înapoi, dîndu-i Joannei posibilitatea de a ieşi nestingherită. Apoi intră din nou cu maşina în spaţiul îngust, apropiindu-se şi mai mult de vehiculul de pe partea dreaptă. Deschizînd uşa pînă cînd atinse nesuferita de dubiţă neagră, reuşi să se strecoare afară.

Şaisprezece

10 MAI 2001
ORA 21.48

Kurt simţi un nou val de adrenalină prin corp cînd zări o maşină care arăta promiţător urcînd pe Mount Vernon Street.

Pe măsură ce timpul se scurgea tot mai greu, începuse să-şi facă griji că făcuse o presupunere greşită crezînd că fetele se vor întoarce direct la apartament. La nouă şi jumătate era suficient de îngrijorat încît să străbată camera în lung şi-n lat, o activitate care era străină de calmul său obişnuit, pe care şi-l exersase de atîtea ori. Dacă ar fi putut citi, aşteptarea ar fi fost mai suportabilă, dar nu îndrăznise să aprindă lumina. În cele din urmă, lui Kurt nu-i mai rămase altceva de făcut decît să privească pe fereastra din faţă la scuarul luminat cu gaz, întrebîndu-se ce însemna absenţa fetelor şi cît de mult ar trebui să aştepte înainte de a-şi face un alt plan. Stătea la fereastră numai de cinci minute, cînd apăru un Chevrolet Malibu, care se opri chiar în locul de parcare de lîngă dubiţa sa.

Kurt era destul de sigur că erau ele, dar se convinse cu adevărat cînd maşina dădu înapoi ca să lase să coboare pasagerul din dreapta înainte de a intra din nou cu prudenţă în locul de parcare. Femeia care coborîse era Prudence Heatherly, cea decentă. Kurt îi zărise faţa în treacăt, dar o văzuse bine la lumina felinarului cu gaz de la colţ, aflat aproape direct sub el. Apoi o văzu pe Georgina ieşind din spaţiul îngust dintre automobilul lor şi dubiţă. În timpul

acestei manevre, unul din sîni îi ieși din rochie. Kurt o văzu rîzînd în timp ce și-l aranja la loc.

– Stricata! exclamă Kurt în șoaptă, cu dezgust.

În mintea lui, femeia era o nerușinată, dar urma să-i arate el curînd consecințele obscenității ei. Cu toate astea, ceea ce Kurt nu-și permise să recunoască față de el însuși era că scurtul moment în care văzuse expusă goliciunea îl excitase sexual.

Se pregătea să se îndepărteze de fereastră ca să-și termine pregătirile pentru sosirea fetelor, cînd atenția îi fu atrasă din nou de scena care se petrecea dedesubt. În loc să înainteze către ușă, fetele se angajaseră într-o discuție care se înflăcărase rapid. Chiar de la depărtarea la care se afla și cu geamul dintre ei, putu auzi frînturi de conversație. Era clar că aceasta se transformase într-o ceartă.

Fascinat de întorsătura neașteptată a evenimentelor, Kurt își lipi nasul de geam ca să vadă mai bine toată scena. Georgina era la jumătatea drumului de la mașină la casă, dar Prudence rămăsese lîngă mașină și tot arăta spre ea.

Brusc, Georgina își ridică mîinile în aer și se întoarse la mașină. La fel de greu cum reușise să coboare din mașină, se urcă înapoi. Kurt privi cu tot mai multă îngrijorare cum mașina dădea înapoi. Cînd Prudence se urcă la loc în ea, gemu în sinea lui. Iar apoi, cînd mașina o luă în jos pe Mount Vernon Street, înjură.

Reîncepu să străbată camera în lung și-n lat. O misiune despre care crezuse că va fi ușoară se dovedea a nu fi așa și amenința acum să scape de sub control. Unde puteau să meargă fetele astea la aproape zece noaptea? Își sugeră singur că puteau merge să ia cina, dar apoi respinse ideea, gîndindu-se că probabil cina făcuse parte din ceea ce le ținuse departe de casă atîta timp. Și cît de mult urmau să lipsească? Și oare se vor întoarce singure? Ultima întrebare era un motiv deosebit de îngrijorare.

Kurt nu avea răspunsuri, iar clipele se scurgeau. Reveni la fereastră. Singurele persoane pe care le putea vedea erau cîțiva oameni care-și plimbau cîinii. Automobilul Chevrolet Malibu nu se zărea nicăieri.

Kurt își scoase celularul. Deși se simțea stingherit să nu poată raporta un succes, simțea că e mai bine să-l informeze pe comandant în legătură cu situația actuală. Paul Saunders răspunse cînd telefonul sună a doua oară.

– Puteți vorbi liber? întrebă Kurt.

– Cît de liber se poate la un telefon mobil.

– Recepționat! zise Kurt. Sînt în casa clientelor mele. S-au întors acum cîteva clipe, dar au plecat cu mașina fără să intre, spre o destinație necunoscută.

Paul rămase tăcut un moment.

– Cît de greu a fost să intri în casa clientelor?

– Ușor, raportă Kurt.

– Atunci vreau să revii aici, zise Paul. Poți să te întorci după fete mai tîrziu. Pe moment Spencer e problema. Am nevoie de ajutorul tău.

– Am să fiu acolo imediat, spuse Kurt, nu fără să fie dezamăgit.

Asta însemna că trebuia să mai aștepte pînă cînd se va ocupa de Georgina.

Apoi Kurt se gîndi să mai stea puțin ca să caute un set de chei de rezervă. Cînd se întorcea, voia să poată intra mai repede decît o făcuse mai devreme.

– Tot nu știu de ce nu m-ai lăsat să urc în apartament și să mă schimb, se plînse Deborah. Nu mi-ar fi luat decît cinci minute.

Ea și Joanna se aflau pe una dintre culoarele din magazinul non-stop CVS, care era mai mult un minimarket decît o farmacie. Medicamentele erau doar o mică parte din marfa pusă la dispoziția clienților, care varia de la produse pentru mașini pînă la agenți industriali de curățare.

– Da, sigur, cinci minute, zise Joanna pe un ton sarcastic. Cînd a fost ultima oară cînd te-ai schimbat în mai puțin de o jumătate de oră? Și e deja trecut de zece. Dacă ne întoarcem la Wingate, vreau să terminăm odată cu asta.

– Dar nu-mi place să mă împiedic în pantofii ăștia cu toc înalt în timp ce ne facem treaba de detectivi.

– Atunci încalță-te cu tenișii, zise Joanna. Ai zis că ai echipamentul sportiv în portbagaj.

– Şi se presupune că o să port tenişi la o rochie mini?

– Nu mergem la o prezentare de modă! Haide, Deborah! Ai luat ce voiai de aici? Dacă da, să-i dăm drumul!

– Presupun că da, zise Deborah. Ducea cîteva lanterne de buzunar, baterii şi un aparat foto de unică folosință. Ajută-mă! Ar mai trebui să mai luăm ceva? Nu-mi dau seama.

– Dacă ar vinde nişte bun-simț, poate ar trebui să cumpărăm şi noi.

– Foarte amuzant, zise Deborah. Te porți ca un copil obraznic, să ştii. Bine, hai să mergem.

La casă, Deborah luă un pachet de gumă şi cîteva batoane de ciocolată înainte să plătească pentru ceea ce voia să cumpere. În scurt timp erau înapoi în maşină, îndreptîndu-se spre ieşirea din oraş.

Cum obosiseră tot certîndu-se în jumătatea de oră de dinainte, merseră aproape tot restul drumului în tăcere. Nemaifiind trafic, parcurseră distanța în mai puțin de jumătate din timpul care le trebuise înainte ca să ajungă la clinică. Bookford părea pustiu în timp ce trecură pe Main Street. Singurele persoane pe care le văzură fură două cupluri în fața pizzeriei. Celălalt semn de activitate pe care-l mai observară fu nocturna care lumina terenul de fotbal din Liga mică, din spatele clădirii municipale.

– Într-un fel sper să nu mai meargă cardurile noastre, zise Joanna în timp ce se apropiau de cotitură.

– Eşti aşa pesimistă, îi răspunse Deborah.

Conduseră pînă la casa de la intrare, care arăta la fel de întunecată şi de neprimitoare ca şi în noaptea trecută.

– Ce card să folosim? întrebă Joanna. Unul de-al nostru sau pe-al lui Spencer?

– Am să-l încerc pe al meu, zise Deborah. Opri maşina chiar lîngă dispozitivul de citire a cardurilor şi trecu cardul său prin el. Poarta se deschise imediat. Întocmai cum am bănuit: nici o problemă cu cardurile de acces. Ironia este că nu m-aş fi gîndit niciodată că voi aprecia ineficiența birocratică.

Joanna nu o aprecia absolut deloc. După ce intrară în incinta Clinicii Wingate şi o porniră pe alee, se întoarse şi întrezări cu tristeţe imaginea porţii care se închidea. Acum erau închise aici şi nu reuşea să alunge senzaţia că făceau o mare greşeală.

Cînd îi sună celularul, Kurt era adîncit în gînduri, iar sunetul îl făcu să tresară. Fără să vrea, trăsese brusc de volanul dubiţei şi pentru o clipă trebui să se chinuiască să îndrepte vehiculul pe şosea. Mergea cu aproape o sută treizeci de kilometri la oră, îndreptîndu-se spre nord pe Route 2 şi apropiindu-se de cotitura către Bookford.

După ce recăpătă controlul maşinii, bîjbîi fără succes după telefon în buzunarul gecii, în timp ce acesta continua să sune insistent. Îşi desfăcu în grabă centura de siguranţă. De-abia atunci reuşi să scoată telefonul şi să răspundă.

– Avem contact, zise o voce.

Kurt recunoscu vocea. Era Bruno Debianco, mîna dreaptă a lui Kurt, care era angajat pe postul de supraveghetor al pazei din tura de noapte. Fusese în Forţele Speciale în aceeaşi perioadă ca Kurt şi, la fel ca acesta, fusese lăsat la vatră în circumstanţe mai puţin onorabile.

– Ascult, răspunse Kurt.

– Chevrolet-ul Malibu cu cele două femei tocmai a trecut de poartă.

Kurt simţi un fior de incitare pe şira spinării. Uşoara descurajare pe care o simţea pentru că i se ordonase să se întoarcă în incintă ca să se ocupe de Spencer Wingate se evaporă într-o fracţiune de secundă. Faptul că fetele se aflau acolo făcea prinderea lor la fel de simplă ca o vînătoare de curcani.

– Ai înţeles? întrebă Bruno cînd Kurt nu răspunse imediat.

– Am înţeles, zise Kurt detaşat, ca să-şi mascheze nerăbdarea. Urmăreşte-le, dar să nu faci contactul. Vreau să am eu plăcerea. E clar?

– Recepţionat, răspunse Bruno.

– Cu o condiţie, zise Kurt după ce se mai gîndi un pic. Dacă încearcă să se întîlnească cu Wingate, reţine-le şi împiedică asta. S-a înţeles?

– Perfect, spuse Bruno.

– Ar trebui să ajung peste douăzeci de minute, adăugă Kurt.

– Recepţionat, zise Bruno.

Kurt închise telefonul. Un zîmbet i se lăţi pe faţă. Seara, care începuse atît de promiţător, dar devenise sumbră, redevenise promiţătoare. Acum era clar că într-o oră cele două fete vor fi închise în celula de detenţie pe care o construise în subsolul locuinţei lui şi vor fi la dispoziţia sa.

Ţinînd o mînă pe volan, Kurt folosi opţiunea de apelare rapidă a celularului ca să-l sune pe Paul.

– Veşti bune, zise el cînd Paul răspunse. Fetele au revenit la bază din proprie iniţiativă.

– Excelent! spuse Paul. Bună treabă!

– Mulţumesc, domnule, zise Kurt.

Era dispus să-şi aroge meritul, dacă Paul îi oferea ocazia.

– Ai grijă de fete, apoi ne vom ocupa de problema Wingate, zise Paul. Sună-mă cînd te-ai eliberat!

– Da, domnule, spuse Kurt.

Ca şi cum ar fi avut reflexe condiţionate precum cîinele lui Pavlov, simţi nevoia aproape irezistibilă să salute.

– Nu m-am aşteptat la aşa ceva, zise Deborah.

– Eu n-am ştiut la ce să mă aştept, spuse Joanna.

Fetele stăteau în maşină în parcarea Clinicii Wingate. Vehiculul era tras lîngă capătul aripii de sud a clădirii, cu motorul pornit. Locul de parcare era orientat uşor spre est, oferind o vedere asupra părţii din spate a clădirii. Toate ferestrele de la etajul întîi în partea din spate a aripii erau luminate.

– Lumina e aprinsă în tot laboratorul, zise Deborah. Credeam că locul ăsta o să fie pustiu ca un cimitir după program. Mă întreb dacă lucrează non-stop.

– Într-un fel e logic, spuse Joanna. Dacă aici se petrec lucruri de care n-ar vrea să ştie lumea, ar fi cel mai bine pentru ei să le facă atunci cînd nu sînt aici pacienţii clinicii.

– Cred că ai dreptate, zise Deborah.

– Ei bine, ce-o să facem?

Înainte ca Deborah să poată răspunde, văzură niște faruri aprinse care apărură la baza aleii și începură să urce.

– Tii, sări Deborah, avem companie!

– Ce să facem? întrebă Joanna ușor panicată.

– În primul rînd stăm calme! făcu Deborah. Pe moment nu cred c-ar trebui să facem altceva decît să ne lăsăm în jos cît de tare putem.

Bruno văzu mașina despre care știa că le aparține femeilor încă înainte de a-și da seama că era un Chevrolet Malibu. Era parcată într-un loc îndreptat spre intrarea în clinică. Ceea ce-i atrase atenția fu faptul că, deși farurile erau stinse, stopurile erau încă aprinse. Cineva stătea în mașină cu piciorul pe frînă.

Cînd dubița neagră de pază a lui Bruno ajunse la marginea parcării și farurile măturară mașina respectivă, putu să vadă partea superioară a celor două capete deasupra scaunelor din față. Bruno nici măcar nu încetini, darămite să oprească. Continuă să traverseze parcarea și coborî drumul pe cealaltă parte de parcă s-ar fi îndreptat spre zonele de locuințe ale complexului.

Imediat ce știu că era în afara razei lor vizuale, Bruno trase mașina la marginea drumului, stinse farurile, opri motorul și sări afară. Îmbrăcat în negru la fel cum era și Kurt, nu se vedea deloc în întuneric. O luă la fugă înapoi în susul drumului, apoi ocoli marginea parcării. În numai cîteva minute avu Chevrolet-ul Malibu în raza vizuală și putu să-și dea seama că tinerele stăteau încă pe locurile din față.

– Sînt un pachet de nervi, recunoscu Joanna. De ce nu plecăm pur și simplu? Ai recunoscut chiar tu că nu te așteptai ca în locul ăsta să fie atîta activitate. Acum sigur o să dăm peste oameni dacă intrăm. Ce-o să spunem?

– Calmează-te! ordonă Deborah. Tu ești cea care a insistat să vină. N-a fost decît o dubiță care a trecut pe lîngă noi. N-a oprit, nici măcar n-a încetinit. Totul e în regulă.

– Nu e-n regulă, zise Joanna. Acum putem adăuga pe lista noastră de infracțiuni și încălcarea proprietății. Cred c-ar trebui să plecăm.

– Nu plec pînă cînd nu aflu ceva concret despre locul ăsta, zise Deborah. Poţi să rămîi în maşină dacă vrei, dar eu intru, deşi mai întîi am să-mi pun tenişii.

Deborah deschise portiera şi ieşi afară în aerul răcoros al nopţii. Se duse la portbagaj, îşi scoase tenişii şi se întoarse în maşină.

– Tocmai am văzut pe cineva la o fereastră de la etajul unu, spuse Joanna cu nervozitate.

– Mare lucru, comentă Deborah.

Se încălţă cu tenişii şi le legă şireturile.

– O să arate caraghios cu rochia asta scurtă, dar cui îi pasă?

– Nu pot să cred că nu-ţi faci probleme că o să dăm peste cineva, spuse Joanna.

– Destul cu asta! se răsti Deborah. Vii sau nu?

– Vin, zise Joanna fără tragere de inimă.

– Ce crezi c-ar trebui să luăm cu noi?

– Pe cît posibil, cît mai puţine lucruri, spuse Joanna, avînd în vedere că s-ar putea să fie nevoie să fugim de aici. Poate ar trebui să întoarcem maşina invers ca măcar să putem s-o ştergem de aici repede dacă e cazul.

– Presupun că nu e o idee rea, zise Deborah.

Reporni maşina, făcu o întoarcere din trei mişcări, apoi trase în locul de parcare cu spatele.

– Mulţumită?

– Dac-aş zice că sînt mulţumită, ar fi o mare exagerare.

– Hai să luăm doar lanternele, cardurile de acces şi aparatul foto de unică folosinţă, spuse Deborah.

– Bine, aprobă Joanna.

Deborah se întinse şi luă punga de la farmacie de pe bancheta din spate. Îi dădu Joannei una din lanterne şi o păstră pe cealaltă, plus aparatul foto.

– Gata?

– Presupun că da, zise Joanna fără entuziasm.

– Aşteaptă un pic, spuse Deborah. Tocmai mi-a venit o idee.

Joanna îşi dădu ochii peste cap. Dacă Deborah se aştepta să ghicească ce era în mintea ei în situaţia dată, era nebună.

– Nu vrei să ştii care e ideea mea?

– Numai dacă e ceva de genul că ar trebui să plecăm.

Deborah afişă o expresie exasperată.

– Nu, domnişoară-ştie-tot! Prima dată cînd am venit aici să donăm ovule, ne-am lăsat hainele într-un garderob. Acolo erau halate lungi de doctor. Cred c-ar trebui să împrumutăm vreo două. O să ne facă să arătăm mai profesionist, în special pe mine cu rochia asta mini.

În cele din urmă se dădură jos din maşină şi se grăbiră să ajungă la intrare. Fură uşor surprinse să descopere că aveau nevoie de un card de acces ca să intre în clădire, dar, la fel ca la poartă, cardul funcţionă. Înăuntru marea zonă de recepţie era pustie şi cufundată în întuneric. Se strecurară în garderob şi, după ce închiseră uşa, aprinseră luminile.

Memoria lui Deborah le fu într-adevăr de ajutor. Acolo erau multe halate albe de doctor, deşi puţine mărimi mici. Le luă cîteva minute să găsească două destul de potrivite. Îşi puseră în buzunare lanternele, cardurile de acces şi aparatul foto. Astfel echipate, stinseră lumina şi ieşiră în zona de recepţie.

– Sînt chiar în urma ta, şopti Joanna.

Deborah dădu din cap. Ocoli biroul gol al recepţionerei şi o porni pe coridorul principal aflat în întuneric, trecînd pe lîngă vestiarul pentru paciente de pe stînga, unde cu un an şi jumătate în urmă îmbrăcaseră cămăşi de spital fără spate înainte de operaţia de prelevare a ovulelor. Destinaţia lui Deborah era prima scară, la care ajunseră fără să întîlnească pe cineva. Singurul zgomot pe care-l auzeau era cel al propriilor paşi.

Amîndouă suspinară uşurate cînd ajunseră pe scări. Se simţeau mai în siguranţă decît pe coridorul deschis, cel puţin pînă cînd coborîră cele trei rînduri de scări şi deschiseră uşa antifoc care dădea în subsolul întunecat, rece şi umed.

– Nu sînt lumini! zise Deborah. Bine că sîntem pregătite.

Îşi scoase lanterna şi o aprinse.

Joanna făcu la fel şi, în momentul în care raza acesteia lumină holul subsolului, care arăta ca un mausoleu, îşi ţinu răsuflarea.

– Ce s-a întîmplat? vru să ştie Deborah.

– Doamne! Uită-te la tot echipamentul ăsta vechi de spital care îţi dă fiori! zise Joanna.

Aţinti raza de lumină asupra unei mulţimi de scaune cu rotile din lemn dezafectate, ploşti ciobite şi mobilă de spital stricată. Un aparat de radiografie vechi, portabil, cu un cap mare, stătea în lumina lanternei ca o piesă de decor pentru un film vechi cu Frankenstein.

– Nu ţi-am spus de toate lucrurile astea? o întrebă Deborah.

– Nu! îi răspunse Joanna cu iritare.

– Nu trebuie să te înfurii, spuse Deborah. Se pare că restul clădirii este plin cu tot felul de echipamente din vremurile de odinioară, cînd era o instituţie de boli mintale/un sanatoriu de tuberculoşi.

– Arată înfiorător, se plînse Joanna. Puteai măcar să mă fi pregătit pentru asta.

– Îmi pare rău, zise Deborah. Dar doctorul Donaldson ne-a spus despre asta cînd am venit aici prima dată. Zicea că locul ăsta e un fel de muzeu. Îţi aminteşti?

– Nu! spuse Joanna.

– Bine, hai să mergem oricum, propuse Deborah. Nu sînt decît nişte mormane de gunoaie.

Intră prima în coridor şi se îndreptă spre nord. Aproape imediat coridorul coti la dreapta şi apoi coti din nou. De ambele părţi se deschideau arcade mai mici.

– Ştii unde mergi? întrebă Joanna.

Era chiar în spatele lui Deborah.

– Nu chiar, recunoscu aceasta. Scările pe care am coborît nu erau cele pe care am ajuns aici azi în timpul zilei. Dar măcar ştiu că mergem în direcţia cea bună.

– De ce m-am lăsat tîrîtă în povestea asta? mormăi Joanna chiar înainte de a-i scăpa un ţipăt înăbuşit.

Deborah se întoarse brusc și-și aținti lumina pe fața Joannei. Joanna își feri privirea de strălucirea lanternei și își puse mîna între lumină și față.

– Nu-mi băga chestia asta în ochi!

– Care naiba e problema? întrebă Deborah pe un ton supărat, printre dinți, după ce văzu că Joanna era teafără.

– Un șobolan! reuși Joanna să articuleze. Am văzut un șobolan uriaș cu ochii roșii și strălucitori chiar acolo, după biroul ăla vechi.

– Doamne, Joanna! se plînse Deborah. Ține-ți firea! Asta se presupune că e o incursiune clandestină. Încercăm să trecem neobservate!

– Îmi pare rău. Nervii mei sînt întinși la maximum în temnița asta care arată ca un cimitir de vechituri. N-am ce face.

– Adună-te! M-ai speriat rău.

Deborah o porni din nou înainte, dar nu reuși să facă decît cîțiva pași cînd Joanna se întinse și o apucă, oprind-o.

– Acum ce mai e? se plînse Deborah.

– Am auzit ceva în spatele nostru, spuse Joanna.

Aruncă o rază de lumină în spate, pe drumul pe care veniseră. Deși se aștepta să vadă din nou șobolanul, nu dădu cu ochii decît de vechiturile pe lîngă care trecuseră. Își ridică privirea pentru prima dată spre masa încîlcită de conducte și țevi.

– O să stăm aici toată noaptea dacă nu ești mai cooperantă, zise Deborah.

– Bine! ripostă Joanna.

Mai merseră încă cinci minute de-a lungul coridorului sinuos înainte de a ajunge la un mare mixer de bucătărie de modă veche, atașat la propriul stand cu rotile. Era acoperit de un strat de praf. Din bolul de amestecare ieșeau diverse ustensile de bucătărie. Partea de sus a mixerului era înclinată în spate, iar paletele erau îndreptate undeva într-un unghi de patruzeci și cinci de grade.

– Cred că ne apropiem, zise Deborah. Ușa pe care o caut se afla de cealaltă parte a bucătăriei, iar noi trebuie să fim aproape de bucătărie acum.

După următoarea cotitură se dovedi că Deborah avusese dreptate. Curînd traversau vechea bucătărie. Cu ajutorul lanternei, Joanna rămase uitîndu-se lung la cuptoarele murdare căscate şi la chiuvetele uriaşe din steatit. Deasupra capului, lumina juca pe o linie de vase şi cratiţe înnegrite şi ştirbite, atîrnate de un suport.

– Asta e, zise Deborah.

Arătă în faţă. Uşa din oţel inoxidabil ieşea în evidenţă în mediul întunecat, prăfuit, ca şi cum ar fi strălucit. Suprafaţa sa lustruită reflecta aproape în întregime fasciculul lanternei lui Deborah.

– Chiar c-ai avut dreptate cînd ai descris-o ca fiind nelalocul ei aici jos, spuse Joanna.

Se duseră pînă la uşă. Deborah îşi lipi urechea de ea cum făcuse mai devreme.

– Se aud aceleaşi sunete pe care le-am auzit şi mai înainte, spuse.

Îi zise apoi Joannei să-şi lipească palma de uşă.

– E caldă, observă Joanna.

Îi dădu apoi lui Deborah cardul de acces al lui Spencer Wingate, care fusese la ea.

– Cred că are o temperatură în jur de 37 de grade Celsius, îşi dădu cu părerea Deborah.

Luă cardul, dar nu-l trecu prin dispozitivul de citire.

– Intrăm sau nu? o întrebă Joanna.

Deborah nu făcea decît să se uite la uşă.

– Sigur că intrăm, răspunse ea. Încerc numai să mă pregătesc pentru ceea ce o să găsim.

În cele din urmă, după ce inspiră adînc, ca să prindă curaj, trecu cardul prin dispozitivul de citire. După o scurtă întîrziere, se auzi sunetul aerului care scăpa, ca şi cum spaţiul din spatele uşii avea o presiune uşor mai mare. Apoi uşa groasă şi grea începu să se retragă încet în perete.

Şaptesprezece

10 MAI 2001

ORA 23.05

Înjurînd încet pentru că se lovise la fluierul piciorului de un obiect necunoscut de metal, Bruno se împletici înapoi prin coridor în întuneric ţinîndu-şi degetele pe peretele de cărămidă ca să se ghideze. Încercă să nu se mai împiedice de vechiturile îngrămădite pe podea, dar era imposibil, şi tresărea de fiecare dată cînd se ciocnea de ceva, mai mult din cauza sunetului pe care-l făcea decît din cauza durerii provocate. Imediat ce dădu cu degetele de un colţ, se trase uşor după el. Numai atunci se aventură să arunce o privire înapoi în direcţia din care venise. La distanţă, uşa din oţel inoxidabil a camerei de culturi se închise dintr-odată de o sută de ori mai repede decît se deschisese. Dar în scurtul interval în care rămase deschisă, Bruno reuşi să le zărească pe cele două tinere care stăteau în spaţiul luminat din spate.

Repede, Bruno îşi scoase lanterna, o porni şi şi-o puse între dinţi ca s-o poată ţine. Îndreptă fasciculul în cotlonul din care ieşise, nu pe coridor. Nu voia ca femeile să se întoarcă brusc şi să vadă lumina în cazul în care se întîmpla să deschidă uşa. Apoi se chinui să-şi scoată celularul din buzunar. Cît de repede reuşi, folosi agenda telefonului ca să găsească numărul camerei de culturi. În momentul în care acesta apăru pe ecran, apăsă butonul de apelare.

Deşi semnalul celularelor nu era bun în subsolul de la Wingate, putu auzi telefonul sunînd printre paraziţi.

– Hai, răspunde! zise cu glas tare.

În cele din urmă se auzi o voce:

– Camera de culturi, Cindy Drexler la telefon.

– Aici Bruno Debianco. Mă puteţi auzi?

– Cam greu, răspunse Cindy.

– Ştiţi cine sînt?

– Desigur, zise Cindy. Sînteţi supraveghetorul de la pază.

– Atunci ascultaţi! zise Bruno, vorbind cît de tare îndrăznea. Două femei tocmai au intrat în camera de culturi. N-am idee cum au făcut rost de un card de acces. Le vedeţi?

Urmă o pauză.

– Încă nu, spuse Cindy întorcîndu-se la telefon. Dar nu sînt deloc în apropierea intrării.

– Este important, continuă Bruno. Ţineţi-le ocupate vreo cincisprezece-douăzeci de minute. Fiţi inventivă! Spuneţi-le orice vor să ştie, dar ţineţi-le acolo. Înţelegeţi?

– Cred că da, zise Cindy. Să le spun tot?

– Orice şi tot; nu contează, spuse Bruno. Numai nu le alarmaţi. Kurt Hermann este pe drum încoace şi le va aresta personal. Sînt considerate intruse.

– Am să fac tot posibilul, zise Cindy.

– Asta e tot ce vă cer, spuse Bruno. Vom fi acolo imediat ce ajunge el aici.

Bruno închise, apoi îl sună repede pe Kurt. Cînd acesta răspunse, se auzeau şi mai mulţi paraziţi decît atunci cînd Bruno vorbise cu tehniciana din camera de culturi.

– Mă auzi? întrebă Bruno.

– Destul de bine, răspunse Kurt. Ce se întîmplă?

– Sînt lîngă camera de culturi din subsolul clinicii, zise Bruno. Femeile aveau un card care le-a permis să intre. Ai să poţi pune uşor mîna pe ele.

– Te-au văzut?

– Nu, nu bănuiesc nimic.

– Perfect! Acum intru în Bookford. Ajung în zece minute, cel mult cincisprezece. Ai cătuşe la tine?

– Negativ, zise Bruno.

– Ia vreo două perechi de la casa de la intrare! îi ordonă Kurt. Şi ne întîlnim la poartă! O să punem mîna pe femei împreună.

– Recepţionat, zise Bruno.

Timp de cîteva minute fetele rămaseră nemişcate, cercetînd zona. Văzînd uşa extrem de modernă de care tocmai trecuseră, amîndouă se aşteptaseră să găsească o lume a adîncurilor futuristă. În schimb, se treziră într-un labirint de camere cu acelaşi decor ca restul subsolului, despărţite una de alta prin aceleaşi arcade de cărămidă. Diferenţa era lumina strălucitoare care venea de la bateriile de neoane recent instalate, temperatura ambiantă şi conţinutul. În locul materialelor de spital şi a obiectelor de bucătărie aruncate, încăperea în care se aflau şi celelalte pe care le putură vedea erau pline cu echipamente moderne de laborator, majoritatea fiind incubatoare mari, ticsite de vase cu culturi de ţesuturi. Marea parte a incubatoarelor erau pe roţi.

– Mă aşteptam la ceva mai impresionant, zise Joanna.

– Şi eu, spuse Deborah. Nu e nici măcar la fel de impresionant ca laboratorul de la etaj.

– Parc-am fi la tropice. Ce temperatură crezi că e?

– Apropiată de temperatura corpului, spuse Deborah.

Se întoarse către uşa din oţel inoxidabil. O cutie laminată era montată pe perete chiar la dreapta uşii. Cutia avea un panou roşu central în relief. Pe panou erau scrise cu majuscule cuvintele „DESCHIS/ÎNCHIS“.

– Înainte de a face un tur vreau să mă asigur că putem ieşi de aici, zise Deborah. După cum s-a închis uşa, vreau să mă conving că o să se deschidă din nou.

Apăsă pe panoul roşu.

Uşa se întredeschise exact cum făcuse şi cu doar cîteva momente mai înainte. Apoi, cînd Deborah apăsă din nou pe panou,

uşa grea, izolată se închise cît ai clipi, iar absenţa oricărui zgomot fu la fel de impresionantă ca viteza cu care se închise.

Deborah era gata să facă un comentariu despre uşă, cînd Joanna o apucă cu frenezie de braţ şi şopti:

– Avem companie!

Deborah răsuci brusc capul în direcţia în care se uita Joanna. Într-una dintre arcade stătea o femeie între două vîrste, zîmbitoare, cu o faţă îngustă, foarte bronzată, pe care se vedeau riduri proeminente în colţul ochilor şi cute în colţul gurii. Purta un halat alb de bumbac dintr-un material foarte uşor. Părul îi era strîns într-o bonetă din acelaşi material. O mască chirurgicală era legată în jurul gîtului şi-i atîrna pe piept.

– Bine aţi venit în camera de culturi! zise femeia. Mă numesc Cindy Drexler. Dumneavoastră cine sînteţi?

Joanna şi Deborah schimbară o privire scurtă, plină de confuzie şi de panică.

– Sîntem angajate noi, reuşi Deborah să zică după cîteva încercări.

– Ce drăguţ, spuse Cindy.

Înaintă spre ele şi dădu mîna cu fiecare.

– Şi cum vă numiţi? repetă ea, uitîndu-se direct la Joanna, căreia tocmai îi strînsese mîna.

Joanna se bîlbîi o clipă, căutînd disperată un mod raţional de a decide dacă să folosească numele ei real sau pe cel de împrumut.

– Prudence, lăsă ea să-i scape, amintindu-şi că încălcase o proprietate particulară.

– Georgina, o imită repede Deborah.

– Îmi pare bine, zise Cindy. Presupun c-aţi venit ca să faceţi un tur, nu?

Joanna şi Deborah schimbară încă o privire rapidă, deşi aceasta era una de surprindere plăcută, nu de panică.

– Ne-ar face plăcere un tur, spuse Deborah. Am fost atît de fascinate de uşa asta încît a trebuit să vedem ce era în spatele ei.

Deborah făcu un gest timid spre uşa din oţel inoxidabil.

– Nu sînt obişnuită să duc oamenii să viziteze locul ăsta, zise Cindy cu un rîs nesigur, dar am să mă străduiesc cît am să pot. Aici, în încăperea asta, care, că tot veni vorba, a fost vechea cămară a bucătăriei în vremurile în care aici funcţiona instituţia Cabot, pregătim ovulele pentru transferul nuclear de mîine. Acestea vor fi trimise sus în laborator cu liftul de aprovizionare care e chiar după colţ. Se află în incubatoare cu etichete roşii. Aici jos folosim un cod de culori. Incubatoarele cu etichete albastre sînt celulele fuzionate care se vor întoarce în încăperea embrionilor.

– Ce fel de ovule sînt? întrebă Deborah. Vreau să zic, ce specie?

– Ovule umane, desigur, zise Cindy.

– Toate?

– Da, ovulele de animale sînt manipulate în camera de culturi de la fermă.

– De unde vin atîtea ovule umane? întrebă Deborah.

– Vin din ceea ce numim camera organelor, spuse Cindy.

– Putem s-o vedem? întrebă Deborah.

– Desigur, zise Cindy. Urmaţi-mă!

Cindy făcu un gest spre arcada prin care venise şi le făcu semn să o însoţească. Joanna şi Deborah o urmară.

– Ce noroc să ne întîlnim cu ea, şopti Deborah, apropiindu-şi capul de al Joannei. E aproape prea uşor.

– Ai dreptate! şopti la rîndul ei Joanna. E prea uşor. Este prea amabilă. Asta nu-mi place. Dac-ar fi după mine, am pleca acum!

– O, pentru numele lui Dumnezeu, se plînse Deborah. Mereu cinică! Hai să ne bucurăm de norocul ăsta, să aflăm ce putem şi apoi o ştergem.

După ce trecură prin cîteva încăperi de proporţii şi cu un conţinut similar celui din prima cameră, ajunseră într-o sală mult mai mare. În spatele unui şir de incubatoare era un grup de peste cinzeci de uşi vechi din lemn, fiecare cu o suprafaţă cam de un metru pătrat, cu zăvoare grele ca la camerele frigorifice pentru carne. Deborah ezită.

– Scuză-mă, Cindy. Arătă către uşile măcinate de vreme. Astea sînt ceea ce par a fi?

Cindy se opri din drumul către o sală şi mai mare alăturată. Urmări degetul lui Deborah.

– Întrebi de compartimentele acelea vechi pentru gheaţă?

– În viaţa anterioară a clădirii, asta era zona în care se afla morga? întrebă Deborah.

– Într-adevăr, aici era, zise Cindy.

Se întoarse şi, cu un pic de efort, trase unul dintre incubatoarele mari pe rotile într-o parte, ca să poată expune uşile. Deschise una dintre ele şi trase afară tava pătată din lemn.

– Interesant, nu? Trebuiau să încarce gheaţă în cealaltă parte. Nu mi-aş fi dorit să fiu aici jos dacă ar fi rămas vreodată fără gheaţă. Vă puteţi închipui?

Rîse stingherită.

Deborah şi Joanna se uitară una la cealaltă. Joanna se cutremură.

– Haideţi să terminăm cu vizita asta!

– Aţi dori să vedeţi restul morgii? întrebă Cindy. Vechiul amfiteatru pentru autopsii cu tribune este încă intact. În secolul nouăsprezece trebuie să fi ţinut locul distracţiilor aici, în pustietatea asta!

Rîse din nou, de data asta mai mult sinistru decît neliniştit.

– În zilele acelea lua o zi întreagă să ajungi la Boston cu trăsura, iar personalul nu prea avea ce face după orele de program. Haideţi să vă arăt!

Cindy o porni în direcţia opusă celei în care se îndreptase la început. Deborah o urmă după ce încercă în zadar să-i atragă atenţia. Joanna încheia şirul, nedorind să fie lăsată în urmă.

– Cindy! strigă Deborah, grăbind pasul. Am prefera să vedem camera organelor!

Netulburată, fie că nu o auzea, fie că o ignora pur şi simplu pe Deborah, Cindy continuă să meargă, trecînd prin două uşi duble acoperite cu piele, cu mici ferestre ovale. Deschizînd-o pe una din ele, se aplecă în întuneric şi apăsă pe un întrerupător. Se auzi un sunet ca o pocnitură surdă, joasă şi se aprinseră luminile de forma unor timpane mari, de modă veche. Acestea se aflau sus, pe tavan,

şi erau ca nişte reflectoare îndreptate asupra unei mese de autopsii vechi, din metal.

Joanna, care apăruse din spatele lui Deborah, observă scena şi-şi ţinu respiraţia. Decorul cu rîndurile de locuri pentru spectatori dispărînd în semiîntuneric semăna şi mai mult cu groaznica pictură ce reda o lecţie de anatomie decît sala de operaţii de la etaj unde i se efectuase ei procedura.

– E foarte interesant, zise Deborah cu o nuanţă de sarcasm, după ce azvîrli repede o ocheadă prin sală. Dar, dacă nu te superi, am prefera mai curînd să vedem camera organelor.

– Ce-ar fi să vă arăt vechile instrumente de autopsie? întrebă Cindy. Împreună cu alţi doi tehnicieni, glumeam zilele trecute că le-am putea trimite la Hollywood să le folosească pentru un film de groază.

– Hai să vedem camera organelor, zise Joanna pe un ton categoric.

– Nici o problemă din partea mea, spuse Cindy.

Stinse lumina şi o porni iar pe hol. Se uită la ceas, gest care nu-i scăpă Joannei, dar pe care Deborah nu-l observă. Era a treia oară cînd Joanna o vedea pe femeie făcînd asta. Deborah era ocupată să privească înapoi pe unde veniseră.

– Camera organelor nu e în partea cealaltă? îi strigă Deborah lui Cindy, care era la cîţiva paşi în faţă.

– Putem ajunge la ea pe ambele părţi, zise Cindy peste umăr. Dar drumul ăsta e mai scurt.

În timp ce Deborah le ajungea din urmă, văzu înainte două uşi orientate la orizontală, ca uşile liftului de aprovizionare, într-o nişă de dimensiunea unui mic garaj. În timp ce grupul trecea pe lîngă ele, Deborah întrebă ce erau.

– Ăsta e vechiul ascensor de mărfuri, zise Cindy oprindu-se. Cadavrele erau trimise cu el de la etajele superioare.

– Ce gînd încurajator, comentă Joanna. Haideţi să mergem!

– De fapt, ne-a fost de folos, spuse Cindy. Bătu uşile apreciativ cu degetele. L-am folosit să aducem aici jos majoritatea echipamentelor. Vreţi să vedeţi cum funcţionează?

– Am prefera să vedem camera organelor, i-o tăie Joanna. Cred că ştim cum funcţionează un ascensor de mărfuri.

– Nici o problemă din partea mea, repetă Cindy.

După ce trecură printr-un coridor lung cam de şase metri, strîmt şi boltit, care, le explică Cindy, trecea prin structura de susţinere a fundaţiei turnului în stil italian al clădirii, fetele ajunseră în pragul celei mai mari încăperi pe care-o văzuseră în complexul subteran. Avea cel puţin treizeci de metri lungime şi vreo şaisprezece metri lăţime. În ea se aflau rînduri întregi de containere voluminoase din plexiglas ca nişte acvarii, de aproximativ un metru optzeci lungime, nouăzeci de centimetri adîncime şi şaizeci de centimetri lăţime. Fiecare conţinea mai multe sfere de sticlă cu diametrul de aproximativ treizeci de centimetri, scufundate în lichid. Din partea de sus a fiecărei sfere ieşea o încîlceală de tuburi şi de conductori electrici. La suprafaţa lichidului plutea un strat continuu de sfere mici din sticlă.

Pentru o clipă, fetele rămaseră absorbite de spectacol. Deşi pereţii încăperii erau tot din cărămidă netencuită, scena era mai apropiată de ceea ce-şi imaginaseră cînd trecuseră de uşa din oţel inoxidabil. Chiar şi tavanul era mai înalt în acest spaţiu decît în celelalte încăperi, datorită absenţei ţevilor şi conductelor de deasupra capetelor. Lumina era, de asemenea, mai puţin aspră, dar cu o componentă ultravioletă vizibilă.

În timp ce Deborah era stupefiată de privelişte, Joanna o surprinse din nou pe Cindy uitîndu-se la ceas. Ceea ce o făcuse să remarce gestul repetat era ospitalitatea de altfel evidentă a femeii. Dacă era atît de preocupată în legătură cu ora, după cum o sugera faptul că se uita des la ceas, de ce petrecea atît de mult timp cu ele? Era o întrebare la care Joanna nu avea un răspuns imediat, dar care o preocupa din ce în ce mai mult.

– Ce vedem aici, mai exact? întrebă Deborah.

– Aceasta este camera organelor, explică Cindy. Bazinele astea sînt băi de apă la temperatură constantă. Micile sfere plutitoare împiedică apa să se evapore. În sferele mai mari se află ovarele.

– Aşadar, aţi reuşit să menţineţi în viaţă ovare întregi, comentă Deborah, presupun că prin perfuzii etc.

– Cam asta am făcut, în linii mari, zise Cindy. Le-am reprodus mediul intern obişnuit cu oxigen, substanţe nutritive şi stimulare endocrină. Bineînţeles, îndepărtarea produselor reziduale este şi ea importantă. În orice caz, atunci cînd o facem bine, ovarele produc constant ovocite mature.

– Putem să ne uităm mai de aproape? întrebă Deborah.

Cindy făcu un semn cu mîna.

– Vă rog.

Deborah merse pe culoarul dintre două şiruri de bazine şi se opri să se uite în interiorul uneia dintre sfere. Ovarul care se afla în aceasta era cam de mărimea unei nuci aplatizate, cu o suprafaţă neregulată, ciupită, asemănătoare cu suprafaţa lunii. Canule[1] de perfuzie minuscule erau conectate la principalele vase ovariene. Diverse dispozitive de măsurare erau ataşate în alte puncte ale micului organ.

– Avem şi culturi de celule mai tradiţionale, de ovogonii[2], spuse Cindy. Pot să vi le arăt dacă vreţi.

– Unele sfere conţin două ovare în loc de unul, zise Deborah.

– Aşa e, dar majoritatea sînt singure, după cum vedeţi. Ce-ar fi să mergem în sala ovogoniilor?

– Ce înseamnă cînd sînt două ovare la un loc? întrebă Joanna.

– Asta e domeniul doctorului Donaldson, zise Cindy. Eu nu sînt decît unul dintre numeroşii tehnicieni care le monitorizează şi au grijă de ele.

Joanna şi Deborah schimbară una dintre privirile lor specifice. Cunoscîndu-se atît de bine, fiecare putea să-şi dea seama în general ce gîndea cealaltă.

– Văd că fiecare sferă este etichetată alfanumeric, zise Joanna. Asta înseamnă că ştiţi care e provenienţa fiecărui ovar?

---

[1] Tub sau jgheab folosit pentru a introduce un lichid sau gaz într-o cavitate a organismului (n.tr.)

[2] Prima celulă sexuală formată în cursul ovogenezei, pornind de la celulele epiteliului germinativ ovarian. Ovogoniile se transformă în ovocite. (n.tr.)

Pentru prima dată în cursul vizitei, Cindy fu clar deranjată de întrebare. Se bîlbîi şi încercă din nou să schimbe subiectul şi să revină la culturile de ovogonii, dar Joanna insistă.

– Avem o idee vagă despre originea fiecărui ovar, recunoscu Cindy în cele din urmă.

– Ce înseamnă *o idee vagă?* stărui Joanna. Dacă v-aş spune numele unui donator de ovar, aţi putea găsi ovarul respectiv?

– Cred că da, spuse Cindy evaziv.

Se uită la ceas şi se legănă de pe un picior pe altul.

– Numele care mă interesează este Joanna Meissner, zise Joanna.

– Joanna Meissner, repetă Cindy.

Se uită în jur ca şi cînd n-ar fi ştiut unde se află lucrurile.

– Am avea nevoie de o staţie de lucru computerizată.

– Uitaţi una chiar în spatele dumneavoastră, spuse Joanna.

– A, da, aşa e! zise Cindy, părînd surprinsă.

Se întoarse, deblocă tastatura introducînd parola ei, apoi scrise numele Joannei. Pe ecran fu afişat „JM699“. Cindy mîzgăli codul pe o bucată de hîrtie şi după aceea o luă înainte. Fetele o urmau îndeaproape. După ce trecu de două rînduri şi de încă două bazine, se opri şi le arătă. Pe suprafaţa de sticlă a sferei era scris JM699 cu un marker permanent.

Joanna şi Deborah rămaseră cu privirea aţintită asupra micului organ. Suprafaţa lui era mult mai ciupită decît a primului ovar pe care-l văzuseră, iar Joanna întrebă ce însemna asta.

– Este unul dintre specimenele noastre mai vechi, explică Cindy. Se apropie de finalul vieţii sale utile.

– Am şi eu un nume de donator, zise Deborah. Kristin Overmeyer.

– Bine, spuse Cindy amabilă, de parcă s-ar fi împăcat cu situaţia.

Reveni la calculator, recăpătîndu-şi stăpînirea de sine. Scrise numele fără ezitare, iar calculatorul furniză imediat codul: KO432.

– Pe aici, spuse Cindy, făcîndu-le semn fetelor să o urmeze.

Ocoli pe la marginea camerei înainte de a se îndrepta spre primul rînd. Joanna o reţinu pe Deborah şi-i şopti:

– Ştiu la ce te gîndeşti. E o idee bună!

Deborah nu făcu decît să dea din cap.

– Aici, zise Cindy aproape cu mîndrie, oprindu-se lîngă un anumit bazin.

Arătă spre sfera de sticlă din mijloc.

– KO432. Este un specimen dublu.

– Interesant, zise Deborah după ce aruncă o privire scurtă. Specimenul are un număr mai mic decît cel dinainte, dar arată mai tînăr. Cum este posibil?

Cindy se uită la cele două ovare. Se vedea că se enervase din nou. Se bîlbîi o clipă înainte de a spune:

– Ăsta e un lucru despre care nu știu nimic. Poate că are de-a face cu modul în care sînt prelevate specimenele, dar chiar nu știu. Sînt sigură că doctorița Donaldson ar putea să vă explice.

– Mai am un nume, zise Deborah. Rebecca Corey.

– Sînteți sigure că nu vreți să vedeți culturile de ovogonii? întrebă Cindy. Noi considerăm că este domeniul în care am înregistrat cele mai mari progrese. Culturile de ovogonii vor face curînd ca aceste culturi de ovare întregi să fie de domeniul trecutului.

– Ăsta e ultimul nume, promise Deborah. Apoi o să trecem la culturile de ovogonii.

După ce se uită încă o dată la ceas, Cindy repetă procedura ca să obțină numărul de cod. Apoi le conduse la bazinul din imediata vecinătate a celui în care se aflau ovarele lui Kristin Overmeyer și le arătă sfera corespunzătoare. Încă o dată era vorba de un specimen dublu.

Atît Joanna, cît și Deborah se uitară la ovarele care, asemenea celor ale lui Kristin, arătau mai tinere decît cele ale Joannei. Ambele fete se cutremurară cînd își dădură seama că se uitau la ovarele unei femei despre care se presupunea că dispăruse împreună cu Kristin Overmeyer, după ce luaseră în mașină un autostopist.

– Sala unde sînt culturile de ovogonii este alăturată acesteia, zise Cindy. Ce-ar fi să mergem acolo?

Joanna și Deborah își luară ochii de la ovare în același timp și se uitară una la cealaltă. Groaza reflectată în ochii lor arătă imediat

în mod clar că se gîndeau la acelaşi lucru. Descoperiseră semnificativ mai mult decît anticipaseră, şi era oribil.

– Cred că v-am răpit deja prea mult timp, zise Joanna.

Îi zîmbi prefăcut lui Cindy.

– Este adevărat, interveni Deborah. A fost interesant, dar este timpul să plecăm. Poate ne-aţi putea arăta direcţia corectă către intrare şi n-o să vă mai ţinem din treabă.

– Am o mulţime de timp la dispoziţie, zise Cindy repede. Nu e nici o problemă, credeţi-mă! Mi-a făcut plăcere să iau o pauză de la munca mea de rutină şi cred c-ar trebui să vedeţi întregul mod de organizare înainte de a pleca. Veniţi! Haideţi să vedem culturile de ovogonii.

Încercă s-o ia de braţ pe Deborah, dar aceasta se eliberă.

– Vrem să plecăm, zise Deborah mai categoric.

– O să pierdeţi partea cea mai semnificativă, spuse Cindy. Trebuie să insist!

– Nici nu se pune problema să insişti! ripostă Deborah. Am plecat de-aici!

– O să găsim singure drumul, spuse Joanna.

O porni înapoi pe drumul pe care veniseră. Deşi din ceea ce zisese Cindy mai devreme ştia că era posibil să nu fie cea mai scurtă rută, n-o interesa. Măcar urma să treacă pe lîngă repere pe care le putea recunoaşte.

– Nu vă pot lăsa să umblaţi pe aici singure, susţinu Cindy. Este împotriva regulamentului.

O apucă pe Joanna de braţ cu mai multă forţă decît o făcuse cu Deborah, reuşind s-o oprească.

Joanna se uită în jos la mîna femeii încleştată pe braţul ei.

– Plecăm, spuse ea hotărît. Ia-ţi mîinile de pe mine!

– Nu vă pot lăsa pe aici neînsoţite, repetă Cindy.

– Atunci du-ne la ieşire! se răsti Deborah.

Îi smulse lui Cindy mîna de pe braţul Joannei şi o împinse pe femeie, care se împiedică de unul dintre containerele de plexiglas.

Uşoara izbitură declanşă o alarmă sonoră împreună cu o lumina roşie intermitentă pe panoul de comandă al bazinului.

Cînd Cindy se întinse după buton ca să dezactiveze alarma, Joanna şi Deborah o luară la fugă, alergînd cît de repede puteau pe intervalul îngust dintre bazine. Cînd ieşiră dintre acestea, condiţia fizică a lui Deborah îşi spuse cuvîntul, aceasta depăşind-o pe Joanna şi îndemnînd-o să se grăbească. În spate o auzeau pe Cindy, care le striga să se oprească.

– Ştiam eu că n-ar fi trebuit să venim aici! gîfîi Joanna, încercînd să se ţină după Deborah.

– Taci şi fugi!

Alergară prin tunelul boltit, pe lîngă vechiul ascensor de mărfuri şi pe lîngă fosa de autopsii cufundată în întuneric, apoi prin seria de încăperi unde se aflau incubatoarele. Deodată Deborah se opri. Joanna trebui să facă tot posibilul ca să nu se izbească de ea.

– În ce parte? întrebă Deborah.

– Cred că într-acolo, zise Joanna, arătînd spre sud printr-o succesiune de arcade.

– Sper că ai dreptate, spuse Deborah.

Puteau auzi ecoul stîrnit de Cindy care se apropia şi le striga numele, dar ecoul le împiedica să-şi dea seama de direcţia din care venea aceasta. După o clipă, Cindy apăru în fugă de după o arcadă şi se ciocni de ele. Se agăţă de hainele fetelor cît de tare putu.

– Doamne Dumnezeule, femeie! strigă Deborah.

Se smulse cu multă forţă din strînsoarea femeii, ceea ce o făcu pe aceasta s-o apuce pe Joanna cu amîndouă mîinile. Deborah se răsuci prin spatele lui Cindy şi, apucînd-o de piept, o trase departe de Joanna. Apoi, învîrtindu-se uşor, o aruncă pe Cindy la podea, unde aceasta se lovi de unul dintre incubatoare. Se auzi sunetul inconfundabil, deşi atenuat, de sticlă spartă.

Fără să aştepte ca să vadă în ce stare e femeia, Deborah o apucă pe Joanna de mînă şi ţîşni în direcţia pe care i-o sugerase prietena ei. Spre uşurarea lor, după ce trecură prin cîteva arcade, dădură cu ochii de uşa din oţel inoxidabil. Alergînd şi mai repede spre ea,

Deborah lovi panoul DESCHIDERE/ÎNCHIDERE. Uşa începu să culiseze cu încetineală spre stînga. Fetele se uitară peste umăr, de teamă să n-o vadă pe Cindy pe urmele lor, ceea ce se şi întîmplă. Întorcîndu-se spre uşă, Deborah încercă în zadar să-i grăbească mişcarea prin forţa musculară. În momentul în care deschizătura era suficient de mare ca să se strecoare prin ea, Deborah o împinse pe Joanna spre aceasta ca să se poată ocupa ea de Cindy.

– O, nu! strigă Joanna şi se trase înapoi după ce se repezise prin crăpătura din ce în ce mai mare a uşii.

Deborah, care se întorsese o clipă să-şi dea seama cît de aproape era Cindy, se răsuci ca să vadă ce-o făcuse pe Joanna să ţipe şi ce-o oprise să iasă din cameră. Ceea ce zări peste umărul Joannei îi aduse şi ei pe buze un strigăt involuntar. Doi bărbaţi voinici, îmbrăcaţi în negru, veneau rînjind spre ele prin bucătăria dărăpănată, dar luminată acum. Fiecare avea într-o mînă cătuşe, iar în cealaltă o armă. Bărbatul blond din faţă, văzînd uşa deschizîndu-se şi zărindu-le pe fete, începuse să alerge. Deborah îl recunoscu. Era bărbatul care se uitase urît la ea în sala de mese şi despre care presupunea că era şeful pazei.

Optsprezece

10 MAI 2001

ORA 23.24

Deborah reacționă instinctiv, lovind din nou cu palma butonul în relief DESCHIDERE/ÎNCHIDERE, închizînd ușa grea de oțel în fața bărbaților care se năpusteau spre ele. În același timp fu atacată din spate de Cindy, care o apucă de gît și încercă s-o îndepărteze de ușă. Deborah opuse rezistență, ținînd butonul apăsat.

– Ia-o pe zgripțuroaica asta de pe mine! strigă Deborah.

Cindy striga că trebuie deschisă ușa.

Joanna îi desprinse lui Cindy degetele din jurul lui Deborah și-o împinse clătinîndu-se înapoi. Dar femeia își reveni repede și se năpusti din nou spre Deborah.

– Joanna, ține blestematul de buton apăsat, strigă Deborah în timp ce o respingea pe Cindy cu o mînă.

Imediat ce Joanna apăsă pe buton, Deborah își folosi amîndouă mîinile împotriva încăpățînatei tehniciene. Deși Deborah nu mai lovise pe nimeni de cînd îl pocnise pe un coleg obraznic din clasa a cincea, se repezi și-o izbi pe Cindy în falca stîngă. După patru ani de lacrosse universitar, Deborah era mult mai puternică și era un agresor mai periculos decît fusese în clasa a cincea, iar lovitura o buimăci pe Cindy, făcînd-o brusc să amuțească și să nu se mai miște. Peste o clipă, se prelinse încet pe podea, mai întîi căzînd în

genunchi şi apoi prăbuşindu-se la pămînt ca un cornet de îngheţată care se topeşte.

Deborah ţipă din cauza durerii de la mînă, pe care o scutură tare un moment. Forţîndu-se să-şi recapete controlul, apucă cel mai apropiat incubator şi-l făcu să alunece pe rotile spre uşă. Joanna înţelese imediat ce avea de gînd Deborah şi-o ajută să ghideze incubatorul în aşa fel încît greutatea acestuia să ţină apăsat butonul, care ţinea uşa închisă, după cum îşi dădură fetele seama. Ca să fie sigure că incubatorul nu se va deplasa, Joanna şi Deborah continuară să se ţină de el ca să-l menţină în aceeaşi poziţie.

– Care-i planul tău? întrebă Joanna în şoaptă, cuprinsă de panică.

– Singura cale de ieşire este liftul de aprovizionare sau ascensorul de mărfuri! Ce zici?

– Ascensorul de mărfuri! zise Joanna. Ştim exact unde e şi ştim c-o să încăpem în el.

La cîţiva paşi mai încolo, Cindy se ridică pe jumătate în şezut, într-o poziţie nesigură. În ochi avea o expresie absentă, nefocalizată, ca un boxer care încasase prea multe lovituri.

– Bine! zise Deborah după ce aruncă o ultimă privire spre Cindy, care acum se chinuia să se ridice în picioare. S-o facem!

Dădură drumul amîndouă odată incubatorului şi o luară la goană prin labirintul de încăperi. Din nefericire, o luară într-o direcţie greşită la o cotitură şi se treziră într-o cameră goală. Trebuiră să se întoarcă înainte de a putea relua drumul. În spate auziră sunetul inconfundabil al unui incubator care se izbea de altul, urmat de strigătele puternice ale bărbaţilor.

– Dumnezeu să ne-ajute dacă ascensorul de mărfuri nu merge, reuşi să zică Deborah printre gîfîieli.

Luară ultima curbă, trecură în fugă pe lîngă uşile amfiteatrului de autopsii şi se izbiră de uşile ascensorului de mărfuri. O chingă grea de pînză groasă ieşea din spaţiul orizontal de la nivelul pieptului. Deborah apucă de ea prima, dar Joanna îi dădu şi ea o mînă de ajutor. Sub greutatea lor însumată, uşile cedară, uşa de jos glisînd

în jos, în timp ce uşa de sus se ridica. Cînd spaţiul dintre cele două uşi fu suficient de mare, fetele se căţărară înăuntru.

Ascensorul în sine era o cuşcă grea din plasă metalică, cu o suprafaţă de 2,40 metri pătraţi. În dreapta, la nivelul pieptului, se afla un tablou de comandă cu şase butoane. Podeaua era făcută din scînduri grosolane. Deasupra, cablurile de susţinere dispăreau în întuneric; singura lumină venea din hol, prin uşile deschise. La mică distanţă se puteau auzi paşii grei ai cuiva care alerga spre ele, apropiindu-se repede.

– Uşile! strigă Deborah în timp ce se întindea şi apuca banda de pînză prinsă de marginea interioară a uşii de sus.

Joanna se întinse şi se prinse şi ea de bandă. Încă o dată prin greutatea amîndurora fetele reuşiră să urnească uşile grele. Mai întîi încet şi apoi din ce în ce mai repede, acestea începură să se închidă, dar, înainte să apuce să se închidă de tot, bărbaţii ajunseră lîngă ele. Cineva băgă o mînă în spaţiul care se îngusta şi apucă bine de halatul medical al lui Deborah, trăgînd de el în sus în timp ce uşile se îmbinară şi le azvîrliră pe fete în întuneric. Cu mîinile încă încleştate de chinga de pînză, Deborah se simţi trasă tare şi lipită de uşă.

– Loveşte unul dintre butoane! ţipă strident Deborah către Joanna fără să dea drumul la chingă.

Simţea că de afară cineva încerca acum să deschidă uşile, dar ca să reuşească trebuia s-o ridice şi pe Deborah în acelaşi timp.

Ca un orb, Joanna bîjbîi după tabloul de comandă pe care-l întrezărise înainte ca uşile care se închideau să le lase în întuneric.

– Grăbeşte-te! La naiba! strigă Deborah.

Simţea că e ridicată de pe podea.

Frenetic, Joanna îşi extinse căutarea orbească pe suprafaţa plasei metalice. În cele din urmă dădu cu mîna de tabloul de comandă. Orbeşte, apăsă primul buton pe care-l întîlniră degetele ei.

Se auzi un sunet strident, ascuţit, ca ţipetele unor pui de găină cărora li se tăia gîtul, şi, cu o zgîlţîitură, vechiul ascensor de mărfuri începu să se ridice.

Deborah dădu drumul chingii de care se ţinuse strîns şi, căzînd în genunchi şi răsucindu-se, reuşi să-şi smulgă braţele din halatul de doctor, care era încă prins între uşile închise ale ascensorului de mărfuri. O clipă mai tîrziu, cu un zgomot agonizant de sfîşiere şi strivire, Deborah simţi cum dispare halatul în spaţiul îngust dintre marginea din faţă a liftului care se ridica şi peretele de piatră al puţului liftului.

– Ce naiba a fost zgomotul ăsta? întrebă Joanna în timp ce se chinuia să-şi recapete răsuflarea.

În întuneric, Deborah simţi cum o trece un fior. Ştia că zgomotul de ceva strivit ar fi putut fi făcut de corpul ei dacă n-ar fi reuşit să iasă din haină. Şi ea gîfîia.

– Au fost lanterna mea şi cheile de la maşină zdrobite în halatul meu de doctor.

– Am rămas fără cheile de la maşină? gemu Joanna, cu pieptul umflîndu-i-se şi coborînd.

– Pe moment, asta e cea mai mică grijă a noastră, reuşi să zică Deborah. Slavă Domnului că liftul ăsta a funcţionat. Bărbaţii ăia aproape puseseră mîna pe noi. Mai aproape de-atîta nu se putea.

Joanna îşi aprinse lanterna şi îndreptă fasciculul de lumină spre tabloul de comandă. Butonul apăsat era pentru etajul doi.

– Ce-ar trebui să facem? întrebă Joanna cu o voce crispată. Mergem la etajul doi. Să încercăm să vedem dacă putem schimba destinaţia?

– Ăsta nu e un lift cu viteză mare, se plînse Deborah. Probabil e mai bine să mergem la etajul doi decît la parter sau la etajul întîi. Nu vreau să dăm din nou peste bărbaţii ăia.

– Clar, zise Joanna.

Acum că reuşea să-şi controleze cît de cît respiraţia, fu rîndul ei să se înfioare.

– Acum avem dovada că unii dintre cei de aici sînt în stare de crimă şi probabil ei ştiu că noi ştim. Iar nenorocita aia de Cindy ştia de cînd am intrat că bărbaţii ăia veneau după noi. De-asta a fost aşa drăguţă. Ar fi trebuit să bănuim că ceva nu e-n regulă

în momentul în care ne-a oferit un tur al locului. Cum de nu am gîndit?

– Acum e uşor de zis, spuse Deborah, încă gîfîind. Ne amageam că pe aici se încalcă doar etica, nu şi cele Zece Porunci. Comiterea de crime pentru nişte ovule schimbă cu totul situaţia.

– Trebuie să plecăm de-aici!

– Aşa e, zise Deborah. Dar fără cheile de la maşină n-o să putem conduce, cel puţin nu maşina noastră. Cred că cel mai bine pentru noi ar fi să ajungem la un telefon din clinică, de la parter sau de la primul etaj.

– Problema e că tocmai la asta se aşteaptă probabil, spuse Joanna. Cel puţin eu la asta m-aş aştepta dacă aş fi în locul lor. Ce zici dacă ne-am ascunde un timp ca să putem să ne gîndim ce-ar trebui să facem şi să concepem un plan?

– Poate-ar trebui să ne ascundem pînă dimineaţă, sugeră Deborah. Eu una cred că foarte puţini dintre cei care lucrează aici ştiu cu adevărat ce fac şi, dac-ar şti, ar fi la fel de îngroziţi ca noi. Ne-am putea adresa cuiva pentru ajutor.

– Eu cred că o să ne caute în noaptea asta pînă cînd o să ne găsească. Trebuie să ieşim de aici.

– Dar cum? Oamenii ăia aveau arme, pentru numele lui Dumnezeu!

– Tocmai de-asta trebuie să găsim un loc unde să ne ascundem. Trebuie să ne gîndim. Nu putem să ne pripim.

– Singurele lucruri în avantajul nostru sînt clădirea asta mare şi faptul că e înţesată cu tot felul de lucruri, spuse Deborah. Trebuie să fie locuri sigure unde să ne putem ascunde o vreme. În afară de cazul în care o să cheme o mulţime de ajutoare, o să le ia marea parte a nopţii ca să caute cu atenţie.

– Exact, zise Joanna. Cred c-o să caute mai întîi rapid, superficial, iar dacă asta nu dă rezultate, o să se întoarcă să caute amănunţit. Pînă atunci trebuie să plecăm, altfel o să fim prinse.

Deborah clătină din cap şi inspiră şovăielnic.

– Îmi pare rău că am insistat să venim aici. E numai vina mea.

– Nu e momentul pentru învinuiri, spuse Joanna. Şi ţine minte: nu m-ai făcut să vin aici. Am venit de bunăvoie.

– Mulţumesc, murmură Deborah.

Joanna stinse lanterna.

– Cred c-ar fi mai bine să ne obişnuim ochii cu întunericul. N-o să putem umbla pe-aici cu lumina aprinsă.

– Ai dreptate, reuşi Deborah să zică, încercînd să se stăpînească.

Peste cîteva minute, cu un ultim scîrţîit şi cu o hurducătură, ascensorul se opri. În jur se lăsă imediat o tăcere apăsătoare. Fetele săriră la uşă. O deschiseră cît de repede putură şi se treziră înconjurate de un întuneric de nepătruns.

– N-avem de ales, trebuie să aprindem lanterna, spuse Joanna.

Declicul făcu un zgomot puternic în tăcerea din jur. Joanna trecu fasciculul de lumină de jur împrejurul încăperii mici, fără ferestre. Aceasta era vestibulul ascensorului de mărfuri, cu o uşă dublă, mare.

– O să-şi dea seama repede că liftul este aici la etajul doi, zise Deborah. Asta înseamnă că vor fi aici curînd. Hai să găsim scările şi să urcăm la ultimul etaj. Acolo ar trebui să găsim un loc unde să ne ascundem pînă cînd ne gîndim ce să facem.

– De acord!

Deborah deschise una dintre uşile ce dădeau în coridor, iar Joanna ieşi afară. Repede, Joanna mătură holul cu lanterna. Chiar dacă acum era prevenită în legătură cu accesoriile medicale care zăceau în neorînduială în vechiul spital, tot fu surprinsă de scenă. Nu se aşteptase să vadă gravuri înrămate care încă se mai aflau pe pereţi sau un cărucior pentru rufe spălate care încă mai avea cearşafuri împăturite pe rafturi.

– Parcă ar fi avut loc un exerciţiu de evacuare în caz de incendiu şi toată lumea a ieşit afară şi nu s-a mai întors, spuse ea.

– Uite un semn de ieşire, zise Deborah, arătînd către sud. Trebuie să fie scările. Hai să mergem!

Joanna acoperi lanterna cu mîna. Voia să reducă din intensitatea luminii la cît le trebuia, ei şi lui Deborah, ca să evite mesele,

cărucioarele de aprovizionare şi vechile scaune cu rotile. Se mişcau repede. Ajungînd la scări, Deborah deschise puţin uşa. Ascultară o clipă – tăcerea învăluia totul.

– Hai! o îndemnă Deborah, grăbindu-se spre scări.

O luară imediat la fugă în sus pe scări, dar încetiniră imediat din cauza zgomotului pe care-l făceau. Scările erau de metal şi răsunau ca nişte timpane în spaţiul închis.

Nu ajunseră decît pe palierul dintre etaje şi înlemniră în loc. Auziseră undeva o uşă deschizîndu-se cu zgomot şi trîntindu-se de perete. Joanna îşi reveni suficient cît să stingă lanterna.

În clipa următoare paşi răsunători se auziră pe treptele de metal, însoţiţi de o lumină tremurătoare. Unul din bărbaţi alerga în sus pe scări cu o lanternă în mînă.

Joanna şi Deborah se retraseră şi se lipiră cu spatele de peretele de cărămidă netencuită în timp ce sunetele şi lumina de dedesubt deveneau tot mai puternice. În acelaşi timp un bărbat apăru pe palierul de la etajul doi, doar la şase metri mai jos. Era atît de aproape de ele încît i se auzea clar răsuflarea întretăiată. Din fericire, nu se uită în sus şi nu-l interesă decît să ajungă pe coridorul de la etajul doi şi la ascensorul de mărfuri cît mai repede posibil.

În momentul în care uşa de la casa scărilor se închise în spatele bărbatului, Joanna şi Deborah reîncepură să urce spre etajul al treilea. Prea speriate să mai aprindă lanterna, trebuiau să se mişte încet, pipăind drumul, în timp ce se luptau să nu cadă pradă panicii reînnoite. Pe palierul de la etajul trei le fu deosebit de greu să înainteze în întuneric din cauza stivelor de cutii de carton goale.

Odată ce ajunseră în coridorul de la etajul trei, Joanna aprinse din nou lanterna. Acoperi cu mîna fasciculul acesteia şi o porniră spre nord, înaintînd cît de repede le permitea holul înţesat cu tot felul de lucruri. Amîndouă simţeau instinctiv că, cu cît se îndepărtau mai mult de partea clădirii ocupată de Clinica Wingate, cu atît erau mai în siguranţă. Încercau să facă cît mai puţin zgomot cu putinţă pe podeaua veche de lemn, din cauza bărbatului care le căuta la etajul aflat imediat dedesubt.

Ajunseră la uşa antifoc ce ducea în turn. Fără să mai stea la discuţii, traversară turnul şi trecură prin cealaltă uşă antifoc în aripa de nord. Cu excepţia unui scîrţîit al podelei din cînd în cînd, înaintau în tăcere, fiecare fiind roasă de propriile temeri.

Saloanele din aripa de nord erau imaginea fidelă a celor din aripa de sud, dispuse de-a lungul unui coridor central, de ambele părţi ale acestuia. Fiecare salon era separat de cel învecinat prin încăperi laterale şi avea între douăzeci şi treizeci de paturi. Majoritatea paturilor erau acoperite numai de saltele, deşi cîteva mai aveau pe ele şi pături mîncate de molii.

– Ai vreo idee unde să ne ascundem? şopti Joanna cu nervozitate.

– Încă nu, zise Deborah. Cred că ne-am putea vîrî în nişte dulapuri din una dintre numeroasele încăperi de depozitare, dar ar putea fi prea uşor.

– N-avem mult timp.

– Din păcate cred c-ai dreptate, spuse Deborah.

O puse pe Joanna să îndrepte lumina spre încăperea dintre ultimele două saloane de pe colţul de nord-vest al clădirii. În loc să fie o încăpere de depozitare ca majoritatea celorlalte, fusese amenajată ca o sală de intervenţii minore, avînd o masă de examinare din fier şi o chiuvetă. Pe peretele opus se afla un dulap mare, cu geamuri, pentru instrumente. Trecînd prin uşa alăturată, găsiră o cameră mică de depozitare pentru rufărie şi pansamente, împreună cu un sterilizator mare, de modă veche.

Deborah se duse repede la sterilizator şi, în timp ce Joanna îl lumina cu lanterna, îi deschise uşa. La început aceasta opuse rezistenţă, dar apoi se deschise încet, scîrţîind.

– Ce zici de ăsta? întrebă Deborah.

Sterilizatorul avea aproape un metru în diametru şi un metru şi jumătate în adîncime. Joanna lumină interiorul acestuia. Pe un grătar de metal se aflau mai multe cutii din oţel inoxidabil.

– N-ar încăpea decît una din noi după ce am scoate toate astea, zise Joanna. Şi chiar şi aşa ar sta înghesuită.

– Cred c-ai dreptate, spuse Deborah.

Lăsă sterilizatorul şi se repezi la uşa care dădea în ultimul salon. Joanna o urmă cu lanterna, continuînd să o ţină acoperită. Cînd Deborah deschise uşa, Joanna stinse lanterna. Prin ferestre se strecura lumina slabă a lunii, destul ca să lumineze obiectele mai mari din încăpere.

Salonul avea aceleaşi dimensiuni şi arăta la fel ca toate celelalte, dar ceea ce-l făcea să fie diferit era un cilindru orizontal lung de un metru optzeci, montat pe picioare. Ajungea pînă la înălţimea taliei şi era pus în locul unuia dintre paturile de lîngă peretele interior al camerei.

– Asta e o posibilitate, exclamă Deborah.

– Ce anume?

– Cilindrul ăla, zise Deborah, arătînd spre obiectul de mari dimensiuni. Îmi amintesc c-am citit despre aşa ceva. Le numeau plămîni de oţel şi le foloseau în cazul celor care nu puteau respira, precum pacienţii cu paralizie infantilă din anii cincizeci.

Fetele străbătură cît de repede putură salonul întunecat şi se apropiară de aparatul de ventilaţie de modă veche. De departe părea cenuşiu-deschis, dar, cînd se apropiară, îşi dădură seama că era galben. Pe laturi avea vizoare foarte mici, rotunde, din sticlă. Capătul care era orientat spre salon avea articulaţii şi un guler negru central din cauciuc, menit să se potrivească în jurul capului pacientului ca să etanşeze interiorul. Chiar deasupra gulerului se afla o mică oglindă orientată la un unghi de patruzeci şi cinci de grade. Sub guler se afla o platformă pentru capul pacientului.

În timp ce Deborah desfăcea capacul superior, Joanna se uita în jur cu nervozitate. Îşi făcea griji că trecea prea mult timp. Aveau nevoie de o ascunzătoare, şi asta cît mai repede cu putinţă.

Cînd Deborah deschise uşa plămînului de oţel, aceasta scîrţîi, dar nu la fel de tare ca sterilizatorul.

– Luminează înăuntru, zise Deborah.

– Deborah, n-avem timp de pierdut cu joaca, se plînse Joanna.

– Luminează înăuntru, repetă Deborah.

În clipa în care Joanna făcu aşa cum îi sugerase Deborah, o uşă antifoc se trînti de perete, urmată fiind de licărirea unei lanterne pe coridorul principal.

– O, Doamne! făcu Joanna.

Stinse lanterna.

– Ei bine, trebuie să ne descurcăm cu asta, spuse Deborah. Ne ascundem aici.

Apucă un scaun dintre două paturi şi-l băgă sub marginea din faţă a plămînului de oţel. O apucă pe Joanna de braţ.

– Repede! Tu prima, cu picioarele înainte!

Mişcarea luminii tremurînde se intensifică prin uşa deschisă către coridorul principal.

– Repede! repetă Deborah.

Cu şovăială, dar simţind că n-are de ales, Joanna se urcă pe scaun. Ţinîndu-se de marginea superioară a cadrului cilindrului, îşi vîrî un picior înăuntru. Deborah o sprijini de posterior, şi Joanna băgă înăuntru şi celălalt picior. Apoi îşi strecură tot corpul înăuntru.

Deborah luă scaunul şi-l puse la loc unde-l găsise.

– Unde te duci? întrebă pe şoptite Joanna cînd Deborah dispăru din raza ei vizuală.

Deborah nu răspunse, dar reapăru aproape imediat.

– Trebuie să intru fără scaun, zise. Ne-ar da de gol.

Folosindu-se de traversa dintre cele două picioare din faţă ale plămînului de oţel ca de o treaptă, Deborah se ridică cu pieptul deasupra părţii de sus a cilindrului. Dînd de o mică scobitură de care se putea sprijini cu vîrful pantofului în partea de sus la piciorului, unde acesta era sudat de corpul plămînului de oţel, se lăsă să atîrne peste partea de sus. Apoi, răsucindu-se, reuşi să-şi bage picioarele în deschizătura cilindrului. Dar apoi întîmpină greutăţi. Nu putea să-şi dea seama cum să-şi bage restul corpului înăuntru fără să cadă pe fundul cilindrului, chiar dacă Joanna încerca să o apuce de picioare.

– N-o să meargă, zise Deborah.

Se răsuci într-o parte şi-şi dădu drumul pe podea.

– Trebuie să te grăbeşti, şopti Joanna răguşit.

Lumina care venea din hol era din ce în ce mai strălucitoare şi era acum însoţită de voci. Erau cei doi bărbaţi care veneau pe coridor.

Deborah îşi vîrî cît putu de mult din partea de sus a corpului în plămînul de oţel, cu capul înainte.

– Apucă-mă bine şi trage, îi spuse Joannei în disperare de cauză.

Cu un mic salt şi cu ajutorul Joannei, Deborah reuşi să intre în plămînul de oţel, dar nu fără să-şi zgîrie partea din faţă a coapselor şi a tibiei de marginea cilindrului de metal. Trebui să se tîrască în adîncime. Din cauza spaţiului strîmt, fetele sfîrşiră prin a sta pe o parte, lipite una de alta din cap pînă la picioare.

– Încearcă să închizi uşa cît de mult poţi, şopti Deborah din străfundurile aparatului de ventilaţie.

Joanna se întinse, apucă de gulerul de cauciuc şi trase. Uşa începu să se închidă încet, dar imediat ce scîrţîi, se opri. Era şi timpul. O rază de lumină pătrunse în cameră şi-i dădu ocol. Pentru o clipă, fasciculul intră direct în plămînul de oţel prin cele trei vizoare laterale din sticlă de pe partea dinspre uşă. Apoi raza coborî şi descrise un cerc în sală pe sub paturi, căutînd prin cotloane.

Fetele îşi ţinură fără să vrea respiraţia. Unul din bărbaţi se plimbă repede prin centrul salonului, trecînd la o distanţă de trei metri de plămînul de oţel pe jumătate deschis, nu doar o dată, ci de două ori. Mergea aplecat şi legăna raza de lumină dintr-o parte în alta pe sub paturi, ca să vadă ce era dedesubtul lor, mai ales în partea dinspre cap şi de-a lungul laturilor dinspre mesele interpuse.

– Vezi ceva? strigă deodată bărbatul, făcîndu-le pe fete să tresară.

Din salonul aflat de cealaltă parte a holului, celălalt bărbat răspunse negativ.

O clipă mai tîrziu, bărbatul care venise în salonul fetelor putea fi auzit în încăperea alăturată, deschizînd şi trîntind repede uşile dulapurilor şi înjurînd cu voce tare. Deborah îi mai putea vedea încă licărirea lanternei printr-unul dintre vizoare, pînă cînd trecu de sala de intervenţii şi de-acolo în salonul următor.

Aproape la unison, fetele dădură drumul la aerul din plămîni şi inspirară adînc. Aerul pe care-l inspiră Deborah nu era deloc proaspăt.

– A fost cam la fel de aproape ca la ascensorul de mărfuri, şopti Joanna.

– Cred că trec prin toată clădirea, cum ai zis tu, rosti Deborah.

– Hai să stăm ascunse un timp în caz că se întorc, spuse Joanna. Şi-ar fi mai bine să începem să ne gîndim ce-o să facem ca să ieşim de-aici.

Timpul trecea greu, mai ales pentru Deborah, care începea să se simtă claustrofobă cum stătea chircită în partea de jos a cilindrului îngust conceput pentru o singură persoană. Pentru ea situaţia nu prea era favorabilă conceperii de planuri. Salteaua veche neacoperită cu nimic mirosea urît, iar praful din ea o deranja. În cîteva rînduri trebui să facă mari eforturi de voinţă ca să nu strănute. În cele din urmă începu să transpire şi să răsufle din ce în ce mai greu.

După aproape o jumătate de oră, Deborah nu mai putea suporta.

– Auzi ceva sau vezi vreo lumină? întrebă ea.

– Singura lumină pe care-am văzut-o erau nişte licăriri care veneau de la ferestre, zise Joanna. Afară este o lumină care nu era înainte.

– Nimic în clădire?

– Nimic, zise Joanna.

– Trebuie să ies de-aici, recunoscu Deborah. Deschide uşa şi încearcă s-o faci fără zgomot.

Joanna împinse uşa, care se deschise aproape complet fără nici un sunet.

– Ies, zise Deborah. Dacă pun mîna din greşeală în vreun loc în care ai prefera să nu te ating, îţi cer scuze de pe acum.

Răsucindu-se şi mormăind, Deborah reuşi să iasă din plămînul de oţel. Scană camera cu privirea, observînd că intensitatea luminii crescuse după cum spusese Joanna. Apoi îşi şterse fruntea cu dosul mîinii şi-şi trecu degetele prin părul umed, lung pînă la umăr. Se simţea udă leoarcă şi epuizată, dar ştia că urma să fie o noapte lungă şi că le mai aşteptau multe pericole. Cu ochii minţii

văzu gardul cu sîrmă ghimpată şi ştiu că, chiar dacă reuşeau să iasă din clădire, nu le va fi uşor să părăsească incinta.

– Ce-ar fi să-mi dai scaunul ăla? zise Joanna.

– A, îmi pare rău, spuse Deborah.

Grijile îi distrăseseră atenţia. Trase scaunul lîngă gura plămînului de oţel.

– Ţi-a venit vreo idee cum să ieşim de-aici? întrebă Joanna în timp ce ieşea din aparatul de ventilaţie.

– Nu, mărturisi Deborah. Înghesuită cum eram în tubul ăla, n-am putut să gîndesc. Dar tu?

– Mi-a trecut ceva prin cap, zise Joanna. Centrala electrică ar putea fi calea de ieşire din clădirea asta.

– Cum aşa? o întrebă Deborah.

– Dacă acolo se produce căldura cu care se încălzeşte clădirea asta, trebuie să ajungă pînă aici, zise Joanna. Trebuie să existe un tunel.

– Ai dreptate! spuse Deborah.

– Am observat că tabloul de comandă al ascensorului de mărfuri avea şase butoane, zise Joanna. Nu i-am dat importanţă pînă nu am început să mă gîndesc la un tunel. Clădirea asta trebuie să mai aibă un nivel sub subsol. Poate ar trebui să ne îndreptăm într-acolo. Cu cît mă gîndesc mai mult la încercarea de a ajunge la un telefon din Clinica Wingate, cu atît mi se pare mai riscant.

– Dar n-am văzut nici o cale de acces la vreun nivel sub subsol, spuse Deborah. Nu era nici una pe scările pe care le-am folosit astă-seară cînd am ajuns aici şi nici pe cele pe care am mers azi după-amiază.

– Hai să verificăm ascensorul de mărfuri, propuse Joanna.

– Nu-l putem folosi, spuse Deborah. E prea zgomotos.

– Nu zic să folosim ascensorul propriu-zis, explică Joanna. De obicei există o scară în puţurile ascensoarelor. Nu ştiu de ce, presupun că pentru lucrările de întreţinere.

– De unde ştii asta? vru să afle Deborah.

Era impresionată.

– Datorită lui Carlton, îi explică Joanna. Filmele de acţiune stupide sînt preferatele lui şi mi s-a întîmplat la un moment dat să văd destule. Erau zeci de scene în puţuri de lift.

– Presupun că merită să verificăm, zise Deborah. Crezi c-am aşteptat suficient?

– Nu putem şti sigur, dar, cum nu putem sta aici toată noaptea, trebuie s-o facem la un moment dat. Lasă-mă să verific holul.

– În regulă, fă-o, spuse Deborah. Vreau să văd ce e cu lumina asta care vine prin ferestrele din faţă.

În timp ce Joanna se deplasa cu prudenţă pînă la arcada care ducea în coridor, Deborah traversă salonul. Stînd aplecată de mijloc ca să-şi ţină capul jos, Deborah se apropie de una dintre ferestre. Ridică încet ochii deasupra pervazului şi văzu mai multe faruri de maşini poziţionate în aşa fel încît să lumineze clădirea. Deşi automobilele erau la o distanţă considerabilă, pe peluză, Deborah se dădu repede înapoi ca să fie sigură că nu va fi zărită. Observase în treacăt cîţiva paznici în uniforme detaşîndu-se în lumină. Ţineau în lese nişte cîini mari. Cei doi bărbaţi în negru chemaseră întăriri.

Deborah i se alătură în grabă Joannei, care o aştepta lîngă arcadă, şi-i povesti ce văzuse.

– Partea cu cîinii e o veste proastă, spuse Joanna pe un ton grav. Oamenii ăştia nu glumesc.

– Cred că ştiam asta deja, replică Deborah.

– Mai înseamnă şi că a devenit brusc necesar să părăsim clădirea pe sub pămînt, zise Joanna.

Apoi deschise gura să-i zică lui Deborah că nu era nimeni în coridorul principal, cînd sunetul unui megafon ce răsună de-afară o făcu să tresară.

Nouăsprezece

11 MAI 2001

ORA 00.37

– Joanna Meissner şi Deborah Cochrane! Răsună o voce din faţa clădirii. Nu trebuie să mai prelungim comedia asta. Nu ne faceţi să intrăm în clădire cu cîinii, căci exact asta vom face dacă nu ieşiţi de bunăvoie. Cei de la poliţia din Bookford sînt pe drum. Repet! Ieşiţi imediat.

– S-a zis cu numele noastre de împrumut aranjate cu atîta grijă, zise Deborah. Dac-aş crede că ne vor preda poliţiei din Bookford, aş ieşi de aici într-o clipită.

– N-o să ne predea nimănui, spuse Deborah.

– Exact asta voiam să zic, făcu Joanna. Haide! Să verificăm ascensorul de mărfuri înainte să-mi pierd curajul.

Fiind de-acum destul de obişnuite cu clădirea, fetele refăcură drumul parcurs mai devreme de la etajul trei pe scara pe care o mai folosiseră o dată. La început încercară să coboare fără să aprindă lanterna, dar îşi dădură seama repede că riscul de a se împiedica de obiectele abandonate pe scări era mai mare decît cel prezentat de lumina lanternei. O stinseră din nou înainte de a intra în coridorul de la etajul doi. Pe hol, auziră din nou mesajul de la megafon.

Fură nevoite să aprindă din nou lanterna în vestibulul ascensorului de mărfuri. Acesta era exact aşa cum îl lăsaseră, cu uşile pe jumătate deschise. Joanna lumină cabina liftului. Prin reţeaua de

plasă metalică a peretelui din spate se vedea o scară prinsă de cărămida din care era construit puţul liftului.

– Ai avut dreptate că o să fie o scară, zise Deborah. Dar cum ajungi la ea?

Joanna mută raza de lumină pe peretele lateral al ascensorului. De peretele cabinei era prinsă o scară. Treptele ei duceau sus la un chepeng din plasă metalică, aflat în plafonul liftului.

– Nu trebuie decît să ne urcăm pe partea de sus a liftului, zise Joanna.

– Asta-i tot? întrebă Deborah sarcastic. De unde găseşti atîta curaj dintr-odată?

– Mă prefac că sînt ca tine, spuse Joanna. Aşa că hai s-o facem înainte să revin la modul meu natural de a mă purta!

Deborah rîse scurt, ironic.

Tinerele intrară pe uşa inferioară pe jumătate deschisă a liftului. Joanna ţinu lanterna în timp ce Deborah urca pe scară. Ţinîndu-se de ultima treaptă, împinse chepengul în sus. Chiar înainte de a atinge un unghi de nouăzeci de grade, acesta se fixă într-o opritoare şi rămase deschis.

Joanna îi întinse lanterna, iar Deborah o aşeză pe plafonul liftului înainte de a se sălta sus. Ascensorul se legănă uşor cînd ea se ridică în picioare, făcînd-o să se prindă de cablurile de susţinere, care erau acoperite cu o unsoare de consistenţa vaselinei. Un moment mai tîrziu, Joanna apăru prin gaură, dar preferă să stea în patru labe decît să se ridice în picioare.

Scara se afla pe peretele din spate al puţului şi trecea pe lîngă lift la o distanţă de numai treizeci de centimetri.

– Ei, ce zici? întrebă Deborah.

– Cred c-ar trebui să încercăm, fu de părere Joanna.

Îndreptă lanterna în josul puţului. Nu era suficient de puternică ca să ajungă la fundul acestuia. Scara dispărea pur şi simplu într-o negură de nepătruns.

– Tu prima, zise Deborah. Şi tu ţii lanterna.

– N-am să pot să cobor pe scară şi să ţin şi lanterna în acelaşi timp.

– Ştiu, spuse Deborah. Dar tu ai buzunar, iar eu n-am.

– Bine, făcu Joanna resemnată.

Era obişnuită ca Deborah să preia şefia în asemenea situaţii. Joanna stinse lumina şi rămaseră cufundate în cel mai adînc întuneric. Îşi puse lanterna în buzunar, apoi bîjbîi după scară. Cînd se apucă de ea, trebui să se străduiască din răsputeri ca să abandoneze siguranţa relativă a liftului, mai ales cînd acesta se legăna uşor în timpul trecerii. Strîngînd treapta scării cu ambele mîini, încercă să nu se gîndească că va fi suspendată pe o scară verticală la patru etaje deasupra unei găuri negre.

– Eşti bine? şopti Deborah în întuneric cînd nu auzi nici o mişcare.

– E un chin, zise Joanna.

– Eşti pe scară?

– Da! exclamă Joanna. Dar mi-e frică să mă mişc.

– Trebuie să te mişti!

Joanna coborî un picior pe următoarea treaptă şi apoi pe celălalt. Mai greu îi fu să dea drumul scării cu o mînă. În cele din urmă reuşi, apoi repetă mişcarea cu cealaltă mînă. La început încet, apoi cu tot mai multă încredere, coborî între ascensor şi scară. Era un spaţiu strîmt, ceea ce făcea totul şi mai greu.

– Poţi să luminezi un pic ca să văd unde e scara? întrebă Deborah de deasupra.

– Nu pot, zise Joanna. Nu pot să dau drumul scării atîta timp.

Deborah îi zise ceva de dulce în timp ce întindea orbeşte o mînă, cu cealaltă ţinîndu-se în continuare de cablul unsuros. Dar scara era prea departe. În cele din urmă trebui să se lase în patru labe ca Joanna şi să se tîrască pînă la marginea cabinei liftului. Se apucă în sfîrşit de scară, trecu pe ea şi-o urmă pe Joanna în jos.

Fetele se mişcau încet, mai ales Joanna. Deşi începuse să se simtă mai încrezătoare, o nouă grijă o cuprinsese din cauza ruginii pe care o simţea pe trepte. Începu să-şi facă probleme că una dintre trepte ar putea fi atît de mîncată de rugină încît ar putea ceda sub greutatea ei. Înainte de a-şi lăsa întreaga greutate pe o treaptă, o lovea ca să-şi dea seama cît e de zdravănă.

Întunecimea din puţ o ajuta pe Joanna, în special după ce ajunse sub cabina ascensorului. Neputînd vedea, înălţimea nu era decît o problemă mentală, nu una vizibilă.

Deborah trebui să încetinească atunci cînd o ajunse din urmă.

După un sfert de oră de coborît, Deborah era gata să facă o recunoaştere.

– Poţi vedea fundul? întrebă în şoaptă.

Muşchii braţelor începeau s-o doară şi-şi imagină că şi Joanna se simţea la fel.

– Cred că glumeşti, răspunse Joanna. Nu-mi pot vedea nici măcar vîrful nasului.

– Poate-ar trebui să aprinzi lanterna o clipă. Ai putea să-ţi petreci braţul în jurul unei trepte.

– Cred c-am să merg în continuare pînă cînd piciorul meu o să atingă podeaua, zise Joanna.

– Vrei să ne odihnim?

– Chiar cred c-ar trebui să coborîm în continuare.

Mai trecură încă zece minute înainte ca piciorul întins al Joannei să dea de pavajul acoperit cu resturi. Îşi trase piciorul înapoi.

– Am ajuns, spuse. Stai aşa!

Petrecîndu-şi braţul pe după o treaptă, cum îi sugerase Deborah mai devreme, scoase lanterna şi-o aprinse. Fundul puţului era plin de resturi, ca şi cum de-a lungul anilor ar fi fost folosit ca groapă de gunoi.

– Poţi să-ţi dai seama dacă sîntem la nivelul de sub subsol? întrebă Deborah.

– Nu pot, zise Joanna. Haide jos, să vedem dacă putem deschide uşile.

Joanna împinse cu piciorul nişte gunoaie de la baza scării înainte de-a păşi pe pavaj. Aşteptă ca Deborah să coboare şi restul scării, acoperind lanterna cu mîna.

– Uff, e groaznic de frig aici, spuse Deborah, frecîndu-şi braţele după ce se dădu jos de pe scară. Chiar că te simţi ca-ntr-un beci.

Se îndreptară prudent către uşă printre gunoaiele formate din hîrtii, cîrpe şi tot felul de bucăţi de lemn amestecate cu nişte cutii de conserve. În timp ce Joanna ţinea lanterna, Deborah se întinse şi-şi băgă degetele între uşa de sus şi cea de jos. Oricît ar fi încercat, acestea nu se deschideau.

Joanna puse lanterna pe podea şi-i dădu o mînă de ajutor. Dar uşile nici măcar nu se clintiră.

– Nu e bine, zise Joanna.

Deborah luă lanterna şi făcu un pas înapoi. Plimbă lumina în jurul uşilor. Poposi asupra unui braţ de pîrghie cu resort care ieşea din perete la marginea uşilor, chiar deasupra locului în care se îmbinau.

– Asta e problema noastră, zise Deborah. N-am văzut prea multe filme de acţiune, dar ăsta tre' să fie un mecanism de protecţie care să ţină uşile închise pînă cînd ascensorul este în faţa lor.

– Şi asta ce înseamnă? întrebă Joanna.

– Înseamnă că una din noi trebuie să tragă de pîrghie în jos în timp ce cealaltă deschide uşile.

– Tu eşti mai înaltă, zise Joanna. Ocupă-te de mecanismul de protecţie, iar eu o să încerc la uşi.

O clipă mai tîrziu, uşile se întredeschiseră, dar se deschiseră complet numai după ce Joanna se lăsă cu toată greutatea pe uşa de jos. Deborah lumină spaţiul aflat în spatele uşilor.

– E un nivel sub subsol, într-adevăr, zise Joanna.

Întregul nivel era întretăiat de arcadele de susţinere prin care trecea un talmeş-balmeş de conducte de canalizare din lut şi conducte de încălzire din fontă, cu izolaţie. Nu existau uşi sau încăperi separate. Pereţii erau din cărămidă, la fel ca aceia ai subsolului de deasupra, dar arcadele erau mai puţin arcuite şi stîlpii care le mărgineau, mai groşi.

Un coridor cu tavan boltit mai înalt decît restul nivelului ducea de la ascensorul de mărfuri pînă la un coridor asemănător cu care se intersecta şi care mergea de-a lungul clădirii. Cabluri electrice neizolate făceau meandre de-a lungul părţii celei mai înalte a bolţii, mergînd la corpurile de iluminat, care nu erau totuşi aprinse.

Fetele se opriră la intersecţie şi luminară în ambele direcţii. În fiecare din acestea, priveliştea era un adevărat studiu de perspectivă, cu arcadele pierzîndu-se în întuneric, acolo unde lumina slabă nu mai putea pătrunde.

– În ce parte s-o luăm? întrebă Joanna.

– Aş zice că-n stînga, zise Deborah. Asta o să ne ducă spre secţiunea turnului, care e centrul clădirii.

– Dar dacă o luăm la dreapta, o să fim mai mult în direcţia centralei electrice, spuse Joanna. Centrala electrică este către sud-est.

Arătă la un unghi de patruzeci şi cinci de grade faţă de axa coridorului principal.

– Cum o să ne hotărîm? întrebă Deborah, uitîndu-se în ambele direcţii.

– Luminează podeaua, zise Joanna.

Îngenunche. Pardoseala coridorului care venea de la ascensorul de mărfuri, la fel ca aceea a coridorului principal, era pavată cu ţigle de argilă, în timp ce restul nivelului era pavat cu aceeaşi cărămidă din care erau făcuţi pereţii şi tavanul boltit.

– Clar sînt mai multe urme de paşi înspre dreapta, zise Joanna. Ţiglele din pavaj sînt mai uzate în direcţia asta, ceea ce-mi sugerează nu doar că tunelul este la dreapta, dar şi că el n-a fost folosit doar pentru încălzire.

– Pe cuvîntul meu, comentă Deborah, privind în jos. Cred că ai dreptate. Ăsta e un alt truc pe care l-ai învăţat uitîndu-te cu Carlton la filme de acţiune?

– Nu, dar e la mintea cocoşului.

– Mulţumesc mult, zise Deborah sarcastic.

Fetele începură să meargă repede către sud. Deborah ţinea lanterna îndreptată înainte. Paşii lor stîrneau ecouri sub tavanul concav.

– Aici jos e ca în catacombe, comentă Joanna.

– Poate n-ar trebui să întreb, dar la ce te gîndeai cînd ai sugerat că tunelul n-a fost folosit doar la încălzire?

– Mi-a trecut prin minte că tunelul era probabil calea pe care transportau cadavrele de la morgă la crematoriu.

– Ăsta da gînd încurajator, zise Deborah.

– Hmm, făcu Joanna. Poate-am vorbit prea repede. Se pare că aici se termină coridorul nostru tocit.

La aproximativ nouă metri în faţă raza lanternei întîlni un zid de cărămidă netencuită.

– E-n regulă, zise Deborah după ce mai făcură cîţiva paşi. Drumul o ia la stînga.

Cînd ajunseră la perete, văzură că pasajul boltit nu numai că făcea o curbă bruscă la stînga după un stîlp cu arcadă, ci şi cobora într-o pantă relativ abruptă. Pe acest coridor cobora şi o ţeavă izolată cu diametru mare.

– Datorită spiritului tău de detectiv, cred că ne îndreptăm spre centrala electrică, zise Deborah în timp ce-şi începeau coborîrea. Acum nu trebuie decît să sperăm că o să ne ţină bateriile astea.

– Doamne! exclamă Joanna. Nici măcar să nu sugerezi aşa ceva!

Cu o nouă grijă, de a nu se rătăci în subteran în bezna profundă, tinerele măriră ritmul pînă cînd ajunseră să meargă în pas alergător. La cîteva sute de metri mai încolo, tunelul redevenea plan şi era mult mai umed. Din cînd în cînd întîlneau chiar bălţi şi stalactite care atîrnau din tavanul boltit.

– Mă simt ca şi cum am fi făcut jumătate din drumul spre Boston, zise Deborah. N-ar trebui să fi ajuns deja?

– Centrala aia electrică era mai departe decît părea, spuse Joanna.

Rămînînd fără suflu, fetele se grăbiră în tăcere, fiecare nutrind în gînd griji referitoare la ceea ce le va aştepta la celălalt capăt. O uşă încuiată, solidă ar însemna dezastrul, forţîndu-le să se întoarcă pe unde veniseră.

– Văd ceva înainte, zise Deborah.

În timp ce mergeau, întinse braţul în care ţinea lanterna. Cîteva clipe mai tîrziu, fetele se treziră într-o situaţie neaşteptată: coridorul şi conducta de încălzire se bifurcau.

Se opriră, întrebîndu-se ce să facă mai departe. Deborah lumină ambele tuneluri. Acestea arătau identic şi toate trei tunelurile se intersectau în aproximativ acelaşi unghi de 120 de grade.

– Nu mă aşteptam la aşa ceva, zise Joanna agitată.

Deborah lumină colţul dintre tunelul în care erau ele şi noul tunel de la stînga. În cărămidă, la nivelul pieptului, era fixată o piatră fasonată, din granit. Cu podul palmei, şterse de pe aceasta un strat de mucegai, sub care erau săpate nişte litere.

– Bun! spuse Deborah, recăpătîndu-şi entuziasmul. Am rezolvat un mister: tunelul de la stînga duce la fermă/zona de locuinţe, ceea ce înseamnă că celălalt trebuie să ducă la centrala electrică.

– Desigur, afirmă Joanna. Acum, că mă uit, conducta care se îndreaptă către centrala electrică are un diametru vizibil mai mare.

– Aşteaptă un moment, spuse Deborah, întinzîndu-se şi oprind-o pe Joanna, care o pornise deja în direcţia centralei electrice. Dacă tot avem de ales, poate ar fi bine să ne gîndim un minut care ar fi cea mai bună destinaţie. Presupunînd că o să reuşim să ieşim la suprafaţă în fiecare din aceste locuri, cred că...

– Nu-mi spune că n-o să putem ieşi afară, răbufni Joanna.

– Bine, bine! o linişti Deborah. Hai să ne gîndim unde-ar fi mai bine să fim: la centrala electrică sau la fermă. Odată ce-am ieşit din clădirea spitalului, problema noastră este să părăsim locul ăsta. Poate cea mai bună idee ar fi cea cu ferma. Probabil că acolo vin regulat camioane de aprovizionare precum cele pe care le-am văzut ieri.

– Credeam c-am hotărît că trebuie să ieşim din incintă în noaptea asta, zise Joanna.

– Aşa ar fi cel mai bine, dar trebuie să avem nişte alternative în cazul în care nu reuşim.

– Eu tot mai cred că, dacă nu plecăm în noaptea asta, vom fi prinse.

– Ai vreo idee?

– Ţinînd cont de gardul din sîrmă ghimpată, cred că singura noastră şansă e să ieşim pe poartă. Dac-am putea pune mîna pe un vehicul, mai ales un camion, poate am reuşi să spargem poarta.

– Hmm, asta e o idee, zise Deborah. Şi unde am avea cele mai mari şanse să găsim un vehicul cu chei cu tot?

– Presupun că la fermă, spuse Joanna. Dar nu ştiu sigur.

– Şi eu cred la fel, zise Deborah. Hai măcar să încercăm întîi acolo.

Şi mai hotărîte, tinerele se îndreptară spre fermă. Se mişcau repede, evitînd pe cît puteau băltoacele. Acestea erau tot mai dese în porţiunea de tunel în care se aflau fetele acum. După numai o sută de metri, tunelul se bifurcă din nou. O altă piatră inscripţionată le îndruma la dreapta pentru fermă şi la stînga pentru zona de locuinţe. Fetele continuară să meargă pe firul din dreapta.

– Văzînd semnul care indica zona de locuinţe, am ajuns să mă gîndesc la Spencer Wingate, zise Joanna. Poate ar trebui să ne gîndim să ne adresăm lui pentru ajutor.

Deborah se opri, iar Joanna făcu la fel. Ţinînd fasciculul lanternei îndreptat în jos, Deborah se uită la prietena ei. Ochii Joannei erau pierduţi în întuneric.

– Sugerezi să ne ducem la Spencer Wingate?

– Da, zise Joanna. Mergem în casa lui – măcar pe asta o cunoaştem – şi-i zicem ce-am descoperit aici. Îi mai spunem că oamenii de la pază încearcă să ne vîneze şi să ne adauge eventual la colecţia lor de ovare.

Deborah lăsă să-i scape un rîs scurt, dispreţuitor.

– E cam ciudat să-ţi manifeşti tocmai acum un simţ al umorului bolnav.

– În momentul ăsta, e singurul mod în care pot face faţă realităţii cu care ne confruntăm.

– Ideea asta de a ne lăsa pe mîna lui Spencer Wingate se bazează pe faptul că am fost martore la cearta dintre el şi Paul Saunders?

– Pe asta şi pe reacţia lui la întrebarea ta legată de femeile din Nicaragua, zise Joanna. Nici una din noi nu crede că Spencer ştie ce se întîmplă aici cu adevărat. Dacă e un om normal, o să fie la fel de îngrozit ca noi.

– Ăsta e un mare „dacă" şi ar însemna să ne asumăm un risc serios, spuse Deborah.

– Ne-am asumat deja destule riscuri venind aici, replică Joanna.

Deborah dădu din cap şi rămase cu privirea pierdută în întuneric. Joanna avea dreptate: riscaseră mai mult decît se aşteptaseră. Dar asta justifica oare asumarea riscului ireversibil de a se duce la Spencer Wingate?

– Hai să vedem la fermă, zise Deborah. Ideea cu Spencer Wingate o s-o păstrăm ca plan de rezervă. Pe moment, să găsim un camion mare care ne poate scoate de aici mi se pare cea mai bună variantă. Eşti de acord?

– Da, spuse Joanna. Cred doar că trebuie să avem în vedere toate opţiunile.

Spre uşurarea tinerelor, tunelul intra în complexul fermei la fel cum părăsea clădirea spitalului. Acesta pătrundea nestingherit într-un subsol, unde conducta de căldură se ramifica în mai multe direcţii înainte de a dispărea în sus prin tavan. La fel ca în spital, coridorul care se afla în continuarea tunelului ducea la un ascensor de mărfuri. Dar fetele nu încercară să deschidă uşile liftului. În schimb căutară nişte scări, pe care le găsiră în spatele puţului ascensorului.

La uşa de la capătul de sus al scărilor, fetele se opriră. Deborah îşi lipi urechea de uşă şi-i zise apoi Joannei că se auzea doar bîzîitul liniştit al unor maşinării aflate la distanţă. După ce stinse lanterna, Deborah întredeschise uşor uşa. După miros, îşi dădură seama imediat că erau într-un şopron. Nimic nu tulbura tăcerea.

Deborah deschise uşa suficient ca să-şi scoată capul şi să se uite în jur. Încăperea era luminată slab de nişte becuri neacoperite aflate la distanţă mare unul de altul, atîrnate de tavanul structurii de stîlpi şi grinzi. Peste drum, de-a lungul peretelui, erau aliniate numeroase boxe dispuse pe trei rînduri. La stînga erau cîteva uşi închise. Între boxe şi uşi se găseau stive de cutii de carton, baloturi de fîn şi saci de hrană pentru animale.

– Ei bine? întrebă în şoaptă Joanna, care stătea cu cîteva trepte mai jos pe scară. Vezi ceva?

– Sînt o mulţime de animale în boxe, zise Deborah. Dar nu văd nici picior de om, cel puţin nu deocamdată.

Deborah deschise uşa şi păşi pe podeaua din scînduri grosolane, presărată cu fîn. Cîteva animale îi simţiră prezenţa şi grohăiră, trezindu-le şi pe altele. Joanna i se alătură lui Deborah şi împreună continuară să privească în jur.

– Pînă acum e bine, zise Deborah. Dacă e vreun schimb de noapte, probabil că respectivii dorm.

– Ce miros, făcu Joanna. Nu pot să-mi închipui cum poate lucra cineva într-un asemenea mediu.

– Pun pariu că e de la porci, zise Deborah.

Se trezi că privea peste drum în ochii ca nişte mărgele ai unei scroafe mari, alb-rozalii. Aceasta părea să se uite la ea cu mare interes.

– Cineva mi-a zis că porcii sînt curaţi, zise Joanna.

– Sînt curaţi dacă li se face curat, spuse Deborah. Dar nu-i deranjează dacă sînt murdari, iar excrementele lor sînt îngrozitoare.

– Tu vezi ce văd şi eu pe peretele din spatele tău? întrebă Joanna şi arătă în direcţia respectivă.

Deborah se uită peste umăr şi se lumină la faţă.

– Un telefon!

Fetele se repeziră amîndouă spre el. Deborah ajunse prima şi duse receptorul la ureche. Joanna o urmări cu sufletul la gură, pînă cînd expresia lui Deborah se schimbă într-una de dezgust şi lovi de mai multe ori în şir butonul de deconectare. Deborah închise.

– N-am făcut nici o scofală! Au decuplat telefoanele.

– Nu mă miră, zise Joanna.

– Nici pe mine, recunoscu Deborah.

Lăsînd uşor întredeschisă uşa care dădea spre scări, fetele ocoliră porţiunea unde erau ţinute fînul şi hrana pentru animale şi se îndreptară către cea mai apropiată uşă. Deborah o deschise şi plimbă lanterna prin încăpere.

– Ia te uită! exclamă ea.

– Ce-i? întrebă Joanna, încercînd să vadă peste umărul lui Deborah.

– E un alt laborator, zise Deborah cu uimire.

Nu se aşteptase să găsească un laborator, iar faptul că treceau de la un şopron la tehnologia de ultimă oră pur şi simplu păşind peste un prag era copleşitor. Laboratorul nu era deloc la fel de mare ca acela din spital, dar părea să fie aproape la fel de bine dotat.

Deborah dădu drumul uşii şi intră în încăpere, iar Joanna o urmă. Deborah plimbă lanterna de la un instrument la altul, văzînd secvenţiatoare de ADN, un microscop electronic de scanare şi sintetizatoare de polipeptide. Era visul oricărui specialist în biologie moleculară.

– N-ar trebui să căutăm un camion? întrebă Joanna.

– Imediat, zise Deborah.

Se îndreptă spre un incubator şi se uită la capsulele petri. Acestea erau la fel cu cele folosite în aceeaşi zi de ea în laboratorul principal, şi Deborah presupuse că şi aici se făceau transferuri nucleare. Apoi raza lanternei îi căzu pe o fereastră mare din sticlă care despărţea o cameră separată de secţiunea principală a laboratorului.

Deborah se îndreptă către această cameră. Joanna o urmă ca să nu rămînă pe întuneric.

– Deborah! se plînse Joanna. Te abaţi de la ţinta noastră.

– Ştiu, zise Deborah. Dar, de fiecare dată cînd cred că ne-am făcut o imagine de ansamblu asupra activităţilor de la Clinica Wingate, se dovedeşte că ei fac mult mai multe. Nu m-am aşteptat la un alt laborator aici la fermă şi cu siguranţă nu la unul atît de bine dotat.

– E vremea să-i lăsăm pe profesionişti să se ocupe de asta, pledă Joanna. Avem destule informaţii care să justifice obţinerea unui mandat de percheziţie. Tot ce avem de făcut e să plecăm de aici.

Deborah aţinti lanterna direct asupra peretelui despărţitor din sticlă ca să evite reflecţia luminii în timp ce se uita în încăperea de dincolo de geam.

– Şi uite încă o surpriză. Arată ca o sală de autopsii complet funcţională, ca acelea pe care le folosesc pentru oameni, dar cu o masă foarte mică. Ce poate să caute aşa ceva într-un şopron?

– Haide! o îndemnă Joanna, din ce în ce mai iritată.

– Lasă-mă numai să verific chestia asta, spuse Deborah. N-o să-mi ia decît un minut. Au un compartiment frigorific ca la morgă.

Joanna își dădu ochii peste cap în semn de frustrare, în timp ce Deborah intra pe ușa sălii de autopsie. Joanna privi prin despărțitura de sticlă cum Deborah se duse la compartimentul frigorific și trase zăvorul de la ușă. În afară de lumina de la lanterna lui Deborah, care trecea prin geam, Joanna era în întuneric. Aruncă o privire în spate către ușa laboratorului și cîntări o clipă ideea de a căuta singură un camion, dar decise că era o prostie s-o facă fără lanternă.

Înjurînd printre dinți, Joanna o urmă pe Deborah în mica sală de autopsie, cu intenția de a-i cere să-și vină în fire, dar uită repede de asta. Deborah trăsese afară tava din compartimentul frigorific și rămăsese paralizată de ceea ce se afla acolo. Joanna nu putea vedea ce era, dar putea să-și dea seama că Deborah tremură după felul în care ținea lanterna.

– Ce este? întrebă Joanna.

– Vino și vezi! zise Deborah cu o voce nesigură.

– Nu poți să-mi spui tu? făcu Joanna. Amintește-ți, nu sînt biolog ca tine.

– Trebuie să vezi asta, zise Deborah. N-am cum să-ți descriu așa ceva.

Joanna înghiți cu nervozitate. Inspiră adînc, se duse lîngă Deborah și se forță să se uite în jos.

– Pfui! murmură Joanna, iar buza de sus i se trase în sus de dezgust.

Se uita la cinci copii nou-născuți cu vasele ombilicale umflate și cu un puf extrem de des și negru. Aveau fețele teșite și late și ochii micuți. Nasurile erau niște simple cioturi, cu nările orientate în sus. Membrele aveau extremități ca niște lopeți, cu degete minuscule. Capetele erau încununate de o claie de păr negru, scos în evidență de bucle albe mici, dar bine definite.

– Sînt alte clone de-ale lui Paul Saunders, zise Joanna cu dispreț.

– Mă tem că da, spuse Deborah. Dar asta e o întorsătură nouă. Cred că aici își clonează propriile celule în ovocite de porc, iar apoi le implantează în scroafe, de dragul cercetărilor lui din domeniul celulelor stem.

Joanna o apucă de braţ pe Deborah. Pe moment avea nevoie de un sprijin. Deborah avusese dreptate în privinţa Clinicii Wingate. Această nouă descoperire arăta că Paul Saunders şi echipa sa realizau un salt uimitor dincolo de principiile etice rezonabile sau chiar de cele pe care era de aşteptat să le respecte. Egocentrismul şi aroganţa lor intelectuală depăşeau pur şi simplu capacitatea de înţelegere a Joannei.

Deborah făcu tava să alunece la loc în compartimentul frigorific şi trînti uşa.

– Hai să găsim nenorocitul ăla de camion!

Mînia şi revolta le ajutară să-şi revină din şocul recentei lor descoperiri, aşa că se întoarseră în şopronul propriu-zis. Ieşind din laborator, prezenţa lor stîrni din nou agitaţie printre animale. Mai devreme se agitaseră numai porcii de lîngă uşa care dădea spre scări. Acum larma era sporită de vaci, care li se alăturaseră porcilor.

Fetele trecură de la o uşă la alta pînă cînd găsiră un coridor care ducea la ceea ce presupuseră că era un garaj. Dar se dovedi a fi ceva mai mult decît atît. Cu ajutorul luminii de la cele două indicatoare ale ieşirii, văzură că era un hangar. Un elicopter de tip Aerospatial cu turbopropulsor era scăldat în strălucirea rubinie.

– Uite şi răspunsul nostru, dacă am şti să-l pilotăm, zise Deborah.

Rămase o clipă să admire cu invidie aparatul de zbor.

– Vino, o îndemnă Joanna. Cred că dincolo de clădirea asta se află un garaj.

Se dovedi că Joanna avea dreptate şi, după ce trecură de următoarea uşă, efortul lor fu răsplătit: văzură un tractor şi un autocamion cu benă basculantă. Se îndreptară amîndouă către autocamion.

– Sper să fie aici cheile! se rugă Deborah cu glas tare, în timp ce urca pe treapta autocamionului şi deschidea uşa.

Se repezi în cabină. Degetele ei căutau frenetic cheile, în timp ce Joanna ţinea lanterna. Deborah verifică pe arborele de direcţie, apoi de-a lungul tabloului de bord. Găsi fanta pentru cheia de contact, dar nu şi cheile.

– La naiba! înjură Deborah şi lovi volanul cu palma. Presupun c-am putea face camionul să pornească umblînd la fire, dar nu ştim cum.

Se uită în jos la Joanna.

– Nu te uita la mine, zise Joanna. N-am idee cum se face, habar n-am!

– Hai să ne întoarcem în biroul pe care l-am văzut în şopron, sugeră Deborah. Poate găsim acolo cheile.

Deborah se dădu jos din autocamion. Fetele făcură cale-ntoarsă la şopron şi se uitară din nou lung la elicopter în timp ce treceau prin hangar.

Cînd intrară în şopronul propriu-zis, animalele deveniră şi mai agitate.

– Probabil cred că e ora mesei, comentă Deborah.

Fetele ajunseră la uşa biroului cînd auziră sunetul inconfundabil al unui vehicul care parca lîngă şopron. Zăriră farurile luminînd o clipă prin geamurile uşii, în timp ce maşina întorcea înainte de a opri.

– Nu se poate! Vine cineva! zise Deborah cu o voce răguşită.

– Înapoi la scări! strigă Joanna.

Fetele ţîşniră spre scări, dar nu reuşiră să ajungă la ele. Uşa şopronului fu deschisă rapid cu cheia şi o siluetă dădu buzna înăuntru. Primul lucru pe care-l făcu fu să aprindă toate luminile, prinzîndu-le pe fete la mai mult de şase metri de obiectivul lor. Ele nu reuşiseră decît să se lase în jos în spatele cutiilor de carton, a baloţilor de fîn şi a sacilor cu hrană pentru animale şi să se ghemuiască în timp ce bărbatul dădea o raită printre boxe. Îl puteau auzi vorbindu-le tot timpul animalelor, printre altele întrebîndu-le cine fusese vinovat că le făcuse pe toate să fie atît de agitate.

– Crezi c-am putea ajunge la scări? întrebă Deborah, cînd vocea bărbatului se auzi ca şi cum acesta ar fi ajuns la o distanţă semnificativă.

– Numai dacă poţi vedea exact unde se află şi dacă este sau nu suficient de ocupat cu ceva.

Deborah se ridică încet pînă cînd reuşi să vadă zona boxelor. Nu-l putea vedea pe bărbat, deşi încă-l mai putea auzi vorbind cu unul dintre animale. Apoi acesta se ridică brusc în picioare, iar Deborah se tupilă la loc.

– Nu e aşa de departe cum am crezut, zise ea.

– Atunci mai bine-am sta locului, spuse Joanna.

– Ne-am putea acoperi cu nişte fin din mormanele astea.

– Cred c-ar fi mai bine să stăm nemişcate şi să nu facem zgomot, zise Joanna. Ar trebui să fim în siguranţă, în afară de cazul în care vine încoace să ia din proviziile astea.

– Dacă vine în partea asta ca să intre în birou, am putea da de necaz.

– În cazul ăsta, ar trebui să avansăm încet-încet în jurul cutiilor, spuse Joanna. N-ar trebui să fie prea greu şi, odată ce-ar intra în birou, am putea să ajungem la scări.

Deborah dădu din cap, dar nu era atît de încrezătoare că o să meargă. Era unul dintre acele lucruri care păreau uşoare, dar care se dovedeau de fapt a fi greu de făcut.

Deodată, fetele auziră sosind un al doilea vehicul. Schimbară nişte priviri îngrijorate. O persoană le putea face şi aşa probleme, dar două puteau însemna că urma să se producă un dezastru.

Nou-venitul intră şi trînti cu zgomot uşa în urma lui. Fetele se ghemuiră cînd îl auziră strigînd un nume – Greg Lynch.

– Hei, mai încet! strigă Greg dintr-una dintre boxe. Animalele sînt şi aşa neliniştite.

– Scuze, zise nou-venitul. Dar avem o urgenţă.

– Da?

– Căutăm două tinere. Au intrat aici sub nume false, ne-au spart fişierele din calculator şi-au intrat în sala ovulelor. Acum sînt pe undeva pe-aici, în incintă.

– N-am văzut pe nimeni, zise Greg. Iar şopronul a fost încuiat.

– Ce faci aici la ora asta din noapte?

– Am o scroafă căreia i se apropie termenul. Prin monitor am văzut că animalele se agită şi-am crezut că urmează să fete, dar e în regulă.

– Dacă le vezi pe femei cînd te întorci acasă, anunţă-i pe cei de la pază, spuse nou-venitul. La început au fost în clădirea principală, dar am căutat peste tot. Au ieşit de acolo, dar nu s-au întors la poartă, aşa că trebuie să se ascundă pe undeva.

– Noroc!

– O să le prindem. Toată echipa de la pază le caută pe-afară, cu toţi cîinii. Şi, apropo, telefonul fix este decuplat pînă cînd le prindem. Nu vrem să dea vreun telefon şi să ne facă probleme.

– Nici o grijă, spuse Greg. Am celularul la mine.

După ce bărbaţii îşi luară rămas-bun, fetele auziră uşa şopronului deschizîndu-se şi apoi trîntindu-se la loc.

– E din ce în ce mai rău, şopti Deborah. Se pare că scormonesc peste tot după noi.

– Nu-mi place ideea că au pus cîinii pe urmele noastre, zise Joanna.

– Nici mie, spuse Deborah. Mă mir că nu s-au gîndit la tunel.

– Nu ştim că n-au făcut-o.

– Adevărat, zise Deborah. Dar cred că tipul ăsta care tocmai a plecat ar fi pomenit de asta. Poate că singura cale de acces la nivelul de sub subsolul clădirii clinicii este prin puţul ascensorului de mărfuri, iar ei nu s-ar gîndi niciodată c-am fi atît de proaste încît să coborîm pe scară.

– Să îndrăznim să ne întoarcem în tunel?

– Dacă ne caută pe-afară cu cîinii, nu cred că avem de-ales.

Peste încă un sfert de oră, fetele îl auziră pe Greg căscînd zgomotos şi oftînd. Apoi vorbi cu glas tare, ca şi cum avea de-a face cu un grup de copii:

– Bine, băieţi. Fiţi cuminţi! Vreau să vă liniştiţi, pentru că n-am chef să mai vin o dată aici în noaptea asta.

După ce zise asta, Greg începu să fluiere încetişor. Fetele băgară de seamă că sunetul începea să se audă mai tare, iar Deborah se aventură să arunce repede o privire.

– Se îndreaptă spre birou, şopti ea imediat.

Făcînd aşa cum sugerase Joanna mai devreme, fetele se dădură înapoi, încercînd să se afle tot timpul în spatele stivei de provizii astfel încît aceasta să se afle între ele şi Greg. Era o manevră tensionată, după cum se aşteptase Deborah, pentru că trebuiau să se descurce fără să se uite la ce se petrecea în jurul lor. Bărbatul se îndrepta cam în direcţia lor.

Odată ce auziră uşa biroului închizîndu-se, Deborah îşi înălţă capul.

– În regulă, şopti ea cînd văzu că drumul era liber şi amîndouă se îndreptară direct spre uşa care dădea către scări.

Deborah nu aprinse lanterna decît după ce Joanna trase uşa după ea. Coborîră scările fără o vorbă. Cînd ajunseră jos, Joanna îi făcu semn lui Deborah să se oprească. Amîndouă răsuflau greu din cauza tensiunii şi a epuizării.

– Trebuie să hotărîm ce-o să facem de acum încolo, zise ea, vorbind încetişor.

– Credeam c-o să mergem la centrala electrică.

– Eu sînt de părere să mergem la Spencer Wingate, zise Joanna. Aici la fermă nu erau chei în camion. Dacă găsim un camion lîngă centrala electrică, n-avem nici o garanţie că o să dăm şi de chei. De fapt, mi se pare logic să nu găsim cheile nici acolo, iar, de fiecare dată cînd ieşim la suprafaţă, riscăm să fim prinse. Cred că e momentul să facem o încercare cu Wingate.

Deborah se legănă de pe un picior pe altul şi-şi muşcă partea dinăuntru a obrazului, în timp ce rumega sugestia Joannei. Nu putea suferi să ia decizii care nu lăsau nici o alternativă. Dacă Spencer Wingate era mînă-n mînă cu actuala conducere a clinicii, ea şi Joanna se duceau pe copcă. Nimic mai simplu. Cu toate astea, situaţia lor devenise disperată, la început cînd fuseseră fugărite înapoi în sala ovulelor, iar acum devenea rapid imposibilă.

– Bine! zise Deborah deodată. Hai să ne lăsăm la mila lui Spencer Wingate, fie ce-o fi.

– Eşti sigură? Nu vreau să simţi că te-am convins eu să faci asta.

– Nu sînt sigură de nimic decît de faptul că încă îmi mai exercit liberul arbitru.

Deborah întinse mîna, şi fetele dădură palma.

– La bine şi la rău, adăugă Deborah cu un zîmbet strîmb.

Fetele se întoarseră în tunelurile de încălzire cu grija nerostită c-ar putea da peste urmăritorii lor în orice clipă. Dar ajunseră la ramificaţia care ducea spre zona de locuinţe fără nici un incident, în afară de faptul că observară că lumina lanternei era mult mai slabă.

Cam la o sută de metri după bifurcaţie, dădură peste încă una. De data asta, nu era nici o piatră care să le îndrume.

– Fir-ar să fie! se plînse Deborah. Lumină ambele tuneluri. Ai vreo idee?

– Aş zice s-o luăm la stînga. Ştim că satul se află între locuinţele separate şi fermă, aşa că satul ar trebui să fie la dreapta.

Deborah se uită la Joanna cu uimire.

– Iar mă impresionezi. De unde atîta ingeniozitate?

– Din educaţia mea tipic houstoniană, de care ţi-ai bătut joc cu neruşinare.

– Da, cum să nu! zise Deborah dispreţuitoare.

După încă cinci minute de mers, fetele ajunseră la o serie de bifurcaţii care veneau una după alta.

– Cred că fiecare dintre tunelurile astea duce la cîte o casă, zise Deborah.

– Şi eu cred la fel, adăugă Joanna.

– Ai vreun presentiment la care casă ar trebui să încercăm mai întîi?

– Nu, zise Joanna. Deşi logic ar fi să le luăm în ordine.

Prima pivniţă în care fetele traseră cu ochiul după ce deschiseseră o uşă simplă lambrisată clar nu era a lui Spencer, pentru că fusese renovată cît de cît. Fetele îşi aminteau bine amîndouă beciul lui Spencer de cînd îl însoţiseră în pivniţa de vinuri. Luînd-o înapoi, o apucară prin următorul tunel. Acesta se termina cu o uşă brută, de stejar, cioplită grosolan.

– Asta arată mai promițător, zise Deborah.

Scutură lanterna ca să facă raza de lumină mai puternică. În ultimele cîteva minute fusese nevoie să o mai scuture din cînd în cînd.

Îi dădu Joannei lanterna înainte de a împinge ușa. Aceasta hîrșîi de pragul din granit. În loc să împingă în continuare, Deborah încercă să ridice mai întîi ușa. Apoi reuși s-o deschidă aproape fără zgomot. Deborah luă înapoi lanterna și, scuturînd-o, aținti fasciculul tremurător în pivnița de dincolo de prag. Lumina slabă dezvălui ușa pivniței de vinuri cu lacătul încă atîrnînd desfăcut.

– Asta e, zise Deborah. Haide să mergem!

Traversară podeaua noroioasă ca să ajungă la treptele pivniței, pe care le urcară – cu Deborah în frunte. În capul scărilor ezitară. Pe sub ușă intra o geană de lumină.

– Mă gîndesc că trebuie să improvizăm, șopti Deborah.

– N-avem de ales, zise Joanna. Nici măcar nu știm dacă e treaz. Ai vreo idee cît e ceasul?

– Nu prea, spuse Deborah. Presupun că e în jur de unu.

– Ei bine, e o lumină aprinsă. Presupun că ăsta e un semn că e încă treaz. Hai să încercăm să nu-l speriem prea tare. Ar putea avea un buton de alarmă pe care să-l apese.

– E bine de știut, spuse Deborah.

Deborah ascultă cu atenție înainte de a răsuci încet mînerul ușii și de-a o întredeschide. Cînd văzu că nu urmează nici o reacție neprevăzută, o deschise încet, înfățișînd treptat privirii o porțiune din ce în ce mai mare din bucătărie.

– Aud muzică clasică, zise Joanna.

– Și eu, spuse Deborah.

Fetele se aventurară în bucătăria cufundată în întuneric. Lumina pe care o văzuseră pe sub ușa pivniței venea de la candelabrul din sufragerie. Avansară pe hol încercînd să facă cît mai puțin zgomot, mergînd către camera de zi, de unde venea muzica. Drept în față vedeau holul de la intrare și observară că soldățeii de jucărie pe care Spencer îi dărîmase în beția sa de pe masa consolei cu o seară înainte fuseseră aranjați cu grijă la loc.

Deborah era în faţă, cu Joanna urmînd-o îndeaproape. Fetele aveau atenţia îndreptată spre camera de zi, care se afla în partea stîngă cum ieşeai din hol, şi unde se aşteptau să fie Spencer. Joanna aruncă o privire la dreapta în timp ce treceau pe lîngă un coridor întunecat, care se intersecta cu holul şi care ducea la un birou. Acolo, la distanţă, se afla Spencer Wingate, aşezat la birou într-un con de lumină proiectat de o lampă de citit. Era cu spatele spre fete şi studia nişte planuri.

Joanna o bătu pe umăr pe Deborah. Cînd aceasta se întoarse, Joanna arătă agitată în direcţia siluetei încovoiate a lui Spencer.

Deborah se uită la Joanna şi mimă în tăcere întrebarea: „Ce facem?"

Joanna ridică din umeri. N-avea nici o idee, dar apoi se gîndi că ar fi cel mai bine să-l strige. Gesticulă ducînd mîna la gură şi apoi arătînd către Spencer.

Deborah dădu din cap. Îşi drese glasul.

– Doctore Wingate! strigă ea, dar vocea îi era ezitantă şi se pierdu în corul din *Simfonia a IX-a* de Beethoven, care răsuna din camera de zi.

– Doctore Wingate! strigă Joanna cu mai multă hotărîre şi suficient de tare ca să acopere muzica.

Spencer îşi înălţă capul şi se întoarse repede. O clipă faţa bronzată i se albi şi se ridică aşa de repede că scaunul de la birou se răsturnă cu o trosnitură.

– N-am vrut să vă speriem, strigă Deborah în grabă. Speram c-am putea sta de vorbă cu dumneavoastră.

Spencer îşi reveni repede. Zîmbi uşurat cînd le recunoscu pe fete, apoi le făcu semn cu mîna să vină la el, în timp ce se apleca să ridice scaunul.

Fetele se îndreptară spre încăperea în care se afla el. Amîndouă erau foarte atente la reacţia lui Spencer faţă de prezenţa lor acolo, care deocamdată era de bun augur. În timp ce se apropiau, acesta îşi netezi cu mîna părul argintiu şi-şi aranjă haina de casă din

catifea. Dar cînd fetele apărură la lumină, expresia lui se schimbă într-una de uimire.

– Ce-aţi păţit? Înainte ca fetele să aibă timp să-i răspundă, întrebă: Cum aţi ajuns aici?

Joanna începu să explice cum au intrat prin pivniţă, în timp ce Deborah se lansa într-o poveste despre ceea ce făcuseră în acea seară.

Spencer ridică mîna.

– Opriţi-vă! Pe rînd. Dar mai întîi, are vreuna din voi nevoie de ceva? Arătaţi groaznic.

Pentru prima dată de cînd începuse toată povestea, fetele se uitară fiecare la ea însăşi şi una la cealaltă. Felul în care arătau le făcu să se simtă stingherite. Deborah stătea cel mai rău, cu rochia ei mini sfîşiată şi zdrenţuită şi cu zgîrieturi pe coapse şi pe fluierele picioarelor de la marginea plămînului de oţel. Îşi pierduse unul din cerceii lungi şi de pe pandantivul micuţ în formă de inimă căzuseră aproape toate pietrele. Avea mîinile negre de la unsoarea de pe cablurile liftului, iar părul îi era încîlcit.

Joanna încă mai avea pe ea halatul de doctor, care-i protejase hainele destul de bine. Dar acesta se murdărise groaznic, mai ales cînd se tîrîse pe burtă pe podeaua şopronului. Din buzunare îi ieşeau cîteva paie.

Deborah şi Joanna schimbară apoi una dintre privirile lor cu subînţeles. Combinaţia dintre teamă şi felul în care arătau le făcu să izbucnească în rîs, ceea ce le luă prin surprindere şi le făcu să aibă nevoie de cîteva clipe ca să-şi revină. Chiar şi Spencer se trezi zîmbind.

– Mi-ar plăcea să ştiu de ce rîdeţi voi două, zise Spencer.

– Avem mai multe motive, reuşi să spună Deborah. Dar mai ales din cauza tensiunii.

– Cred că e de uşurare, zise Joanna. Speram să fiţi aici şi nu eram sigure că n-o să vă deranjeze vizita noastră.

– Îmi pare bine c-aţi trecut pe la mine, spuse Spencer. Ce să vă aduc?

– Acum că întrebați, mi-ar prinde bine o pătură, zise Deborah. Sînt înghețată.

– Ce ziceți de niște cafea fierbinte? spuse Spencer. Pot să o pregătesc într-o clipă. Chiar și ceva tărie, dacă vreți. Și aș putea să vă mai aduc un pulover sau o bluză cu mînecă lungă.

– De fapt am dori să stăm de vorbă cu dumneavoastră chiar acum, zise Joanna. E ceva urgent.

Rîse din nou nervos.

– O să mă descurc cu pătura asta, afirmă Deborah.

Luă un pled scoțian de pe o canapea de catifea și-l înfășură pe după umeri.

– Bine, luați loc, spuse Spencer.

Făcu un gest spre canapea.

Fetele se așezară. Spencer apucă scaunul de la biroul și-l trase lîngă ele, așezîndu-se în fața lor.

– Care e urgența? le întrebă Spencer.

Se aplecă spre ele, mutîndu-și privirea de la una la cealaltă.

Tinerele se uitară una la alta.

– Vrei să vorbești tu sau vrei s-o fac eu? întrebă Deborah.

– Nu mă interesează, răspunse Joanna. Nu prea contează de fapt.

– Nici pe mine nu mă interesează cine vorbește, spuse Deborah.

– Bine, tu te pricepi mai bine ca mine la biologie, zise Joanna.

– Adevărat, dar tu poți explica mai bine despre fișierele de calculator.

– Așteptați, așteptați! făcu Spencer, ridicînd mîinile. Nu contează cine povestește. Să înceapă cineva.

Deborah arătă către sine, iar Joanna dădu afirmativ din cap.

– Bine, spuse Deborah. Îl privi pe Spencer în ochi. Vă amintiți seara trecută cînd v-am întrebat despre femeile însărcinate din Nicaragua?

– Da, spuse Spencer. Apoi rîse timid. Poate nu-mi amintesc prea multe despre restul serii trecute, dar asta mi-o amintesc.

– Ei bine, credem că ştim de ce sînt însărcinate, zise Deborah. Credem că scopul e de a produce ovule.

Faţa lui Spencer se înnegură.

– Sînt însărcinate ca să producă ovule? Trebuie să-mi explicaţi ce înseamnă asta.

Deborah trase aer în piept şi-i spuse ceea ce credea ea. După această explicaţie, despre care recunoscu că era doar o supoziţie, continuă prin a-i spune că în mod sigur Clinica Wingate obţinea ovule printr-un procedeu şi mai lipsit de etică, care încălca legea şi mai mult. Îi explică felul cum cei de la clinică scoteau ovare, fără consimţămînt, unor femei care nu bănuiau nimic şi care credeau că donează doar cîteva ovule. În cele din urmă Deborah îi spuse că cel puţin două femei fuseseră ucise, pentru că ambele ovare se aflau în incubator, iar femeile nu mai fuseseră văzute de atunci.

Spencer rămăsese cu gura căscată în timpul monologului lui Deborah. Cînd ea termină, se lăsă pe spate, clar îngrozit de ceea ce auzise.

– Cum aţi aflat toate astea? întrebă răguşit. I se uscase gîtlejul. Înainte ca vreuna din fete să-i poată răspunde, adăugă: Trebuie să beau ceva. Pot să vă aduc şi vouă un pahar?

Şi Deborah, şi Joanna scuturară din cap.

Spencer se ridică uşor ezitant şi se îndreptă spre un dulap de băuturi încastrat în perete. Îl deschise şi-şi turnă un pahar de whisky. Dădu pe gît o parte din băutură înainte de a se aşeza la loc pe scaun. Fetele îl priveau cu atenţie şi observară că mîna care ţinea paharul mare tremura.

– Ne pare rău că trebuie să vă spunem toate astea, zise Joanna, luînd cuvîntul pentru prima dată. Dumneavoastră fiind fondatorul acestei clinici, pe care-aţi înfiinţat-o ca să ajutaţi cuplurile care nu pot avea copii, cred că e supărător să aflaţi ce se petrece aici.

– „Supărător“ e un cuvînt blînd, spuse Spencer. Trebuie să înţelegeţi că această clinică reprezintă încununarea muncii mele de-o viaţă.

– Din păcate mai sînt multe lucruri pe care trebuie să le aflaţi, zise Deborah.

Continuă cu descrierea clonării şi a modului în care erau exploatate o dată în plus nişte femei care nu bănuiau nimic. Apoi îi spuse cu detalii vii despre nou-născuţii himerici care fuseseră purtaţi în pîntece de nişte scroafe la fermă, pe care ea şi Joanna de-abia îi descoperiseră. După această ultimă informaţie şocantă, Deborah amuţi.

Fetele îl priviră pe Spencer. Acesta era vizibil bulversat şi-şi trecea în repetate rînduri degetele prin păr; un timp, nu fu capabil să se uite în ochii lor. Dădu peste cap dintr-o înghiţitură restul de whisky din pahar şi clipi.

– Apreciez faptul că aţi venit la mine, reuşi să spună el. Vă mulţumesc.

– Motivaţia noastră n-a fost pur altruistă, zise Joanna. Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Spencer îşi ridică chipul şi rămase cu privirea aţintită asupra Joannei.

– Ce pot face?

– Ne puteţi scoate de-aici, zise Joanna. Efectivul de pază al Clinicii Wingate ne caută. Ne-au vînat de cînd am reuşit să intrăm în încăperea ovulelor. Şi-au cam dat seama ce ştim.

– Vreţi să vă scot din incintă, spuse Spencer.

– Exact, răspunse Joanna. Trebuie să ieşim pe poartă.

– Asta n-o să fie greu, zise Spencer. O să plecăm cu Bentley-ul meu.

– Vrem să ne asigurăm că înţelegeţi cît de mult vor să ne prindă, spuse Deborah. E o situaţie foarte gravă. Nu trebuie să ne vadă. Sînt sigură că v-ar opri chiar şi pe dumneavoastră dacă ar bănui ceva.

– Presupun că ai dreptate, zise Spencer. Ca să mă asigur că n-o să fie probleme, voi două vă puteţi înghesui în portbagaj. N-o să fie confortabil, dar va dura doar vreo cinci minute, cel mult zece.

Joanna se uită la Deborah. Deborah dădu din cap.

– Mi-am dorit întotdeauna să mă plimb cu un Bentley; presupun că va trebui să ne mulţumim cu portbagajul.

Joanna îşi dădu ochii peste cap. Nu putea să înţeleagă cum îi ardea de glume lui Deborah în momentul ăla.

– O să mă descurc în portbagaj. De fapt, în condiţiile astea, m-aş simţi probabil mai în siguranţă în portbagaj.

– Cînd vreţi s-o facem? întrebă Spencer. Probabil ar fi mai bine cît mai curînd. Se ştie că mai ies să conduc uneori noaptea tîrziu, dar după ora două ar fi deja suspect.

– Mie-mi convine mai repede, zise Joanna.

– Eu sînt gata chiar acum, adăugă Deborah.

– Hai să mergem, spuse Spencer.

Se plesni peste picioare în timp ce se ridica.

Le conduse pe fete prin bucătărie, de unde luă cheile maşinii, înainte de a intra în garaj. Se duse direct în partea din spate a Bentley-ului şi deschise portbagajul cu cheia.

Fetele fură surprinse să vadă cît de mic era acesta.

– E din cauza spaţiului necesar atunci cînd capota se rabatează automat, explică Spencer.

Deborah se scărpină în cap.

– Cred că va trebui să ne înghesuim.

Joanna dădu din cap.

– Tu eşti mai mare, aşa că intră prima.

– Mulţumesc mult, zise Deborah.

Se vîrî în portbagaj cu capul înainte şi se rostogoli pe o parte. Joanna o urmă, încovoindu-se ca să încapă lîngă Deborah. Spencer închise încet capacul ca să se asigure că nu le lovea braţele şi genunchii, iar apoi îl ridică din nou.

– De fapt, e mai confortabil decît în plămînul de oţel, comentă Deborah.

– Ce plămîn de oţel? întrebă Spencer.

– Asta e o altă poveste, zise Deborah. Hai să încheiem capitolul ăsta!

– În regulă, să mergem! spuse Spencer. Să nu intraţi în panică. Am să opresc şi-am să vă scot afară imediat ce-o să fim în siguranţă. Bine?

– Să-i dăm drumul! zise Deborah cu voioşie, încercînd să vadă partea bună a lucrurilor.

Capacul portbagajului se închise cu un zgomot înăbuşit şi cu un declic de mecanism scump. Încă o dată fetele se treziră în întuneric. Următorul lucru pe care-l auziră fu uşa garajului care se ridica, urmată de motorul maşinii care pornea.

– Presupun c-ar fi trebuit să ne gîndim mai devreme să venim la Spencer, zise Deborah. Ne-am fi scutit de multe chinuri.

Simţiră cum maşina ieşi din garaj în marşarier, făcu o întoarcere din trei mişcări, apoi rulă pe aleea care ducea în stradă.

– E un mod înjositor de-a părăsi locul ăsta, zise Joanna.

– Măcar plecăm.

– Îmi pare rău de bunul doctor, spuse Joanna după ce merseseră o bucată de drum.

– Ceea ce i-am spus noi l-a luat cu siguranţă prin surprindere.

Următoarele cîteva minute tăcură, încercînd să-şi dea seama unde se aflau. În cele din urmă, simţiră maşina oprindu-se, cu motorul încă torcînd.

– Trebuie să fim la poartă, zise Deborah.

– Şşt! făcu Joanna.

Capacul portbagajului era atît de bine izolat încît fetele nu putură auzi nimic pînă cînd motorul îşi mări din nou turaţia şi chiar şi atunci simţeau mai mult vibraţiile decît zgomotul. După ce mai parcurseră o distanţă mică, îşi dădură seama că mergeau pe pietriş. Cîteva minute după aceea, maşina se opri din nou, doar că de data asta motorul fu oprit şi el.

– M-aş fi aşteptat să conducă un pic mai departe de casa de la intrare, zise Joanna.

– Şi eu mă gîndeam la acelaşi lucru, spuse Deborah. Dar, ce naiba, măcar am trecut de poartă, aşa c-am putea să călătorim pe picior mare.

Auziră sunetul bine-venit al cheii în încuietoarea portbagajului, urmat de ridicarea capacului acestuia. Joanna şi Deborah priviră în sus şi le sări inima-n piept. Spencer nu era de văzut nicăieri. În schimb se uitau la rînjetele de pe faţa şefului pazei de la Wingate şi a acolitului său.

Epilog

11 MAI 2001

ORA 9.35

Spencer privea afară pe fereastra biroului său la peluza vastă, verde. Dincolo de aceasta se vedeau turla bisericii din Bookford şi cîteva coşuri care se proiectau pe cer printre copacii înmuguriţi. Era o privelişte plăcută şi-l ajuta într-o anumită măsură să-şi liniştească emoţiile care-i fuseseră stîrnite. Nu-şi putea aduce aminte cînd fusese ultima oară atît de copleşit. Ceea ce înrăutăţea situaţia şi mai mult era faptul că nu dormise deloc de mai bine de douăzeci şi patru de ore şi încă îşi revenea de pe urma beţiei recente.

Spencer îşi drese vocea.

– Ceea ce mă îngrijorează nu este doar faptul că fetele ştiau, ci modul în care au aflat. Se întoarse de la fereastră cu faţa spre Paul Saunders şi Sheila Donaldson, care stăteau calmi în fotoliile din faţa biroului său. M-au dat gata cînd au apărut în casa mea, mai ales că voi aveaţi, chipurile, o mică armată pe urmele lor. Dacă ăsta nu e un semn de incompetenţă, nu ştiu ce mai e. Dar ceea ce este şi mai important, dacă astea două au putut afla într-o singură zi ce-aţi făcut voi aici, ar putea afla şi alţii la fel de bine.

– Spencer, calmează-te, îl îndemnă Paul. Totul e sub control.

– Sub control, repetă Spencer sarcastic. Dacă asta înseamnă că lucrurile sînt sub control, nu-mi pot imagina cum e cînd scapă de sub control.

Se întoarse la scaunul de la birou şi se aşeză greoi.

– Sîntem pe deplin de acord, zise Paul calm. Ştim că trebuie să aflăm exact cum au reuşit fetele să afle ce-au aflat.

– Ştiau că implantăm clone umane în porci, spuse Spencer. Aseară nu mi-aţi pomenit de aşa ceva. Pentru Dumnezeu, despre ce-i vorba aici?

– Asta are rolul de a ne ajuta să nu mai depindem de femeile din Nicaragua, zise Paul. Imediat ce punem la punct tehnica asta, va fi o sursă importantă de ovule noi pe lîngă culturile de ovogonii.

– Ei bine, cum naiba au aflat de asta? zbieră Spencer.

– O să aflăm, spuse Paul. Crede-mă!

– Cum poţi fi aşa încrezător? întrebă Spencer. Kurt Hermann şi idioţii din subordinea lui le-au tot interogat pe fetele alea în casa de la intrare încă de la ora trei şi aţi recunoscut chiar voi acum cinci minute că n-au aflat nimic.

– Dă-mi voie să te contrazic, zise Sheila. Pînă acum eu le-am interogat, nu Kurt, şi nu e adevărat că n-am aflat nimic.

– Ai stat de vorbă cu fetele? o întrebă Spencer.

– Sigur că da, răspunse Sheila. Dădusem ordine clare să fiu apelată pe pager în momentul cînd urmau să fie prinse. După cum am încercat să-ţi spunem, sîntem la fel de preocupaţi ca tine să le descoperim metodele. Şi facem progrese. De exemplu, am aflat că s-au folosit de cardul tău de acces ca să intre în încăperea serverului şi în sala ovulelor.

– O, aşa deci, spuse Spencer, aruncînd priviri furioase presupuşilor lui subordonaţi. Deci eu sînt de vină pentru dezastrul ăsta.

– Nu e deloc în intenţia noastră să dăm vina pe cineva, zise Paul.

– Informaţiile astea nu prea înseamnă mare lucru după şase ore de interogatoriu, spuse Spencer.

– Sînt nişte femei extrem de inteligente, explică Sheila. Îşi dau seama că informaţiile pe care le deţin sînt importante. Nu sînt deloc uşor de convins, dar eu am răbdare.

– Folosim procedura „poliţistul bun şi poliţistul rău“, explică Paul.

– Exact, spuse Sheila. Evident, eu sînt poliţistul bun. Cît avem noi întrevederea asta, Kurt face prima încercare să vorbească cu ele. El e poliţistul cel rău. Imediat ce termin aici, am să merg din nou acolo şi-am să intervin. Sînt încrezătoare că pînă la amiază o să aflăm tot ce trebuie să ştim.

– Odată ce obţinem informaţiile, zise Paul, o să facem schimbările operaţionale adecvate. Am început deja să luăm măsuri în ceea ce priveşte siguranţa calculatoarelor. De acum încolo, accesul la încăperea serverului va fi limitat doar la Randy Porter.

– Ar trebui să privim toată afacerea asta nefericită ca pe o experienţă din care să tragem învăţăminte, spuse Sheila.

– Precis! interveni Paul. Şi-ar trebui s-o considerăm ca pe încă un stimul de a muta întreaga clinică, laboratoarele de cercetare şi tot restul peste graniţă, aşa cum am discutat aseară. Chiar, Spencer, ce crezi în legătură cu planurile pe care ţi le-am dat aseară pentru centrul din Bahamas?

– Planurile arată bine, recunoscu Spencer fără tragere de inimă.

– Şi care e reacţia ta generală la ideea de a ne muta peste graniţă? îl întrebă Paul.

– Trebuie să recunosc că-mi place, spuse Spencer. Îmi place ideea de a avea parte de şi mai puţine controale decît aici, chiar dacă asta nu ne-a deranjat prea tare. Spencer clătină din cap. Hai să revenim la femei! Ce-o să se întîmple cu ele după ce le interogăm?

– Nu ştiu, răspunse Paul.

– Cum adică nu ştii? întrebă Spencer, simţind că se înfurie din nou.

– Nu vreau să ştiu, zise Paul. Las genul ăsta de probleme în seama lui Kurt Hermann. Pentru asta îl plătim.

– Îl laşi pe Kurt Hermann să rezolve problema şi păstrezi totuşi ovarele, zise Spencer dispreţuitor. Asta îmi spui?

– Prelevarea ovarelor a fost o greşeală pe care-am făcut-o în trecut, strecură Sheila. Nu e nici o urmă de îndoială că n-ar fi trebuit s-o facem. Acum ne-am dat seama şi nu o vom repeta. Ca să

ai o explicaţie, s-a întîmplat în zilele în care ne confruntam cu o penurie gravă de ovule.

– O penurie cu care nu mai avem de-a face, adăugă Paul. Cu ajutorul verigii din Nicaragua şi al progreselor înregistrate cu tehnica noastră de cultivare a ovogoniilor, avem acum la dispoziţie o sursă de ovule aproape nelimitată. Ce naiba, am putea probabil să aprovizionăm necesităţile de clonare pentru întreaga ţară.

– Voi doi încercaţi să-mi sugeraţi că nu v-a deranjat episodul ăsta? întrebă Spencer.

Între Paul şi Sheila avu loc un schimb de priviri.

– Cu siguranţă îl luăm ca pe un eveniment grav, zise Sheila. Cum am spus, este o experienţă din care putem învăţa. Dar pînă la urmă a fost ţinut sub control, întocmai ca episodul cu catastrofa anestezică. Chiar dacă episodul ăsta cu cele două femei băgăreţe nu s-ar fi terminat atît de bine, tot am fi reuşit să facem faţă situaţiei.

– Ascultă, Spencer, spuse Paul. Se aplecă înainte şi-şi frecă mîinile, apoi le ridică într-un gest de reconciliere. Cum am spus şi aseară în timpul discuţiei pe care am avut-o, din punctul de vedere al cercetării, stăm pe o adevărată mină de aur. Cu ceea ce aflăm din activitatea noastră de clonare referitor la generarea de celule stem, noi vom fi liderii biotehnologiei secolului douăzeci şi unu. Clonarea şi celulele stem vor revoluţiona medicina, iar noi o să fim în vîrful piramidei.

– Faci totul să sune atît de promiţător, spuse Spencer.

– Exact ăsta este adjectivul pe care-l folosesc şi eu ca să descriu situaţia, zise Paul. Este promiţătoare! Foarte promiţătoare!

Încuietoarea de la uşa biroului lui Spencer fu deschisă cu un declic puternic. Spencer, Paul şi Sheila se întoarseră să vadă despre ce era vorba. Toţi erau contrariaţi de întrerupere. Faţa secretarei apăru de după uşă.

– Ce e, Gladys? întrebă Spencer. Am spus să nu fim deranjaţi.

– Este domnul Hermann, zise secretara cu sfială. Trebuie să vorbească imediat cu doctorul Saunders. Spunea că e o urgenţă.

Paul se ridică. O expresie întrebătoare îi înnegură chipul. Se scuză și-o urmă afară din cameră pe secretara tulburată. O singură privire aruncată lui Kurt făcu să se topească ca prin farmec toată dezinvoltura și stăpînirea de sine pe care Paul le afișase în mod intenționat.

– Avem o problemă serioasă, zise Kurt dintr-o suflare.

– De ce ți-ai pierdut suflul?

– Am alergat tot drumul de la casa de la intrare pînă aici.

Paul deschise violent ușa de la biroul lui și-i făcu semn lui Kurt să intre, apoi închise ușa în urma lor.

– Ei bine?

– E un procuror federal la casa porții, scuipă Kurt cuvintele dintr-un foc.

– Mai încet! îi ordonă Paul. Ce caută aici?

– Are un mandat de percheziție și împreună cu niște șerifi federali răscolesc casa. Plus că cer să fie lăsați să intre în incintă.

– Cum naiba a obținut un mandat de percheziție?

Paul era perplex.

– Am întrebat. Se pare că datorită unei plîngeri făcute de un doctor pe nume Carlton Williams.

– N-am auzit de el niciodată.

– Tatăl lui e un ștab texan care are cunoștințe la Departamentul de Justiție. Problema e că acest Carlton Williams știe că femeile au fost aici noaptea trecută și că nu s-au întors acasă.

– La naiba! răbufni Paul. Unde sînt femeile acum?

– Sînt tot în beciul de la casa de la poartă.

– Le-a găsit procurorul federal?

– Nu știu. Am fugit aici imediat ce-am putut să-l amîn cinci minute. Amenință că aduc o echipă de intervenție dacă nu cooperăm.

– E bine că doar amenință, zise Paul, recăpătîndu-și o parte din stăpînirea de sine. Măcar n-au apărut aici cu tot cu echipa de intervenție. Asta ne dă cel puțin o jumătate de oră. Să activăm codul roșu. Du-te la Randy Porter. Spune-i să arhiveze toate fișierele și să le treacă pe discuri și apoi să șteargă toate hard diskurile. Apoi

ia-l pe Randy, mergeţi la hangar şi porniţi motorul elicopterului. Am să vin şi eu cu dr. Wingate şi dr. Donaldson după ce distrugem dosarele din birou şi după ce iniţiem distrugerea sălii pentru ovule. OK?

– Recepţionat! zise Kurt.

Salută înainte de a se năpusti afară din birou şi de a fugi ca din puşcă pe coridor către uşa antifoc. Paul se uită după el pînă cînd dispăru. Apoi trase aer în piept de cîteva ori ca să reuşească să se calmeze puţin. Cînd simţi că îşi revenise suficient, se întoarse în biroul lui Spencer. Acesta împreună cu Sheila se uitară la el întrebători în clipa în care apăru.

– Ei bine, zise Paul, se pare că o să ne mutăm peste graniţă mai repede decît ne-am fi aşteptat...

Într-unul dintre cele mai bune romane ale sale, Robin Cook, maestrul thrillerului medical, abordează un subiect controversat de mare actualitate – clonarea. Pentru Deborah și Joanna, reclama tentantă a clinicii Wingate, care oferă o sumă considerabilă pentru donarea de ovule, pare soluția ideală care să le înlesnească o călătorie la Veneția și cumpărarea unui apartament în Boston. Însă un an mai tîrziu, cînd tinerele doresc să afle ce s-a întîmplat cu ovulele donate, care teoretic trebuiau să vină în sprijinul cuplurilor care nu pot avea copii, descoperă că nu este atît de ușor să obțină informațiile necesare, așa că, sub false identități, se angajează la clinică. După cum se dovedește, clinica are nenumărate secrete de protejat, iar curiozitatea poate reprezenta, în multe cazuri, un pericol de moarte.

rao
international
publishing
company

ISBN 973-576-884-4
www.rao.ro
www.raobooks.com